

Giới thiệu Hạnh Phúc Tìm Về

Truyện Hạnh Phúc Tìm Về của tác giả Lê Thủy thuộc thể loại truyện teen được rất nhiều bạn đọc giả hưởng ứng bởi từng tình tiết trong tác phẩm dường như rất mơ hồ đôi khi ta nghĩ hạnh phúc trong tầm tay nhưng với hoài không tới, có đôi khi ta nghĩ hạnh phúc nơi nào vô vọng, có một ngày nó chợt ủa về.

Khu đô thị cao cấp Đông Pha của thành phố A, dãy căn hộ hai tầng thiết kế theo phong cách hiện đại, sang trọng. Trong căn phòng rộng rãi sa hoa, Lý Nhã Châu đang cuộn tròn ngủ say. Cô đang mang thai tháng thứ 8 nhưng nét mặt vẫn còn mang vẻ đẹp sắc sảo. Bà vú nói theo kinh nghiệm dân gian, khi mang thai, làn da vẫn đẹp xác suất cao là bé gái. Cô nghĩ thật như vậy cũng tốt, đặc biệt trong hoàn cảnh hiện tại của mình.

Người đàn ông cô yêu là chủ tịch hội đồng quản trị kiêm tổng giám đốc tập đoàn FTL, một tập đoàn lớn xuyên suốt 1 quốc gia, lại có nhiều chi nhánh ở nước ngoài. Tình yêu đơm hoa kết trái trong hai người không được gia đình anh công nhận, mấy chữ môn đăng hộ đối luôn là rào cản cho biết bao tình yêu này nở không cùng giai cấp, địa vị, tiền bạc. Nhưng anh vẫn yêu cô. Anh như một ngôi sao sáng dẫn cô vượt qua tối tăm khi ba mẹ cô mất đi. Gánh nặng ân tình này cả đời cô cũng không trả hết. Cô chỉ nguyện sống bên anh như một cái bóng, không cần danh phận và địa vị.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Tìm Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Mật Ngọt Hương Yêu

Khu đô thị cao cấp Đông Pha của thành phố A, dãy căn hộ hai tầng thiết kế theo phong cách hiện đại, sang trọng. Trong căn phòng rộng rãi sa hoa, Lý Nhã Châu đang cuộn tròn ngủ say. Cô đang mang thai tháng thứ 8 nhưng nét mặt vẫn còn mang vẻ đẹp sắc sảo. Bà vú nói theo kinh nghiệm dân gian, khi mang thai, làn da vẫn đẹp xác suất cao là bé gái. Cô nghĩ thật như vậy cũng tốt, đặc biệt trong hoàn cảnh hiện tại của mình.

Người đàn ông cô yêu là chủ tịch hội đồng quản trị kiêm tổng giám đốc tập đoàn FTL, một tập đoàn lớn xuyên suốt 1 quốc gia, lại có nhiều chi nhánh ở nước ngoài. Tình yêu đơm hoa kết trái trong hai người không được gia đình anh công nhận, mấy chữ môn đăng hộ đối luôn là rào cản cho biết bao tình yêu này nở không cùng giai cấp, địa vị, tiền bạc. Nhưng anh vẫn yêu cô. Anh như một ngôi sao sáng dẫn cô vượt qua tối tăm khi ba mẹ cô mất đi. Gánh nặng ân tình này cả đời cô cũng không trả hết. Cô chỉ nguyện sống bên anh như một cái bóng, không cần danh phận và địa vị.

Trịnh Khắc Nguyên bước vào phòng ngủ, tiến đến bên giường, khom người hôn khẽ lên trán cô. Hai ngày đi công tác miền Trung, anh nhớ cô vô tận. Khi nào anh đặt chân trở về ngôi nhà này, anh cảm thấy mọi xô bồ đều lắng đọng xuống. Trong mắt anh bây giờ ngập tràn sự thanh tịnh, vui vẻ. Bỏ qua hết muộn phiền, anh chỉ muốn có thể bên cô, yêu cô mãi không rời.

Nhã Châu mở mắt, thấy khuôn mặt nam tính cương nghị quen thuộc đang âu yếm nhìn mình. Cô nhoeén miệng cười:

- Anh về khi nào?

- Mới. - Anh nhẹ nhàng trả lời. - Em ăn gì chưa mà ngủ thế? Không ra ngoài tắm nắng sao, nằm mãi thế không tốt cho em và con đâu, có biết không, thật không thể nào không lo lắng cho em.

Lời nói có vẻ trách móc nhưng ánh mắt lại dịu dàng, Nhã Châu chỉ thấy ngọt ngào bao quanh mình, mãi cũng không muốn thoát ra. Cô cười càng sâu, ngồi dậy. Không biết do còn mơ ngủ hay do cái bụng nặng nề, cô loay hoay gượng lên có chút khó khăn. Khắc Nguyên dang tay đỡ cô, ôm cô vào lòng, ngập yêu thương. Thấy tay anh chưa buông lỏng, ngón tay cô chọc nhẹ vào eo anh, nhướn mắt nhìn lên, chờ mong. Anh không buông làm sao cô đứng lên. Nhìn ánh mắt cô tròn to mong chờ, anh chỉ cười, nâng thêm một chút lực đỡ cô đứng lên.

Sau khi vào nhà vệ sinh xong, cô tới bàn trang điểm chải đầu, buộc tóc gọn gàng. Tiến tới tủ quần áo, chọn một chiếc đầm bầu màu xanh thay vào, theo anh xuống nhà ăn. Anh chăm sóc cô cẩn thận như sợ vỡ một món đồ trân quý, từ sinh hoạt hàng ngày, quần áo, đến thức ăn cũng có thực đơn đúng tỷ lệ dinh dưỡng. Hai người tiến vào nhà ăn, bà vú khoảng 50 tuổi đã bày thức ăn ra bàn. Khắc Nguyên kéo ghế, đỡ cô ngồi xuống, đặt thìa vào tay cô, ý bảo ăn đi. Anh chưa ăn vội, quan sát cô đưa thức ăn vào miệng, cô chớp mắt, cười nhẹ xem như đồng ý thức ăn hợp khẩu vị, nói với anh:

- Anh ăn đi, ngon lắm nha.

Phải nói, bà vú nấu ăn rất ngon. trước đây bà làm đầu bếp tại nhà hàng nhỏ, nhưng sau đó không làm nữa nên anh đưa bà về chăm sóc cho cô trong ngôi nhà riêng này. Bà thật sự quan tâm cô như con gái của mình. Bà không con, thấy cô gái đáng yêu, lương thiện lại không người thân nên trong tận tận lòng bà xem cô như con gái mà đối đãi.

Anh cũng cười, nụ cười thư thả, bắt đầu ăn. Không khí ấm áp, nụ cười treo trên hai người như làm không gian cũng ngập tràn ý cười.

Bà vú cũng cười, thấy hai người hòa hợp, lòng bà cũng hân hoan. Bà đang soạn ra một sổ thứ mà sáng nay mua sớm, chuẩn bị để làm một sổ loại bánh mà Nhã Châu thích. Thấy rất nhiều thứ linh tinh như vậy, Nhã Châu hỏi nhỏ:

- Vú định làm gì mà mua nhiều thế?

- Hai ngày nữa là sinh nhật của cô nên vú chuẩn bị làm bánh kem và một số loại bánh khác, không ra ngoài mua, lỡ trùng thức ăn không tốt cho phụ nữ có thai. - Bà vú trả lời.

Nhã Châu sực nhớ hai ngày nữa là sinh nhật của mình, ngừng ăn, suy nghĩ. Khắc Nguyên thấy thế, gõ nhẹ vào bát thức ăn của cô, nhắc nhở cô ăn tiếp. Cô nhìn anh, lại hỏi:

- Anh có chuẩn bị quà sinh nhật cho em không?

Thấy đôi mắt tròn to long lanh hướng mình không rời chờ đợi câu trả lời, anh như nghen lại không nuốt được, ý cười trong mắt càng đậm. Từ ngày đưa cô ra khỏi cô nhi viện đã 5 năm, có năm nào anh không tặng quà sinh nhật cho cô đâu? Thái độ này của cô là sao đây?

Thấy anh không trả lời, vẻ vui mừng chờ đợi của cô như tan biến, thất vọng gấp thức ăn cho vào miệng. Khắc Nguyên không đành lòng để cô mất đi hứng thú, anh trầm giọng nhỏ nhẹ:

- Dĩ nhiên là có, anh chọn lựa thật kỹ mà!

Nhã Châu sắc mặt sáng lên, hướng mắt về anh như đang thỏa thuận một việc quan trọng, nói:

- Anh đừng tặng quà đắt tiền làm gì, em rất ít khi dùng đến. Hay anh tặng tiền cho em nhé, em sẽ để dành đến lúc cần dùng.

Nhìn ánh mắt của cô chờ mong như trẻ chờ quà của mẹ đi chợ về, anh không biết nên điều chỉnh cảm xúc của mình như thế nào. Từ trước giờ, anh thật sự mới thấy vẻ mặt tham tiền đáng yêu đến như vậy. Anh nghĩ đi nghĩ lại, chợt bật cười một tiếng. Nhã Châu thu lại vẻ mặt háo hức chờ đợi của mình, nhìn anh, xụ mặt. Anh là đang châm chọc cô đấy mà! Có phải là cô tham lam tiền đâu, cô sắp sinh rồi, thật sự muốn dùng tiền để chuẩn bị một ít cho con, những món quà xa xỉ anh tặng cô thật sự tốn quá nhiều tiền, thật lãng phí cho anh. Cô chỉ nghĩ thế thôi!

Anh thu hết tất cả cảm xúc của cô vào đáy mắt. Anh nói:

- Anh kể chuyện em nghe nhé?

Cô tròn mắt, mỗi khi dùng bữa anh rất ít nói chuyện chỉ nhìn cô ăn, gấp thức ăn cho cô, nhắc cô ăn nhiều vào, không nói chuyện dư thừa khác, luôn nhắc cô nguyên tắc ăn không nói. Thức ăn cho vào miệng là miếng cuối cùng. Gật gật đầu, tay đẩy bát đã hết thức ăn sang một bên, nuốt thức ăn xuống, tiếng nói trong trẻo của cô vang lên:

- Anh kể đi,, em nghe.

Khắc Nguyên bắt đầu kể:

- Ngày xưa, có một người nông dân nuôi lợn rất tốt. Nhìn đàn lợn béo tròn mập mạp ai cũng tấm tắc khen anh mát tay nuôi. Quan tri huyện thấy vậy mới bảo anh hãy chăn nuôi lợn cung cấp cho nhà quan. Một hôm, khi đi ngang nhà người nông dân, ông thấy anh ta đang cho lợn ăn loại thức ăn sền sệt, hỗn tạp nhiều thứ đồ bỏ đi lại có mùi hôi, ông nhíu mày hỏi anh: "Người cho lợn ăn cái gì mà lợn chóng lớn như vậy?" Người nông dân trả lời: " Dạ thưa quan, hàng ngày con đến tất cả các quán ăn trong thành để lấy những thức ăn dư thừa về nấu với cám và rau cho lợn ăn nên nó mới chóng lớn thế đấy ạ." Nghe thế, quan nổi giận, chỉ vào mặt người nông dân, quát: " Người nuôi lợn cung cấp cho nhà quan mà cho chúng ăn cơm thừa canh cặn bẩn thỉu hôi thối như vậy là muốn đánh vào mặt quan ta đây sao, bảo ta cũng đáng phải thức ăn như vậy sao? Người đâu, đánh tên này 20 gậy và không cho cung cấp thịt lợn cho nhà quan nữa."

Một tháng sau, quan tri phủ đi thị sát dân chúng, thấy đàn lợn người nông dân nuôi béo tốt, nghĩ có thể để cho mọi người học hỏi kinh nghiệm, gọi anh lại, nói: "Người kia, người thế nào lại nuôi được lợn béo tốt như vậy?"

Người nông dân nhìn thấy quan, nghĩ lại trận đòn đau ngày trước, bèn nói với quan: " Thưa quan, lợn con nuôi béo tốt như vậy là do hàng ngày con cho chúng ăn cơm có thịt và cả thượng thừa đầy đủ, thịnh soạn đấy ạ". Quan nổi giận, quát: "Cuộc sống còn khó khăn có bao nhiêu người cơm áo không đủ, người lại nuôi lợn bằng thức ăn thượng thừa thịnh soạn, thật lãng phí. Người đâu, đánh hắn 20 gậy cho ta".

Một tuần sau, quan tuần tra lại đi ngang qua nơi người nông dân sinh sống, thấy đàn lợn béo tốt, quan gọi người nông dân lại và hỏi: "Người kia, người làm sao lại có thể nuôi một đàn lợn béo tốt như thế"? Nhìn quan một lần, người nông dân mông còn đau ê ẩm, nói nhỏ: "Dạ thưa quan, con nuôi lợn béo tốt như vậy là do ... mỗi ngày con cho lợn một quan tiền bảo mày muốn ăn thế nào thì ăn ạ".

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Tìm Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Hôn Nhân Lợi Nhuận

Ha, ha, Nhã Châu cười lớn. Không nghĩ anh có khiếu hài hước như vậy. Bỗng nhiên tiếng cười ngừng hẳn, cô nhìn anh, mặt từ hồng chuyển sang đỏ, phun ra câu nói:

- Anh nói em như lợn được nuôi bằng tiền sao?

Anh thu lại khóe miệng đang cười, sờ đầu cô:

- "Không tặng tiền nữa nhé. Anh sẽ lập cho em 1 tài khoản riêng. Sinh nhật sẽ có quà đặc biệt".

Cô hờn dỗi, chu miệng, nhìn càng xinh đẹp đáng yêu. Anh đứng lên, kéo cô vào lòng, vỗ vỗ lưng cô, hạnh phúc chỉ mong mãi như thế này.

Bước chân ra khỏi căn hộ, Khắc Nguyên thu lại vẻ mặt hạnh phúc, trả lại sự lạnh lùng. Bên ngoài ngôi nhà này, tất cả mọi thứ xô bồ, hỗn tạp, lòng người sâu thẳm, tranh đấu không ngừng. Thứ chờ đón anh là những rối tung tiền bạc, là những áp lực từ mẹ, từ dòng tộc. Họ buộc anh vào một cuộc hôn nhân lợi nhuận, tính toán. Anh thừa kế tập đoàn kinh tế này mang theo tất cả kỳ vọng của dòng tộc thế gia, của mẹ anh, người phụ nữ không quyền không thế sau lưng ba anh, phải cô đơn chiến đấu giành giật chồng mình từ bao nhiêu cám dỗ. Lớn thuyền, lớn sóng, quy luật xưa nay vẫn vậy. Hôm nay nó đang trong tình trạng lửa bén đến áo, chặt vật vẫn chưa thoát ra được khỏi khủng hoảng kinh tế. Nếu cứ thế này, ngày tuyên bố phá sản sẽ không bất ngờ. Anh cần vốn trong cái thùng rỗng này để vực dậy, nhưng nguồn tài chính này sẽ đi kèm theo một cuộc hôn nhân không mong muốn. Thực tế, chỉ cần tập đoàn của anh vượt qua được cũng sẽ hỗ trợ rất nhiều cho tập đoàn thông gia tương lai, xem như hai bên đều có lợi. Anh mệt mỏi khi thấy mẹ anh khóc quá nhiều, bà kể những gì bà trải qua để có được anh như bây giờ, bất chấp tất cả, không nghĩ tới quả báo luân hồi. Anh thật sự dần vật. Anh muốn mang lại cho Nhã Châu và đứa bé hạnh phúc trọn vẹn, nhưng anh lại không chèo chống được con thuyền kinh tế làm sao đảm bảo được cho 2 mẹ con đây.

Tiếng chuông điện thoại vang lên, nhìn màn hình, mẹ anh. Anh bắt máy:

- Alo, con nghe đây mẹ.

- Con đừng chán chường nữa có được không con, mẹ đã chọn ngày rồi, ngày 20 tháng này, xem như 2 tuần nữa. Mẹ đã gặp và nói chuyện với Lâm Khánh Linh, con bé rất được, xinh đẹp dịu dàng lắm con à. Mẹ chờ mong lắm. - Tiếng bà Trịnh nói nhẹ nhàng mà sao như đinh đóng vào trái tim anh nhỏ máu.

- Mẹ! Từ từ con tính, không cần gấp gáp như vậy. - Anh gắt lên.

- Không phải mẹ không thể chờ mà là tập đoàn không thể chờ. Ba con mất đi kèm theo bao nhiêu người như sai lang hổ báo nhìn thêm thương vị trí của con, họ đã động rồi, họ chờ không nổi nữa con có biết không. Nếu cứ thế này, làm sao mẹ có thể đối diện với vong linh của ba con, làm sao đối diện được với thế lực gia tộc đây? Mẹ xin con, hức hức.. - Tiếng nghẹn nấc cuối cùng của mẹ anh nuốt tất cả những gì muốn nói thêm vào im lặng.

Trái tim anh không thể nguyên vẹn nữa, nó đã bị bóp chặt dị dạng. Tiếng khóc của mẹ anh như những làn roi quất thẳng vào ánh rí máu làm anh không đứng vững được nữa. Anh nhàn nhạt thốt lên:

- Mẹ hãy làm như vậy đi.- Anh tắt máy.

Kết quả này đã đến sau bao cuộc tranh luận đã cuốn đi bao nhiêu nước mắt của mẹ anh.

Phòng làm việc rộng mênh mông, Khắc Nguyên im lặng. Anh nhìn xung quanh, đứng lên tiến lại cửa sổ nhìn vạn vật từ trên cao xuống. Trước đây, mỗi khi từ vị trí này nhìn xuống, anh rất tự hào, nhưng giờ đây, tất cả trống rỗng, vô vị. Cô thư ký gõ cửa, không nghe tiếng trả lời. Cô chờ đợi, không tự tiện đẩy cửa bước vào. Tổng giám đốc là người nghiêm khắc, lạnh lùng, làm sao cô dám?

Anh hững hờ, nói:

- Vào đi.

Cô thư ký bước vào, trình cho anh công văn cần ký, dè dặt nói:

- Thưa chủ tịch, có một cô gái đến xin gặp nhưng không có lịch hẹn, đang ở quầy tiếp tân của công ty.

Anh dán mắt vào công văn, tay vung bút ký, hờ hững mờ miêng:

- Không hẹn không gặp.

Ký xong văn bản, đẩy sang hướng thư ký. Cô nhận lại, nhưng chân chừ chưa đi, có gì khó nói. Anh bực bội:

- Sao?

Thư ký ấp úng:

- Cô ấy nói là vợ chưa cưới của tổng giám đốc.

Khắc Nguyên nhủ mày, nhanh thế sao? Mẹ mới gọi điện, tức khắc đã tìm đến cửa. Nhếch môi cười khẩy:

- Đưa cô ta lên đây.

Thư ký vàng dạ vội vàng lui ra, hít một hơi lấp đầy khí vào phổi, thật sự nghĩ là mình đang sống. Không khí đối diện với sắp lúc này giống địa ngục quá.

Tiếng gõ cửa, Khắc Nguyên gần giọng:

- Vào đi.

Khánh Linh tiến vào. Đập vào mắt ngay tại bàn làm việc là một người thanh niên da trắng, sống mũi cao thon, đôi mắt đen sâu kiên cường, tất cả cân đối hoàn chỉnh, một người đẹp trai quá mức.

Nâng tầm mắt nhìn người đối diện, Khắc Nguyên đánh giá sơ bộ "vợ chưa cưới của mình". Xinh đẹp sắc sảo, làn da trắng mịn màng, đường nét trên khuôn mặt nhỏ nhắn hài hòa, vóc dáng gầy cao, ngoại hình này tham gia vào ngành giải trí có khối người sẽ lựa chọn đây. Nhưng cô ta lại đang tham gia vào một vở diễn trọn đời không thoát được.

Tiếng nói thanh thót của Khánh Linh vang lên:

- Không thể mời phụ nữ ngồi sao?

- Không cảm. Giọng nam gần xuống.

Khánh Linh lửa nóng phùng lên, người đàn ông này ngoại hình quá đẹp nhưng có phải nhân cách tỷ lệ nghịch với ngoại hình hay không mà thô lỗ như vậy? Tiêu chuẩn hoàn hảo của ba và người đàn bà đó lựa chọn cho mình là thế này đây. Cô chưa chất nghi tiền tài có thể nâng cao nhân cách tồi tệ cao đến tận mây.

Khánh Linh kéo ghế ngồi xuống, lời muốn nói bị lửa giận áp xuống nên không thể mở lời. Khắc Nguyên cũng không nhìn cô nữa, cầm bút làm việc, xem tất cả xung quanh là không khí.

Không khí ngột ngạt kéo dài 15 phút chưa cải thiện được, Khánh Linh không thể chịu nổi nữa, giọng nói mất kiên nhẫn:

- Anh đồng ý với cuộc hôn nhân này?

Cô vốn là một người con gái sống với mẹ kế, chưa tốt nghiệp đại học, chưa có sự nghiệp riêng, cô phụ thuộc hoàn toàn vào gia đình nên không có năng lực vùng vẫy khỏi cuộc hôn nhân này. Còn người đàn ông này thì sao? Có phải thật lòng muốn cưới cô hay không? Cô muốn xác định rõ.

- Cái đó cô hãy về hỏi lại ba mẹ cô có phải tốt hơn không? Dù sao cô đã hỏi, tôi nói cho cô biết. Tôi đồng ý. Nhưng có hạnh phúc hay không tôi không đảm bảo. Một khi là lợi nhuận, thì mỗi bên mãi mãi sẽ đảm nhận đúng vị trí của mình. Cô yên phận, tôi không gây khó khăn, nếu không hậu quả khó xác định lắm.

Trả lời xong, Khắc Nguyên nhấn chuông, thư ký bước vào. Anh phun ra 2 chữ:

- Tiền khách.

Khánh Linh chưa thấy thái độ nào bất lịch sự hơn thế, đứng lên, nện bước nặng nề rời đi, nghe loáng thoáng bên tai giọng nói của người đàn ông đó:

- Về sau, không để người này vào phòng làm việc của tôi.

Khánh Linh lao đảo, nhận không được sự nhục nhã này. Ánh mắt cô hung hăng hận thù, cười trong nước mắt lảm bảm:

- Cuộc sống của tôi là địa ngục thì các người cũng phải ở địa ngục, cùng nhau mà tận hưởng.

Hai ngày sau, sinh nhật của Nhã Châu được tổ chức đơn giản nhưng ấm áp, tiếng cười trong trẻo, ngập tràn hạnh phúc. Khắc Nguyên mang lên tay Nhã Châu chiếc nhẫn kim cương anh đã đặt riêng cho cô, bên dưới có khắc tên của hai người. Trong lòng anh thầm nghĩ, đây là nhẫn cưới anh chỉ dành riêng cho Nhã Châu, mãi mãi không thể nào thay thế được. Dù không có gia đình đồng ý, dù không có nhà thờ làm lễ, dù không có những lời chúc phúc ấm ỉ, hạnh phúc của hai người sẽ như mạch nước ngầm ấm áp vĩnh viễn tồn tại trong lòng đất.

Nhã Châu sắc mặt rạng ngời, đôi môi cười ngọt ngào, môi hồng răng trắng làm lòng người cũng muốn cười theo. Khắc Nguyên ôm cô, vỗ nhẹ lưng cô như muốn bao bọc mẹ con cô trọn đời tránh khỏi mưa gió, bão giông cuộc đời này. Anh nhẹ nhàng hỏi:

- Con có đạp nhiều không, có khó chịu gì không?

Nhã Châu nhìn anh, đôi mắt lung linh thuần lương, lắc đầu:

- Không, bình thường, em không sao. Anh đừng lo lắng nhiều.

Khắc Nguyên vuốt nhẹ bụng cô, khom người nghiêng tai áp vào bụng cô nghe nhịp đập của thai nhi, là kết tinh quý giá của hai người. Anh sẽ đặt tên nó

là Trịnh Khắc Ngọc, viên ngọc anh nâng niu trong lòng bàn tay suốt đời.

Nhã Châu rời khỏi vòng tay anh, tiến đến bên tủ, lấy một vật nhỏ xinh xắn, nói:

- Anh xem, vớ chín cầu cho con chúng ta một lá bùa bình an này. Khi em sinh sẽ mang theo bên người, cầu cho con chúng ta trọn đời bình an.

Khắc Nguyên cười, nhìn thấy cô vui vẻ chuẩn bị cho cục cưng chào đời, niềm hạnh phúc không lời diễn tả, gật đầu:

- Ừ, trọn đời bình an. Em chuẩn bị cẩn thận như vậy, chỉ đến lúc mẹ tròn con vuông nữa là hoàn hảo.

Ôm chặt cô trong tay, Khắc Nguyên không biết nói thế nào về hôn lễ chỉ hơn mười ngày sau sẽ diễn ra. Nhã Châu mang thai hơn tám tháng rồi, là giai đoạn quan trọng có thể sinh bất cứ lúc nào, anh phải làm sao để nói đây? Thời gian không còn sớm, anh đỡ Nhã Châu về phòng ôm cô ngủ, hạnh phúc của anh và mẹ con cô có quá mong manh.

Thời gian trôi không dừng, từng ngày trôi qua nội tâm Khắc Nguyên càng nóng như lửa đốt, hận mình bất lực nhu nhược phụ thuộc vào sự sắp đặt sẵn.

Sáng nay, nhìn bìa báo lớn tin tức anh kết hôn cùng Khánh Linh được đăng lên trang đầu, người anh như muốn nổ tung. Anh mở cửa phòng mình, đùng mạnh vào thư ký đang định gõ cửa tiến vào.

- A! – Cô thư ký rên khẽ một tiếng, miệng chưa kịp nói gì thì Khắc Nguyên đã lên tiếng:

- Hủy bỏ tất cả các cuộc hẹn của tôi hôm nay.

Khắc Nguyên nhanh chân bước ra ngoài, không quay lại nhìn sự thăng thót của thư ký. Cô chưa kịp báo với tổng giám đốc các cổ đông đã đến đầy đủ, bây giờ báo giải tán. Họ lại sẽ làm ầm ĩ không tôn trọng cổ đông thế này thế kia.

Khắc Nguyên lái xe đến khu đô thị Đông Pha. Rút vội chìa khóa, bước nhanh vào căn hộ của mình. Bà vú thấy cậu chủ vào, nháy mắt về hướng sofa phòng khách. Liếc mắt về hướng đó, anh thấy Nhã Châu hốc mắt đỏ bừng, sưng húp, nhìn xa xăm ra ngoài. Lòng anh quặn thắt, tiến lên ôm cô vào lòng, lặng đi.

Nhã Châu gạt mình, ngược nhìn Khắc Nguyên, nở một nụ cười vụn vụn khó coi hơn khóc, nói:

- Anh đến khi nào em không biết, khi nãy có hạt cát bay vào mắt em, thật khó chịu, nhưng bây giờ thì hết rồi.

Khắc Nguyên không nói gì, vẫn ôm cô. Hạt cát kia to như thế, làm sao hết được bây giờ. Hồi lâu, anh lên tiếng:

- Em đã biết rồi không giận anh sao? Không có gì muốn hỏi anh sao?

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Tìm Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Kết Hôn Đau Thương

Nhã Châu cố gắng lấy lại khí thế, âm thanh trầm khàn:

- Anh biết không, bên anh thật hạnh phúc. Nhưng nếu quá tham lam em thật sự sợ hãi tất cả sẽ không còn nữa, như bong bóng hướng mặt trời nổ tung không còn nguyên vẹn. Em tin anh yêu em, nhưng nếu không thể cùng anh chung một mái nhà trọn vẹn thì em nguyện cả đời làm cái bóng, anh muốn nó tồn tại thì tồn tại, muốn nó tan biến thì tan biến. Không có anh, cái bóng như em tan biến lâu rồi. Em thật sự không muốn anh dằn vặt, không muốn anh lo nghĩ, em...

Lời nói nghẹn lại không thể bật ra thêm nữa, nước mắt đã không thể kìm nén cũng tuôn trào.

Khắc Nguyên không nhìn được, càng siết chặt vòng tay. Nghiệt ngã này là do anh không có nghị lực vượt lên hoàn cảnh hay số phận sắp xếp muôn ngàn cay đắng mãi không ngừng.

Anh nhàn nhạt cất tiếng:

- Anh biết làm em phải khổ sở, nhưng anh cũng không tốt hơn em. Chờ anh sắp xếp xong sẽ đền bù thỏa đáng cho em và con nhé. Anh yêu em và con là sự thật không thể thay đổi được. Nhưng trên đời này không có việc gì là hoàn toàn như ý nguyện, có những việc không như ý mình, em hiểu cho anh.

Tiếng thờ dài chẹn giữa hai người, một mảnh tối tăm đang vùng vẫy.

Ngày cưới cũng đến, chú rể trang trọng trong bộ âu phục đắt tiền, sang trọng hợp thời trang, mang sắc mặt lạnh lùng như muốn đóng băng không khí xung quanh. Cô dâu khoác trên người chiếc áo cưới lộng lẫy, khuôn mặt xinh đẹp trang điểm tỉ mỉ không rõ vui buồn. Lễ đường trang nghiêm, sang trọng, mọi thứ dường như chỉ có thể tốt hơn mức mong đợi của mọi người. Một là tổng giám đốc trẻ của tập đoàn FTI, một thiên kim tiêu thư của tập đoàn kinh tế Lâm Thao kết đôi lại với nhau, làm sao không hoàn hảo trong mắt mọi người, làm sao không thu hút sự chú ý của tất cả các ánh mắt. Phóng viên phóng vắn, ánh đèn flash nháy liên tục, ngày mai đây sự kiện kết hôn này bùng nổ một tin tức hot nhất là điều không tránh khỏi

Kết thúc hôn lễ, tiếng chúc mừng, tiếng tụng ly dần im ắng, cô dâu và chú rể mỗi người một tâm trạng đứng gần nhau, ánh mắt không liếc nhau một lần. Họ ra chiếc xe sang trọng đang chờ mình để chuẩn bị hưởng tuần trăng mật như bao nhiêu cặp đôi tổ chức hôn lễ.

Xe khởi động, hai người vẫn lạnh lùng. Tiếng chuông điện thoại của Khắc Nguyên vang lên, là của Nhã Châu. Khắc Nguyên không chán chừ, bắt máy:

- Alo.

Không có tiếng trả lời, anh lặp lại hai lần thì máy bên kia tắt. Lòng anh như lửa đốt, đã chuyện gì xảy ra rồi? Thấy có một tin nhắn, anh mở xem dòng chữ: "Em gặp tai nạn ở bờ biển, chảy rất nhiều máu"

Khắc Nguyên hét lên "dừng xe", vội lao xuống giữa dòng người đông đúc. Gọi một chiếc taxi gần nhất ra bờ biển. Trong khoang xe có mùi thoang thoang, anh không nhận ra, chỉ thực sự lo lắng. Nhưng mí mắt nặng trĩu, thần trí anh chìm dần vào mơ hồ.

Khu đô thị Đông Pha.

Nhã Châu ngồi thẫn thờ trên sofa. Đám cưới của anh đã diễn ra 2 ngày. Trong nội tâm cô ai đã khoét một lỗ hổng thật lớn. Sờ nhẹ lên bụng, cô thầm nhủ:

- Có thể đây là đứa con duy nhất anh ấy cho mình. Mình không có sự lựa chọn nào khác, đành chấp nhận sự thật, bước một bước thì biết một bước thôi.

Nước mắt không kiềm được rơi trên bàn tay. Thai nhi chột chời đập như an ủi tâm trạng của mẹ mình lúc này.

Bà Trịnh tiến vào nhà, về mặt hẳn học. Vũ Chín chưa kịp lên tiếng thì bà đã lao đến túm tóc Nhã Châu, ghì sát cô xuống ghế, hét lớn:

- Con đàn bà độc ác này, mày thật sự là một con quỷ đội lốt người. Mày hại con tao. Nó bảo bọc mày bao lâu, nó cho mày tất cả, tại sao mày lại hại nó như vậy? Vì tiền thì tao cho mày, tại sao phải hại nó như vậy?

Nhã Châu bị ghì chặt, đau đớn không nói được lời nào, tiếng la hoảng "A..." bật phát ra vô thức. Vũ Chín thấy thế tiến lên giúp kéo bà Trịnh ra nhưng không được. Dần co một lúc, bà Trịnh đẩy mạnh, Nhã Châu bị hất mạnh xuống sàn, bụng đập xuống đất, đau nhe răng trợn mắt hét lên một hơi dài "AAA...". Vũ Chín thấy hai chân cô có dòng máu đỏ chảy xuống, lao người đến điện thoại gọi xe cấp cứu. Bà Trịnh định thần lại, thấy máu chảy nhiều xuống nền nhà, Nhã Châu nghiêng chặt răng, sắc mặt trắng bệch. Bà ta sắc mặt hung dữ thất chặt hét lên:

- Nghiệp chướng, đúng là nghiệp chướng mà.

Phòng Cấp cứu bệnh viện Đức Phước, một bệnh viện tư nhân tốt nhất tại trung tâm thành phố A.

Nhã Châu được đưa vào phòng sinh, đau đớn. Cô nghĩ không thể xảy ra chuyện gì, con cô chưa ra đời. Nó là hạnh phúc lớn nhất của cô, là kết tinh của cô và Khắc Nguyên, nó không thể xảy ra chuyện gì. Chợt bên tai cô nghe loáng thoáng:

- Cần thiết thì bỏ mẹ giữ con, có hiểu không?

Nhã Châu cố hết sức định thần, trong phòng sinh này không có ai, chỉ có mỗi mình cô, đang nói cô sao? "Bỏ mẹ giữ con", bốn chữ này có nghĩa là con cô không có mẹ sao? sẽ là một cô nhi như cô sao?. Không có ai, nhìn chiếc điện thoại, nén đi đau đớn, cô chậm rãi bước đến bấm số điện thoại của Khắc Nguyên. Vẫn chưa bắt máy, cô lẩm bầm cầu mong:

- Bắt máy, hãy bắt máy đi, van xin anh.

Điện thoại được nhận, giọng nói bên kia không được bình thường, có vẻ suy yếu:

- Alo

Nhã Châu trán rịn mồ hôi, tay chân vô lực, thều thào:

- Khắc Nguyên, cứu em, vì con duy nhất của chúng ta, cứu em.

Giọng nói bên kia không rõ phần nộ hay quan tâm:

- Đang ở đâu.

Nhã Châu không còn sức lực để đánh giá giọng nói, mơ hồ gấp gáp:

- Phòng sinh, bệnh viện Đức Phước..

Khắc Nguyên cả người đau đớn, từ thể xác đến tinh thần, không không chế được, như cây gỗ mục ngã xuống giường. Lấy hết sức định thần, hai chữ "phòng sinh", vang vọng, nghĩ đến đứa con, đứa con duy nhất, anh cười cay đắng. Anh chợt giật mình, vùng dậy, gọi tài xế đỡ anh ra xe đến bệnh viện Đức Phước.

Khi bước đến phòng sinh, Khắc Nguyên đỡ đỡ, mọi người đang nhộn nhịp đi ra đi vào, Anh tiến lên, nắm giữ một cô hộ sinh lại, anh hỏi:

- Có chuyện gì xảy ra?

Cô hộ sinh hất tay anh ra, cúi gập:

- Sản phụ băng huyết, phải cấp cứu, anh tránh ra.

Khắc Nguyên vốn là sắc mặt đã trắng nhợt, giờ thì càng trắng lợi hại hơn. Anh vội lấy di động bấm số giám đốc bệnh viện này, không bình tĩnh được nữa mà hét:

- Cứu lấy cô ấy, bằng mọi giá...

Trước mắt tối sầm, Khắc Nguyên vịn vào lan can, tài xế tiến lên đỡ anh ngồi xuống ghế. Bà Trịnh vội vã tiến lên vịn tay của Khắc Nguyên, bà nói trong đau đớn:

- Con đến đây làm gì, chưa đủ đau sao? Mẹ xin con, hãy để tất cả mọi việc còn lại cho mẹ giải quyết có được không? Con dằn vò mình thế này chỉ bằng đâm mẹ một dao cho xong đi.

Bà Trịnh nước mắt tuôn trào, cay đắng nhìn đứa con trai duy nhất của mình, lòng đau như cắt. Bà đã làm gì sai rồi sao?

Khắc Nguyên không nói gì, im lặng, mắt nhắm chặt. Đau thương cứ như vậy không giảm xuống. Không biết qua bao lâu, phòng sinh yên ắng. Cánh cửa phòng sinh lần nữa mở ra, cô hộ sinh hỏi:

- Ai là người nhà của sản phụ Lý Nhã Châu?

Khắc Nguyên nhàn nhạt mở miệng:

- Tôi là người nhà của cô ấy.

Cô y tá nhìn anh, thấy sắc mặt anh không tốt, nghĩ chắc là anh lo lắng quá cho tình trạng của vợ mình nên ra vẻ đồng cảm, giọng nói uyển chuyển hơn:

- Sản phụ băng huyết, mất máu quá nhiều, hiện tại máu tạm thời đã cầm được nhưng sẽ được chuyển đến phòng hồi sức tích cực sau sinh để tiếp tục truyền máu và theo dõi. Cháu bé tuy sinh sớm nhưng hiện tại tình trạng sức khỏe ổn định. Người nhà bệnh nhân có thể vào thăm cháu trong phòng chăm sóc sơ sinh.

Khắc Nguyên ánh mắt đỡ đỡ, đã cứu được rồi, đầu chân mày cũng thả lỏng ra một ít, lòng miên man nghĩ sau này phải đối mặt sao đây?

Khánh Linh tiến đến, tay vịn vào tay Khắc Nguyên, giọng nhẹ nhàng:

- Anh chưa khỏe, em và mẹ sẽ thay anh ở đây. Anh về nghỉ ngơi đi.

Khắc Nguyên lạnh nhạt không quan tâm người mới đến. Anh, bà Trịnh tiến vào phòng thay áo vô trùng, sang lồng ấp có gắn tên sản phụ Lý Nhã Châu. Thông tin được ghi lên: "Bé gái, 2,8kg, nhóm máu O, chỉ số apgar: 10". Nhìn qua lồng ấp, một bé gái tuy da còn nhẵn nhéo đỏ hồng, nhưng cũng toát lên vẻ xinh đẹp của đứa trẻ. Khắc Nguyên an thần, cũng có lúc tâm hồn mình dịu lại sau tai nạn hải hùng. Bà Trịnh nét mặt thản ra, đây là trời cao còn để lưu lại cho bà một niềm vui bé cháu. Con trai bà chỉ mới 28 tuổi, hai ngày trước đã không thể làm cha được nữa, gốc rễ đàn ông đã hoàn toàn dập nát, không thể duy trì chức năng cần thiết của nó. Mà chủ mưu gây ra tai nạn ác nghiệt cho con trai bà chính là Lý Nhã Châu. Cô ta muốn đứa trẻ này là giọt máu duy nhất của nhà họ Trịnh, từ đó đạt được quyền lợi của mình. Bà thấy đứa trẻ khua tay loạn theo tự nhiên, khóe môi nhếch lên nụ cười chính mình cũng không để ý.

Khánh Linh thu tất cả cảm xúc của hai người vào mắt, không biểu hiện gì. Thấy Khắc Nguyên loạng choạng, cô đỡ anh. Thương tổn thể xác của anh còn quá đau đớn, khi nhận được thông tin kẻ chủ mưu gây tai nạn cho mình thì anh càng đau đớn hơn. Nhưng đây là một việc liên quan đến tiếng tăm cả đời của anh, của cả dòng tộc họ Trịnh, nên mọi thông tin đã bị ếm nhem không phanh phui giữa công chúng. Giám đốc bệnh viện, Nguyễn Phi, đến nhìn Khắc Nguyên, nói:

- Mình sắp xếp cho cậu một phòng nghỉ tạm. Cậu đừng cố gắng vận động nữa, sẽ không tốt. Khi nào cậu ổn định, mình sẽ điều trị tại nhà cho cậu.

Ba của Nguyễn Phi là bác sĩ riêng cho gia đình họ Trịnh nhiều năm, Nguyễn Phi và Khắc Nguyên được xem là cùng nhau lớn lên nên tình cảm rất tốt.

Khắc Nguyên thực sự đứng không vững nữa, mặc cho Khánh Linh dìu vào phòng bệnh đặc biệt bên cạnh.

Khánh Linh quay lại phòng sơ sinh, im lặng nghe bà Trịnh và Nguyễn Phi nói chuyện về bệnh tình của Khắc Nguyên. Sau khi Nguyễn Phi rời đi, Khánh Linh nhìn chăm chăm bà Trịnh đang âu yếm đứa bé trong lòng ấp, bàn tay bà sờ loạn trên vùng da non nớt của bé. Khánh Linh nhẹ nhàng nói:

- Mẹ! chúng ta có nên làm một việc hay không?

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Tìm Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Đau Thương Trùng Trùng

Bà Trịnh nhìn con dâu bà vừa mới danh chính ngôn thuận cưới về, bà thật sự đau lòng. Vừa cưới chưa động phòng thì đã xảy ra tai nạn như vậy, tương lai sau này làm sao đây? Bà nhẹ nhàng hỏi lại:

- Theo ý con phải làm gì?

Khánh Linh vẫn không tỏ rõ thái độ gì, chỉ nhàn nhạt đáp:

- Mẹ thấy, một người vì mang thai ngoài giá thú một đứa bé mà sẵn sàng hủy hoại cả đời ba của nó có đáng tin không? Dòng họ Trịnh là một họ tộc lớn, làm sao có thể mang một dòng máu không rõ ràng? Chúng ta có nên dựa vào xét nghiệm để minh chứng đứa bé không? Nếu thật sự là hậu nhân duy nhất của nhà họ Trịnh, chúng ta sẽ hoàn toàn nuôi dưỡng để nó không nhiễm phải những suy nghĩ hiểm độc như mẹ của nó có phải không?

Bà Trịnh nhìn Khánh Linh, ánh mắt đăm chiêu. Bà nghĩ cũng đúng, thật sự phải làm như thế thôi. Bằng thể lực của mình kết quả này trong ba ngày sẽ có.

Ba ngày sau, Nhã Châu được đưa ra khỏi phòng chăm sóc đặc biệt. Cô tái nhợt, vẫn còn rỉ máu âm đạo không dứt nhưng dù sao cũng đỡ hơn nhiều. Nếu thuận lợi, hôm nay cô sẽ được đưa vào làm thủ thuật lấy nhau sót trong tử cung ra, như vậy tử cung mới hoàn toàn co bóp tốt, không xuất huyết nữa. Bác sĩ cẩn thận dặn dò cô không được xúc động, căng thẳng, yên tĩnh trên giường, không vận động, nếu để băng huyết lại lần nữa thì nguy hiểm không cùng.

Cánh cửa phòng bệnh mở ra, Nhã Châu thấy tiến vào là một cô gái trẻ đẹp. Nhíu mày, cô cố gắng nhớ xem đã gặp cô ta ở đâu? Khánh Linh tiến lên, trừng mắt nhìn cô, hung hăng nói:

- Cô không cần nhìn tôi như vậy, tôi tự giới thiệu, tôi là vợ mới cưới của Khắc Nguyên. Cô thuê người gây tai nạn phá hủy bộ phận sinh dục của anh ấy, làm cho anh ấy bị mất hoàn toàn khả năng làm chồng, làm cha có vui không?

Nhã Châu trợn mắt, kích động không ngừng, bên tai ong ong lời nói vừa rồi. Cô hít thở không thông, hai tay gồng chặt, gượng người lên một ít để cố gắng thu vào một ít không khí sạch sẽ cho phổi của mình. Chưa định thần được, Khánh Linh đã tiếp lời gay gắt:

- Cô nghĩ anh ấy không thể làm cha được nữa thì con cô sẽ là hậu nhân duy nhất của nhà họ Trịnh hay sao? Cô chắc là không biết khi cô đang nằm thoi thóp trong phòng cấp cứu, mẹ chồng tôi và "chồng tôi" đã làm xét nghiệm ADN, kết quả đúng như chúng tôi nghĩ, nó là một đứa con hoang không gốc gác, là đứa con của một người đàn bà độc ác, tâm địa rắn rết như cô. Ha ha, "chồng tôi" không còn tin tưởng yêu cô nữa rồi, cô có vui không?

Hai chữ "chồng tôi" được Khánh Linh nhấn mạnh, Nhã Châu cố gắng vùng đứng lên, bất chấp bản thân đau đớn, hét:

- Không, không thể nào...

Vì đột ngột tăng áp lực thành bụng, bụng dưới cô gò lên, quần thất tăng lực tổng đẩy, máu chảy xối xả qua âm đạo. Cô mờ mờ hồ hồ, ý thức mơ hồ, đầu óc như nứt vỡ, ngực phập phồng dữ dội, sắc mặt tím tái. Nền nhà phía dưới người cô một mảng đỏ lan rộng dần. Tất cả trước mắt cô đều mờ mịt chìm vào tăm tối, càng cố gắng nâng mắt càng tối, ý thức mơ màng cũng đang giãy giụa hiện lên một đứa trẻ không thấy rõ hình hài. Là con cô sao, số phận nó sẽ ra sao? Mắt không nhắm, tay chân giãn ra, hơi thở và ý thức không còn nhưng dòng máu trong cô không ngừng xối xả chảy ra, kết thúc một đời người.

Khánh Linh thu lại sắc mặt, cười giễu cợt:

- Muốn hạnh phúc sao?

Điều chỉnh lại cơ thể một ít, cô hét toáng lên:

- A...Bác sĩ, cấp cứu, bệnh nhân chảy máu, chảy rất nhiều máu.

Tiếng bước chân, tiếng khua đụng vào nhau của những dụng cụ y tế, cuối cùng là bác sĩ lắc đầu xin chia buồn với gia đình.

Nhận được tin, Khắc Nguyên vội vã gọi tài xế đưa đến bệnh viện. Anh lao vào trong đám hỗn loạn, nắm cổ áo bác sĩ, mắt hết bình tĩnh:

- Tại sao, tại sao, đang tốt như vậy?... Tại sao?...

Mọi người can gián, đỡ bác sĩ khỏi tầm tay Khắc Nguyên, Bà Trịnh vội tiến lên, ôm anh lại, nghẹn ngào nói trong nước mắt:

- Nó cố gắng ngồi dậy, nó muốn rời đi, bằng huyết không cầm được, tự mình gây nghiệt không thể sống, đừng trách ai nữa con à.

Khắc Nguyên đã mấy ngày nay không được thanh tỉnh, thể xác và tinh thần rã rời, vô lực khuỵu xuống, hôn mê.

Không biết qua bao lâu, Khắc Nguyên yếu ớt mở mắt. Nước mắt tràn ra, nước mắt người đàn ông nặng như núi nhưng thật sự không kèm chế được. Cô ấy vĩnh viễn ra đi. Nghĩ lại từng ánh mắt, nụ cười trong sáng của cô ấy mà lòng anh như có một trận bão tuyết quét qua, lạnh đến đông cứng. Thì ra con người giỏi ngụy trang như vậy.

Anh đắm chìm trong đau thương chông chênh mấy ngày qua, như trải qua một đời người vô tận.

Khi anh tỉnh lại sau tai nạn, anh tuy đau đớn nhưng vẫn còn một sự an ủi, đây có phải là số phận sắp đặt thành toàn cho tình yêu duy nhất anh dành cho cô ấy và đứa bé hay không? Anh nợ cô ấy một mái nhà thâm tình. Cái ngày nhận tin bà anh đột tử trong bệnh viện, anh lao vút không tự chủ và đã va quệt vào một chiếc xe máy lưu thông trên đường, anh đã không dừng lại. Đến lúc anh ổn định sau gia biến, anh mới nghĩ đến thì biết được đôi vợ chồng đó ngã xuống đã bị một chiếc xe tải ngược chiều cán qua từ vong, đứa con gái 15 tuổi duy nhất của họ đưa vào cô nhi viện. Anh ray rứt, nhờ người làm thủ tục giám hộ, đưa cô ấy về căn hộ riêng của mình chăm sóc. Thời gian tiếp xúc, tình yêu đến sâu đậm. Anh dùng cả đời mình để bù đắp cho cô ấy.

Mẹ anh xuất hiện với sắc mặt tiêu tụy, đôi mắt sưng đỏ, đưa cho anh chiếc nhẫn có khắc tên anh và cô ấy, là chứng cứ duy nhất xuất hiện tại hiện trường, rồi nhắc đến cuộc điện thoại và tin nhắn trong máy của anh, ghi âm lời thú nhận của hung thủ gây án, anh đã thật sự tuyệt vọng.

Chính anh lại một lần trấn an mình, là anh nợ và tổn thương cô ấy trước. Do đó, anh sẽ lắng nghe cô ấy giải thích để tìm được một lý do chính đáng mà bao dung. Nhận được điện thoại cầu cứu của cô ấy, anh đến bệnh viện, thấy cô ấy từ chết chóc trở về, thấy đứa bé, lòng anh dịu lại. Nhưng sự chịu đựng của anh lại một lần nữa bị xé rách, kết quả xét nghiệm ADN, đứa bé không phải là con của anh. Cười trong mĩa mai chua chát, cô phản bội anh, ngụy trang hoàn hảo. Sau đó muốn rời đi và vĩnh viễn không còn ở nhân thế. Người chết là hết, còn người sống như anh phải làm sao? Yêu là đỉnh cao hạnh phúc, nhưng với anh kết quả lại cay đắng, đau đớn tột cùng.

Bà Trịnh mở cửa tiến vào, thấy con trai mở to mắt vô hồn nhìn trần nhà, đau lòng ứa máu. Mấy ngày nay bà cũng đã chịu nhiều dả kích, nhưng bà không phép mình gục xuống vì đứa con này. Bà ngồi ở mép giường, nhìn con, mở miệng trước:

- Con đừng nghĩ ngợi nữa, thời gian sẽ xóa nhòa thương tổn. Con hãy vì mẹ một lần này đi. Mẹ già rồi, mẹ cần con hơn bất cứ ai hết.

Anh lấy một chút sức lực, hít một hơi, thì thầm:

- Cô ấy như thế nào?

Bà Trịnh nâng mắt nhìn con, đến lúc này mà nó còn nghĩ cho người đàn bà đó. Bà trả lời không cảm xúc:

- Hòa thiêu, tro cốt gởi lên chùa để thanh tịnh chuộc lại lỗi lầm mình đã gây ra.

Thở ra một hơi, bà lại nói tiếp:

- Đứa bé mẹ sẽ đưa về nuôi dưỡng, con nghĩ sao?

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Tìm Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Vì Tình Giết Người, Diên Loạn

Khắc Nguyên nhướng mắt nhìn mẹ, lòng ngổn ngang không hiểu hành động này có nghĩa gì. Bà Trịnh thấy con trai nhìn mình, bà biết những gì nó đang suy nghĩ. Bà cảm hận Nhã Châu, đứa bé này cũng sẽ là một khối u ác tính trước mắt bà. Nhưng bà còn cách nào để làm sao? Con trai bà đã không thể có con được nữa, nếu chuyện này bị tiết lộ ra ngoài thì sao? Đứa bé này xem như là một công cụ che mắt thế gian, chặn miệng một lũ sai lang hổ báo đang rình rập. Đồng thời, trong tâm mắt của bà, nó cũng sẽ không được sống quá tốt rồi. Cái gì là "chết không nhắm mắt" cũng sẽ hiểu được.

Khắc Nguyên nhìn thấy mẹ không biểu hiện gì, thờ dài:

- Nhà chúng ta không đến nỗi không nuôi được một cái mạng, cứ như vậy cũng được.

Khánh Linh đứng trước cửa nghe được cuộc trò chuyện bên trong, hận thù càng trời dậy. Có lẽ đã đến lúc cần phải hành động đòi tự do rồi. Cô ra gara lấy xe đi khỏi biệt thự Trịnh gia. Sau một lúc, cô đến một khu chung cư dành cho người có thu nhập trung bình, dừng xe. Vào thang máy, cô bấm số tầng 8. Thang máy mở ra, lấy chìa khóa, cô tiến đến căn hộ số 81 mở cửa bước vào. Nơi đây, người đàn ông của cô đang chờ cô. Hai người yêu nhau đã hai năm, vậy mà bà cô vì người đàn kia lại đẩy cô vào cuộc hôn nhân thương mại không tình yêu này. Cô bằng mọi giá phải phá bỏ nó để tự giành giật hạnh phúc cho riêng mình.

Ngồi xuống ghế, cô suy nghĩ sẽ bàn luận với anh thỏa thuận ly hôn như thế nào. Dù sao nhà họ Trịnh cũng không muốn thông tin vụ tai nạn kia bị phanh phui, chắc chắn sẽ đồng ý để cô ly hôn, đồng thời sẽ chấp nhận yêu cầu cô đưa ra. Chỉ cần như thế, cô và người yêu có thể lập nghiệp, có thể bên nhau mà không còn ai phản đối cả.

Tiếng động vang lên trong phòng ngủ cắt ngang dòng suy nghĩ của Khánh Linh. Cô tiến lại, ghé mắt vào khe cửa nhìn bên trong. Đập vào mắt cô là hai thân thể trần truồng quấn quýt không rời. Tiếng nữ vang lên nũng nịu:

- Anh khi nào mới có thể công khai với em? Em không muốn chờ nữa, ba em nói đưa em về quê xin việc đó.

Giọng nam cung chiều an ủi:

- Em yên tâm, không lâu đâu. Tất cả kế hoạch đã tiến hành, chỉ cần có tiền trong tay anh sẽ sống cùng em.

Giọng nữ lại nói tiếp:

- Anh nghĩ dễ dàng quá không? Cô ta hung dữ như vậy sẽ buông tha chúng ta sao?

Giọng nam lại đáp:

- Nhược điểm của cô ta trong tay anh. Cô ta còn cầu mong anh buông tha cho cô ta đó chứ. Mẹ nó! Nghĩ cập với con gái đại gia đòi đòi, ai ngờ không có cái cóc khô gì, bây giờ cũng đã lấy chồng, phải "mời" lại bù chứ. Anh nói cho em biết, thật ra là...

Cánh cửa bị đẩy mạnh dừng luôn câu nói của người nam trần trụi trên giường. Khánh Linh như một người điên 2 mắt long lên sòng sọc. Giơ tay chụp lấy con dao gọt hoa quả trên bàn, Khánh Linh chìa thẳng về 2 thân thể trên giường. Thấy vậy, hai người cũng vội lao xuống giường, người nam chân vướng vào chân té sấp xuống nền nhà, cảm nhận có một bóng đen lao đến, sau đó cảm giác đau đớn tận xương cốt bao trùm, hết lớn "AAA". Khánh Linh đâm liên tiếp vào cổ người nam, máu phụt tung tóe. Mắt cô thấy người nam vịn vẹo thông khổ đầy máu, lại hiện lên hình ảnh người phụ nữ nhợt nhạt cũng đầy máu như vậy. Cô cười to:

- Ha ha ha, chết đi, chết hết đi, ha ha ha.

Cô gái trong phòng còn lại mặt trắng bệch thấy cảnh tượng như vậy vội bò ra ngoài kêu cứu. Khánh Linh từng bước ép cô ấy về cửa trước. Khánh Linh bất ngờ lao đến, dùng hết sức đẩy cô ta ra ban công. Lão đạo mạt đà đứng không vững, cô ta lại bị tiếp một lực mạnh đẩy chúi xuống khỏi lan can, rơi tự do xuống đất. Tai nghe âm thanh nặng nề tiếp đất, mắt nhìn cô gái nằm sấp trong vũng máu, Khánh Linh không còn lý trí cười to hết lớn:

- Ha ha, Các người xấu xa, không cho tôi sống, các người có sống đâu, ha ha ha...

Mọi người tập trung tại hiện trường, chứng kiến trên ban công tầng 8 có một cô gái đang kích động lập tức gọi cảnh sát tới giải quyết. Khánh Linh bị áp giải về đồn cảnh sát lấy lời khai.

Nhận được tin tức này, bà Trịnh cùng luật sư đến đồn cảnh sát. Thấy ông Lâm cũng đang có mặt tại đây. Bà Trịnh nói riêng với một cảnh sát viên. Một lúc sau, họ được sắp xếp gặp nghi phạm trong phòng hỏi cung.

Khánh Linh ánh mắt lúc thờ ơ, lúc hung ác, miệng lầm bầm không nghe rõ. Thấy có người tiến vào vội chồm dậy nhưng vướng phải thành ghế do còng tay. Cô hét lên:

- Các người chết đi, chết hết đi. Ông không có tính người, bà tuyệt tử tuyệt tôn ha ha ha.

Tràng cười ghê rợn vang lên không dứt, ông Lâm, bà Trịnh được đưa ra ngoài để khống chế cơn kích thích của nghi phạm. Ánh mắt bà Trịnh thâm trầm nhìn thông gia, mở miệng:

- Khánh Linh nó có bệnh trầm cảm có phải không? Mấy hôm nay gia đình tôi xảy ra một vài việc rắc rối nên kích thích thần kinh của nó. Nó rối loạn tâm thần rồi, phải điều trị thôi. Ông nghĩ thế nào?

Ông Lâm tròn mắt nhìn bà thông gia, cái gì nói con ông trầm cảm, cái gì điên, Nhưng nghĩ lại thì ông trầm xuống và trả lời:

- Phải đó, nó có bệnh. Có lẽ tôi phải trình bệnh án điều trị của nó cho cơ quan chức năng rồi.

Bà Trịnh thu ánh mắt lại, nhìn về phía xa, nói tiếp:

- Nó là con dâu nhà họ Trịnh cưới hồi đảng hoàng thì là người nhà họ Trịnh. Chúng tôi sẽ chăm sóc cho nó đến cuối đời, ông thông gia nghĩ sao?

Ông Lâm như nghẹn lại, con ông đã gây ra tội ác nhưng dù sao cũng không muốn thấy nó chết. Một khi đã nói là nó có tiền sử tâm thần thì hai họ tộc này cũng đã trở thành tâm điểm bàn tán rồi. Nghĩ bà thông gia cũng có lương tâm lo cho đứa con tội nghiệt của ông, ông thở dài miễn cưỡng:

- Thế cũng được, cảm ơn bà.

Bà Trịnh nói qua loa vài câu rồi đi, gọi một vài người cần thiết đến để sắp xếp mọi chuyện khỏi con lốc dữ. Trở về biệt thự Trịnh gia, bà lặng lẽ, nhếch môi cười giễu cợt:

- Con đàn bà lẳng lơ. Nếu không phải vì thể diện, bà đã đẩy mày đi gặp Diêm Vương rồi. Nhưng không sao, điên cũng tốt, không ai sẽ tin vào một con điên.

Mười lăm năm sau.

Trường trung học tư thục Âu Á, một ngôi trường quý tộc dành cho giới thượng lưu. Nơi góc trường vắng vẻ có cây bàng đại thụ, Trịnh Khắc Ngọc ngồi lê loi, mắt nhìn xa xăm. Cô rất đẹp, làn da trắng hồng, đôi mắt tròn to, rèm mi dày cong, sống mũi thẳng tắp, đôi môi nhỏ nhắn đỏ tươi, tất cả những đường nét đó hòa hợp cân đối tạo nên một vẻ đẹp hoàn thiện. Nhưng khí chất của cô thì quá nghiêm túc, lạnh lùng. Cô tách biệt với sự náo nhiệt, rộn ràng của sân trường giờ ra chơi. Cách đó không xa, Phương Uyên đang cùng các bạn bàn tán về cuộc thi toán quốc gia. Đưa mắt nhìn về ghế đá Khắc Ngọc đang ngồi, không biết sao cứ thấy nao lòng. Nếu không tiếp xúc đã ba năm, cô thật sự sẽ nghĩ rằng mình đang nhìn một người vô cảm, lạnh lùng, cao ngạo. Thời gian gần gũi làm cô thay đổi, cô nghĩ Khắc Ngọc như đang cố gắng che giấu tất cả tâm tư, tình cảm, tạo thành cái vỏ bọc an toàn cho mình.

Phương Uyên tiến đến, ngồi cạnh Khắc Ngọc, nhẹ nhàng hỏi:

- Đạt giải nhất vẫn không vui sao?

Thu ánh mắt xa xăm về, Khắc Ngọc trả lời có lẽ:

- Chỉ là một cuộc thi thôi.

Phương Uyên tròn mắt, giá trị một cuộc thi quốc gia có đáng bị hững hờ như vậy ư? Cô nhún vai, lại nói:

- Bạn có biết bao nhiêu người hâm mộ và ghen tỵ không? Mọi người đều bàn tán không hiểu vì sao số phận lại quá ưu ái cho một người như bạn vậy. Tất cả quá hoàn hảo, gia thế quá tốt, ngoại hình quá xuất sắc, tài năng vượt trội, chỉ cần bạn san sẻ cho mình một ít, chắc chắn cả nhà mình phải lên chùa thấp nhang cảm tạ Bồ Tát đấy.

Khắc Ngọc liếc nhìn Phương Uyên, không biểu hiện cảm xúc buồn vui, lặng nghĩ “Mình thật tốt như vậy sao”?

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Tìm Về* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Nuôi Dưỡng Mười Lăm Năm

Tiếng chuông vào lớp vang lên, hai người chấm dứt cuộc trò chuyện, cùng đứng lên đi vào lớp. Ngang qua cửa lớp, Khắc Ngọc bị một lực đẩy mạnh từ phía sau, cả người mất thăng bằng về trước. Đúng lúc này chân cô vướng phải cái gì, không khống chế được nữa nên ngã đập gối mạnh xuống nền nhà. Cô rất đau, đầu gối va đập mạnh như vậy chắc là bầm tím rồi. Phương Uyên đỡ Khắc Ngọc, anh mắt hướng Bảo Nghi hung ác, gầm lên: - Trịnh Bảo Nghi, mày có ý có phải không?

Tiếng hét của Phương Uyên thu hút nhiều ánh mắt hướng nhìn Khắc Ngọc. Phan Hậu tiến lên đưa tay cùng đỡ Khắc Ngọc, liếc mắt tức giận hướng về Bảo Nghi.

Bảo Nghi về mặt vênh vào, bĩu môi nói:

- Thật xin lỗi, đồng người cùng vào lớp nên xô đẩy đụng chạm một tí, nhưng không may lại trúng thiên kim tiểu thư yếu ớt mới ngã chổng vó như thế.

Lời vừa nói xong, Bảo Nghi liếc mắt nhìn Khắc Ngọc, khinh bỉ, tiến vào vị trí của mình ngồi xuống. Phương Uyên, Phan Hậu định tiến lên tranh luận thì Khắc Ngọc vịn lại, lắc đầu ra hiệu không cần, sau đó điều chỉnh dáng vẻ của mình về vị trí. Phương Uyên thấy thế cũng ôm một bụng tức giận đến ngồi gần Khắc Ngọc, lăm bằm:

- Hiền quá sẽ bị bắt nạt, không hiểu bạn sao lại nhẫn nhịn được.

Khắc Ngọc nét mặt giãn ra, không nói gì, nhưng nội tâm cô như được một bàn tay ấm áp vỗ về. Thực tế, cô nhỏ hơn những bạn đồng học này tới ba tuổi. Vì khi cô năm tuổi đã vào thẳng lớp 2 do kiến thức của cô đủ đáp ứng điều kiện vượt cấp của nhà trường.

Cô giáo chủ nhiệm tiến vào lớp, trước khi bắt đầu bài học, cô nói:

- Cô thông báo cho tập thể lớp được biết, học sinh Trịnh Khắc Ngọc của lớp ta đạt giải nhất cuộc thi toán quốc gia. Ngày mai sẽ phát thưởng tại trung tâm văn hóa thiếu nhi thành phố, chương trình có mời phụ huynh đến tham gia nhé.

Lời cô giáo vừa nói xong, cả lớp cùng nhìn về Khắc Ngọc, hâm mộ cũng có mà ghen ghét cũng có. Phải nói, cô ấy học thật giỏi, nhưng lạnh nhạt đến mức cao ngạo nên trải qua ba năm học cũng chỉ có Phương Uyên, Phan Hậu, Liên Hạnh thân thiết.

Bảo Nghi xì xầm:

- Chỉ là một đứa con hoang, không cố gắng thì chết chắc, có gì vênh vào!

Nghe được lời này, Phương Uyên trừng mắt liếc Bảo Nghi một cái sắc lẹm. Nghe nói, Bảo Nghi là chị em họ khác chi với Khắc Ngọc lại biểu hiện luôn gay gắt, thù hận.

Cô giáo gõ nhịp thước, cả lớp im lặng, bài học bắt đầu. Khắc Ngọc bên tai vang vọng lời thông báo của cô giáo, nỗi lòng ngổn ngang. Ngày mai, không ai cùng cô đến nhận giải thưởng cả. Đó được xem như một điều hiển nhiên. Đây không phải là lần đầu tiên cô đạt giải thưởng lớn, nhưng cứ mỗi một lần như vậy lại thấy hụt hẫng. Cô đã cố gắng rất nhiều, rất nhiều chỉ mong có thể nhận được sự quan tâm của ba và bà nội, nhưng chưa lần nào cô nhận được. Những nỗ lực này của cô vẫn thật sự chưa đủ thu hút được ánh mắt của ba và bà nội hay sao? Hay đúng như lời Bảo Nghi đã nói, cô là một đứa con hoang, nếu không ngoan ngoãn, cố gắng thì đã chết chắc rồi, nói gì đến quan tâm, tán thưởng?

Tan trường, Khắc Ngọc và Phương Uyên cùng bước ra cổng trường. Chiếc xe Bentley màu đen sang trọng chờ tới. Tài xế bước xuống mở cửa, Khắc Ngọc vẫy tay tạm biệt bạn, bước lên xe. Phương Uyên nhìn theo chiếc xe mất dạng phía trước, trong đầu suy nghĩ, một người đầy đủ như vậy có gì không vui?

Xe chạy vào sân biệt thự Trịnh gia, dừng lại. Khắc Ngọc lặng lẽ đi vào nhà. Biệt thự Trịnh gia này cô đã sống mười lăm năm. Không khí bên trong hiu quạnh, mỗi người nặng nề một tâm trạng. Bà nội rất ít khi vui vẻ, thường ngồi ở phòng thờ phật tụng kinh. Bà không muốn cô vào quấy rầy sự thanh tịnh của mình. Khi nhìn trực diện đứa cháu gái là cô, ánh mắt của bà luôn không hài lòng, hay chính xác luôn mang theo hung ác, hận thù. Ba nghiêm khắc lạnh lùng, khuôn mẫu lễ giáo. Trong ngôi nhà này, cô nhất mực cung kính, chỉ cần phạm phải sai lầm sẽ chịu sự trừng phạt nghiêm khắc.

Phòng khách không có ai, vậy là ba chưa đi làm về. Khắc Ngọc lên lầu, vào phòng mình thay quần áo. Cô hướng mắt nhìn về cửa sổ, nơi đó có một chậu tường vỹ được vú Hạo chăm sóc gọn gàng. Nó xuất hiện ở đây để tâm hồn cô thanh tĩnh, điều chỉnh bao nhiêu cảm xúc trời dấy. Cô rất ít biểu hiện cảm xúc ra ngoài, vui thì sắc mặt tươi hơn, buồn thì sắc mặt ảm đạm. Ba không thích cô cười. Có một lần khi cô năm tuổi, cô đạt giải nhất cuộc thi tiếng Anh dành cho trẻ em qua mạng, cô nói cười vui mừng ôm bà vú kể chuyện. Ba đã gọi cô đến, đứng trước mặt mình, ông tát mạnh vào mặt cô, nói:

- Nụ cười của đàn bà là một loại độc dược, nó càng tươi độc của nó càng nặng, nếu không muốn hại người thì hãy thu lại nụ cười, có biết chưa?

Khi đó, má bên phải của cô tươi, bông rớt, nước mắt ròng ròng. Cúi gầm đầu nhìn xuống đất, cô thì thào:

- Xin lỗi ba, con sẽ sửa.

Bên cô, ba chưa từng cười, chưa bao giờ ôm ấp âu yếm cô như bao nhiêu người cha khác. Có thể do ba là type người lạnh lùng, sống nội tâm nên chưa từng biểu hiện ra ngoài. Đối diện với ba, cô luôn cảm thấy có một áp lực vô hình. Ba tuổi, cô đã bắt đầu có gia sư đến nhà dạy học. Ba nói với cô, cô là người thừa kế của tập đoàn, của Trịnh gia, nên gánh trên vai trách nhiệm nặng nề, luôn cố gắng hơn người nếu không muốn bị đào thải thành một thứ rác rưởi vô dụng. Thời gian cô dành tất cả vào việc học để trở thành một người ưu tú hoàn hảo. Học ở trung tâm, học với gia sư tại nhà, học tại trường, hoàn thành tất cả các kỹ năng lễ cần có như nhạc, họa, ngoại ngữ. Có đôi lúc vú Hạo lắc đầu thở dài, một đứa trẻ có cần phải ép tới mức như vậy không.

Tiếng còi xe vang lên, nhìn xuống cổng, Khắc Ngọc thấy xe của ba đã về, cô vội vàng xuống phòng khách. Thấy ba vừa bước vào, cô khoanh tay chào:

- Con chào ba mới đi làm về.

Ông Khắc Nguyên hững hờ nhìn cô, sau đó đi thẳng lên cầu thang về phòng. Khắc Ngọc thờ ơ một hơi bước xuống nhà ăn. Vú Hạo thấy cô cười nói:

- Đói bụng rồi sao?

Khắc Ngọc lắc đầu, sắc mặt tươi lên một ít. Vú Hạo bày thức ăn ra bàn, sau đó lên lầu mời bà nội và ba cô. Chưa vội ngồi, Khắc Ngọc đứng tựa vào kệ bếp, đầu đang suy nghĩ cẩn thận những lời mình muốn nói. Tiếng bước chân vào phòng ăn, Khắc Ngọc kéo ghế trên cùng mời bà nội ngồi. Bà Trịnh không nhìn cô, ngồi xuống. Ông Khắc Nguyên cũng tiến đến ngồi xuống bàn ăn. Bắt đầu bữa ăn, Khắc Ngọc mời cơm bà nội và ba. Ba cô cũng mời cơm mẹ mình. Bữa ăn trong im lặng, gần cuối, Khắc Ngọc lên tiếng:

- Thưa bà nội, thưa ba, ngày mai lễ phát thưởng cuộc thi toán quốc gia có mời phụ huynh đến tham dự...

Nhìn bà nội quét mắt nghiêm khắc nhìn mình, những lời muốn nói thêm nuốt hắt xuống bụng. Bà nội nói:

- Chỉ là một cuộc thi thôi, có gì mà quan trọng. Trong cuộc đời người, sẽ có rất nhiều việc quan trọng hơn nhiều, đó mới điều mà cái nhà này quan tâm.

Ông Khắc Nguyên im lặng, không vui không buồn, bỏ đũa xuống, đứng lên nói:

- Mẹ ăn cơm tiếp, con no rồi.

Bà Trịnh cũng buông đũa, lườm Khắc Ngọc, đứng lên, bỏ lại bên tai cô câu nói gay gắt:

- Làm con mà không quan tâm đến miếng ăn của ba mình, đó mới điều cô cần phải quan tâm.

Khắc Ngọc lặng người, đũa cầm trong tay siết mạnh. Cô thật sự không hiểu, tại sao cô nói gì, làm gì cũng sai, cũng không vừa ý bà nội và ba. Vú Hạo thương cảm nhìn cô, nhắc nhở:

- Đây đâu phải lần đầu, đừng ôm nặng trong lòng, cô ăn nhanh lên, gia sư đến mà chưa xong lại bị mắng.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Tìm Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Khối U Ác Tính Cần Phải Lên Kế Hoạch Cắt Bỏ

Khắc Ngọc buông đũa, lắc đầu tỏ vẻ không sao. Cô trở về phòng mình, chỉ thấy nặng nề. Nhìn đám tường vi tươi tốt, nói thì thào một mình:

- Mỗi lần đều vậy nhưng sao mình cứ mãi thế này? Mọi thứ sẽ tốt lên theo thời gian, chắc chắn là như thế!

Tiếng vú Hạo đón tiếp cô giáo dạy thêm vang lên, Khắc Ngọc lấy lại tinh thần, bắt đầu việc của mình. Chỉ khi chìm đắm vào thế giới những con số, những dòng chữ, những nốt nhạc, cô mới thư thả, như đó chính thực là thế giới của cô.

Ngày hôm sau, Khắc Ngọc được tài xế đưa đến trung tâm văn hóa thành phố nhận thưởng. Phóng viên cũng phỏng vấn cô chia sẻ bí quyết học tập, động lực nào để cô đạt được thành tích như vậy, cô có lời muốn tâm sự với người thân và bạn bè hay không. Cô trả lời trôi chảy, vốn đã có khuôn mẫu, mỗi lần đều như thế.

Bà Trịnh tay cầm điều khiển tivi dò tìm kênh truyền hình. Bấm đến đài truyền hình thành phố đang trực tiếp lễ trao giải cuộc thi toán quốc gia, mắt bà ngưng trọng. Bà tự nói với mình:

- Xuất sắc quá không tốt, đã đến lúc cần phải có một kế hoạch kết thúc một khối u ác tính rồi.

Bấm số điện thoại của Bảo Nghi, giọng bà mềm mỏng:

- Alo, cháu có rảnh không, đến chơi với bà nội.

Giọng Bảo Nghi nũng nịu trả lời:

- Hôm nay là ngày nghỉ, cháu rảnh. Cháu lập tức đến bà nhé.

Mười lăm phút sau, Bảo Nghi bước vào phòng khách biệt thự Trịnh gia. Với vẻ mặt người chủ, cô phách lối hỏi vú Hạo:

- Bà nội đâu?

Vú Hạo không có thiện cảm với cô cháu họ của nhà họ Trịnh này, nhưng vẫn điềm tĩnh trả lời:

- Bà cụ ở phòng thờ phật.

Bảo Nghi lườm vú Hạo, sau đó ngênh ngang lên lầu. Cô thật bức mình bà vú không thức thời này. Bà nội tuy không phải là bà nội ruột của cô, nhưng bà rất quý cô, chiều cô, gặp nhiều lần với Khắc Ngọc. Nhiều lần, bà bóng gió sẽ chọn cô là người thừa kế. Nghe mẹ cô nói, thân thể của Khắc Ngọc có một bí mật động trời, chắc chắn sẽ không thể thừa kế nhà họ Trịnh được. Cô thầm nghĩ “Tài giỏi thì sao, xinh đẹp thì sao, mãi mãi cũng không thể bằng cô được”.

Thấy Bảo Nghi bước vào, bà Trịnh cười hiền lành. Bảo Nghi sà vào ôm bà, thân thiết làm nũng:

- Nghe bà nội buồn là cháu lập tức đến ngay. Bà là người Bảo Nghi thương yêu nhất đó.

Bà Trịnh vỗ vỗ tay Bảo Nghi, miệng vẫn nở nụ cười, sau đó kéo tay cô ra khỏi phòng thờ phật, về phòng riêng của mình để tâm sự giải buồn. Bà quan tâm hỏi han Bảo Nghi việc ăn uống, học hành, cô cũng đáp lời vui vẻ. Bà Trịnh như chợt nhớ, vỗ trán mình, ân cần nói với Bảo Nghi:

- Cuối tuần sau là sinh nhật của cháu, bà suyt nữa lại quên. Cháu có ý tưởng gì tổ chức sinh nhật chưa?

Bảo Nghi rất cảm động, ôm bà nói:

- Bà là người đầu tiên nhắc đến sinh nhật năm nay của cháu đó. Cháu cảm ơn bà nhiều lắm. Nhưng hiện tại cháu chưa có ý tưởng gì, cháu nghĩ sẽ tổ chức sơ sài như mọi năm thôi.

Bà Trịnh cười đậm hơn, ngón tay ấn nhẹ vào trán Bảo Nghi, cưng chiều:

- Cái con bé này, năm nào bà cũng cho cháu tiền tổ chức, còn nói sơ sài. Nếu như vậy thì không có mấy người tổ chức long trọng quá.

Bảo Nghi tay ôm càng chặt, ngược mắt nhìn bà, cười vui vẻ:

- Cháu nói vui với bà thôi, cháu thấy như vậy đã tốt lắm rồi.

Bà Trịnh vuốt nhẹ tóc Bảo Nghi, từ tốn nói:

- Năm nay cháu tròn mười tám tuổi, phải tổ chức quy mô lớn hơn. Bà sẽ cho cháu ba mươi triệu để mời bạn bè tại một điểm nào lớn trong thành phố, có được không?

Bảo Nghi nghe vậy, buông tay nhảy lên vui mừng, sau đó quay người hôn “chụt” lên mặt bà Trịnh, hân hoan trả lời:

- Cháu cảm ơn bà nhiều, cháu là hạnh phúc nhất khi có bà.

Bà Trịnh cũng cười, nói thêm một vài chuyện thì bảo mệt cần nghỉ ngơi. Bảo Nghi đang vui như mở cờ trong bụng nên cũng chào bà ra về, nói mình cũng cần lập kế hoạch chuẩn bị sinh nhật mình. Trước khi rời đi, bà Trịnh dặn dò Bảo Nghi khi nào sắp xếp xong thì điện thoại báo bà một tiếng, bà sẽ cho mang quà chúc mừng đến.

Khi Bảo Nghi đi rồi, bà Trịnh đứng lên lấy quần áo đi tắm. Bà thấy người mình rất bẩn.

Hai ngày nghỉ cuối tuần kết thúc, Khắc Ngọc đến trường như mọi ngày. Tâm lý cô tự cân bằng, không miên man suy nghĩ nữa.

Khắc Ngọc bước vào vị trí của mình ngồi xuống, chưa đến giờ vào lớp, mọi người đứng có, ngồi có lao nhao nói chuyện, Khắc Ngọc nhìn về bàn cuối lớp, thấy Liên Hạnh, Phương Uyên, Phan Hậu đang tụm lại ăn bánh pateso. Phương Uyên nhìn lên thấy Khắc Ngọc, vẫy tay ra hiệu bảo Khắc Ngọc đến cùng tham gia. Khắc Ngọc chậm rãi đi xuống tìm một vị trí ngồi vào. Phương Uyên lấy một cái bánh đưa vào tay bạn, Khắc Ngọc lắc đầu nói:

- Mình ăn rồi.

Liên Hạnh nhanh miệng nói:

- Phan Hậu sáng nào cũng mua thức ăn cho Phương Uyên, phải chăng con đường nhanh nhất từ trái tim đến trái tim là... .

- Là truyền máu.

Không để Liên Hạnh nói hết câu, Phương Uyên đã chen ngang cắt lời. Phan Hậu đang cắn miếng bánh lớn, chưa kịp nhai đã vướng ở cổ nghẹn lại, ho sặc sụa, có cảm phải đã kích thích cảm như vậy không.

Khắc Ngọc ánh mắt có ý cười, lắc đầu.

Ngoài cửa, Bảo Nghi đầu tóc chải chuốt, môi son đỏ chót, đồng phục tự ý cắt ngắn đến nửa đùi, uốn éo đi vào. Đi cùng cô là “bộ tứ” nữ thân thiết cười nói tiến vào. Nhìn Khắc Ngọc và nhóm bạn đang ngồi cùng, mở miệng châm chọc:

- Vật hợp theo loài, không rõ nguồn gốc chỉ có thể kết với quê xa tình lẻ mà thôi.

Phương Uyên trừng mắt, buông lời đánh trả:

- Cũng đúng, ngu ru tâm ngu ru mã tâm mã, kẻ chót cũng chỉ có thể kết với đội sổ.

Bảo Nghi tức giận đỏ mặt, cô đúng là học có tề một chút, nhưng dù sao cũng xinh đẹp như hoa như ngọc, chưa tính tương lai thừa kế Trịnh gia, bao nhiêu đó cũng hào quang bốn hướng, sao mỗi lần đụng phải con nhỏ này cũng nhận tức giận vào mình.

Tiếng chuông vào học vang lên, mọi người lại nhốn nháo về vị trí, chấm dứt trận đấu khẩu của hai nhóm bạn trong lớp này.

Môn học đầu tiên ngày hôm nay là thực hiện kỹ năng sống, cô giáo đưa vấn đề thảo luận làm thế nào khi học sinh rời khỏi ghế nhà trường có thể hoàn thiện bản thân mình thành một người có văn hóa, tiến tới phấn đấu trở nên toàn diện. Khi cô nhìn thấy đồng phục và trang điểm của Bảo Nghi, cô hỏi:

- Bảo Nghi, em nghĩ thế nào về vấn đề cô đưa ra bàn luận?

Bảo Nghi này giờ không tập trung, đang nghĩ đến sinh nhật mười tám của mình, nghe cô hỏi giật mình ồ ồ ồ đứng lên. Vừa rồi cô chỉ nghe loáng thoáng là toàn diện, nên lắp bắp trả lời:

- Thưa cô... em cũng đang phấn đấu thành một người toàn diện ạ.

Phan Hậu vốn đã chúm mắt Bảo Nghi, nghe vậy, giơ tay lên. Cô giáo mời Phan Hậu tham gia bàn luận. Phan Hậu phát biểu:

- Thưa cô, theo em nghĩ, bạn Bảo Nghi đã là người toàn diện rồi.

Bảo Nghi nghe vậy, khóe miệng cười tươi, lòng tự hân hoan: “Thấy chưa, trong mắt con trai, con gái chung diện, buông thả nửa vời mới là chuẩn”.

Cô giáo ngạc nhiên nhìn Phan Hậu, học sinh bây giờ nhìn về cái đẹp lệch lạc vậy sao. Cô lắc đầu, hỏi thêm:

- Em có thể diễn giải rõ hơn về suy nghĩ của em không?

Phan Hậu cười, đáp:

- Thưa cô, bởi bạn ấy sáng diện, trưa diện, chiều diện, tối lại diện, mặc dù lỗ lã không đẹp lắm nhưng cũng được xem là toàn diện ạ.

Cả lớp cười ầm lên, Bảo Nghi tức giận trào nước mắt, chỉ muốn độn thổ trốn đi. Có người con trai nào thô lỗ chê bai bạn gái lỗ lã trước chỗ đông người như vậy. Cô thế, cô sẽ không bỏ qua chuyện này dễ dàng như vậy. Cô giáo gõ nhịp thước kẻ lên bàn, ổn định lớp học:

- Qua chuyện này, cô muốn nhắc các em, cái đẹp có văn hóa là phù hợp lứa tuổi, tình huống, hoàn cảnh. Chỉ cần trong mỗi sự việc, hành động, mỗi chúng ta tôn trọng văn hóa của mình, văn hóa của xã hội, chúng ta dần tiến đến sự toàn diện.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Tìm Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Đánh Nhau - Trừng Phạt

Nội dung tiết học qua mau, giờ nghỉ trưa cũng đến. Bảo Nghi tức giận lao đến hất mạnh vào Phan Hậu làm cậu lao đảo. Nhếch môi, cô nói to giữa lớp:

- Mọi người có biết không, Phan Hậu làm sao có thể đánh giá được thế giới giàu sang được. Để vào được trường này, ba nó phải bán bao nhiêu heo gà đó. Khi đưa nó đến trường, còn đưa nó một tấm tranh luôn treo ở đầu giường để luôn nhắc nhở nó không quên hoàn cảnh của mình, mọi người có biết tranh vẽ cái gì không?

Kim Biên, một trong bộ tứ bên cạnh Bảo Nghi ra dáng bè theo, hỏi:

- Hình gì vậy?

Bảo Nghi đắc ý:

- Một lão nông dân vừa chuyên chở một con heo, vừa hút gió.

Kim Biên giọng châm chọc:

- Đeo heo hút gió.

Một số học sinh cười ồa theo, Phan Hậu ánh mắt trầm lại, cậu chưa từng đánh nữ sinh, nhưng nhìn nhóm nữ trước mặt đang đem gia đình cậu ra châm biếm thì ý muốn đánh người trong cậu lại tăng vọt. Phương Uyên bất bình, chen vào:

- Người mà hoàn cảnh không tốt nhưng bản thân mình luôn cố gắng vươn lên đạt được sự tốt đẹp, đáng để mọi người tiếp nhận và tôn trọng. Chỉ có những người lố lăng từ hình thức bên ngoài đến tâm hồn bên trong thì hoàn cảnh có tốt bao nhiêu cũng đáng bị lên án và khinh bỉ.

Bảo Nghi càng lớn lối:

- Mày dĩ nhiên là bệnh vực nó rồi. vì mày cũng như nó, mày cũng có một bức tranh khác cốt ghi tâm mà. Mọi người biết gì không? Khi đang ho, cò đang gáy đó, ha ha ha...

Phương Uyên tức giận lao lên túm tóc Bảo Nghi, ghì xuống nền nhà. Bộ tứ thấy thế tiến lên phụ họa đẩy xô Phương Uyên ra, Phan Hậu lao vào giữ tay hai người nữ. Liên Hạnh và Khắc Ngọc cũng không ngồi yên, tiến lên can gián hai người còn lại. Bảo Nghi lấy hết sức vùng dậy, Phương Uyên dùng sức đẩy Bảo Nghi qua một bên. Nhưng kết quả không như ý, Bảo Nghi lao mạnh vào thành bàn phía trước, mũi chảy máu đầm dề ướt một mảng lớn áo đồng phục. Nhìn máu mình chảy xuống, Bảo Nghi mặt tái nhợt, tức giận càng tăng, thấy Khắc Ngọc đang trong tầm tay mình, cô dùng hết sức đẩy Khắc Ngọc vào đúng vị trí mình đứng trũng. Vì không có phòng bị, Khắc Ngọc bị hất mạnh, mất thấy đầu sắp va vào thành bàn thì có một lực níu giữ vai mình cô định trong lòng người nào đó.

Mất thấy Đức Nghĩa ôm Khắc Ngọc vào lòng, Bảo Nghi thật hận không cắn cô một ngụm chảy máu. Người con trai xuất sắc nhất khối này, mình để ý bao lâu, cố tình lân la làm quen không biết bao nhiêu lần, bao nhiêu thủ đoạn vẫn lạnh nhạt, mà giờ đây đang ôm kẻ thù của mình trong lòng. Bảo Nghi vừa đau vừa hận oa oa khóc lớn, thu hút giám thị từ văn phòng đến.

Kết thúc trận chiến, Bảo Nghi được đưa lên phòng y tế sơ cứu, sau đó mời phụ huynh đến làm việc với ban giám hiệu nhà trường. Những người còn lại tập trung đến phòng Hiệu trưởng viết bản tường trình vụ việc, dĩ nhiên phụ huynh cũng được mời đến giải quyết hậu quả.

Phòng làm việc của Hiệu trưởng, chín người chia ra hai bên, ánh mắt vẫn không ngừng nhìn nhau khiêu khích. Bộ tứ Kim Biên, Thanh Lâm, Thanh Trà, Hoa Quỳnh đứng một bên, Phan Hậu, Phương Uyên, Liên Hạnh, Khắc Ngọc, Đức Nghĩa đứng một bên, chờ phụ huynh đến. Khắc Ngọc liếc Đức Nghĩa đang thờ ơ nhìn qua cửa sổ, vì đỡ cô mà cũng dính dáng đến vụ bê bối này, không biết cậu ấy đang nghĩ gì. Đức Nghĩa rất ít nói, nghiêm nghị, học giỏi, không quan tâm mọi việc xung quanh, là con trai duy nhất của chủ tịch ngân hàng Toàn Cầu. Vì điểm này, cô và cậu ấy xem như có nét tương đồng, nhưng cũng chính vì vậy mà trước giờ như hai thái cực. Hành động đột ngột giúp đỡ này của cậu ấy sẽ mang lại cho cô không ít phiền toái, nhất là khi thông qua miệng lưỡi của Bảo Nghi.

Phụ huynh đến đủ, Khắc Ngọc thấy trợ lý Dương bên cạnh ba mình đến đại diện, lòng thấp thỏm không yên. Riêng Phan Hậu và Phương Uyên ở tỉnh chuyển đến học nên nhà trường sẽ gửi giấy báo cho phụ huynh.

Cuộc tranh luận gay gắt của các phụ huynh với hiệu trưởng, ai cũng giành phần đúng cho con mình. Cuối cùng, mẹ của Đức Nghĩa lên tiếng:

- Chuyện trẻ con giằng co nhau một tí, cả hai bên đều có lỗi. Thôi thì chín bỏ làm mười, ai tự mang con mình về giáo dục lại, có gì đâu để bàn cãi gay gắt.

Hiệu trưởng nghe vậy cũng gật đầu đồng ý. Các phụ huynh còn lại cũng đành hậm hực ra về. Trước khi đi, mẹ Đức Nghĩa nói riêng với hiệu trưởng:

- Tôi sẽ đầu tư cho nhà trường một loạt camera để nhà trường để tăng cường an ninh trật tự cho học sinh. Tôi không muốn con tôi tham gia vào bất kỳ vụ ẩu đả nào nữa.

Hiệu trưởng vuốt trán, mồ hôi rịn ra không ít. Đây toàn là những phụ huynh xây dựng nhiều nhất cho trường, là nguồn kinh phí đáng kể đó.

Tiếng chuông kết thúc giờ học vang lên, Khắc Ngọc ra cổng, lên xe về nhà. Cái gì đang chờ đợi mình cô đều biết nhưng vẫn căng thẳng lo lắng.

Tiến vào phòng khách, Khắc Ngọc thấy bà nội và ba đang ngồi ở ghế sofa. Biết mình là tội nhân, cô tiến đến quỳ xuống, nhận lỗi:

- Thưa bà nội, thưa ba, con sai rồi, con xin lỗi.

Bà Trịnh nét mặt thâm trầm, không quan tâm. Ông Khắc Nguyên cô chăm chăm, hỏi:

- Không giải thích gì sao?

Khắc Ngọc ngập ngừng trả lời:

- Con... không cố ý tham gia cùng các bạn đánh nhau, con ...

Bà Trịnh giọng nói lạnh lẽo:

- Là cô muốn tổn thương người trong dòng họ Trịnh này, là cô tạo điều kiện câu dẫn đàn ông ôm ấp.

Khắc Ngọc cứng đờ, thấy hơi lạnh chạy dọc sống lưng. Những lời nói lạnh lẽo của bà nội làm lòng cô run rẩy. Bà đang làm tăng thêm sự tức giận của ba. Khi ba tức giận mất lý trí thật đáng sợ.

Ông Khắc Nguyên như có dòng thạch nham chảy tràn trong tim gan, đứng lên tóm Khắc Ngọc, đẩy ngã sấp trên sofa, tay cầm roi mây đã chuẩn bị sẵn quát liên hồi vào lưng, mông, đùi cô. Những làn roi đau đớn làm Khắc Ngọc vặn vẹo, miệng ngậm chặt nhưng vẫn thốt ra tiếng khóc thút thít từ cổ họng. Nó đánh trên người cô bầm tím, nó đánh vào sâu thẳm trái tim cô róm máu khiến tâm trí cô khắc sâu, suốt đời không quên.

Đánh không biết bao nhiêu cái, ba cô dừng lại. Nhìn thân thể nhỏ nhắn không ngừng vặn vẹo vì đau đớn, lý trí ông được kéo trở về. Ném roi mây xuống đất, ông đi về phòng mình.

Trận đòn kết thúc nhanh hơn suy nghĩ của Khắc Ngọc. Mỗi lần cô phạm lỗi, chỉ cần vài lời nói của bà nội đã khiến ba cô đánh cô không thờ nổi, hôm nay nghiêm trọng như vậy mà đã kết thúc rồi sao?

Bà Trịnh ánh mắt càng hung ác, đứng lên về phòng. Bà thấy được tâm của con trai mình thật sự đã đặt lên đứa con gái này. Nó đã đau lòng khi con bé này đau đớn. Rồi đây nó sẽ không thể dứt bỏ được con bé. Như vậy chẳng phải hợp ý người đàn bà kia. Không bao giờ bà để xảy ra chuyện đó. Trong tâm mắt bà nó vĩnh viễn khổ sở, sống không bằng chết để người đàn bà kia chết cũng không nhắm.

Vú Hạo tiến lại đỡ Khắc Ngọc đứng lên về phòng, miệng luôn suýt sao:

- Sao cô lại không cẩn thận gây họa để chịu khổ như vậy. Thật khổ mà...

Mấy ngày sau xem như bình yên, Bảo Nghi chỉ hăm hừ từ xa cũng không kiếm cớ gây chuyện với Khắc Ngọc nữa. Đến thứ sáu, cô ta ném một cái thiệp lên bàn của Khắc Ngọc, bữu môi nói:

- Không phải là tôi muốn mời, nhưng bà nội bảo mời cô đến tham gia để làm hòa chuyện cũ. Đi hay không thì tùy.

Đức Nghĩa liếc mắt nhìn màn mời sinh nhật như vậy, chân mày nhíu lại. Bảo Nghi quay lại thấy Đức Nghĩa đang nhìn, vội tiến lên đơn đáp:

- Mình rất mong bạn đến bữa tiệc này của mình, hy vọng bạn bớt chút thời gian. Không có bạn, bữa tiệc của mình vô nghĩa.

Đức Nghĩa hít một hơi, đứng dậy, bỏ ra ngoài. Bảo Nghi thẹn quá hóa giận, quay lại liếc sắc lẹm Khắc Ngọc một cái.

Tan trường về nhà, Khắc Ngọc lên phòng tắm rửa, thay quần áo. Chuyện bữa tiệc sinh nhật cô không muốn nghĩ đến.

Trong lúc dùng cơm, bà Trịnh đưa mắt nhìn Khắc Ngọc, nói:

- Ngày mai sinh nhật của Bảo Nghi, phải đằng hoàng xin lỗi, lấy lại hòa khí, không được càn quấy nữa nghe không.

Khắc Ngọc nâng mắt nhìn bà nội, trong lòng dâng lên chút tủi thân, bà chưa bao giờ quan tâm đến sinh nhật của mình. Tuy suy nghĩ như vậy, nhưng cô vẫn ngoan ngoãn đáp:

- Dạ, con nghe lời nội.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Tìm Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Sinh Nhật Bị Gài Bẫy

Bảo Nghi mời mọi người đến bar Sao Đêm, là quán bar lớn nhất thành phố. Khắc Ngọc không thể không đến, miễn cưỡng chọn một bộ áo màu tím, kiểu dáng không phức tạp. Có thể cô còn đang trong giai đoạn phát triển nên những nơi cần lớn cần nhỏ chưa hoàn thiện nên không có thói quen mặc đồ bó sát người. Trang phục làm cô thêm trầm ổn, không hợp với tuổi thực mười lăm của cô.

Bước chân vào bar, tiếng nhạc sôi động dồn dập cực lớn chói tai làm tim Khắc Ngọc đập mạnh liên hồi như muốn lao ra khỏi lồng ngực của mình. Cô chưa từng bước vào những nơi như thế, không quen với ồn ào náo nhiệt. Mọi người nhìn Khắc Ngọc, đến nơi ăn chơi này mà nghiêm trang như vậy cũng có chút khác người. Tay cô đang cầm hộp quà có cái lắc tay mình mới mua ở trung tâm trang sức, không quan tâm đến ánh mắt đang nhìn, mang hộp quà đưa cho Bảo Nghi khô khan nói:

- Chúc sinh nhật vui vẻ!

Bảo Nghi gượng gạo nhận quà, nội tâm nghĩ: “Nếu không vì lấy lòng bà nội, mày không có cửa vào đây đâu”.

Khắc Ngọc tìm một chỗ tách biệt ngồi xuống. Cô lặng lẽ quan sát, không có ai mình có thân thiết. Vì không hợp nhau nên Bảo Nghi cũng không mời Phan Hậu, Phương Uyên, Liên Hạnh tham gia.

Có một vài tiếng xì xầm vì sao bữa tiệc chưa bắt đầu. Bảo Nghi càng lúc càng buồn bực, Đức Nghĩa không tới tham dự sinh nhật của cô sao. Cuối cùng không chờ được, bữa tiệc bắt đầu. Đèn tắt, tiếng nhạc ngưng, ánh sáng trong phòng được thay thế bởi những ngọn nến lung linh mờ ảo. Không gian như tôn thêm nét xinh đẹp quý phái của Bảo Nghi. Cô đang mặc một chiếc áo đầm ngắn nửa đùi màu vàng kim lấp lánh hàng hiệu bó sát người, lộ rõ những đường cong chuẩn của cơ thể, kết hợp bộ trang sức kim cương màu đồng hình ovan bắt mắt. Cô nhắm mắt lại thì thầm ước nguyện cho mình một tương lai sáng lạng, và chàng hoàng tử cô mong chờ bao lâu nay sẽ dang tay đón nhận mình.

Mọi người cùng nhau hát lên mừng sinh nhật, tiếng lụp bụp của nắp chai rượu ngoại bật ra, tiếng nhạc du dương. Khắc Ngọc chỉ thấy vô vị. Tay cầm ly cocktail nhắm nháp, thờ dãi.

Vài phút sau, Khắc Ngọc thấy cơ thể mình mất đi không chế, chỉ muốn lắc lư điên cuồng theo tiếng nhạc sôi động. Nguồn lực mạnh mẽ từ trong ức chế ý thức cô, càng muốn khống chế càng khó chịu. Cuối cùng không khống chế nổi, cô vụt đứng lên, lắc lư, uốn éo không dừng. Tay chân cô khua loạn, lửa nóng bên trong tăng lên không ngừng thiêu đốt.

Lắc lư càng lúc càng dữ dội, Khắc Ngọc tay vai áo trễ xuống hai bên lộ ra bờ vai trắng mịn màng. Như chưa đủ, cô lại kéo vạt áo lên cao qua đùi, lộ cả quần chip, lắc lư thỏa mãn.

Mọi ánh mắt nhìn vào Khắc Ngọc, có người lấy điện thoại ra quay phim, có tiếng nói châm chọc:

- Bình thường đạo mạo lắm, hóa ra cũng cuồng nhiệt như vậy, chỉ giỏi giả vờ.

Khắc Ngọc ý thức không rõ ràng, cô chỉ biết giờ phút này cô rất thỏa mãn, thấy trước mắt bà nội và ba đang mỉm cười nhìn cô, tự hào và tán dương cô.

Khung cảnh náo nhiệt đột nhiên ngưng trọng khi đội cảnh sát chống tệ nạn xã hội bất ngờ xông vào, kèm theo tiếng loa lớn:

- Mọi người giữ nguyên hiện trường, không được cử động, hai tay ôm sau đầu, úp mặt vào vách.

Mọi người có mặt trong quán bar rầm rập làm theo mệnh lệnh của cảnh sát. Chỉ có nhóm người lắc điên cuồng chưa thanh tỉnh thì vẫn hiển nhiên lắc tiếp. Cảnh sát áp chế mấy người này lại, trong đó có Khắc Ngọc, sau đó đưa về đồn cảnh sát thành phố.

Đồng hồ điểm chuông 12 giờ, vũ Hạo vẫn chưa ngủ. Vũ thật nôn nóng, trễ như vậy mà Khắc Ngọc vẫn chưa về. Tiếng chuông điện thoại vang lên, vũ vội bắt máy, nghe tiếng bên kia rõ ràng:

- Alo, đây có phải nhà họ Trịnh không?

Vũ Hạo có dự cảm không lành, nói:

- Vâng, đúng rồi. Xin hỏi ông...

Không để vũ Hạo nói hết câu, giọng cứng cỏi bên kia lại vang lên:

- Trịnh Khắc Ngọc đang ở đồn cảnh sát vì sử dụng ma túy. Nó mới mười lăm tuổi nên chúng tôi báo gia đình đến để phối hợp xử lý.

Tiếng máy bên kia vang lên "tút, tut", vũ Hạo vẫn chưa hấp thu được nội dung thông tin vừa nghe. Khắc Ngọc dùng ma túy, bà thật tưởng mình nghe nhầm.

Lòng nóng như lửa đốt, vũ Hạo chần chừ trước phòng ngủ của ông Khắc Nguyên, cuối cùng vẫn quyết định gõ cửa. Ông Khắc Nguyên đang ngủ giật mình thức dậy, lên tiếng:

- Ai vậy?

Vũ Hạo trả lời nhỏ giọng:

- Ông chủ, cô Ngọc dùng ma túy bị tạm giam ở đồn cảnh sát. Cảnh sát vừa gọi đến báo mời gia đình đến làm việc.

Ông Khắc Nguyên đầu vang lên tiếng nổ lớn. Khắc Ngọc sử dụng ma túy đang bị giam giữ ở đồn cảnh sát? Ông nuôi dưỡng một con sói ẩn chìm trong trụ lạc. Ngực ông như có một vật nặng chèn mạnh khó thở. Ông gấn mạnh:

- Mặc kệ nó.

Vũ Hạo nước mắt lưng tròng, an phận về phòng của mình. Bà lo lắng, Khắc Ngọc dù sao cũng chỉ là một đứa bé, trong trại tam giam sẽ rất sợ hãi. Ông chủ không lo cho con mình chút nào sao mà không vội đến bảo lãnh đưa con bé về.

Bà Trịnh trong phòng lắng nghe cuộc nói chuyện vừa rồi, bà biết chuyện gì đến cũng phải đến rồi.

Khắc Ngọc sợ hãi nhìn những người xung quanh, người đầy hình xăm quần quện. Cô không hiểu vì sao mình lại bị bắt, chỉ biết khi bị dội xô nước lạnh

vào mặt, cô tỉnh táo thì đã ở cái nơi u ám đáng sợ này. Nghe cảnh sát viên hỏi cô dùng thuốc lắc bao lâu rồi, ai cung cấp... cô hoàn toàn mù mịt. Kể sau đó lại nghe cảnh sát viên đập bàn quát tháo cô cứng đầu, không phối hợp điều tra sẽ chịu hậu quả nghiêm trọng.

Cô bị đưa vào phòng giam giữ, trong đầu hiện lên biên bản kết tường trình ghi tình trạng cô phê thuốc, thử nước tiểu dương tính với ma túy. Cô ôm đầu kinh hoàng, nước mắt chảy dài không ngừng. Tiếng gió rít gào lay khung sắt trại giam như tiếng réo rất đòi mạng của quỷ sai. Đêm tối lạnh lẽo, cái lạnh tê tái thịt da thời khắc giao mùa thu sang đông. Đầu cô căng thẳng, mắt cứ mở nhìn chòng chọc bốn phía. Cô thấy hãi hùng, cứ như chỉ cần nhắm mắt lại là có một bầy dã thú lao vào cắn xé cô từng mảnh. Cô cầu mong có cánh tay nào đưa cô thoát khỏi hãi hùng. Cô nghĩ đến bà nội, đến ba. Họ có thấu hiểu cứu giúp cô không, hay chỉ càng đẩy cô vào tuyệt vọng tăm tối. Chưa bao giờ cô mong thời gian trôi nhanh như lúc này.

Một đêm tối mà ba người nhà họ Trịnh đều không ngủ.

Sáng sớm, ông Khắc Nguyên bức dọc đến công ty. Nhân viên quầy tiếp tân đang cùng nhau bàn tán clip trên mạng, thấy chủ tịch thì khúm núm cúi chào, thái độ không được tự nhiên. Ông Khắc Nguyên lướt qua clip, thấy hình ảnh quen thuộc. Một nhân viên vội đưa tay tắt clip đó đi. Ông tức giận không nói gì thẳng hướng phòng chủ tịch đi đến. Bấm chuông gọi thư ký đến, ông gầm gừ:

- Báo cho phòng nhân sự thay toàn bộ nhân viên quầy tiếp tân ngay.

Cô thư ký vội vàng thưa vâng, bước vội ra ngoài, đóng cửa lại. Cô nghĩ mấy người này vì clip phát tán trên mạng sáng nay đã chọc giận sếp.

Ông Khắc Nguyên gõ vài cái trên máy tính, mở ra một clip mới được tung lên mạng trong bar Sao Đêm. Hình ảnh nóng bỏng của người được ông nuôi dưỡng bao nhiêu năm qua lắc lư điên cuồng, quần áo hở hang không thể che đậy được nơi nhạy cảm, đắm mình trong truy lạc. Hình ảnh nhor nhóp phơi bày trước thiên hạ đã nhục nhã một người làm "cha" là ông.

Đầu ông như nứt ra, tức giận đấm mạnh nắm đấm lên bàn, mắt rực lửa. Tức giận làm những hình ảnh chôn sâu mười lăm năm phá bỏ niêm phong tràn về. Ông xâu chuỗi quá khứ và hiện tại, cảm nhận sự xáo trộn tồn tại trong hai người là một. Cả hai đều vây quanh ông, len lỏi vào sâu kín trái tim ông, sau đó quay lại đục khoét nó máu chảy đầm đìa. Ông đã từng giữ khoảng cách, đã từng trút lên nó những sai lầm của người chết. Nhưng người không phải sắt đá, mắt thấy đứa bé đáng yêu, ngoan ngoãn khát khao được yêu thương, ông dần động tâm. Hiện tại, ông hối hận vì đã có tâm tư đón nhận đứa bé này.

Lấy điện thoại bấm số cho trợ lý Dương, tiếng nói của ông rít qua kẽ răng:

- Xử lý sạch sẽ thứ rác rưởi trên mạng, thay tôi bảo lãnh con khốn kiếp ra khỏi đồn cảnh sát.

Trợ lý Dương nghe được mệnh lệnh, lập tức đến đồn cảnh sát, lòng thầm cầu mong cho cô chủ nhỏ bình yên vượt qua cửa ải khó khăn hôm nay.

Khắc Ngọc sợ hãi co mình trong góc phòng tạm giam. Tiếng mở cửa ken két làm cô run rẩy, hoảng loạn. Trợ lý Dương đau lòng nhìn cô, tiến đến giữ vai cô trấn an:

- Đừng sợ, tôi đưa cô về nhà.

Nước mắt của Khắc Ngọc tuôn trào, cô có thể thoát khỏi cái nơi u ám này rồi.

Vú Hạo mở cổng, dìu Khắc Ngọc về phòng. Cô vẫn chưa thoát khỏi kinh sợ. Lão đảo tiến vào giường nằm xuống, mắt cô vô thần nhìn trần nhà. Vú Hạo vỗ nhẹ tay cô, sau đó xuống nhà mang lên cho cô ly nước ấm. Nước ấm từ cổ họng mang theo hơi ấm chảy vào nội tâm cô.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Tìm Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Buông Tay

Ông Khắc Nguyên đập mạnh cửa phòng, lao đến lôi Khắc Ngọc khỏi giường, ông giáng vào mặt cô những cái tát hết lực, miệng gào thét:

- Con khốn kiếp, mày giống con mẹ bỉ ổi của mày, thật quá nhục nhã.

Khắc Ngọc càng hoảng loạn, đau đớn trên mặt truyền vào đại não kích thích phản ứng co rút, muốn trốn thoát khỏi bàn tay dè giữ. Cô mặc nước mắt chảy vào miệng mặn chát, vô thức cầu xin tha thứ:

- Ba, con sai rồi, con sai rồi, xin ba tha thứ cho con...

Hành động vùng vẫy tránh thoát và lời van xin của Khắc Ngọc như thổi thêm lửa vào cơn giận dữ của ông Khắc Nguyên, ông càng tăng lực đánh loạn xạ lên thân thể đang giữ, tiếp tục thét gào:

- Không được gọi tao là ba, cái thứ con hoang trụ lạc như mày không xứng. Tao bóp chết mày, chỉ khi mày chết đi tao mới không còn nhục nhã nữa.

Hai tay ông Trịnh chuyển lên cổ nhỏ của Khắc Ngọc bóp mạnh, Khắc Ngọc hít thở không thông càng vùng vẫy. Ranh giới của sự sống và cái chết thật đáng sợ, cô thật sự muốn sống, dù bao nhiêu lần trước đây cô từng nghĩ có thể cái chết là sự giải thoát tốt nhất cho mình.

Vú Hạo lao vào giữ tay ông Khắc Nguyên, nước mắt tuôn rơi, nghẹn ngào cầu xin:

- Ông chủ, hãy buông cô chủ ra, cô chủ sẽ chết mất ...xin ông ...

Ông Khắc Nguyên như được kéo về một chút ý thức tỉnh táo, tay nói lỏng lực đạo. Nhìn thấy sắc mặt trắng bệch non nớt của người đối diện, ông lại thấy trước mắt mình khuôn người nữ trưởng thành cũng trắng bệch như vậy muốn rời xa ông. Lý trí của ông một lần nữa mất kiểm soát, hai tay dùng lực hất mạnh cơ thể Khắc Ngọc về phía trước, đập đầu vào góc bàn. Tiếng hét đau đớn “AAA ...” của Khắc Ngọc không kiềm được phát ra. Tay cô theo phản xạ giữ chặt trán mình vẫn không ngăn được dòng máu đỏ tươi chảy qua kẽ ngón tay tràn xuống mặt, cằm, rơi nhỏ giọt trên nền nhà.

Ông Khắc Nguyên thở hồng hộc, lao đảo. Cố gắng định thần, ông đẩy vú Hạo đang sững sờ tình cảnh trước mặt ra ngoài. Kéo cửa bấm khóa ngoài, ông nhắm mắt gằn mạnh:

- Để cho nó chết đi.

Ông Khắc Nguyên cố gắng hít thở, mở mắt ra đã thấy bà Trịnh đang đứng cách ông một bước chân. Bà Trịnh không biểu cảm nhìn ông, xoay người lặng lẽ về phòng mình. Đưa tay giữ lồng ngực đau đớn, ông nặng bước về phòng mình.

Vú Hạo nước mắt không ngừng, cảm thương không biết Khắc Ngọc hiện giờ ra sao, máu đã cầm chưa. Vú lo lắng trong bất lực, lòng nảy sinh oán hận những người làm cha, làm bà đang dồn con cháu vào chỗ chết. Chợt ánh mắt vú lóe sáng, đi nhanh xuống bếp lấy điện thoại, bấm số bác sĩ Nguyễn Phi. Mỗi khi Khắc Ngọc xảy ra chuyện gì, vú đều gọi điện thoại mời bác sĩ Nguyễn Phi đến, mong sao lần này có thể cứu con bé thoát khỏi nguy hiểm.

Bác sĩ Nguyễn Phi đến, vú Hạo nói sơ qua về tình trạng của Khắc Ngọc đang bị nhốt trong phòng. Nguyễn Phi âm trầm, lắc đầu. Ông cảm thông Khắc Nguyên không thể bước qua được bóng đêm quá khứ, nhưng hết lần này đến lần khác tổn thương đến đứa bé thì không nên chút nào.

Nguyễn Phi đến phòng Khắc Nguyên, ông đẩy cửa. Cánh cửa không khóa, Nguyễn Phi lặng lẽ bước vào. Thấy Khắc Nguyên đang dựa vào cửa sổ, nhìn vô định dưới đất. Tiếng động làm Khắc Nguyên xoay người, bất ngờ khi thấy Nguyễn Phi xuất hiện. Nguyễn Phi tàn nhẫn vài cái, nói trước:

- Mình đến xem tình trạng con bé. Nếu không chấp nhận được thì có rất nhiều biện pháp giải quyết, cậu đừng hành xử như vậy nữa.

Khắc Nguyên trầm trọng nhìn Nguyễn Phi, ánh mắt sâu lắng khó dò. Sau một lúc, ông kim nén nói:

- Nó nên chết đi, chết luôn bị kịch của đời mình. Mình mệt mỏi.

Nguyễn Phi nhận nhặt khuyên :

- Con bé chết đi chỉ làm cậu thêm lặn sâu trong bị kịch, không có lối thoát. Muốn thoát ra, chỉ khi cậu đồng ý buông bỏ tất cả. Hãy đưa mình chìa khóa, mình sẽ điều trị cho con bé.

Khắc Nguyên không nói gì, nội tâm miên man, ánh mắt sau đó dời về hướng bàn làm việc. Nguyễn Phi nhìn chòm chìa khóa trên bàn, đưa tay với lấy, sau đó đi thẳng ra ngoài.

Bác sĩ Nguyễn Phi đến phòng Khắc Ngọc đã thấy vú Hạo chờ sẵn. Cánh cửa vừa được mở, đập vào mắt hai người là Khắc Ngọc hai tay bung chặt trán, máu đỏ chảy dài trên khuôn mặt tái nhợt, đang co rúm run bần bật ở góc phòng. Nguyễn Phi phần nộ buông tiếng chửi “chết tiệt”, tiến đến ôm cô. Khắc Ngọc hoảng hốt tránh khỏi, miệng thì thầm vô thức:

- Con không muốn chết, đừng giết con... đừng, đừng mà!

Bác sĩ Nguyễn Phi nhanh tay cố định hai vai Khắc Ngọc, bế cô về giường mặc cô vùng vẫy. Vú Hạo tiến lên giúp đỡ.

Sau khi được tiêm thuốc an thần, Khắc Ngọc yên ổn chìm vào giấc ngủ. Bác sĩ tiến hành xử lý vết thương, băng cầm máu, lau sạch máu khô đọng trên mặt, tay cô. Ông bắt bình lắc đầu, tội nghiệp của người lớn lại đem trút lên một đứa trẻ, thật không đáng ...

Bà Trịnh đẩy cửa phòng con trai, bước vào. Bà thấy con trai đang siết chặt nắm tay, mắt đỏ ngầu uất hận. Thờ dài một hồi, bà nói:

- Chúng ta nuôi nó ngần ấy năm đã đủ rồi. Đã đến lúc sắp xếp đưa nó đi, không vương bận tâm mắt của chúng ta nữa, để quá khứ ngủ yên. Như vậy sẽ tốt cho chúng ta, cũng tốt cho nó.

Khắc Nguyên nhìn mẹ mình, tóc đã bạc lốm đốm. Ông đang đấu tranh với chính mình có nên buông bỏ hay không. Cuối cùng kết thúc này cũng đến, nỗi nề nói:

- Mẹ muốn thế nào cứ làm thế đó, con không phản đối.

Đóng cánh cửa phòng con trai, môi bà Trịnh nhếch lên, ánh mắt hiểm ác.

Tám giờ sáng hôm sau, Khắc Ngọc được đưa đến trại cai nghiện. Trước khi bị áp giải đi, bà nội nói với cô:

- Cô không phải là con cháu nhà họ Trịnh. Mẹ cô độc ác hại con trai tôi trọn đời không hạnh phúc. Chúng tôi nuôi cô bao nhiêu năm qua xem như cô có phúc. Kể từ hôm nay, ngôi nhà này không có chỗ cho cô dung thân nữa. Nếu còn ôm đả tâm trở lại, tôi sẽ để cuộc sống của cô sau này khủng khiếp gấp nhiều lần địa phương cô sắp bước vào, nhớ cho kỹ.

Khắc Ngọc vẫn chưa hồi phục sau khủng hoảng, phía trước lại đối diện với địa ngục tăm tối đang chờ mình. Nước mắt cô rơi đã quá nhiều, bước chân nặng nề, tâm trạng ngổn ngang, vừa tủi hờn, vừa chua chát. Nghe nhiều xì xầm bàn tán về thân thể của mình, cô đã cố gắng phủ lấp lửa gạt bản thân. Sự thật hôm nay bị xé rách phủ phàng, có muốn ngụy biện cũng không thể được nữa, cô đã thật sự buông tay một khát khao yêu thương mà hiển nhiên bao nhiêu người phải có.

Cánh cửa trại cai nghiện mở ra, mở một trang mới cho cuộc đời Khắc Ngọc. Nơi đây âm u, bao nhiêu toan tính sâu hiểm đã được người quyền thế kia sắp đặt đã dày vò cô từ thể xác đến tinh thần. Hàng ngày cô làm việc cật lực, cơm thừa canh cặn không đủ no, đêm mùa đông lạnh lẽo thấm tận xương tủy, lại chịu nhiều hành hạ quái ác của các đàn chị sở mã. Một năm đáng sợ ở đây sẽ là ẩn ký tối tăm theo cô suốt cuộc đời.

Trên con đường rời khỏi trại cai nghiện vắng vẻ, bóng Khắc Ngọc liêu xiêu, cô lẻ bước đi vô định. Cô không biết đi đâu khi không có chốn quay về. Một năm khủng khiếp trôi qua đã chấm dứt cuộc sống mười lăm năm đủ đầy vật chất, thiếu thốn tinh thần của cô.

Khắc Ngọc lạc lõng giữa xô bồ thịnh vượng của thành phố A. Không để ý đến thời gian, cô tìm một ghé đá ngồi co ro, bụng đói còn cào.

Trời chiều đang chuyển sang tối, Khắc Ngọc một thân đơn bạc, gầy còm xơ xác, làn da vàng vọt thiếu dưỡng chất, mắt xa xăm nhìn về phía trước. Cô thầm cầu mong có đôi bàn tay nhân ái bao dung cô, che chở cô vượt qua hoàn cảnh khắc nghiệt này.

Tiếng chổi quét xào xạc ngày càng gần, Khắc Ngọc thu tầm mắt nhìn về người lao công trung niên, khuôn mặt phúc hậu đang miệt mài quét rác. Thấy làn chổi quét gần đến chân mình, Khắc Ngọc đứng lên tránh đi. Nhưng đúng lúc đó, mắt cô tối sầm, không tự chủ được nên ngã đi.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Tìm Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Không Chốn Quay Về

Không biết bao lâu, Khắc Ngọc tỉnh lại thấy mình đang nằm trên một chiếc nệm cũ kỹ đặt trên nền đất. Cố gắng nâng mắt quan sát xung quanh, cô đánh giá đây là một căn nhà nhỏ, đồ đạc trong nhà ít ỏi cũ kỹ được sắp xếp gọn gàng, tạo cảm giác sạch sẽ, ấm áp.

Đang chìm trong suy nghĩ, tiếng mở cửa, có hai dáng người bước vào. Mắt Khắc Ngọc khẽ chớp, một trong hai người là người lao công trung niên cô thấy lúc ở công viên. Người còn lại là một cô gái trẻ khoảng mười tám tuổi, cũng mặc trang phục lao công, khuôn mặt thanh tao, tạo cảm giác thân thiện cho người đối diện. Cô loay hoay đứng lên chào thì có đôi bàn tay giữ lại, tiếng nói trầm ôn vang lên:

- Nằm nghỉ, đừng ngồi dậy. Khi này, cháu ngất ở công viên làm dì rất lo lắng. Dì đưa cháu về đây nghỉ tạm, nhờ cô y tá trong khu lao động này xem giúp, lấy thuốc cho cháu. Cháu tỉnh lại thì tốt quá.

Khắc Ngọc nằm lại, chân thành nói:

- Cảm ơn dì. Cháu mệt và đói quá nên ngất đi. Nếu không được dì giúp thì không biết bây giờ cháu ra sao nữa.

Cô lao công trung niên nhìn Khắc Ngọc, hỏi:

- Cháu không có người thân nào sao?

Khắc Ngọc như bị chạm đến vết thương, nước mắt lại tuôn trào, ứa đầy.

Cô lao công nhìn Khắc Ngọc đau lòng, thở dài nói:

- Nơi đây của dì tuy chật hẹp, nhưng nếu cháu không có nơi nào để đi thì có thể tạm thời ở lại. Dì tên là Vinh. Đây là cháu gái dì, Hà Vân.

Khắc Ngọc gật đầu, đáp:

- Cảm ơn dì nhiều lắm, cháu tên là Khắc Ngọc. Khi nào cháu khỏe sẽ tìm việc làm rồi đền ơn gia đình dì.

Từ khi vào đây, Hà Văn âm thầm quan sát Khắc Ngọc. Cô lúc đầu cảm thương cho những hoàn cảnh còn bất hạnh hơn cô. Trải qua hai tháng bôn ba nơi tầng lớp lao động thấp nhất xã hội này, cô thấy cuộc sống trước kia của mình quá tốt đẹp. Cô không ngừng suy nghĩ, mình có thể trở về cuộc sống trước đây không khi ba mình không còn nữa.

Di Vinh xuống bếp, bưng lên cho Khắc Ngọc bát cháo thịt nóng hổi, ân cần bảo:

- Y tá nói cháu đói quá nên hạ đường huyết, đã cho ngâm đường nhưng phải ăn thêm mới khỏe được. Cháu mau ăn đi.

Khắc Ngọc nhìn bát cháo nóng bốc hơi, lòng quặn đau xót xa. Đã một năm rồi, đây là lần đầu tiên cô được chăm sóc như vậy. Trước đây, dù không được sự yêu thương, ân cần của bà nội và ba, vẫn còn có vú Hạo luôn luôn chăm sóc cô. Từ ngày cô vào trại cai nghiện, chưa có một người nào đến thăm. Ngày hôm nay được thả ra ngoài, không một ai chờ đón. Được một người xa lạ tận tình giúp đỡ, chăm sóc, khơi dậy khát khao được yêu thương, chở che mà cô đề nén, khỏe hẳn một lần nữa rung rung. Khắc Ngọc ngồi dậy, hai tay đón bát cháo, hít một hơi hương thơm của gạo. Thìa cháo đưa vào miệng, độ ấm vừa đủ, hương vị thật ngon, cô cảm nhận được sự sống không từ bỏ mình.

Nói chuyện một lúc, cô Vinh và Hà Văn ra ngoài tiếp tục làm việc. Khắc Ngọc nằm xuống nhắm mắt ngủ một giấc say sưa. Đây là giấc ngủ an ổn nhất của cô trong một năm qua.

Hà Văn tay đưa làn chổi, nói:

- Di định để Khắc Ngọc ở lại thật sao? Hoàn cảnh của chúng ta đầy nguy hiểm rình rập, nếu liên lụy cô ấy thì sao?

Cô Vinh ngừng tay, nhìn Hà Văn lo lắng, nhẹ giọng nói:

- Con bé nhìn đau thương cùng đường, nếu chúng ta không giúp đỡ thì thật tội nghiệp. Chúng ta đã liên lạc được với cậu Đăng Lâm. Chỉ cần cậu ấy đến, chúng ta nhanh chóng thoát khỏi tình cảnh nguy hiểm này, con đừng quá lo lắng.

Hà Văn im lặng, cô đang bàng hoàng không biết quyết định này của hai người sẽ cứu vớt một số mạng cùng khổ hay đẩy nó vào biển lửa mệnh mông.

Mẹ Hà Văn mất khi vừa sinh cô. Ba cô là một sát thủ, là vệ sĩ của chủ tịch tập đoàn Xuyên Á, nên không thể tự chăm sóc con mình. Hà Văn được di Vinh chăm sóc ở thành phố biển X, cách thành phố B nơi ông làm việc 40km. Tuy mỗi tuần ông về nhà một ngày với cô nhưng cũng đủ mang đến cho cô tận hưởng hơi ấm thâm tình. Cuộc sống yên bình của cô hai tháng trước đã thay đổi, ba cô bị sát hại. Trước khi chiếc xe nổ tung, ông đã kịp gọi cho di Vinh đưa cô trốn đi, chờ cậu chủ Đăng Lâm ở nước ngoài về sẽ tìm cách liên lạc bảo vệ hai người.

Di Vinh đưa cô đến đây, là quê hương của di. Ngày trước vì nghèo khổ mới phải bôn ba đất khách, di cũng không có gì ở đây. Để trốn tránh sự truy đuổi gắt gao, hai di cháu đến khu lao động này làm lao công đã hai tháng.

Hoàn thành công việc, Hà Văn và di Vinh trở về căn nhà nhỏ, Khắc Ngọc vẫn còn ngủ. Hai di cháu tắm rửa rồi cùng nhau nằm xuống nệm nghỉ ngơi. Đêm khuya thanh tĩnh, tâm trạng Hà Văn chìm trong suy nghĩ không biết cậu Đăng Lâm khi nào tìm đến. Tiếng chuông điện thoại của Hà Văn vang lên, cô bắt máy, nghe giọng nam trầm thấp:

- Cô là Hà Văn, con gái của Hà Hồ phải không?

Hà Văn chân chừ, hỏi lại:

- Xin lỗi, ông là ...

Đầu dây bên kia đã tiếp lời:

- Tôi là Tất Ứng, cận vệ bên cạnh cậu Đăng Lâm. Tôi báo cho cô biết, 9 giờ tối mai chúng tôi đến đón cô, cô chuẩn bị đi.

Kết thúc cuộc điện thoại, Hà Văn vui mừng ôm di Vinh nước nớc:

- Đến rồi, cuối cùng cũng đã đến rồi.

Hai người ôm nhau vui mừng chờ mong ngày mai tươi sáng.

áng sớm, Khắc Ngọc đã dậy, đó là thói quen của cô suốt một năm qua. Cô cảm thấy sức sống trong cô dâng tràn, bắt đầu đường đời gian nan sắp tới. Di Vinh nhìn Khắc Ngọc, nội tâm ray rứt. Di muốn giúp tìm một công việc ổn định cuộc sống, nhưng thời gian gấp gáp, chỉ có thể để cô lại một mình nơi này. Di Vinh nói:

- Khắc Ngọc đã khỏe hơn chưa.

Khắc Ngọc mỉm cười nhìn di, trả lời:

- Cháu khỏe nhiều rồi. Cháu có thể giúp mẹ con di làm việc trong thời gian tìm được công việc có thể kiếm sống không?

Di Vinh cười nhẹ nhàng, gật đầu đồng ý, lòng nghĩ tối nay để cô ra ngoài cũng thuận lợi hơn cho việc rời đi của hai người.

7 giờ tối, thành phố sáng đèn, dòng người xuôi ngược không ngớt trên đường. Khắc Ngọc mặc bộ quần áo lao công của Hà Vân thu gom rác trên con đường lớn. Con đường này cô đã từng qua lại nhiều lần ngày trước, cảnh vật không có gì thay đổi, chỉ có con người thay đổi mà thôi. Cô nhặt từng bao rác ở vỉa hè, nhanh tay hót từng cọng rác rơi vãi, bỏ vào xe đẩy. Tiếng xe cút kít theo nhịp đẩy, chậm chậm hướng về cuối con đường sầm uất. Dừng lại nhặt rác trước một nhà hàng cao cấp, Khắc Ngọc liếc nhìn vào trong. Nó toát lên sự sang trọng, từ con người đến bài trí. Cô mím chặt môi chua chát. Bỗng mắt cô thấy bóng người quen thuộc lướt qua mình, cô vội cúi đầu làm việc. Ông Khắc Nguyên chau mày bực bội, liếc nhìn cô lao công, bản tính sạch sẽ của ông không chấp nhận dáng dấp bẩn thỉu này.

Khắc Ngọc kéo khẩu trang lên cao hơn, vội vã đẩy xe đi. Ông Khắc Nguyên bước chân khựng lại, xoay người nhìn bóng lưng gầy nhỏ đang đi nhanh, cảm nhận ánh mắt cô lao công thật quen thuộc lại không nhớ đã từng gặp nơi nào.

Rẽ vào ngõ nhỏ vắng vẻ gần đó, Khắc Ngọc dừng lại, tựa vào xe thở dốc. Cô rung mình sợ hãi, vang bên tai lời nói ngày bị bắt đi: “Nếu còn ôm đã tâm trở lại, tôi sẽ để cuộc sống của cô sau này khủng khiếp gấp nhiều lần địa phương cô sắp bước vào, nhớ cho kỹ”. Nước mắt lại lăn dài trên má cô.

Hơn 9 giờ, Khắc Ngọc nặng nề lê bước về ngôi nhà nhỏ của di Vinh. Chợt nghe tiếng động như ai đang ngã, cô hướng mắt nhìn xa. Thấy Hà Vân đang mặc quần áo lao công khập khiễng đứng lên, cầm đầu chạy tiếp. Khắc Ngọc vội đuổi theo, nhanh chóng bắt được tay Hà Vân, đỡ cô ấy. Hà Vân hốt hoảng đẩy người bên cạnh ra, nhìn thấy Khắc Ngọc, thả lỏng người, thở hồn hên, sau đó kéo tay Khắc Ngọc chạy thẳng hướng bờ sông. Sau lưng hai người nghe âm thanh hò hét truy đuổi, Hà Vân hoảng loạn lao nhanh, đầu gối phải bị thương của cô không chịu nổi làm cô ngã sอai ra đất. Khắc Ngọc ngồi xồm xồm vai Hà Vân, nói gấp gáp:

- Vân sao rồi, sao lại chạy như thế này, đã xảy ra chuyện gì?

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Tìm Về* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Đánh Cuộc Giành Mạng Sống

Hà Vân mím môi đè ép đau đớn, cố dùng sức đứng lên nhưng đầu gối cô đau đớn dữ dội, hình như đã gãy xương rồi. “U”, Hà Vân bật ra tiếng rên đau đớn. Tai nghe bước chân truy đuổi đã đến gần, Hà Vân tháo nhanh sợi dây chuyền có mặt là một cái hộp tròn bằng đáy chén uống trà, nhét vào tay Khắc Ngọc, đẩy cô nói:

- Ngọc hãy chạy nhanh dọc bờ sông, vượt qua cầu Sông Trà, đến khách sạn Sunrise, giao nó cho một người tên Đăng Lâm, anh ấy sẽ đến đây giúp mình.

Khắc Ngọc tay cầm dây chuyền do dự hỏi:

- Còn Vân thì sao, mình không thể bỏ cậu lại.

Hà Vân lắc đầu cầu xin:

- Chân mình gãy xương rồi, không chạy được nữa. Nếu chần chừ cả hai đều không thoát được. Chúng nó sẽ không làm gì mình. Mình sẽ chờ cậu và người đó quay trở lại cứu mình. Cậu chạy nhanh đi, van xin cậu ...

Khắc Ngọc đeo dây chuyền vào cổ mình, hai tay nắm chặt, cuối cùng quyết định lao nhanh dọc theo con sông, lòng luôn tâm niệm “đợi mình, hãy đợi mình quay lại”. Chân đặt lên cầu Sông Trà, Khắc Ngọc thẳng hướng khách sạn Sunrise phóng nhanh tới. Chiếc xe Bentley màu đen vượt qua cô, đôi mắt người ngồi ở ghế phụ quay lại nhìn trừng trừng nhìn cô. Chiếc xe vượt qua cầu một đoạn, bỗng tấp vào lề đường, dừng lại.

Ông Khắc Nguyên bước chân ra khỏi xe, từ từ tiến lại bóng dáng nhỏ bẩn thỉu đang chạy tới. Hai mắt ông đỏ ngầu, sắc mặt khó coi hung hăng. Khắc Ngọc thấy người phía trước đang chờ mình, cả người cứng đờ lại, run lên. Sợ hãi càng lúc càng tăng, Khắc Ngọc xoay người chạy ngược về cầu Sông Trà. Hành động đó làm ông Khắc Nguyên tức tối, nhanh chân đuổi tới. Đến giữa cầu, ông Khắc Nguyên bắt kịp tay, ép Khắc Ngọc dựa vào thành cầu, không còn đường chạy nữa.

Hai người đối diện nhau, Khắc Ngọc tràn đầy kinh hoàng, đứt quãng cầu xin:

- Ba, không, ông tha cho con, con sẽ không xuất hiện trước mặt ông nữa... sẽ không... không bao giờ...

Tròng mắt ông Khắc Nguyên hằn lên tia máu, sắc mặt vặn vẹo, tức giận không còn lý trí nữa. Ông bật ra tràng cười hung ác “hahaha, được lắm, được lắm...”, tăng lực siết chặt bàn tay xương khô. Khắc Ngọc tuyệt vọng, nước mắt chảy ào, trong đầu cô nặng nề nghĩ mình không thể sống được qua ngày hôm nay nữa. Những hình ảnh cô đau đớn quần quai hiện ra trước mắt, cô nghĩ mình có thể chết nhẹ nhàng hơn hoặc may mắn tìm một đường sống trong cái chết không. Ý nghĩ đó thúc đẩy cô khom người cắn mạnh lên mu bàn tay ông Khắc Nguyên, giật tay mình khỏi giam giữ, lao người xuống dòng sông

Trà rộng lớn.

Ông Khắc Nguyên dờ dẩn nhìn xuống dòng sông lạnh lẽo, bao la. Tài xế đến gần ông, mời ông trở lại xe. Ông bước lên xe như người mất hồn phách, miệng rít gào đau đớn:

- Tại sao, tại sao tất cả đều chọn cái chết để rời xa tôi? ...

Khắc Ngọc lặn một hơi đến khi không còn chịu đựng được mới trồi lên mặt nước, vùng vẫy bơi vào bờ. Nhưng thật xui xẻo, chân cô bị chuột rút, chới với chìm dần.

Những gì xảy ra trên cầu Sông Trà dưới ánh sáng của đèn đường, được một ống dòm từ ban công tầng 2 khách sạn Sunrise thu vào. Một chiếc cano nhanh chóng đến giữa cầu, có hai bóng người lao xuống, nhanh chóng cứu Khắc Ngọc lên.

Khi Khắc Ngọc rời đi, năm người đàn ông dữ tợn đã đuổi đến bắt được Hà Vân. Một người trong số họ bóp chặt cổ cô, găm lên:

- Con khốn, mày đưa cái đó ra đây, tao tha cho mày một mạng.

Hà Vân bình tĩnh cười, trả lời:

- Có đưa hay không các người cũng không tha cho tôi. Tôi đã đưa nó cho cậu chủ rồi, ngày báo ứng của các người cũng tới rồi, hahaha..

Tiếng bập tai “bốp, bốp” vang lên, Hà Vân lệch mặt sang bên phải, má trái của cô đỏ rực, nóng rất, bên tai nghe giọng quát tháo:

- Mày chưa gặp được thằng khốn đó, làm sao đưa được? Mày nghĩ mày không đưa ra thì tao không tìm được à? Tao đã giết bà vú của mày rồi, cũng đốt luôn ngôi nhà đó, chỉ cần thủ tiêu mày nữa thì dù cho có mười thằng khốn cũng không thể truy ra được cái gì. Khôn hồn thì mau giao nó ra đây, nếu không thì đi tìm chết.

Hà Vân lắc đầu, nhếch môi, rít từng chữ qua kẽ răng:

- Chúng mày giết ông chủ, giết ba tao diệt khẩu. Trời không dung tha cho lũ chúng mày đâu. Đã rơi vào tay chúng mày, tao cũng không hy vọng sống, con gái của Hà Hồ không phải là kẻ nhút nhát ham sống sợ chết. Tao chờ chúng mày ở địa ngục...

Người đàn ông bị kích động, lời sèn sệch Hà Vân xuống mé sông, nhận đầu cô vào nước. Hà Vân ngộp thở, hít phải không ít nước vào phổi, sắc mặt tím tái. Ông ta nhấc tay lên, Hà Vân sặc sụa, thở dốc, nghe được tiếng găm thét:

- Sao, biết chết mùi vị thế nào chưa? Mày còn không nói tao cho mày chết luôn.

Hà Vân lấy lại một chút sức lực, thều thào:

- Không, không bao giờ...

Ngay lúc đó, một người đàn ông khác vội vàng chạy đến, nói gấp gáp:

- Đại ca, thằng khốn đó đã bao vây mấy thằng đàn em phía ngôi nhà kia, chúng ta mau đến ứng cứu.

Người đàn ông mặt mày dữ tợn, ánh mắt hung ác, tay nhận đầu Hà Vân xuống sâu dưới mặt nước, miệng mắng chửi:

- Mày muốn chết tao cho mày chết, chết trôi không ai truy ra được, chết đi...

Hà Vân gầy gầy được một lúc, lực giảm dần và cuối cùng không còn phản ứng. Người đàn ông dùng sức nâng Hà Vân lên ném mạnh ra giữa sông, xoay người rời đi.

Khắc Ngọc ngồi co ro một góc trên cano, gió thu theo tốc độ lướt nhanh của cano làm thân thể nhỏ của cô run lên bần bật. Một trong ba người đàn ông đưa cho cô một cái khăn tắm to choàng qua người. Ánh mắt hoảng loạn, cô liếc nhìn ba người đàn ông về mặt “không mấy thiện lương” vừa mới cứu mình, lòng trối lên lo lắng “họ là ai, sao lại canh đúng lúc cứu mình”. Liền sau đó một người lấy điện thoại bấm số, nói lớn:

- Chủ tịch, đã cứu được người rồi.

Nghe âm thanh to trầm đáng sợ, Khắc Ngọc nghĩ đến hai chữ “chủ tịch”, lòng run rẩy oán trách số phận mình không tốt, vừa thoát khỏi tay hà bá, lại đụng ngay người của “ba”, đen đủi không thể nào hơn. Cano tấp vào bờ, Khắc Ngọc không xác định được đây là đâu trong đêm tối, vờ ôm bụng run run nói:

- Tôi muốn đi vệ sinh.

Ba người đàn ông nhìn nhau, lại nhìn cô gái phía trước, miễn cưỡng nói:

- Vậy cô đi bên kia, chúng tôi lên trên chờ cô.

Ba người đàn ông bước đến con đường nhỏ phía khách sạn Sunrise chờ đợi. Khắc Ngọc theo hướng cano vừa cứu cô, chạy nhanh không suy nghĩ. Trèo hết bậc thang cuối cùng bước lên cầu Sông Trà, Khắc Ngọc mất lái liên định hướng tìm khách sạn Sunrise. Nhưng thấy thấp thoáng ba người đàn ông vừa cứu mình ở hướng đó, Khắc Ngọc cắn răng chạy ngược về bên này cầu, lại nhớ đến Hà Vân, không biết tình trạng cô ấy ra sao. Khắc Ngọc vừa chạy vừa thờ dốt trở lại ngôi nhà nhỏ của dì Vinh.

Khắc Ngọc đuối sức nhấc chân gần về ngôi nhà của dì Vinh, bên tai nghe tiếng đánh nhau. Cô thấy có một chiếc xe sang trọng dừng chặn lối vào ngôi nhà. Cố gắng thở sâu để nén sợ hãi, cô suy nghĩ mình nên làm gì. Phía sau có tiếng bước chân dồn dập, Khắc Ngọc không có đường tiến lùi vội nấp vào sau xe đẩy rác gần đó. Năm người đàn ông hùng hổ lao đến, một người nói như ra lệnh:

- Bốn đứa mày xông vào giải cứu, tao phục kích ở đây. Chỉ cần thằng khốn đó ra thì hôm nay là ngày giỗ của nó.

Khắc Ngọc nín thở, dựa vào xe đẩy rác, tiêu hóa những gì xảy ra trong tối nay, oán trách số phận mình đen đủi, có phải vì thế liên lụy dì Vinh và Hà Vân không.

Nghe tiếng bước chân gần mình, Khắc Ngọc lòng run lên, hé mắt nhìn thấy dưới ánh sáng yếu ớt có cái gì lóe sáng vung lên phía người đàn ông đang định mở cửa xe. Theo phản xạ, cô hét lên: “cẩn thận”. Người đàn ông nghiêng người, lưỡi dao sắc nhọn đâm lên vai, loạng choạng. Khắc Ngọc nhấc chân định chạy, nhưng không biết giẫm phải cái gì, mất đà lao đến đè vào người đàn ông vừa bị đâm. Không chỉ thế, một cây gậy to đang hạ xuống đập vào đầu người đàn ông đó lại đập đúng vào đầu cô. Đau đớn như xoay vòng tất cả hình ảnh trong ký ức cô từ khổ đau, tuyệt vọng, hỗn loạn, sau đó hút chúng vào không gian tối đen. Cô ngất lịm, mất đi ý thức.

Đặng Lâm định thần đang tay đỡ cô gái nhỏ, xoay người tránh tiếp những đòn tấn công vào mình. Đúng lúc này, ba người đàn ông khi nãy mới cứu Khắc Ngọc cũng chạy đến tham gia vào cuộc chiến. Hai người kia yếu thế tìm đường trốn chạy.

Đặng Lâm kìm nén đau đớn của vết thương, bế Khắc Ngọc vào xe, Tất Ứng lái xe lao nhanh đến bệnh viện gần nhất, những người còn lại giải quyết tàn cuộc. Sau khi xử trí xong vết thương, Đặng Lâm hướng mắt nhìn về phía phòng cấp cứu, không biết cô gái nhỏ đó thế nào rồi. Cô y tá bước ra, hỏi:

- Ai là người nhà của bệnh nhân nữ mới đưa vào cấp cứu?

Đặng Lâm gấp gáp trả lời:

- Là tôi.

Cô y tá đưa ra sợi dây chuyền, nói tiếp:

- Anh nhận đồ của cô ấy và đến khai thông tin bệnh nhân tại quầy tiếp đón.

Đặng Lâm cầm sợi dây chuyền quen thuộc, đây là kỷ vật của chú Hồ dành cho con gái, trên mặt có khắc những viên đá quý sáng óng ánh có khắc hai chữ nhỏ “Hà Vân”, cũng là thứ mà chú muốn đưa cho mình để lật ngược tình thế, trả thù cho ba mình và chú ấy. Tâm trạng khẩn trương, Đặng Lâm bấm chốt mở đôi mặt dây chuyền ra, thấy bên trong có một chiếc chìa khóa nhỏ của tủ bảo mật tại ngân hàng, một mẫu giấy có ba dãy số mật mã, tuy ướm nhòe vẫn có thể đọc được. Mặt trong hai bên có ảnh dán vào nhưng nhòe không thấy rõ ràng khuôn mặt, có thể là ảnh chụp gia đình.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Tìm Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Thay Thân Đổi Phận

Đặng Lâm siết chặt nắm tay, chú Hồ đối với ba con anh trung thành đến chết, ngay cả con gái chú cũng liều mạng cứu mình, ân tình này anh trả sao cho đủ đây. Anh hít một hơi thật sâu, phân phó Tất Ứng tiến hành các thủ tục hành chính của Khắc Ngọc, mà hiện tại anh đang nghĩ là Hà Vân.

Một giờ sau, bác sĩ khoảng hơn bốn mươi tuổi bước ra, mời người nhà bệnh nhân Hà Vân về phòng làm việc nói chuyện. Ông nói:

- Tôi thay mặt bệnh viện báo đến gia đình tình hình của bệnh nhân. Cô ấy bị chấn thương ở đầu vùng dưới cằm. Trên hình ảnh chụp cắt lớp, chưa thấy được tổn thương thực thể rõ ràng. Tuy vậy, hiện tại chưa nói trước được diễn biến bệnh tình. Chúng tôi sẽ cố gắng theo dõi sát, điều trị tốt nhất cho bệnh nhân, nhưng người nhà cũng cần chuẩn bị trước tâm lý nếu có diễn biến xấu hơn.

Đặng Lâm sắc mặt thâm trầm, nhìn vào cửa phòng bệnh. Anh trách mình bất cẩn đẩy Hà Vân vào hiểm cảnh. Thông tin anh đến đón Hà Vân bị nội gián tiết lộ cho chú anh, để ông ta huy động tay chân đàn em đến trước lấy mạng cô ấy. Anh dẫn người đến khu lao động giải nguy cho cô thì đã chậm một

bước, chỉ thấy bà vú của cô đang bị tra tấn chỉ còn một hơi thở nói rằng Hà Vân đang trên đường đến khách sạn Sunrise. Anh lập tức sắp xếp cho người chờ đón cô ở khách sạn. Sau khi khổng chế được kẻ thù, anh định đến gặp cô thì bị phục kích, không hiểu vì sao cô lại có mặt ở đó để đỡ cho mình mà bị thương.

Đặng Lâm thăm khẩn cầu cho cô gái nhỏ vượt qua nguy hiểm, anh sẽ chăm sóc, bảo bọc cô cả đời...

Sắc trời tối lại, Đặng Lâm ngồi sát giường bệnh nắm tay Khắc Ngọc, hiện tại anh nghĩ là Hà Vân, cảm giác xương nhỏ cắn vào lòng bàn tay làm anh thương cảm. Anh thật muốn biết cô trải qua hai tháng bốn ba trốn tránh sự truy đuổi của kẻ thù như thế nào mà khiến cô gầy gò, tiêu tụy như vậy.

Đã một ngày trôi qua, cô vẫn chưa tỉnh, anh thấp thòm lo lắng không yên.

Khắc Ngọc lay nhẹ ngón tay, rèm mắt giật giật hé mở, thấy trước mắt người đàn ông xa lạ, mọi thứ xung quanh đều xa lạ. Cô hoảng hốt, sợ hãi. Đặng Lâm kích động cười vui sướng, khom người ôm cô thật chặt, nhỏ tiếng:

- Đừng sợ hãi, không sao đâu, tỉnh là tốt, tốt rồi.

Khắc Ngọc vùng vẫy, lực yếu ớt, mở miệng nói loạn không ngừng:

- Thả tôi ra, anh là ai, tại sao tôi lại ở đây, tôi là ai... tôi không biết anh, tôi đau đầu quá...

Đặng Lâm tròn mắt nhìn cô gái nhỏ mình đang ôm. Cô ấy nói như thế là sao, mất trí nhớ à? Đặng Lâm với tay bấm chuông trên tường, nói lớn:

- Bác sĩ, bệnh nhân phòng mười đã tỉnh, mời đến ngay.

Tiếng đẩy cửa, bác sĩ và y tá bước vào. Đặng Lâm buông Khắc Ngọc ra, đỡ cô ấy nằm xuống, nhưng Khắc Ngọc kinh hãi ngồi bật dậy, lùi sâu vào trong, hét lên:

- Các người là ai, định làm gì tôi? Ra ngoài, tránh xa tôi ra, tôi không biết các người, tôi không biết tôi là ai, đừng đụng vào tôi...

Đặng Lâm với tay kéo Khắc Ngọc vào lòng, trấn an:

- Em là Hà Vân, anh là anh của em, đừng lo lắng. Em bị bệnh, bác sĩ sẽ điều trị cho em, mọi người muốn tốt cho em mà. Anh sẽ luôn bên cạnh em, không sợ hãi nữa.

Khắc Ngọc nhìn bác sĩ và y tá, sau chọn tin tưởng người đang ôm mình, vòng tay ôm chặt Đặng Lâm, nói:

- Anh bảo bọn họ ra ngoài, em không có bệnh.

Bác sĩ và y tá đánh giá tình hình, mở cửa ra ngoài. Khắc Ngọc nghĩ không còn nguy hiểm rình rập, thả lỏng người. Đặng Lâm đỡ cô nằm xuống, ngồi bên cạnh giữ tay cô. Qua một lúc, Khắc Ngọc chìm vào giấc ngủ. Đặng Lâm đặt tay cô trên giường, nhẹ nhàng mở cửa ra ngoài gặp bác sĩ. Bác sĩ nói:

- Tình trạng của cô ấy cho thấy tổn thương đột ngột làm cô ấy mất trí nhớ tạm thời. Những trường hợp như thế này, có thể sẽ hồi phục sau một tuần, một tháng, một năm, có đôi khi nhiều năm sau, rất khó xác định. Khả năng hồi phục trí nhớ phụ thuộc vào rất nhiều yếu tố, nhưng chính nhất vẫn là bản thân bệnh nhân muốn ký ức trở về, tự mình tìm tòi cảm giác quen thuộc, đánh thức ký ức tạm thời mất đi của mình. Chúng tôi sẽ tiến hành kiểm tra lại toàn diện cho bệnh nhân lại một lần nữa sẽ báo cho người nhà.

Đặng Lâm thờ dài, ký ức mất đi có ngày có thể tìm được, hoặc giả sử nó không thể tìm về thì cũng tốt, quên hết những biến cố đau đớn, đón nhận tương lai tốt đẹp. Anh chỉ cầu mong Hà Vân (từ đoạn này Khắc Ngọc được gọi là Hà Vân luôn) khỏe mạnh bình an là đủ rồi.

Kết quả kiểm tra của Hà Vân đều bình thường. Đặng Lâm phải nhanh chóng trở về thành phố B, có rất nhiều việc đang chờ anh. Để đảm bảo an toàn cho Hà Vân khi thể cục hỗn loạn chưa dọn dẹp xong, anh sắp xếp Hà Vân đến sinh sống cùng với vợ con của trợ lý Thành tại khu đô thị Hải Thi yên tĩnh, ngoại ô thành phố B.

Ông Khắc Nguyên bơ phờ lặng nhìn tin tức “Xác một cô gái trẻ trong giai đoạn phân hủy, nạn nhân mặc quần áo lao công, khoảng 18-20 tuổi, tấp vào bờ cách cầu Sông Trà 2km, gôi phải của nạn nhân bị vỡ, có thể do va đập, không thấy ngoại lực khác...” Ba ngày qua, hình ảnh Khắc Ngọc lao xuống dòng sông không thoát khỏi tâm trí ông. Tiếng chuông điện thoại vang lên, ông bắt máy, nghe giọng nói của trợ lý Dương:

- Alo, tôi đã làm việc với cơ quan chức năng, họ sẽ lưu mẫu đối chiếu ADN, thi thể nạn nhân sẽ được hỏa thiêu đưa về chùa như ông ra lệnh rồi.

Ông Khắc Nguyên nín thở, điện thoại cũng rơi xuống đất, mắt nhắm nghiền, lòng nghĩ giám định đối chiếu ADN thế nào khi tất cả bí mật theo người chết rồi khỏi nhân thể mười sáu năm rồi. Hồi tưởng về một năm trước đây, ông đi Singapore công tác hai tuần bỏ mặc nó, để mẹ mình muốn sắp xếp số phận nó thế nào cũng được. Nhưng khi ông nhìn thấy nó bần thiêu, nhếch nhác cùng cực, ông đã không khổng chế cảm xúc của mình. Ông tức giận, tức giận mẹ mình quá đáng, tức giận nó không nghĩ đến cầu xin mình giúp đỡ. Ông đã đuổi theo nó, nhưng nó không gọi ông là “ba” nữa, nó đúng là không có người “ba” là ông. Phần hận ông cũng chỉ có thể cười, cười cho bản thân bao nhiêu năm lần quần không thoát. Nó chọn cái chết thay chọn một người hững hờ, khắc nghiệt như ông.

Trời chiều vào thu buồn bã, ông Khắc Nguyên rảo bước trên con đường vắng của chùa Ái Nhân. Ông đi vào linh đường hậu viện thờ cúng vong linh. Đây là lần thứ hai ông vào nơi này, cách lần trước mười sáu năm. Nhìn hai hũ gốm đựng hài cốt một củ, một mối góc trái đầy thờ, đầu ông trống rỗng, lặng người.

Sư trụ trì hơn tám mươi tuổi mời ông Khắc Nguyên ra ngoài uống nước. Sư trụ trì nhẹ nhàng nói với ông:

- Con người đến từ cát bụi sẽ về với cát bụi, cái gì nên buông bỏ thì hãy buông bỏ, có như thế cả người chết và người sống đều thanh thản.

Ông Khắc Nguyên lặng im, chốc sau nhàn nhạt trả lời:

- Đời người có nhiều việc muốn buông cũng không buông được.

Sư trụ trì mỉm cười, đưa cho ông một cái ly thủy tinh. Ông Khắc Nguyên đón nhận cầm trong tay. Kế tiếp, sư rót trà còn nóng mới pha vào đầy ly, ông Khắc Nguyên chịu đựng cái nóng phỏng tay, một lúc sau thì buông ly rơi xuống nền vỡ toang.

Sư trụ trì nói:

- Đời người đôi khi không buông bỏ sớm, đến lúc buông được đã thương tổn thật sâu, tại sao cứ đợi đến lúc thương tổn không cứu vãn được mới buông bỏ, Nam mô a di đà phật!

Nhìn bàn tay đôi tay đỏ au nóng rực, ông Khắc Nguyên trầm tư hấp thu thật kỹ lời sư trụ trì vừa nói. Ông ngừng lại tất cả mọi việc xảy ra. Nếu ông không cố chấp không buông quá khứ, nếu ông không cố chấp truy đuổi thì con bé không lao xuống dòng sông mệnh mông. Nếu có hàng vạn câu nếu như, ông nguyện được sửa đổi, nguyện được để con bé cách xa ông để nó có cuộc sống bình thường như bao nhiêu người khác. Một khi như vậy, ông đã không đến bước đường ngày hôm nay, ôm ray rút ân hận lay lắt sống tiếp quãng đường đời nghiệt ngã...

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Tìm Về* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Đón Nhận Cuộc Sống Mới

Khu nhà 27 tầng tại trung tâm thành phố B, trụ sở chính của tập đoàn Xuyên Á, Đăng Lâm đang chủ trì cuộc họp cổ đông. 12/20 cổ đông yêu cầu thay chủ tịch hội đồng quản trị mới vì không đảm bảo được lợi nhuận. Người được đề cử là chú ruột của anh, Đăng Toàn. Không khí ngột ngạt, nóng bỏng cao trào, Đăng Lâm khóe mắt nhú lại sâu thẳm, điềm nhiên lên tiếng:

- Các cổ đông có quyền được chọn một người bảo đảm quyền lợi cho mình, tôi không có ý kiến. Nhưng xin mọi người cho tôi vài phút xem nội dung clip được trình chiếu rồi tiếp tục cũng không muộn.

Các cổ đông nhìn nhau, gật đầu. Màn hình rộng của công ty hiện lên phòng làm việc của chủ tịch tập đoàn. Có hai người, một là Đăng Toàn, người còn lại là chủ tịch vừa mới mất cách đây không lâu của tập đoàn, Đăng Phong, ba của Đăng Lâm. Ông Đăng Phong tay ôm ngực trái, với tay còn lại lấy lọ thuốc trên bàn. Nhưng lọ thuốc bị bàn tay của ông Đăng Toàn giữ chặt. Tiếng nói đứt quãng của chủ tịch:

- Tại sao... tại sao phải làm như vậy?

Đăng Toàn nhếch môi cười gian trá:

- Tại vì tôi là đứa con riêng, tôi không có gì, mà anh thì có quá nhiều. Tôi muốn công bằng, dù xuất phát ban đầu của hai ta không giống nhau, nhưng kết thúc thì hai ta phải giống nhau.

Chủ tịch ngã người xuống đất, Đăng Toàn dùng chân đạp lên ngực ông, hung ác gằn từng chữ:

- Là tôi bỏ thuốc để anh phát bệnh đó, anh mang nó xuống mồ mà báo cáo với Diêm Vương, ha ha ha...

Đoạn clip ngắn ngủi làm cho mọi người có mặt trong phòng choáng váng. Đăng Toàn hít thở không thông, sắc mặt tái nhợt, trán rịn ra nhiều tầng mồ hôi. Ông không hiểu tại sao Đăng Lâm lại có đoạn clip này, không phải con khốn kiếp đã chết trước lúc gặp Đăng Lâm sao. Ông lấy lại tinh thần, đẩy ghế đứng lên, chưa kịp làm gì thì đã bị mũi súng chia vào mình, nghe giọng đanh thép:

- Đăng Toàn, ông đã bị bắt về tội giết người và buôn bán trái phép ma túy. Mời ông theo tôi về đồn phối hợp điều tra.

Còng số tám đóng vào tay Đăng Toàn, dẫn ông vượt qua bàn họp ra ngoài. Mọi người chưa hết sửng sốt, Đăng Lâm cất tiếng không lớn nhưng uy

nghiêm của nó làm lạnh sống lưng người nghe:

- Cuộc họp hôm nay tạm ngừng, tôi hy vọng các vị có thời gian suy nghĩ kỹ vấn đề các vị muốn nói vào cuộc họp kế tiếp.

Đặng Lâm về phòng mình, chân mày nhíu chặt, tâm can đau đớn. Anh tự dặn mình không được kích động, vẫn không thể nào kìm được khi nhìn những hình ảnh đã xảy ra trong chính căn phòng này. Anh đau đớn nghĩ anh em tương tàn, ba anh mãi mãi ra đi, còn ông ta cũng sẽ không sống được với bao nhiêu tội danh đó. Anh nghĩ đến chú Hồ, người đã xem anh như con trai, đến cùng vẫn cố gắng để lại cho anh vũ khí loại hắc kè thù. Trong đầu xuất hiện hình dáng nhỏ gầy của Hà Vân, anh tâm niệm giữ chặt cô bên cạnh, không để cô vụt khỏi tay mình mà hối tiếc. Nhanh thôi, anh sẽ thanh trừ hết bè đảng chống đối, đảm bảo cho cô an toàn sống bên anh.

Khu đô thị Hải Thi, trong căn hộ riêng của trợ lý Thành, Hà Vân thần thờ nhìn qua cửa sổ nhớ đến Đặng Lâm, từng đường nét đẹp đẽ trên khuôn mặt nam tính cương nghị, từng ánh mắt ôn nhu ân tình. Anh là người duy nhất gần gũi, trấn an cô khi cô mờ mắt tỉnh lại, là người đầu tiên cô nhận thức trong thế giới hoàn toàn xa lạ này. Bên anh, cô luôn cảm nhận sự an toàn. Nghĩ đến hai tuần trước, cô được anh đưa đến đây. Anh nói anh có việc phải làm, anh sẽ đến thăm và chăm sóc cô nhưng từ đó chưa trở lại, không biết anh còn nhớ cô không, có rời đi vĩnh viễn không. Cô lại nghĩ đến trí nhớ của mình, khi nào mới có thể hồi phục. Bác sĩ Nguyễn Hoàng hàng ngày đến kiểm tra sức khỏe cho cô giải thích tình trạng mất trí nhớ là tạm thời, sẽ đến lúc cô có thể nhớ lại tất cả.

Thanh Tinh đi học về, thấy Hà Vân không biểu cảm ngồi yên lặng. Sà vào cùng ngồi, Thanh Tinh riu rít nói chuyện:

- Cậu biết không, hôm nay mình học thật mệt. Bị cô giáo điểm danh, mình nổi hết da gà, trả lời không ra sao, cô thả về chỗ, ăn ngỗng, không oan nhưng quá buồn.

Hà Vân nhíu nhíu chân mày, hấp thu lời nói của Thanh Tinh. Cái gì là không oan nhưng quá buồn, biết buồn lại không học bài, Hà Vân lắc đầu cười nhếch môi. Thanh Tinh vốc đáng hơi thừa cân một chút, khuôn mặt sáng sủa, nổi bật đôi mắt to tròn toát lên sự gần gũi, hồn nhiên. Chỉ khi có người bạn này bên cạnh cô mới thấy thư thả, không nghĩ ngợi vẩn vơ.

Cô Lan, mẹ Thanh Tinh bên ngoài tiến đến néo tai cô ấy. Thanh Tinh kêu đau oai oái, cô Lan mắng:

- Học hành như vậy có hay ho đâu mà còn đi kể lể, không biết xấu hổ. Tôi và ba cô sao lại sinh ra một đứa tệt hại như thế này, tức chết mà!

Thanh Tinh cố đẩy tay mẹ mình xuống, bủi môi nói:

- Mẹ, chương trình học khó lắm, con không theo kịp là đương nhiên. Con có phải thiên tài đâu. Ngày trước sinh con sao mẹ không kiểm thuốc thông minh cho thai nhi mà uống vào, bây giờ có phải tốt hơn không.

Cô Lan trừng mắt nhìn Thanh Tinh, tức giận quát:

- Còn nói, tôi cho cô ăn chổi đó, không biết xấu hổ.

Thanh Tinh cũng sớm thức thời, xuống nước nịnh nọt:

- Con biết mẹ là tốt nhất, nếu con được di truyền năm mươi phần trăm gen của mẹ đã tốt rồi, cần gì thuốc thông minh mẹ nhỉ. Chắc là do bà mụ ghen ghét con xinh đẹp nên mới bớt đi tế bào não của con hi hi...

Cô Lan lườm Thanh Tinh, bảo:

- Không cần nịnh, dọn cơm.

Thanh Tinh nhún nhún vai, cười vui vẻ. Cô là thế, hồn nhiên, lạc quan dù bất cứ tình huống nào xảy ra. Hà Vân đã quen với cách nói chuyện của hai mẹ con trong thời gian ngắn, nhưng khóe môi không kìm được nhếch lên một ít.

Mâm cơm bày ra thịnh soạn, 8 món ăn và 2 món canh, Thanh Tinh hít một hơi hương thơm thức ăn, ôm ngang lưng mẹ, tấm tắc khen:

- Mẹ là người phụ nữ đảm đang nhất con từng gặp đó, yêu mẹ nhiều.

Cô Lan đẩy nhẹ tay con gái, nói hờ hững:

- Hôm nay có khách, không phải nấu riêng cho cô, bớt ăn một ít để còn kiểm được tám chông nướng nhờ về sau, có biết không.

Thanh Tinh mắt hứng, cup mắt, kéo ghế ngồi xuống lầu bầu:

- Àh, không biết có phải mẹ đúng là mẹ ruột của con không nữa!

Đúng lúc cửa chính có bốn người bước vào, Đặng Lâm, Tất Ứng, trợ lý Thành, bác sĩ Nguyễn Hoàng. Cô Lan cười tươi tiếp đón các vị khách mới đến, mời mọi người vào bàn ăn được chuẩn bị sẵn. Hà Vân thật vui, cười tươi tắn chào bốn người. Nụ cười của cô thật đẹp, môi hồng hé mở lộ những chiếc răng trắng nhỏ đều, làm Đặng Lâm ngây ngất. Anh hôm nay mới ngắm kỹ cô gái nhỏ trước mặt, vóc dáng gầy yếu có vẻ không đủ cân, nhưng gương mặt

lại xinh đẹp vượt trội thu hút tầm mắt mọi người. Đăng Lâm thăm tắc lưỡi nghĩ vợ trợ lý Thành chăm sóc thật khéo, chỉ mới hai tuần đã giúp Hà Vân thay da đổi thịt khác biệt.

Đăng Lâm kéo ghế ngồi cạnh Hà Vân, bắt đầu bữa cơm. Anh miệt mài gấp thức ăn vào bát của cô. Hà Vân lúc đầu còn tự nhiên, về sau chỉ ăn cầm chừng, bát cơm như bát cơm Thạch Sanh ăn vơi lại đầy, bụng cô căng tròn không còn chỗ chứa. Mắt thấy Đăng Lâm với tay gấp miếng thịt gà gỡ xương, Hà Vân vội vàng bê bát của mình nâng lên miệng... và quên đề xuống. Đăng Lâm chau mày nhìn bát cơm giữ nguyên trên miệng Hà Vân, khi hiểu ra vấn đề thì môi không tự chủ mỉm cười, anh đưa tay hạ bát cơm của ai đó xuống, không gấp thêm thức ăn nữa.

Hành động của hai người đều được những người còn lại trong bàn ăn thu vào tầm mắt. Không ai nói ai nhưng trong đầu mọi người cùng một suy nghĩ: “Cậu chủ hôm nay đúng là để mọi người mở mang tầm mắt”.

Ăn cơm xong, Đăng Lâm và Nguyễn Hoàng đưa Hà Vân về phòng. Sau khi kiểm tra sức khỏe cho Hà Vân, Nguyễn Hoàng lắc đầu bảo không có gì đáng ngại. Đăng Lâm đưa tay sờ đầu cô, ánh mắt muốn bao nhiêu ôn nhu thì có bấy nhiêu. Hà Vân nét mặt rạng ngời, nhìn Đăng Lâm nói:

- Anh có thể cho em đi học không, ở nhà một mình rất chán.

Đăng Lâm trầm mặc suy nghĩ, liếc nhìn Nguyễn Hoàng, hàm ý muốn hỏi như thế có tốt không. Nguyễn Hoàng nâng ánh mắt nhìn Hà Vân, do dự hỏi:

- Em thấy mình đi học có ổn không?

Hà Vân mỉm cười đáp:

- Em có xem sách của Thanh Tinh, những gì xem được rất quen thuộc như đã từng học trước đó rồi. Em nghĩ mình sẽ tốt hơn nếu có thể đi học.

Đăng Lâm thờ phào nhẹ nhõm, không ảnh hưởng đến sức khỏe của Hà Vân thì việc này giải quyết rất đơn giản. Anh gật đầu nhỏ nhẹ nói:

- Anh chưa thể đón em về thành phố với anh nên sẽ để em đi học cùng với Thanh Tinh. Còn một học kỳ nữa là kết thúc chương trình phổ thông, sau đó anh đưa em về thành phố học bắt đầu học đại học.

Hà Vân hớn hờ đồng ý. Đăng Lâm trong mắt đầy ý cười, chỉ cần cô vui vẻ, anh nguyện làm điểm tựa cho cô chọc trời. Vầng trăng cuối thu khi tỏ, khi mờ, nhấc nhờ đã đến lúc bốn người rời khỏi căn hộ về thành phố. Nắm tay Hà Vân, Đăng Lâm căn dặn:

- Em cố ăn nhiều vào, mập mập như Thanh Tinh cũng tốt, không ai dám chê em đâu. Nếu không đảm bảo sức khỏe, em không cần đi học nữa, anh nuôi em cả đời.

Hà Vân cảm nhận âm áp tràn đầy nơi sâu kín tâm hồn, phần khởi nói:

- Em hứa!

Chỉ có Thanh Tinh khước môi giắt giắt không ngừng lẩm bẩm: “Ách, ngồi không cũng bị trúng đạn”.

Xe chuyển động, Đăng Lâm phân phó Tất Ứng:

- Cậu cho người đến thành phố X chuyển toàn bộ hồ sơ học tập của Hà Vân về đây, làm sạch sẽ thông tin cá nhân, không để lại nghi vấn gì. Nghi Thu rất giỏi võ, bố trí cô ta đến ở cùng, học cùng Hà Vân, làm vệ sĩ bảo vệ Hà Vân hai bốn trên hai bốn.

Tất Ứng vâng dạ đồng ý, sau đó nhanh chóng theo phân phó.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Tìm Về* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Kết Giao Bạn Mới

Ngày kế tiếp, Hà Vân tất bật chuẩn bị việc đến trường. Thanh Tinh nghỉ cuối tuần nên cũng hết sức giúp đỡ Hà Vân. Đến chiều tối, hai người mệt mỏi ngồi tựa lưng vào tường, Hà Vân hớn hờ nhìn ra cửa sổ, trong mắt cô lúc này rạng ngời hạnh phúc.

Bỗng ánh mắt Hà Vân tròn to nhìn chăm chăm cái bóng màu trắng đưa lên, đưa xuống. Hà Vân nhắm mắt, tự trấn an mình một lúc, sau đó mở mắt nhìn cửa sổ lần nữa, không có gì. Hà Vân lấy lại tinh thần nghĩ: “Thì, làm có một tí việc mà hoa mắt rồi”. Nhưng sự thật không như người mong muốn, vừa định xoay lưng, cái bóng đó tiếp tục xuất hiện. Hà Vân lần này không tự chủ được run lên, kéo tay Thanh Tinh. Nhìn hướng ánh mắt Hà Vân không rời,

Thanh Tinh trần trối chết đứng. “Aaaa..”, tiếng thét vang dội của hai người chọc thủng màng nhĩ bao nhiêu người, kích thích chó gà kêu loạn cả khu phố, kèm theo là một âm thanh vật nặng tiếp đất “phịch”, tiếng xuyt xoa “ai ư?”. Nghe âm thanh quen thuộc này, Thanh Tinh ngừng sợ hãi, đẩy cửa lao nhanh ra ngoài kèm tiếng rít gào:

- Đỗ Huy chết tiệt, ngứa da có phải không, dám chọc đến bà, đừng mong sống nữa!

Đỗ Huy lồm cồm ngồi dậy, chân lông chân tóc dựng lên, tay xoa mõng, tay giữ tai như vừa bị âm thanh sư tử rống kia phá bỏ màng nhĩ. Cậu hướng Thanh Tinh cười méo mó thành tâm giải thích:

- Hề hề, mình chỉ muốn lấy cái áo hôm qua bị cậu tịch thu, không có ý gì khác, cậu đừng manh động mà xảy ra án mạng.

Thanh Tinh kích động tiến lên ép Đỗ Huy vào bờ tường, găm lên:

- Án mạng cái đầu ông, bà đây nói cho mà biết, bà không dễ để ông chết như vậy.

Những âm thanh “bốp, bốp” phát ra, miệng Đỗ Huy không ngừng rên rỉ cầu xin:

- Ai, đừng đánh. Ôi, đau, mình mới té từ trên cây xuống đất, cậu đại nhân đại lượng tha cho mình, ai...ôi...

Hà Vân nhìn qua cửa sổ, thờ hất một hơi dài. Tự cười một mình, cô nghĩ mình cũng quá nhất, chỉ có thể mà bị hù dọa hết hồn. Cô bước ra ngoài, vui vẻ xem cuộc chiến hai người bạn.

Đỗ Huy nhỏ tiếng “hic, hic”, mặt méo mó thảm hại, Thanh Tinh cũng dừng lại, phui phui tay, xoay người vào nhà, miệng còn âm vang: “đáng đời”.

Đỗ Huy làm bộ mặt quỷ nhìn theo Thanh Tinh, nhưng khi nhìn thấy người phía sau Thanh Tinh thì mắt tròn, miệng há ra không khép, tim nhảy thình thịch loạn nhịp, cảm thán “thật đẹp”.

Thanh Tinh cảm nhận sau lưng mình có gì là lạ, quay lại, đánh bốp lên đầu Đỗ Huy, găm mạnh:

- Thu lại vẻ mặt háo sắc của cậu đi nếu không muốn tìm chết. Boss đại nhân sau lưng cô ấy không phải muốn chọc là có thể chọc đâu.

Đỗ Huy tay sờ đầu, miệng suýt xoa:

- Đau, cậu không thể thù mị hơn một tí à.

Sau đó Đỗ Huy trưng ra khuôn mặt nịnh hót, đến gần Hà Vân thiện tâm chào hỏi:

- Mình tên là Đỗ Huy, rất vui được quen biết bạn.

Hà Vân quan sát người đối diện, nếu nói đẹp thì thật trái lương tâm, nhưng mà nói xấu thì cũng hơi quá. Đỗ Huy có khuôn mặt tròn, hơi thừa thịt, đôi mắt hơi hẹp, sóng mũi không cao, môi cong quá đà, răng lại hơi chìa ra trước, nhưng tất cả lại kết cùng nhau trên một gương mặt cộng với tính cách nhiệt tình lại tạo cho người trực diện cảm giác lạ, mang chút hài hước trẻ con. Không giấu được nụ cười, Hà Vân gật đầu đáp lại:

- Mình tên là Hà Vân, rất vui được làm quen với bạn.

Đỗ Huy cười bằng tất cả mắt mũi, muốn bao nhiêu vui vẻ thì có bấy nhiêu. Thanh Tinh thấy những hành vi của Đỗ Huy như vậy rất mất mặt, huých khuỷu tay vào ngực Đỗ Huy, cau gắt:

- Đã bảo ông thu lại ánh mắt đó rồi mà. Bây giờ không còn phận sự, cảm áo của ông biến khỏi nhà tôi ngay.

Đỗ Huy vẫn chịu đựng, giữ nụ cười tươi tắn, vuốt vai Thanh Tinh năn nỉ:

- Dù sao mình cũng mới bị cậu đánh một trận toi đời, cho mình vào nhà ngồi một chút, uống ly nước rồi về cũng được mà.

Hà Vân phụt cười, cái này phải chăng gọi là da mặt dày. Kéo nhẹ áo Thanh Tinh, cô gật đầu ra điều đồng ý đi.

Cả ba người cùng vào nhà ngồi ghé sofa. Thanh Tinh miễn cưỡng đi lấy ba ly nước, một đĩa trái cây cùng nhau vừa ăn vừa nói chuyện.

Đỗ Huy sau khi biết được Hà Vân sẽ đến trường học cùng lớp với Thanh Tinh, hùng hồn đứng lên nói:

- Vậy là chúng ta cùng học một lớp rồi, cậu yên tâm, mình sẽ là vệ sĩ cho bạn, không ai dám bắt nạt hay gây khó khăn cho bạn đâu.

Thanh Tinh lại không thể kìm chế được mà đá vào chân Đỗ Huy một cái, quát:

- Đừng có ba hoa nữa, không biết ngại ngùng là gì.

Đỗ Huy đau nhăn nhó mặt mũi, nhưng vẫn tiếp tục:

- Nề mặt cậu gần nhà nên để cậu bắt nạt mình suốt ngày thôi, chứ đối với người khác, mình có trọng lượng lắm còn gì. Mình rất thích hợp với câu: “có thể bạn không cao nhưng người khác phải ngưỡng nhìn, có thể bạn không đẹp nhưng người khác phải ngưỡng mộ” nha.

Giọng nói kéo dài nhún nhả của Đỗ Huy làm cho hai bạn nữ của chúng ta... sặc sụa. Hà Vân ho sặc sụa, một lúc sau mới định thần được. Thanh Tình cũng không khá hơn, miêng tào to choáng ở cổ họng, không lên không xuống, hít thở không thông. Đỗ Huy thấy vậy vội vàng đưa ly nước cho Thanh Tình uống, kèm động tác vuốt lưng cô liên tục. Sau khi nuốt xuống được, Thanh Tình thở dốc, trừng mắt, đánh “bốp” sau đầu Đỗ Huy, hét lớn:

- Muốn giết người à.

Đỗ Huy ra vẻ vô tội, nhún vai lắc đầu...

Ngày hôm sau là chủ nhật, cô Lan được nghỉ làm. Sáng sớm, cô đi chợ chuẩn bị bữa ăn, đón một người họ hàng xa của chú Thành đến ở nhờ để học cùng trường với Thanh Tình. Hà Vân và Thanh Tình tiếp tục hoàn thành nốt một vài thứ lặt vặt cần thiết. Thanh Tình thấy cô Lan đi chợ về, về mặt tức giận, quan tâm hỏi:

- Mẹ sao thế, có ai chọc giận mẹ sao?

Cô Lan lườm con gái, lớn tiếng:

- Mẹ mới cãi nhau với bà Tám một trận ở chợ. Tất cả cũng tại con hết, con la hét cái gì vào chiều tối hôm qua mà bà ấy bảo quấy nhiễu thanh tịnh khu phố, đến cả con gà cảnh “đồng tảo” của bà ấy cũng hoảng sợ bỏ ăn. Bà lăm nhăm bên tai mẹ không dạy con thùy mị, nét na, chỉ thấy con béo ú, nhảy nhót, nói năng nhăng cuội.

Hà Vân, Thanh Tình cùng nhìn nhau, chỉ là sợ quá hét lên một tiếng, có cần phải làm lớn chuyện như vậy không. Bà Tám này thật là nhiều chuyện. Thanh Tình lè lưỡi, hạ giọng hòa hoãn:

- Bà Tám xưa nay nổi tiếng nhiều chuyện, mẹ quan tâm làm gì. Con gái mẹ tuy không xuất sắc, nhưng cũng có cái tốt lạc quan, yêu đời, tốt tính, rất đáng để mẹ tự hào.

Cô Lan hết cách với trình độ tự mãn của con gái, lắc đầu, vào bếp chuẩn bị nấu ăn. Thanh Tình nói nhỏ bên tai Hà Vân:

- Cầu mong cho con gà kia bỏ ăn về châu trời cho đáng đời bà Tám nhiều chuyện.

Hà Vân mỉm cười, Thanh Tình thật đúng là có thù tất báo.

Tiếng chuông vang lên, Thanh Tình bước ra mở cổng, đón cô chị họ Nghi Thu trạc tuổi mình vào nhà. Cô Lan đi ra hỏi han ân cần, bảo Thanh Tình đưa Nghi Thu mang hành lý về phòng sắp xếp, sau đó xuống phòng bếp ăn cơm. Mặc dù cố gắng vắt hết óc suy nghĩ, Thanh Tình cũng không thể nào nhớ được người chị họ này quan hệ mấy đời với mình, đã từng gặp hay chưa.

Hà Vân âm thầm đánh giá Nghi Thu. Cô có ngoại hình cao ráo, khuôn mặt thon dài, xinh đẹp, tính cách trầm ổn, có phần nghiêm túc, lạnh lùng. Ánh mắt cô sâu lắng, làm cho người đối diện khó nhận biết được cô đang suy nghĩ gì.

Nghi Thu hiềm hoi nở nụ cười “khiêm tốn” chào hỏi Thanh Tình và Hà Vân. Cô đã quen với huấn luyện khắt khe của tổ chức, hôm nay được phân đến đây bảo vệ Hà Vân, đầu rất muốn tỏ ra thân thiện, cô cũng chỉ có thể biểu hiện thế này thôi. Thời gian tiếp xúc lâu dài, hy vọng cô chủ nhỏ này sẽ nhận được thành ý của cô.

Ba cô bạn cùng chung một mái nhà, ngày đầu tiên làm quen xem ra cũng chưa thật hợp ý nhau, nhưng về sau thì còn chưa biết được...

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Tìm Về* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Ném Chết Một Con Gà, Nhận Ra Đạo Lý Lớn

Bốn giờ chiều, Đỗ Huy sang cùng nhóm ba người Hà Vân đi dạo quanh khu phố. Thanh Tình và Đỗ Huy nói huyền thoại không ngừng, Hà Vân và Nghi Thu chỉ thuận miệng mỉm cười, không góp phần đầu khẩu. Cả nhóm đi ngang qua nhà bà Tám, thấy con gà cảnh “đồng tảo” đang dạo chơi tung tăng trước sân. Thanh Tình bực bội, khom người nhặt viên đá nhỏ ném nó, lăm bằm:

- Ném chết mày, hết nhiều chuyện.

Trời không phụ lòng người, không biết viên đá ném trúng tử huyết nào của con gà, nó ngã huych ra đất, quay nhiều vòng, gãy đánh dạch. Thanh Tinh mặt cắt không còn giọt máu, lòng rơi lộp bộp hai tiếng “không ổn”. Hà Vân và Đỗ Huy trán tủa mồ hôi, cùng tâm trạng hồi hộp nhìn con gà trần trối. Chỉ có Nghi Thu không tỏ thái độ gì, mắt hướng đi nơi khác. Đúng lúc này bà Tám đi từ đầu đường vào, thấy con gà quý của mình đang gãy chết, vội chạy vào ôm nó, hét toáng lên:

- Trời ơi, cục cưng của tôi làm sao thế này, đưa ác nhân thất đức nào làm cục cưng tôi ra thế này, hic hic...

Bà Tám đột ngột quay lại, nhìn chòng chọc vào nhóm người Hà Vân, lớn tiếng chửi:

- Chúng mày làm chết con gà của tao có phải không, khai thật đi. Chỉ có chúng mày ở đây mới có thể làm chết con gà của tao. Tao gọi ba mẹ chúng mày đến giải quyết...

Thấy cả nhóm Hà Vân cứng đờ, mồm miệng nhanh nhẩu trước giờ đầu mắt, bà Tám càng chắc chắn suy luận của mình là đúng. Bà buông con gà đã hết gãy giữa xuống đất, bà Tám lao ra hàng rào nơi bốn người Hà Vân đang đứng. Theo phản xạ, Nghi Thu kéo tay Hà Vân ra sau lưng mình. Thanh Tinh trực diện nhìn bà Tám, miệng lắp bắp:

- Ah.. không, không có... tự nhiên nó như vậy..., chúng cháu không biết.

Đỗ Huy nắm tay Thanh Tinh, chuẩn bị tư thế, nếu có bất lợi thì kéo nhau... chạy. Bà Tám nhìn hai người, tức giận trừng mắt, lòng nghi lời nói của hai đứa này không đáng tin. Trực tiếp bỏ qua Thanh Tinh và Đỗ Huy, bà tám nhìn Hà Vân, tiếp tục giọng nói khùng bô:

- Con bé này, nãy giờ mày núp sau lưng mấy đứa, chắc chắn là mày làm rồi. Nếu mày không nói thật, tao kêu người đến trối giữ mày ở đây, để cho mọi người biết...

Mấy lời muốn nói cho tròn câu của bà Tám bị sát khí trong ánh mắt Nghi Thu ngắt quãng. Bà thấy lạnh lẽo, run lên, nghĩ một con nhóc mười mấy tuổi sao lại có ánh mắt đáng sợ như vậy.

Hà Vân bị điểm tên lập tức cứng đờ, không biết phải ứng xử thế nào. Thanh Tinh dịch người đến nói nhỏ vào tai Hà Vân:

- Cứ nói không biết gì, không có chứng cứ bà sẽ không làm được gì. Cậu mà nói ra mình chết chắc đó.

Bà Tám lấy lại khí thế, tiếp tục trừng mắt hung dữ nhìn Hà Vân. Hà Vân bối rối, tay chỉ bừa về phía con chó của nhà nào đang đứng cách đó không xa, nói không rõ ràng:

- Là...là

Bà Tám thấy cô nhóc bị dọa sợ mặt mày trắng bệnh chỉ về hướng con chó nói không ra tiếng, nghĩ là do con chó đó nổi điên rượt đuổi làm con gà của mình bị như vậy, hùng hồn gào thét:

- Con chó khốn kiếp, dám cắn chết con gà của bà, bà bắt mày đền mạng.

Con chó bị lôi vào cuộc mà không hiểu gì, chỉ nghe tiếng la đòi mạng của bà Tám vội vàng chạy vào nhà trốn. Bà Tám không để yên, lao thẳng vào nhà chủ của nó tiếp tục “chiến đấu” đòi công bằng cho con gà yêu quý.

Hà Vân như lạc đi hồn phách bởi lần đầu tham dự vào cuộc chiến ghê gớm từ sau khi bị mất đi trí nhớ. Nội tâm cô lại luôn tâm niệm xin lỗi con gà và con chó. Thanh Tinh ôm Hà Vân lắc lư, miệng hân hoan không ngớt:

- Ôi, cảm ơn bạn hiền nhiều lắm, tương hôm nay không thoát được, chỉ một hành động của cậu đã giải quyết được vấn đề rồi.

Không chỉ Hà Vân, Đỗ Huy cùng Nghi Thu đều dờ khóc dờ cười. Hà Vân vẫn còn lo lắng, hỏi:

- Mình đã gây phiền phức cho người khác rồi, sẽ có chuyện gì xảy ra không, có khi nào bà Tám tìm mình “tính sổ” tiếp không?

Thanh Tinh nhún vai đầy tự tin:

- Yên tâm, sẽ không có gì xảy ra. Chủ của con chó trong khu phố này là số một đó, bà Tám sẽ không làm gì được.

Hà Vân lắc đầu thờ dài, chán chường nói:

- Nhưng mình vẫn cảm thấy ray rứt có lỗi với con gà và con chó...

Thanh Tinh tần hần một cái, ra vẻ đạo mạo giảng dạy:

- Không có gì, cậu phải nghĩ rằng mình vừa làm được một việc tốt, rất tốt, đó là cứu mạng một người bạn, là tở. Cuộc đời luôn phân biệt nặng nhẹ rõ ràng trước khi làm gì. nếu hôm nay cậu không giúp mình thì chắc chắn mình không mất một cái mạng thì cũng mất nửa cái, còn con chó cùng lắm chỉ bỏ chạy, bị chửi vài tiếng nghe cũng không hiểu. Do đó cậu hãy nhận thấy bản thân mình không có gì áy náy, thế mới có thể hòa nhập với xã hội, mới có thể lạc quan sống tốt hướng tới tương lai sáng lạng, cậu hiểu chưa?

Hà Vân mỉm cười, nhìn chằm chằm Thanh Tinh, cuối cùng như hiểu được đạo lý cao cả, gật gật đầu. Đỗ Huy cảm thấy khâm phục người bạn thân này có tài đổi trắng thay đen, từ không đúng chuyển thành đúng. Nghi Thu khóe môi giật giật nghĩ: “Đây là đạo lý gì? Nếu boss đại nhân biết người quan trọng của mình được tiếp nhận đạo lý “lớn” như vậy mà thay đổi tâm tính, có khi nào nổi lên ý định bóp chết “người thầy” truyền đạo này không?” Vụ án mạng của con gà tạm thời được giải quyết, bốn người bạn cũng nhanh chân chuẩn khỏi hiện trường. Sự việc phát sinh vừa rồi được xem là cùng nhau vượt qua sinh tử, xóa bỏ rào cản ngưng ngưng, bốn người bạn gắn kết thân thiết, cùng nhau nắm tay bước vào cuộc sống học đường bắt đầu vào ngày mai.

Sáu giờ sáng ngày đầu tuần, trời se lạnh, mùa đông đã về. Hà Vân, Thanh Tinh, và Nghi Thu sau khi ăn sáng xong, lục tục khoác cặp đến trường. Đỗ Huy đứng chờ ở cổng nhà mình, thấy ba người đến thì cùng nhau đi. Hà Vân vóc dáng nhỏ nhắn nhất trong ba người đi ở giữa, bước vào cổng trường. Ngôi trường cấp ba vùng ngoại ô không được xem là sang trọng nhất, nhưng cũng hiện đại đầy đủ.

Sự xuất hiện của hai người bạn mới xinh đẹp thu hút tầm mắt mọi người, đặc biệt là các bạn nam. Tấn Thiện, một bạn trai có nhiều thành tích kỷ luật không tốt nhất trường, tiến đến trước mặt bốn người, ánh mắt sô sàng nhìn Hà Vân, hất mặt đùa giỡn:

- Ah, xem cô bé xinh đẹp chưa này, có cần anh giúp một tay đưa vào lớp không? Cho anh sờ mặt một tí, nhìn tron bóng mịn màng thật...

Hà Vân lùi về sau né tránh, Đỗ Huy nhảy vào nắm tay Tấn Thiện lại, to tiếng nói:

- Đừng có động tay động chân, mau tránh ra...

Tiếng hò hét cổ vũ kích động Tấn Thiện, cậu nhấc chân đạp vào bụng Đỗ Huy làm Đỗ Huy ngã huych về sau, miệng nói lời khinh bỉ:

- Không biết tự lượng sức.

Tấn Thiện tiếp tục bước đến, chìa tay định bắt lấy Hà Vân, Nghi Thu nhanh tay bắt lấy tay Tấn Thiện, vịn ngược về sau khóa lại. Tấn Thiện bị đau, mồm oai oái la lên:

- Buông tay, con thô bỉ... ái ối, không muốn chết thì mau buông tay!

Nghi Thu không nói gì, giữ chặt một lúc rồi buông tay, đẩy Tấn Thiện loạng choạng ngã xuống. Bực bội, Tấn Thiện giờ nắm đấm vùng lên đánh trả, nhưng cậu cứng đờ giữ nguyên tư thế vì cách tầm mắt cậu hai mươi centimet có một đề giầy nữ. Nghi Thu đang trong tư thế đá thẳng vào mặt Tấn Thiện, chỉ cần nhích đến một chút thì mặt Tấn Thiện hứng trọn đề giày của cô rồi.

Mọi người có mặt trước cổng trường hít một hơi sâu, trán rướm mồ hôi, nghĩ người bạn nữ mới đến này quá cường đại, ngay cả “trùm” của trường này cũng chế ngự được.

Tiếng trống trường vang lên, mọi người nhanh chân vào lớp, Nghi Thu lạnh nhạt thu chân về, neho mắt sâu thẳm nhìn Tấn Thiện, cất giọng lạnh lẽo bức người:

- Đây mới là cảnh cáo, nếu có lần sau... không phải đơn giản như vậy, có biết không!

Nghi Thu thu lại ánh mắt, kéo tay Hà Vân đang cảm kích nhìn cô vào lớp. Thanh Tinh và Đỗ Huy nhìn nhau, ánh mắt ngạc nhiên như muốn nói “Nhìn người không nên nhìn bằng vẻ bên ngoài”, tiếp bước theo cùng. Tấn Thiện chưa thoát khỏi bàng hoàng, đứng thẳng người, nghĩ mình thật sự đã chọc phải người không nên chọc rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Tìm Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Lớp Học Mang Đến Cảm Giác Quen Thuộc

Thanh Tinh đi đầu vào lớp, tìm vị trí để bốn người ngồi gần nhau. Không khí lớp học sôi nổi trước khi bắt đầu giờ học, thỉnh thoảng có người quan tâm bạn mới đến nên chào hỏi làm quen. Cô giáo chủ nhiệm vào lớp, mọi tiếng ồn im bật. Cô rất trẻ, tuổi khoảng hai mươi lăm. Nhìn hai người bạn mới, cô nở nụ cười thân thiện, giới thiệu trước lớp:

- Lớp chúng ta có hai bạn nữ xinh xắn mới chuyển đến là Hà Vân và Tinh Nghi Thu, cô hy vọng cả lớp nhiệt tình chào đón, giúp đỡ hai bạn hòa nhập vào môi trường mới. Các em có ý kiến gì không?

Lớp học lại rộn ràng, tiếng xì xầm bàn tán không dứt. Nó chỉ dừng lại khi nghe tiếng thước gõ nhịp trên bàn gỗ. Không khí nghiêm túc vang vang lời giảng bài của cô giáo. Hà Vân neho mắt, từng tiếng động, từng hành vi của lớp học làm đầu cô xoay tròn nhiều hình ảnh hỗn tạp, không rõ ràng, cảm giác quen thuộc từng trải.

Nghi Thu thấy thái độ bất thường của Hà Vân, đưa tay nắm nhẹ bàn tay Hà Vân hỏi nhỏ:

- Có gì không ổn?

Hà Vân phục hồi tinh thần, những hình ảnh hỗn loạn cũng mất đi, nhìn Nghi Thu lắc đầu ý bảo “không có gì”.

Giờ ăn trưa, bốn người Hà Vân đến căn tin trường, nhà ăn lúc này chật kín người, Thanh Tinh và Đỗ Huy quen thuộc, chọn một bàn cho nhóm ngồi xuống. Ánh mắt mọi người thỉnh thoảng hướng về hai người bạn mới, nhưng màn chào hỏi khi sáng ở cổng trường đã để lại ấn tượng vô cùng to lớn, không ai muốn tự rước thêm rắc rối. Đỗ Huy nhanh nhẹn bưng com đặt lên bàn ăn, bốn người bắt đầu dùng bữa.

Hà Vân vừa ăn vừa quan sát, không khí tung bùng, người nói người cười, bất gặp ánh mắt Tần Thiện len lút nhìn mình, khi hai ánh mắt giao nhau thì lập tức dời đi hướng khác. Hà Vân nhún vai, rõ ràng là bất nạt mình trước, còn ra vẻ hậm hực cho ai xem.

Thanh Tinh đưa đũa gấp nhanh thức ăn trong khay của Đỗ Huy khiến cậu ta la lối:

- Cậu đừng có giành ăn với mình có được không? Cậu nhìn lại mình đi, ăn nhiều vào nữa có ngày không đi nổi mà phải lăn, không có ai thèm lấy.

Thanh Tinh tròn mắt, giận giữ gằn lại:

- Đàn ông gì chỉ có gấp một miếng ăn mà chịu không được. Cậu nhìn lại mình đi, thừa thịt có khác gì mình, mình lăn thì cậu cũng lăn, cũng không có ai thèm lấy, hừ...

Hà Vân cười một cặp oan gia trời sinh, nghĩ gì nói vậy:

- Không ai lấy thì kết lại một đôi, cùng nhau lăn qua lăn lại.

Nghi Thu nghiêm túc gật đầu:

- Có lý.

Đỗ Huy và Thanh Tinh nhìn nhau, Thanh Tinh nhếch môi kéo dài tiếng nói:

- Ngày đầu tiên đi học cậu đã bắt đầu quay lại công kích mình rồi, hic..., cậu có thấy mình đang phản bội một tình bạn cao cả không?

Hà Vân nheo mắt lè lưỡi đáp trả Thanh Tinh, sau đó cả nhóm cùng cười vui vẻ, hoàn tất bữa com trưa, nghỉ ngơi, chuẩn bị cho buổi học chiều.

Ngày học đầu tiên kết thúc như một chiếc chìa khóa mở ra kho tàng bí mật chứa kiến thức mà Hà Vân tích lũy. Cô ngạc nhiên phát hiện ký ức của mình dần được khơi gợi, nhếch môi mỉm cười, mong ngày phục hồi trí nhớ của mình sẽ không xa.

7 giờ tối, Đăng Lâm dừng xe trước khu đô thị Hải Thi, lòng lo lắng không yên. Hôm nay Hà Vân bắt đầu đi học sẽ gọi mở tiềm thức quen thuộc, có thể cô sẽ bắt đầu nhớ lại những gì mình từng trải qua. Nếu thật sự như vậy, anh sẽ rất đau lòng khi cô đắm chìm trong đau thương, mất mát. Anh mong muốn đoạn ký ức đen tối này của cô mãi vùi sâu, để cô có thể hồn nhiên, vui vẻ bước đến con đường tương lai phía trước.

Nghe tiếng chuông, Thanh Tinh nhanh chóng mở cổng. Cô ngạc nhiên thấy người đến là Đăng Lâm, vội vàng mời anh vào nhà. Mẹ cô đã từng nói, vị boss đại nhân này cô phải cư xử hết sức cẩn thận, nếu có sơ xuất gì thì ba cô không ngần ngại lột của cô một lớp da.

Cô Lan đơn đả đón tiếp Đăng Lâm, nhận lấy quà của anh mang tới, sau đó hiểu ý để anh đến phòng Hà Vân. Nghi Thu mở cửa, thấy vị boss đại nhân xuất hiện, gật đầu chào đúng lễ, sau đó lặng lẽ ra ngoài. Đăng Lâm bước vào nhìn cô gái nhỏ đang cặm cụi ghi chép, khoe môi cong lên nụ cười ân cần, nhẹ bước đến sau lưng cô, vuốt mái tóc đen nhánh mượt mà của cô. Hà Vân xoay người nhìn Đăng Lâm, tròn mắt ngạc nhiên, sau vùng dậy ôm lấy tay anh, mắt môi tròn ý cười, nhanh nhẩu nói:

- Em rất mong được gặp anh thì anh đến, thật đúng là cầu được ước thấy nha.

Đăng Lâm phi cười, ngọt ngào như mới được ăn kẹo, ấn cô ngồi xuống ghế, đặt túi nhỏ lên bàn, vui vẻ tiếp lời:

- Em thật đang mong gặp anh sao?

Hà Vân cong môi, gật đầu lia lịa. Đăng Lâm dùng tay giữ đầu cô, ánh mắt thâm tình. Hà Vân hào hứng nói:

- Hôm nay em đi học rất vui. Anh biết không, Nghi Thu có võ đó, đánh cho một học sinh nam trên ghế sợ hết hồn luôn. Còn nữa, em cảm thấy em học như là mình đã biết hết rồi vậy, đặc biệt là môn toán. Em có duyên với mấy con số nha. Còn nữa, ở trường có rất nhiều chuyện khiến em rất tò mò, muốn khám phá. Còn nữa...

Đăng Lâm dùng tay che miệng Hà Vân lại, tay kia với lấy cốc nước đưa lên miệng Hà Vân, bảo:

- Em nói từ từ, không ai giành nói với em hết, việc gì phải hấp tấp như vậy, uống miếng nước đi rồi nói tiếp.

Hà Vân nhận cốc nước hóp một hóp, đặt lại cốc nước xuống bàn, mỉm môi mắt hứng nói:

- Em thật là có nhiều chuyện muốn kể với anh mà.

Đặng Lâm thấy cô xui xuống như vậy thật tội nghiệp, nhẹ vuốt mặt cô, hết sức cung chiều:

- Được rồi, anh nghe, anh nghe hết. Em cứ kể đi, anh cũng rất tò mò muốn biết em đi học như thế nào.

Hà Vân lại lú lo hăng say kể tiếp. Đặng Lâm nhìn cô, chăm chú lắng nghe, chốc chốc lại đưa nước cho cô uống. Chợt nghe tiếng động ngoài cửa, Đặng Lâm đứng lên mở cửa, nhanh nhẹn tránh né một bên vì có hai cơ thể đang ngã ập ra nền nhà. Thanh Tinh và Nghi Thu chập vọt ngồi dậy, xấu hổ đỏ mặt, đưa tay lên gãi đầu gãi tai, ấp úng nói:

- Àh... xin lỗi...

Đặng Lâm liếc Nghi Thu sắc lẹm làm tim cô run lên một nhịp loạn xạ, khóc thầm. Vị boss đại nhân này là không chỉ thừa kế tập đoàn Xuyên Á vững mạnh mà còn thừa kế cả một thế lực chìm hùng hậu. Do đó về ngoài nhìn nhả nhặn, ôn nhu nhưng thủ đoạn trị người thì phải nói đến bốn từ “sống không bằng chết”. Nghi Thu nhanh chóng vọt ra ngoài, tay không quên kéo theo một khối thịt còn đang muốn thanh minh nhưng không ra lời. Hà Vân không kìm được tiếng cười giòn giã “ha ha ha...”, khước môi Đặng Lâm cũng không kìm được mà nhếch lên theo.

Ngừng cười, Đặng Lâm lấy từ túi nhỏ trên bàn ra một cái hộp, mở ra chiếc điện thoại di động đời mới nhất đưa cho Hà Vân:

- Em dùng nó để liên lạc với anh.

Hà Vân nhận lấy, nghiêng người, khuyu gối xuống trầm giọng đáp:

- Vâng.

Đặng Lâm thật muốn ôm chặt cô gái nhỏ trước mặt mình, nhưng lý trí còn sót lại ngăn bàn tay anh. Anh không muốn nhen nhúm trong Hà Vân một tình cảm sâu hơn tình anh em lúc này. Anh muốn thấy cô hồn nhiên, vui vẻ lứa tuổi học trò, trở nên tự tin, năng động, vững vàng thích nghi với mọi mặt cuộc sống. Anh sẽ bên cạnh cô, dõi theo yêu thương cô từng ngày, để rồi tình len lỏi thật sâu trong trái tim cô, tận hưởng hết thấy cung chiều, hạnh phúc.

Đặng Lâm nhìn qua cửa sổ, thời gian không còn sớm, anh đứng lên, dặn dò Hà Vân:

- Trời đông lạnh lắm, mặc đủ áo khi ra ngoài đừng để bị cảm lạnh. Ngày mai sẽ có người thêm quần áo mùa đông đến cho em. Có chuyện gì thì gọi điện thoại cho anh, nhớ chưa?

Hà Vân ngịch ngợm, đưa tay lên trán chào, nghiêm chân, bắt chước người lính nghiêm túc:

- Vâng, thưa boss đại nhân!

“Phở”, Đặng Lâm phụt cười, ấn nhẹ ngón tay vào trán cô:

- Người ta nghiêm túc để coi bao nhiêu thì em khó coi bấy nhiêu, khi con.

Hà Vân ním môi, nhún vai, phản đối:

- Anh cứ nói quá.

Cả hai người cùng bước xuống nhà chào cô Lan ra về. Hà Vân tiễn anh về, đến cửa, anh cầm tay cô lại, bảo:

- Đêm lạnh, em về phòng đi, anh về.

Hà Vân vâng dạ quay vào, Đặng Lâm liếc nhìn Nghi Thu, cô hiểu ý theo anh ra cổng. Đặng Lâm cất giọng uy nghiêm:

- Ngày hôm nay Hà Vân có biểu hiện gì khác thường không?

Nghi Thu cẩn trọng trả lời:

- Cô ấy thỉnh thoảng có lúc thất thần, nhưng nhanh chóng trở lại bình thường.

Đặng Lâm gật đầu, xem như đã hiểu, bước lên xe, nhàn nhạt nói thêm trước khi xe vụt lao nhanh mất dạng:

- Đề ý kỹ cô ấy, có nghi vấn gì dù nhỏ nhất cũng gọi điện báo lại với tôi.

Chương 18: Giáo Sư Hắc Ám

Mỗi ngày trôi qua êm đềm, Hà Vân như được khơi thông trí tuệ, biểu hiện trên lớp học rất xuất sắc. Bạn học cùng lớp ngưỡng mộ cô bạn Hà Vân “sắc đẹp như thiên thần, thông minh như bác học” ngày càng nhiều. Thanh Tinh không ngoại lệ, giấu lại bản thân mình mà không ít lần cảm thán:

- CPU chạy lại chương trình nên hoạt động nhanh hơn thì không nói, Hà Vân trải qua quá trình “tẩy não” lại thông minh nhanh nhạy hơn người, quá mức đã kích trí tuệ khiêm tốn của mình. Ài... , không biết mình có nên tìm cách “tẩy não” để kích thích tế bào não hoạt động tích cực hơn không?!

Tuy nhiên, mọi chuyện không phải lúc nào cũng suôn sẻ, vui vẻ. Vào một thứ sáu, giờ ngoại khóa một tháng một lần của thầy “giáo sư hắc ám”, nỗi lo lắng của các bạn học lớp 12A trỗi lên. Thầy là một trong những thành viên của Ban giám hiệu nhà trường phụ trách công tác kỷ luật, nhưng trời sinh thầy mang vẻ mặt nhún nhúm, khó đoán, không biết cười, nhìn học sinh hằm hằm như nhìn thấy một đại đội quân địch

Lớp xếp hàng ngay ngắn tại sân trường, không có một tiếng xì xào quen thuộc của học sinh phải có. “Giáo sư hắc ám” tay cầm thước kẻ, đi lên đi xuống nghe lớp trưởng báo cáo thành tích kỷ luật của lớp trong một tháng qua. Không khí trang nghiêm hơn tham dự chào cờ trong các kỳ lễ cấp quốc gia, đột ngột có tiếng “ồ” dù nhỏ nhưng vẫn nghe rõ ràng, một cá thể loạng choạng giơ cao cánh tay trắng trẻo xinh xắn thu hút ánh mắt mọi người, cả “giáo sư hắc ám”. Thầy chỉnh lại mắt kính, đi về phía cá nhân nổi bật kia, mọi người đỏ mặt. Hà Vân lấy lại tinh thần, nghiêm nghị nhìn thẳng vào thầy thấy đầu chân mày nhũn nhũn muốn dính vào nhau, mắt thầy nhìn trực diện mắt cô như một luồng sáng của radar ngăn ngừa trộm cướp. Thanh Tinh và Đỗ Huy chân lông dựng thẳng, hồi hộp nhìn hai người đang “mắt to mắt nhỏ” nhìn nhau kia. Nghi Thu ngón ngang suy nghĩ biện pháp tốt nhất có thể giải vây cho “người quan trọng” của boss đại nhân. Tất cả kết thúc khi âm thanh không nóng không lạnh, mềm mại không mong, nhẹ nhàng mà sâu sắc vang lên:

- Thừa thầy cho em đi vệ sinh!

Hà Vân quá mức nghiêm túc, không giễu cợt, không sợ hãi, vẻ mặt trung ra sự chân thành đang cần giải quyết vấn đề cấp bách mà sinh lý mỗi người đều phải có. “Giáo sư hắc ám” khỏe môi, khỏe mắt giắt giắt nhìn cô học sinh “cực kỳ chân thành, nghiêm túc” trước mặt, đây là lần đầu tiên trong hai mươi năm làm nghề giáo, ông bị bức bách phải biểu lộ cảm xúc ra mặt trước mặt đám tiểu quỷ này. Không thể trừng mắt được nữa, thầy nặng nề nói:

- Ủ. Cả lớp cũng nghỉ đi.

"Giáo sư hắc ám" quay lưng đi về văn phòng phục hồi tinh thần. Cả lớp không nhịn được nữa cười vang dội một góc trường yên ắng. Hà Vân cũng thờ dài một hơi vì vừa tránh được một tai kiếp. Nhưng vận đen không buông tha Hà Vân khi cô nhắc chân bước tới, có cái gì ngáng chân làm cô chới với ngã về sau. Nghi Thu nhanh nhẹn nghiêng người đỡ lấy Hà Vân, tránh cho móng cô không tiếp đất thân mật. Chiếc giày chân giơ cao của Hà Vân đã theo quán tính rời khỏi chân cô đập vào đầu "giáo sư hắc ám". "Á", tiếng hét khủng khiếp làm rung động sân trường, chim muông trên cây nháo nhác bay loạn tìm chỗ trốn. Hà Vân trần trối nhìn tác phẩm của mình, không nhịn được run lên.

"Giáo sư hắc ám" xoay người nhìn đám học sinh, liếc mắt xuống một chân không mang giày của Hà Vân. Trung sắc mặt đen thui, vận vẹo khó coi tới trước mặt cô, “giáo sư hắc ám” thét gào trong tức tối:

- Cô làm tôi mất uy nghiêm, tôi đã bỏ qua. Cô không biết tự sửa đổi, lại dám ném giày vào đầu tôi. Cô có biết cái gì là tôn sư trọng đạo không? Cô học ngần ấy năm để làm ra cái việc xấu xa thế này sao? Hôm nay tôi không để cô biết trừng phạt là gì, tôi sẽ uống phí hai mươi năm làm thầy.

Thước kẻ trong tay "giáo sư hắc ám" vung lên, Nghi Thu và Đỗ Huy cùng giơ tay đỡ lấy cánh tay thầy, không cho nó hạ xuống vai Hà Vân. “Giáo sư hắc ám” tức giận lắm lắm nhưng không rút tay ra khỏi được lực giữ của hai người sống chết không buông. Thanh Tinh bùng tình trong choáng váng, nói lớn:

- Thầy không thể tra tấn thể xác học sinh, đó là làm trái với nội quy của nhà trường.

“Giáo sư hắc ám” vùng vẫy thoát khỏi lực giữ, nói lời hằn học:

- Một đám tiểu quỷ không có giáo dục, không có kỷ cương mà cũng nói đến nội quy nhà trường à. Được, được lắm. Lớp trưởng ghi âm lời tôi nói: Hà Vân không có kỷ luật, quy phạm nghiêm trọng nội quy nhà trường, xúc phạm giáo viên, chép phạt 100 lần nội quy nhà trường, 8 giờ sáng mai nộp cho tôi. Không cho phép ai giúp đỡ, nếu không hoàn thành hoặc có gian dối, tôi sẽ đề nghị ban giám hiệu nhà trường lập hội đồng kỷ luật đề ra mức xử lý, thông báo toàn trường.

Bỏ lại một ánh mắt muốn giết người, "giáo sư hắc ám" nện từng bước chân rời khỏi. Các bạn học không thân thiết cũng giải tán. Hà Vân ơ ơ lơ lơ quát tháo, tinh thần đờ đẫn, sắc mặt trắng bệch. Khi cô tiêu hóa được mọi việc mới xảy ra, nước mắt lăn tăn chảy dài trên má, mếu máo:

- Hức... là có người giẫm lên chân mình, là có người ngáng chân mình mới tung giày trúng thầy, làm gì mà hung dữ như vậy, hức... mình thật oan uổng mà.

Thanh Tinh, Đỗ Huy và Nghi Thu đau lòng khi Hà Vân chịu đã kích rơi nước mắt, phải biết từ ngày kết thân với nhau, mọi người luôn xem Hà Vân như viên ngọc quý mà trân trọng. Cả ba người lúng túng an ủi. tình nhũn nhũn, hỏi lại Hà Vân:

- Cậu chắc chắn có người giẫm chân và ngáng chân cậu?

Hà Vân gật đầu:

- Là người sau lưng mình.

Thanh Tinh nhớ lại phía sau Hà Vân là Thảo Vy, trước khi rời đi còn liếc mắt đánh giá ác ý với Hà Vân. Thanh Tinh đột nhiên sáng dạ hiểu ra vấn đề. Thảo Vy thần tượng Tần Thiện, nhưng từ ngày cậu trêu chọc Hà Vân, được Nghi Thu cường đại “chào hỏi”, Tần Thiện bắt đầu để ý, ngày đêm tơ tưởng đến Hà Vân. Thanh Tinh hận không thể xé rách mặt Thảo Vy, nghiêng răng hàm lực nói nhỏ vào tai Đỗ Huy:

- Con đáng ghét này có yếu điểm lớn nhất là cực kỳ sợ ma. Tội nay mình và cậu đến nhà hù dọa nó một trận cho bỏ ghét.

Đỗ Huy sáng mắt, gật đầu không do dự. cậu nghĩ “đánh con gái thì mất mặt đàn ông, nhưng hù cho sợ vỡ mặt thì không sao cả”

7 giờ tối, Đỗ Huy đến nhà tình để chuẩn bị cho kế hoạch nhất ma Thảo Vy. Thanh Tinh cũng không giấu Hà Vân và Nghi Thu. Sau khi bàn bạc cẩn thận, cả bốn người lên lút kéo nhau lên kho chứa đồ trên sân thượng. Khi cánh cửa nhà kho khép lại, ánh mắt Đặng Lâm đắm chiều nhìn nó, không hiểu sau cánh cửa này cô nhóc “cưng” đang muốn làm gì mà phải lên lên lút lút như vậy. Anh nhận được tin báo của Nghi Thu, biết mọi chuyện xảy ra với cô, anh vội đến xem tình trạng của cô. Vậy mà anh chưa thấy được vẻ mặt uất ức, ủ rũ của ai đó. Lại thấy cả một đám mang ánh mắt mưu tính chuyện gì tinh quái. Anh tò mò, bước từng bước tiến lại gần cánh cửa, ghé mắt nhìn qua lỗ hổng nhỏ, bên trong nhà kho, Hà Vân nghe tiếng bước chân đang tiến đến rất gần, cô cũng nhẹ nhàng ghé sát mắt nhìn qua lỗ hổng cánh cửa... “Bịch”, âm thanh cái mông Hà Vân ngồi phịch xuống đất. Ba người bạn còn lại sững sờ, sau Nghi Thu vội giữ hai vai Hà Vân trấn an:

- Sao vậy, nói cho mình biết có việc gì?

Thu lại được hồn phách mới vừa thất lạc, Hà Vân run run ngón tay chỉ qua lỗ hổng cánh cửa, oa oa khóc lớn:

- Oa oa oa , có ...một con mắt rất đáng sợ đang nhìn mình... nó thật đáng sợ, trợn ngược trắng sát như muốn ăn tươi nuốt sống mình vậy... có phải chuyện chúng mình làm đã chọc giận “thế giới đen tối” nên nó mới nhìn mình như vậy không, ..., mình không làm nữa...., mình thề không bao giờ làm nữa dù chỉ là trong suy nghĩ...

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Tìm Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Chép Phạt 100 Lần.

Thanh Tinh và Đỗ Huy đẩy cửa nhìn ra ngoài, không thấy có ai, cả hai nhìn nhau cùng một ý nghĩ “chẳng lẽ như lời Hà Vân nói, mình đã chọc giận “ai” rồi”. Cả hai không khỏi rùng mình, nổi lên mấy tầng da gà. Nghi Thu tỉnh táo hơn, khi này rõ ràng cô nghe tiếng bước chân đến và đi, không thể nào có chuyện như Hà Vân đang nghĩ. Vỗ vỗ lưng Hà Vân, Nghi Thu hùng hồn an ủi:

- Đừng sợ, có thể cậu hoa mắt rồi, nếu quả thật là có mình cũng sẽ đánh cho nó tơi tả không nhìn được ai luôn, đừng sợ nữa...

Hà Vân phản bác:

- Không phải hoa mắt, mắt mình cổ mở to, con mắt đó cũng trợn to đáng sợ...

Đặng Lâm đứng khuất nơi ngã rẽ của cầu thang, các thớ cơ trên mặt co rút không ngừng. Đây là lần tiên trong hai mươi bốn năm làm người, anh rơi vào một hoàn cảnh cực kỳ, cực kỳ mất mặt như vậy. Cứ như bình thường, anh không đẩy thì cũng đạp cửa ngang nhiên mạnh mẽ tiến vào, chứ đâu làm cái việc trẻ con nhìn lên, còn nhìn phải con mắt đang trợn trối trợn ngược như vậy. Tai nghe âm thanh tiếng khóc tê liệt gan phổi trong nhà kho, tim anh nhói đau, biết mình đã hù dọa nhóc con không nhẹ. Vợ chồng trợ lý Thành bị tiếng khóc thúc giục chạy đến, thấy Đặng Lâm mặt đen tím dựa vào tường, lúng túng chưa biết hỏi gì thì Đặng Lâm lắc đầu ra hiệu “không sao” nên trở xuống nhà.

Đặng Lâm không chịu nổi để “tâm can” của mình gào khóc, hoảng sợ nữa, nhanh chân bước vào nhà kho, choàng ôm Hà Vân vào lòng, bàn tay anh nhẹ nhàng vỗ lưng cô dỗ dành:

- Đừng sợ, có anh ở đây, sẽ không có gì.

Hà Vân được an ổn trong vòng tay ấm áp, tiếng khóc oa oa thu về “hức, hức...”, miệng lẩm bầm

- Con mắt đó không phải của người, là của quái vật đó, anh tin em đi... thật đáng sợ.

Đặng Lâm dờ khóc dờ cười, đôi mắt đẹp của anh đã làm bao nhiêu trái tim phụ nữ điêu đứng, ngày hôm nay qua tầm nhìn của cô nhóc này thành đôi mắt của quái vật, thật biết đả kích lòng người nha. Lắc đầu nìm cười, ngón tay thon dài của anh di chuyển nhẹ nhàng qua hốc mắt Hà Vân, lau đi giọt nước

mắt còn vương lại. Anh cung chiều bé cô về phòng, ôm cô thật chặt như thỏa đi dục vọng đã tồn tại rất lâu nơi sâu kín trái tim yêu của mình.

Thanh Tinh, Đỗ Huy theo bước rời đi. Chi Có Nghi Thu còn đang sững sờ khóc thầm: "Hic ...ông trời ơi, mình đang đòi đánh con mắt của ai vậy? Đầu óc mình có bệnh hay sao mà không nghĩ tới khả năng là con người vĩ đại này chứ... hic ..."

Đặt Hà Vân lên giường, Đăng Lâm rót cho cô ly nước, chờ một lúc để cô có thời gian bình tĩnh. Anh ôn tồn hỏi:

- Em với ba người kia đang định làm gì?

Hà Vân nhìn anh, thấy ánh mắt anh nhu tình, môi hồng nhếch lên nụ cười bao dung, tìm cô “thình thịch” một hồi giòn giã như muốn rời khỏi vị trí, cảm giác rung động lần đầu tiên đến. Cô giật mình không chế cảm xúc mới trỗi dậy, nhủ thầm “Mình làm sao thế này”. Hít sâu một hơi, tiếng nói khàn đi vì khóc:

- Có người ở trường trên em khiến em bị phạt. Cả nhóm đang chuẩn bị dụng cụ để giả ma hù dọa cô ấy.

Ngón tay Đăng Lâm vuốt qua mũi mình, mím môi cười:

- Máy đưa cũng tình quái lắm, nhưng đã muốn như vậy thì anh sẽ làm thay, không cần em phải nghĩ đến nữa.

Liếc mắt nhìn Hà Vân, anh nói tiếp:

- Em bị phạt thế nào?

Hà Vân xấu hổ, gượng gạo mở lời:

- Àh..., “mém” chút nữa là bị đánh... sau đó đổi lại chép phạt 100 lần nội quy nhà trường, 8 giờ sáng mai nộp...

Đăng Lâm nhún mày lạnh lẽo “Muốn đánh sao, kiếm đường chết đi”. Hà Vân thấy sát ý của anh nổi lên, rùng mình, kéo nhẹ tay áo anh nhỏ giọng hòa hoãn:

- Em đã có cách đối phó rồi, ngày mai sẽ không xảy ra việc gì đâu.

Đăng Lâm giật mình, thu lại sát ý, bàn tay anh nhẹ nhàng sờ đầu Hà Vân, nhàn nhạt hỏi:

- Nội quy nhà trường bao nhiêu trang, viết 100 lần thì bao nhiêu trang, em có biện pháp gì? Thật không cần anh giúp đỡ sao?

Hà Vân vực dậy tinh thần, môi nhỏ mím chặt, quả quyết:

- Nội quy dài năm trang giấy A4, nếu viết đúng như vậy thì hết hai ngày cũng chưa viết xong. Đăng này, em có cách, ngày mai sẽ nộp đủ mà không bị bắt bẻ gì, anh đừng lo.

Ánh mắt Hà Vân lóe sáng nghịch ngợm như chưa từng mới trải qua kinh sợ. Đăng Lâm phì cười, sắc mặt tốt hơn rất nhiều, yêu thương vuốt nhẹ má cô cười thầm “trẻ con”.

Ngày hôm sau, bốn người bạn Hà Vân vừa vào lớp đã nghe tiếng xì xầm bàn tán rộ ràng. Thanh Tinh chú ý lắng nghe, vui vẻ ha ha cười, vỗ vai Hà Vân đặc ý nói:

- Thảo Vy đêm qua gặp phải hoảng sợ gì không biết, ngã gãy xương chân phải, đang điều trị tại bệnh viện. Cậu nghĩ xem, có phải ác giả ác báo không?

Hà Vân, Nghi Thu, Đỗ Huy: “?!” - có cười khi người khác gặp nạn cũng không lố bịch như vậy chứ!

Hà Vân lóe lên một ý nghĩ "kết quả này không phải anh ấy làm đấy chứ, nếu thế thì có hơi quá không".

8 giờ, Hà Vân mang thành quả chép phạt của mình đến văn phòng nộp cho “giáo sư hắc ám”. Liếc nhìn người đang đi vào, “giáo sư hắc ám” nhếch môi hung dữ, nhận bản chép phạt. Mắt mười giây nhìn nó, hai mắt của thầy muốn lộ hẳn ra ngoài, tức giận muốn tăng huyết áp. “Rầm”, tiếng bàn tay đập toàn lực đập lên bản kiểm điểm trên bàn gỗ, Hà Vân giật mình nghiêng người. “Giáo sư hắc ám” hét lên:

- Tôi hỏi cô viết cái gì thế này? Cô đang đùa giỡn với tôi có phải không?

Thầy hiệu trưởng nghe tiếng rống giận, vội vàng bước sang văn phòng xem xét. “Giáo sư hắc ám” thấy người bước vào, nhún nhó đưa bản chép phạt của Hà Vân, tỏ cáo:

- Thầy xem, tôi phạt học sinh này chép phạt nội quy nhà trường mà cô ta chép như thế này, thầy xem có chấp nhận được không? Thái độ này là gì, có phải không tôn trọng giáo viên không?

Thầy hiệu trưởng nhìn vào trang giấy A4, chỉ có bốn từ “nội quy nhà trường” rỗng bay phượng múa lặp đi lặp lại. Đưa tay chỉnh mắt kính, thầy hắng giọng hỏi Hà Vân:

- Thế này là thế nào, cô bé?

Hà Vân vô tư trả lời:

- Thưa thầy, hôm qua thầy ấy bảo em chép phạt 100 lần “nội quy nhà trường”, em đã làm đúng như thầy ấy bảo, vậy mà thầy ấy tức giận, em không hiểu.

“Giáo sư hắc ám” không kìm được mà phát tác:

- Tôi bắt cô chép là nội dung “nội quy nhà trường”, cô là đang xuyên tạc câu nói của tôi.

Hà Vân cứng cỏi phản lại:

- Thưa thầy, lời nói của giáo viên truyền đạt đến học sinh phải rõ ràng, vì trình độ nhận thức của hai cấp bậc khác nhau. Hôm qua, thầy bảo lớp trưởng ghi âm lại lời nói của thầy, không hề có hai từ “nội dung” nha. Em không hiểu là tất nhiên. Còn nữa, nếu đúng thầy bảo em chép phạt nội dung nội quy nhà trường 100 lần, dù chép có hai ngày còn chưa xong, chỉ một đêm làm sao em chép được, đây là thầy khó khăn chèn ép học sinh, không thể hiện hết ý nghĩa của từ “phạt”, để học sinh nhận biết sai lầm mà sửa đổi.

“Giáo sư hắc ám” có miệng không nói được lời, tức giận nghiến răng nghiến lợi. Hiệu trưởng lắc đầu, nhẹ nhàng nói với Hà Vân:

- Sự việc hôm nay dừng ở đây, em về lớp học đi.

Chỉ chờ có thế, Hà Vân lễ phép ra ngoài, cô cười tinh quái. Ba người bạn đang nấp ở ngoài xem cô nộp bản chép phạt có gặp phải tai họa gì không mà ứng cứu cũng thờ phào nhẹ nhõm, cùng nhau nắm tay về lớp học.

Còn lại hai người, “Giáo sư hắc ám” dự định phản đối Hiệu trưởng bao che khuyết điểm của học sinh thì Hiệu trưởng đã nhón chân đi, trước khi bước ra ngoài, ngưng trọng nhìn “Giáo sư hắc ám” nói:

- Bộ giáo dục vừa mới gọi điện thoại báo với nhà trường, phụ huynh học sinh phản ánh anh thường xuyên hà khắc, ức chế tâm lý học sinh làm ảnh hưởng nhiều đến phát triển thể chất và tinh thần của học sinh. Anh nên suy nghĩ thật kỹ lời cần phát biểu trong cuộc họp ban giám hiệu nhà trường vào ngày mai.

“Giáo sư hắc ám” mặt đen không thể đen hơn được nữa, hần học xé nát trang giấy A4 của Hà Vân thỏa con giận dữ.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Tìm Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Leo Tường

Năm năm sau.

Hội trường rộng lớn của Công ty đa quý D&A, trực thuộc tập đoàn kinh tế Xuyên Á được trang hoàng sang trọng, tập hợp kín người tham dự hội thảo “Nâng cao vai trò CEO”. Hội thảo khai mạc, chuyên gia kinh tế hàng đầu nước Anh được mời đến bắt đầu diễn thuyết, mọi người nghiêm túc lắng nghe học hỏi thêm kinh nghiệm. Đăng Lâm ngồi ghế chủ trì hội thảo, ánh mắt anh neho lại khi liếc nhìn về góc phải cuối hội trường. Bảo bối xinh đẹp của anh thả hồn ngoài cửa sổ. Hà Vân nâng mắt bắt gặp ánh nhìn của anh boss, cô nhoen miệng cười tươi tắn, như rót mật vào lòng người đang yêu. Rút điện thoại, cô nhắn cho anh boss của mình “Em chán lắm, ra ngoài đi dạo tham quan công ty, khi nào kết thúc hội thảo thì em theo anh về”. Đăng Lâm nhận tin nhắn, ánh mắt vẫn hướng về Hà Vân, “lòng cười, mặt không cười” gật nhẹ đầu đồng ý. Sáng nay ở nhà, bảo bối của anh đã than phiền mình mới ra trường, ngày mai mới bắt đầu đến Xuyên Á làm việc, chưa cần nghĩ đến vai trò CEO, không muốn tham gia. Anh không đồng ý, một hai gò ép nên cô mới miễn cưỡng đi theo, lúc này xem ra đã hết kiên nhẫn rồi.

Nháy nháy mắt với Đăng Lâm, cô gái nhỏ Hà Vân nói nhỏ vào tai Nghi Thu bên cạnh, sau đó nhẹ nhàng chuồn êm ra ngoài. Nghe âm báo tin nhắn, Hà Vân mở ra, của anh boss, nội dung “Không đi ra ngoài, chỉ lẩn quẩn trong công ty thôi”. Nhe răng tinh nghịch, Hà Vân vui vẻ xách túi đồ đã chuẩn bị sẵn, tìm một nhà vệ sinh nữ, nhanh chóng thay bộ cánh công sở sang trọng đắt tiền bằng chiếc quần jean, áo phông năng động. Dạo một vòng quanh công ty, điểm được cô chú là tường rào phía đông công ty, vị trí vắng vẻ không có người qua lại. Nhanh nhẹn giẫm chân lên khe hở của tường rào làm điểm tựa, Hà Vân đu người treo lên tường, thả hai chân ra bên ngoài tường, cô tung người đáp xuống đất. Ổn định lại cơ thể, cô nhẹ bước khỏi gần cách giới của bức tường với lề đường, hòa vào dòng người đông đảo giữa lòng thành phố sầm uất.

Vào quán cà phê The Sun, Hà Vân rào bước lên tầng hai tìm Thanh Tinh và Đỗ Huy. Thanh Tinh mới được tuyển dụng làm phóng viên tập sự cho trang báo Thế giới mới, cũng trực thuộc Xuyên Á. Đỗ Huy cũng đầu quân cho Xuyên Á, ngày mai đồng hành cùng Hà Vân đến nhận việc. Tờ hồng đã quán

kết Thanh Tinh và Đỗ Huy, chỉ chờ đến lúc công việc ổn định, chọn ngày lành tháng tốt làm lễ ra mắt hai họ là hai người chính thức là vợ chồng.

Thanh Tinh đứng lên vỗ tay, ra hiệu Hà Vân hướng đến bàn mình. Vừa ngồi xuống, Hà Vân khẩn trương hỏi:

- Sao rồi, đã khai mạc chưa?

Đỗ Huy gọi nước cho Hà Vân, gật đầu đáp lại:

- Bắt đầu đấu giá rồi.

Thanh Tinh đưa ống nhòm lên hướng tầng hai tòa nhà văn hóa trước mặt. Nhìn một lúc, cô nhẩn mày lâu bàu:

- Bức tranh đẹp thật nhưng sao lại có một đốm đen to ở giữa vậy?

Hà Vân tròn mắt ngạc nhiên, đây là thành quả cô tốn bao nhiêu công sức làm việc với họa sĩ trẻ danh tiếng Lam Tuyết mới có được, làm sao lại là một bức tranh hỏng? Đưa tay gạt ống nhòm, Hà Vân nhìn qua hội trường đấu giá. Bức tranh đặt tại vị trí trung tâm rất sắc sảo, phản ánh đúng trình độ của chủ nhân tạo ra nó, nhưng đốm đen to ở giữa là... Cô bỏ ống nhòm xuống, nhìn mặt trước ống kính. Thì ra là như vậy.

Hà Vân liếc nhìn Thanh Tinh, chỉ tay vào giọt nhỏ cà phê trước ống kính. Đỗ Huy phì cười:

- Đã không cẩn thận làm dính cà phê, còn bôi nhọ tác phẩm nghệ thuật, thật không biết em làm sao trở thành nhà báo được!?

Thanh Tinh đỏ mặt, bịu môi:

- Không để ý có tý xíu à, làm gì to tát vậy.

Cả ba cùng mỉm cười tiếp tục quan sát buổi đấu giá. Buổi đấu giá này là do Hà Vân chủ trì Website “Thiện ái” phát động, nhằm mục đích quyên góp từ thiện điều trị cho các em mắc bệnh hiểm nghèo. Cô không ra mặt vì đây là trang Web cô kín đáo thành lập năm cô học đại học năm hai, ngoài hai người bạn thân này không còn ai biết, kể cả Nghi Thu, vì Nghi Thu là người của anh boss đáng yêu của cô nha.

Động lực thúc đẩy Hà Vân thành lập Website “Thiện ái” là từ người phụ nữ nghèo bán hàng rong trước cổng trường đại học. Bà không chồng không con, nhận nuôi dưỡng, chăm sóc một đứa bé khoảng bốn tuổi bị cha mẹ bỏ rơi. Cái nghèo khó không là rào cản cho tình người, cho khao khát được yêu thương trong mỗi con người. Mỗi ngày bước qua cổng trường, cô đều liếc mắt mỉm cười với đứa bé. Đến một hôm, bà bán hàng lại sau thời gian nghỉ khá dài, nhưng không có đứa bé. Hà Vân hiếu kỳ hỏi thì bà lặng người, nước mắt chảy ào trên gò má đen sạm theo tháng năm tất tả buôn bán, nghẹn ngào than vãn:

- Nó đi rồi, nó bỏ tôi đi rồi, phải chi có một phép màu, phải chi có một đôi bàn tay thiện ái cứu giúp, nó sẽ không rời xa tôi...

Hà Vân hệt hẫng, điệp lòng. Bàn tay nhân ái đã ru trên người cô, đã đưa anh đến với cô, cứu vớt cuộc đời trống trải một quá khứ của cô. Nhưng bàn tay đó đã không thể với tới hết được những số phận cùng khổ, một đứa trẻ đáng yêu, một người phụ nữ nghèo phúc hậu. Cảm giác xót xa thôi thúc cô làm một việc có ích cho đời, cho xã hội, có thể chia sẻ, giúp đỡ nhiều hơn một con người tuyệt vọng, một hoàn cảnh trở trêu. Cô thành lập trang Web “Thiện ái”, kêu gọi mọi tham gia thành lập quỹ từ thiện, tham gia lập ngân hàng máu sống, máu hiếm để cùng nhau chung tay vì một xã hội hướng thiện, nhân ái, san sẻ niềm vui và sự sống cho những con người trong lúc cùng đường tuyệt vọng.

Tiếng xôn xao kết thúc buổi đấu giá từ tòa nhà bên kia, Hà Vân rời mắt khỏi ống nhòm. Cô rút điện thoại bấm số của Sơ Hạ, người phụ trách chính cho buổi đấu giá hôm nay thay thế cô:

- Sơ giúp con tổng hợp lại hết rồi chuyển vào tài khoản quỹ “Thiện Ái”. Cuối tuần này con và Sơ cùng đến bệnh viện để chuyển tận tay cho gia đình bé Phúc và bé Huy, để hai bé nhanh chóng được phẫu thuật nha.

Sơ Hạ đầu dây bên kia trả lời đồng ý, Hà Vân tắt điện thoại, thỏa mãn mỉm cười. Thanh Tinh và Đỗ Huy cũng vui vẻ cười theo. Ba người nói chuyện rôm rả về thành quả đấu giá ngày hôm nay, định hướng ngày mai sẽ thực hiện làm gì để quyên góp cho quỹ từ thiện ngày càng lớn mạnh.

Tiếng chuông điện thoại vang lên cắt ngang không khí vui vẻ, Hà Vân nhìn màn hình hiện lên “Boss Love”, mặt Hà Vân cứng đờ, lăm bầm: “thôi chết, vui quá nên quên”. Cô không bắt điện thoại, vội vàng đứng lên, quên cả từ biệt hai người bạn đang há hốc nhìn mình, lao nhanh ra khỏi quán, hướng về đường cũ quay về công ty D&A.

Trong lúc Hà Vân nhanh chân thở gấp trở về, bên trong công ty D&A loạn lên một đoàn tìm kiếm người mất tích. Đăng Lâm trầm mặt, nghĩ không biết cô gái nhỏ của mình có thể đi đâu. Anh đã cho kiểm tra camera cửa ra vào, không thấy cô ra ngoài. Gọi điện thoại cô cũng không bắt máy, anh càng lo lắng. Nghi Thu bước vào, cẩn cẩn thận thận, nói với anh:

- Đã lục tung tất cả các nơi đều không thấy cô chủ, nhưng trong nhà vệ sinh nữ phía đông công ty có cái này...

Đăng Lâm đưa mắt nhìn, nhòai người chụp lấy cái đầm Hà Vân mặc khi sáng, mắt anh nheo lại, cô gái nhỏ này đang bày trò gì đây. Tầm mắt anh hướng

về cửa sổ nhìn về phía đông, có bóng nhỏ đang leo lên tới tận tường rào. Như chim ưng ngắm được con mồi, anh vọt ra khỏi phòng, hướng nơi bóng đáng nhỏ nhắn mới xuất hiện thẳng tiến.

Hà Vân leo lên tới nhìn quanh, theo cách cũ trèo lên tường. Đang thả người chuẩn bị nhảy xuống, thân thể cô bị một vòng tay giữ lấy, nhẹ nhàng đỡ cô xuống. Hà Vân xoay người, tròn mắt nhìn Đăng Lâm, lẽ lười tình nghịch:

- Sao anh lại ở đây?

Đăng Lâm nhìn chằm chằm vào mắt của mình, cô thật không biết mình đang lo lắng hay sao. Anh háng giọng quở trách:

- Anh có nói với em là không được ra ngoài rồi phải không? Còn nữa, em bao nhiêu tuổi rồi mà còn học cách leo trèo tường như vậy hả, em thấy mình ngứa da rồi không chịu được phải không?

Hà Vân ngượng ngùng gãi tai, cười giả lả:

- Em xin lỗi, thật đó, sẽ không tái phạm, hi hi... anh bỏ qua nha.

Đăng Lâm đã miễn dịch với vẻ mặt chân thật “không đáng tin” này trong năm năm chung sống cùng một mái nhà, không đổi sắc mặt nói tiếp:

- Anh cũng đã nói với em vứt đi phong cách thời trang này rồi có phải không? Em lười thôi thế này, trèo tường thế kia, em nghĩ người khác nhìn vào đánh giá thế nào. Anh muốn trong vòng nửa năm em phải gánh vác công việc CEO công ty đá quý D&A này, vậy mà em cứ như thế, em bảo anh phải làm gì em đây.

Hà Vân biết cách này không cứu được lỗ tai lủng bủng, đôi chiến thuật, trưng ra sắc mặt sắp khóc vì quở trách, mếu máo:

- Hức, em biết sai rồi, hức...

Đăng Lâm giật khóe môi, cứ nghĩ mình có thể miễn dịch, nhưng hóa ra vẫn không thoát được chiêu trò của cô gái nhỏ bảo bối này. Thở dài một hơi, anh vỗ vỗ đầu cô, hết cách, nhỏ giọng:

- Thu lại vẻ mặt này ngay đi, anh không nói nữa là được. Em nhanh chóng thay lại quần áo, anh đưa em về, để mẹ nhìn em trong bộ dạng này, tối nay em đừng mơ có thể ôm tai ngủ yên.

Chỉ chờ có thế, Hà Vân cười tình quái, tươi tắn rõ ràng, ngoan ngoãn đáp “ạ” một tiếng, nhanh chân chạy đi về hướng nhà vệ sinh. Đăng Lâm sững sờ không theo kịp biến đổi chóng vánh của bảo bối, khi nghĩ đến chiếc đầm của cô còn ở văn phòng, lấy điện thoại gọi phân phó Nghi Thu mang đến cho chủ nhân của nó.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Tìm Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Ngày Đầu Đi Làm

Chiếc siêu xe Lamborghini màu bạc chạy thẳng vào gara biệt thự sang trọng, hiện đại của Đăng gia. Trợ lý Thành theo thói quen vội vàng bước xuống mở cửa xe mời Đăng Lâm ra ngoài, sau đó mở cửa bên Hà Vân đang ngồi. Đăng Lâm với tay che mũi xe, tránh để người bất cẩn có thể đụng đầu. Hà Vân cũng đã quen được chăm sóc, tự nhiên nhận sự quan tâm quen thuộc, cùng Đăng Lâm sánh bước vào nhà.

Bà Khánh Loan ngồi ở phòng khách vui vẻ đón hai người bước vào. Bà hiền lành, thiện lương đơn thuần, mẫu người phụ nữ hiền thực đứng sau lưng chồng chăm sóc con cái, không bon chen với xã hội. Chồng bà đột ngột mất đi, bà cũng không có năng lực đứng bên cạnh con trai chống lại gió giông thương trường, chỉ có thể tiếp lực tinh thần cho con trai. Từ ngày con trai bà đưa Hà Vân về ngôi nhà này, bà như có thêm người bầu bạn, lại nhìn cô bé xinh xắn đáng yêu, bà càng thêm yêu thương như con gái. Con trai bà yêu thương Hà Vân bao nhiêu, bà cũng yêu quý Hà Vân bấy nhiêu, được coi là “yêu thương ai yêu cả đường đi lối về”.

Đăng Lâm và Hà Vân ngồi xuống bên cạnh mẹ, đồng loạt “chào mẹ, con mới về”. Hà Vân nghiêng người ôm bà, nũng nịu:

- Con nhớ mẹ nhiều, rất nhiều, chỉ có một ngày xa cách mà cứ như lâu lắm rồi.

Vỗ vai Hà Vân, bà mỉm cười, nụ cười nhẹ nhàng, ấm áp. Bà đã quá quen với kiểu cách nịnh nọt này. Bà ân cần hỏi cô con gái nuôi nghịch ngợm:

- Hôm nay đến hội thảo có mệt không, không gây ra rắc rối gì chứ?

Hà Vân đưa mắt nhìn Đăng Lâm, mỉm môi, nói dối không chớp mắt:

- Dĩ nhiên là là mệt rồi ạ. Con rất nghiêm túc nha. Con gái mẹ thông minh, đứng đắn như thế này làm sao có thể gây rắc rối được.

Đặng Lâm đưa tay che miệng giấu nụ cười khâm phục ai kia có bản lĩnh tự kỷ cao cả, thay đen đổi trắng cũng tài. Hà Vân mấp máy môi liếc nhìn Đặng Lâm, biểu đạt ý muốn nói “anh thử nói ngược lại xem”. Bà Khánh Loan gõ nhẹ tay vào trán cô, giọng nói nửa trách móc, nửa cưng chiều:

- Con chỉ cần giữ hình tượng một chút thôi, chứ nói nghiêm túc thì mẹ không có ý đòi hỏi cao như vậy.

Hà Vân mở to mắt nhìn mẹ nuôi, đây là ý gì? Cô đâu đến nỗi ngày nào cũng phá phách, gây chuyện thị phi để yêu cầu của mọi người với mình chỉ nằm ở mức cơ bản cần có thôi chứ!? Thêm vào một ít tối màu cho sắc mặt, Hà Vân mím môi:

- Mẹ đang hạ thấp con gái mình đấy. Con có bản lĩnh rất lớn mà mẹ chưa nhìn được thôi. Thời gian về sau con sẽ chứng minh cho cả nhà mình thấy.

Đặng Lâm và bà Khánh Loan cười xề xòa, an ủi bản lĩnh lớn bị vui đập của bảo bối. Không khí gia đình hạnh phúc vui vẻ.

Sáng sớm hôm sau, Hà Vân được vú Tầm gọi dậy lúc 5 giờ. Cô ngáy ngủ, ngáp ngắn ngáp dài ị ạch làm vệ sinh cá nhân, sau đó thay bộ đầm công sở do vú Tầm xếp sẵn cho mình. Nó thực chất là do anh boss yêu của cô lựa chọn vì anh rất quan tâm đến quần áo, ăn uống của bảo bối trong mấy năm qua. Chính vì thế, Hà Vân dần có thói quen không cần quan tâm đến xu hướng thời trang nữa.

Hôm nay là ngày đầu tiên cô đi làm sau khi tốt nghiệp đại học kinh tế. Trong năm năm qua, Đặng Lâm bao bọc cô rất kỹ, không muốn có bất cứ một chút thông tin soi mói nào làm ảnh hưởng đến cuộc sống riêng tư tốt đẹp của cô. Do đó, người bên ngoài và nhân viên tập đoàn Xuyên Á, ngoài mấy vệ sĩ thân cận của anh, không ai biết đến sự hiện diện của cô ở Đặng gia. Cô thỏa thuận với Đặng Lâm được thông qua tuyển dụng đảng hoàng, bắt đầu từng bước bằng chính năng lực của mình vào Xuyên Á. Có như thế, cô sẽ mạnh mẽ từng ngày, đủ bản lĩnh kẻ vai sát cánh bên anh, chia sẻ với anh tất cả đắng cay ngọt bùi trên mọi nẻo đường.

Hai mẹ con Đặng Lâm đã ngồi vào bàn ăn. Hà Vân chân thấp chân cao đến bàn ăn, ngồi bên cạnh Đặng Lâm, mở lời:

- Chào mẹ, chào anh boss.

Dáng vẻ của Hà Vân rất buồn cười, hai người đang cùng ăn dù có thích nghi cũng không nhịn được.

Vú Tầm mang tô mì thịt bò và ly sữa đặt trước mặt Hà Vân. Cô bắt đầu ăn từng chút một. Buổi sáng cô ăn rất ít, đến một nửa phần ăn thì ngưng, không ăn nữa. Đặng Lâm nhăn mặt, không vui nói:

- Ăn ít như vậy không đủ sức để làm việc.

Bà Khánh Loan bênh vực cô con gái nhỏ, giọng dịu dàng:

- Con bé ăn ít đã quen rồi. Trưa hai đứa tranh thủ thời gian về nhà ăn cơm, mỗi ngày đầu tiên đi làm, con bé không quen thức ăn ở căn tin đâu.

Hà Vân đẩy ghế ra, đứng lên chào tạm biệt mẹ nuôi. Đặng Lâm vội vàng cùng cô sánh bước tới gara để xe, sau đó tách lên hai xe hướng đến cao ốc tập đoàn Xuyên Á.

Hà Vân vào phòng tiếp tân của tòa nhà, Đỗ Huy và Nghi Thu đứng chờ đợi sẵn. Hà Vân và Nghi Thu được phân về phòng quản trị kinh doanh tầng 15, Đỗ Huy phân về phòng kế hoạch tầng 14. Cả ba cùng tiến vào thang máy, chọn vị trí tầng làm việc bấm số. Hà Vân và Nghi Thu đến phòng làm việc, dè dặt bước vào. Chưa đến giờ làm việc, nhân viên còn đang trò chuyện thư giãn. Thấy hai cô nàng xinh đẹp mới toanh xuất hiện, anh đồng nghiệp có khuôn mặt thân thiện, hay cười nhìn chăm chú Hà Vân, bật thốt lên:

- Woa, cô bé xinh đẹp mới đến, "chắc"... đôi mắt em hồn nhiên như mắt nai... Ôi, con nai vàng ngọc ngà, gấm vóc... bao trái tim, để anh phải đi tìm, thay con tìm mới nát...

Một chị đồng nghiệp trẻ nói xen vào:

- Thôi ông đẹp ngay cái thi sĩ nửa vời của ông lại đi, không khéo hù dọa hai cô bé chạy mất thì ông không có đường lưu lại đây đâu. Càng xuất sắc càng không có cửa cho ông, có biết không.

Anh trai vừa mới nói chưa hết ý thì bị chen ngang, mắt hứng liếc cô đồng nghiệp cũ, lại nhìn Hà Vân tiếp tục:

- Em đừng nghe cô ấy, cái gì là thi sĩ nửa vời, nhà anh có truyền thống ba đời làm thi sĩ đó. Chẳng qua đến đời anh không muốn nên đổi sang kinh tế thôi.

Chị đồng nghiệp khi này không vừa, tiếp tục phản kích:

- Cái gì không muốn, không phải tại ông nội ông không cho sao? Ai đời bài thơ của mình sáng tác, cô giáo yêu cầu cháu nội mình phân tích nó, cháu mang về nhờ và ông phân tích hộ, sau đó mang nộp cho cô giáo lại bị phê “không hiểu ý tác giả”. "Chắc chắc"... buồn quá nên bỏ nghề...đời sau cũng thế...

Anh Huy Bình đen mặt, lắp bắp “bà, bà...” mãi không nói được câu nào.

Hà Vân đưa tay che miệng cười, nghĩ thầm “cặp đôi oan gia ngõ hẹp nơi nào cũng có”. Nghi Thu có thói quen không biểu hiện cảm xúc ra mặt, nhưng lòng thầm cười cuộc đấu khẩu của hai anh chị đi trước. Trưởng phòng Trần Giao bước vào, hắng giọng lớn quát:

- Mấy người có rảnh rồi thì mau chóng hoàn tất công việc được giao đi, cứ mãi lo “tám” chuyện trên trời dưới đất, có ngày tự động ôm đồ cá nhân ra khỏi tập đoàn thì đừng có trách tôi.

Những đàn anh đàn chị trong phòng im bật, ai nấy đều vội vàng trở về vị trí làm việc của mình. Trước khi đi, Huy Bình ghé vào tai Hà Vân giới thiệu nhỏ một câu:

- Đây là trưởng phòng Trần Giao, sếp trực tiếp của chúng ta.

Sau đó anh nháy mắt liên tục, mấp môi hai tiếng “cẩn thận” với Hà Vân. Hà Vân bị khí thế của trưởng phòng thu hút, ánh nhìn quan sát tỉ mỉ người sếp mới. Cảm nhận ban đầu của Hà Vân không mấy thiện cảm, người đàn ông hơn bốn mươi tuổi này có đôi mắt hẹp dài, phổi với hàm râu quai nón, có chút gian xảo tà khí. Lấy lại tinh thần, Hà Vân và Nghi Thu cùng lên tiếng chào hỏi

- Chào sếp, em là Hà Vân / Nghi Thu mới được phân đến phòng này, mong sếp giúp đỡ nhiều, tạo điều kiện cho chúng em học hỏi hoàn thành tốt công việc của mình.

Trưởng phòng đặt tâm tư vào hai người nữ nhân viên mới dưới trướng của mình. Một cô xinh đẹp thanh nhã thoát tục động lòng người, một cô xinh đẹp lạnh lùng như bức người đối diện vào hầm băng. Đối diện với gái đẹp, dục vọng ông tăng lên, nhếch môi cười nửa vùi hiểm ý, phân phó công việc:

- Hai em mới đến, ngồi ở vị trí bên kia. Công việc thì chưa vội, có thể theo các anh chị khác học hỏi làm quen trước. Khi nào tôi thấy thích hợp sẽ phân công công việc thích hợp.

Đôi mắt của trưởng phòng xoáy sâu Hà Vân. Ngay lúc này, mặt trưởng phòng rất xứng đáng với hai từ “dê xồm”, hai tay liên tục xoa vào nhau, cất giọng không bình thường nói tiếp:

- Em này là Hà Vân à? Nếu không ngại, có thể làm thư ký bên cạnh tôi, tôi sẽ kèm cặp trực tiếp, đảm bảo không quá một tuần mọi việc sẽ trôi chảy, đến lúc đó he he..., tôi hết mình tạo điều kiện tốt nhất cho em.

Hà Vân nổi hết da gà, rùng mình một cái. Đây là nhân viên cao cấp của tập đoàn sao? Nếu đúng như vậy thì thời gian qua tập đoàn phát triển theo chiều hướng lên hay xuống, anh boss yêu của mình có biết không?

Nghi Thu trầm mặt băng lạnh, chỉ cần bàn tay của lão “sếp chết dịch” này dám sờ loạn, cô không ngần ngại bẻ gãy nó không thương tiếc. Biết đâu như thế ông ta vì thế mà phải cảm ơn mình, chứ để tâm tư của ông mà đến tai boss đại nhân thì “sống không bằng chết” là điều không thể tránh khỏi.

Mỗi người một tâm trạng làm không khí mới sáng của phòng quản trị kinh doanh u ám. Mọi người ai cũng muốn thoát khỏi bí bách, đột nhiên cô thư ký bước vào nói nhỏ vào tai trưởng phòng. Nghe xong, sắc mặt ông ta tái đi, không còn tâm tư chèn ép hai cô gái nữa, lập tức nói:

- Mọi người về vị trí bắt đầu làm việc đi, tôi phải đi gấp chủ tịch có việc.

Hà Vân nhìn Nghi Thu ý muốn hỏi “anh boss muốn làm gì đây?”, Nghi Thu vô tội lắc đầu ý trả lời “không biết”, kéo tay cô về chỗ ngồi.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Tìm Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Đại học Thanh Du.

Băng Thanh mắt nhắm mắt mở lờ lờ bước vào lớp học. Tối qua vì mãi ngắm trăng, sáng mới sức tỉnh vừa hay chớp mắt được một chút chuông đồng hồ đã kêu lên đòi mạng. Cô cảm thấy toàn thân rã rời, thì ra bệnh thiếu ngủ nó trầm trọng thế này...

Chưa kịp định thần đã nghe từng tiếng xì xào, bàn tán cứ đánh thẳng vào màng nhĩ, Băng Thanh theo phản xạ vênh tai lên nghe ngóng.

“Nghe gì chưa, vài hôm trước trường chúng ta có gã biến thái đột nhập vào đấy!” Nữ sinh A mặt thất sắc đưa tay lên không ngừng diển đạt.

Tên biến thái!? Lẽ nào chính là tên bệnh hoạn làm hại cô? Nghe đến đây Băng Thanh siết chặt bàn tay lại, cô biết mình đang nghe những gì không đáng nghe.

“Rồi sao nữa? Đã bắt bỏ tù hán chưa?”

“Rồi, nhưng gã khai nhận là có người thuê gã”

“Thuê!???”

“Suýt, tớ còn nghe nói là sinh viên trường mình nữa đấy!”

“Cậu biết là ai không?” - Một nữ sinh khác không kìm được chen vào, ánh mắt tò mò xen lẫn chút hào hứng.

Nữ sinh kia lắc đầu: “Bố tớ làm bên viện kiểm sát đang thụ lý vụ này, nghe nói hần chưa có động cơ gây án nên chỉ cảnh cáo và phạt tiền thôi!”

“Chưa có động cơ gây án” năm chữ này đánh thẳng vào tai Băng Thanh khiến cô có chút đau nhức. Tên bệnh hoạn đó suýt hại chết cô. Thế nào mới gọi là “có động cơ gây án” đây?

Băng Thanh âm thầm thở hắt một hơi, chuyện này không truy cứu cũng là chuyện tốt, nếu hần thừa nhận hần đã cưỡng bức cô thì từ nay về sau cô đâu còn thể diện để cảm tưởng bằng cử nhân của Thanh Du chứ...

Nhưng tha thứ cho gã dễ dàng thế này đúng là không phải nguyên tắc của cô. Nhất định cô phải tới đồn công an thăm hần một chuyến.

Nhưng sự việc này ai có thể bịt kín như bưng vậy nhỉ? Băng Thanh thoáng nghĩ ngợi, tự nhiên hai chữ “Thiên Ân” cứ lờn vờn trong đầu. Từ trước đến nay cô chưa từng nợ ai nhiều như vậy, nhân tình này làm sao cô trả hết đây...

“Bạn học Băng Thanh, cả tỉ năm không gặp”

Mãi suy nghĩ đột nhiên có tiếng nói phát ra từ đỉnh đầu, Băng Thanh thoáng giật mình nhận ra đầu cúi sát sắp chạm đất rồi!

“Chào...” nở nụ cười miễn cưỡng, cô ngược mắt nhìn kẻ thù không đội trời chung. Mấy ngày nay không thấy cô hần là hần điên sắp chết rồi. Haha..

Mỹ nam dứt tay vào túi quần, quyết mắt nhìn cô một lượt, sát khí bỗng bùng nổi lên như muốn thiêu rụi người đối diện, “Mấy ngày nay cô chết xó ở đâu hả? Điện thoại cũng không liên lạc được là thế nào? Cô muốn trốn chạy khỏi tôi ư? Sao!? Không dám chạy nữa chứ gì? Hay không đủ dũng khí?”

Nụ cười trên môi Băng Thanh chợt đông cứng, hít một hơi dài, không ngừng khích lệ bản thân phải kiên chế đến cùng, cong môi nở nụ cười châm chọc, “Mấy lời đó là hoàng tử đang nhớ đến tôi sao?” thái độ cực kì vô sỉ.

Đình Luân giận tím mặt, tức đến nghẹn lời. Nhớ cô à? Cái bộ dạng buồn nôn thế kia, làm hần phát ói thì có, hần thay đổi thái độ nhếch môi giễu cợt, “Cô ấy hả, không phải khẩu vị của tôi, bớt hoang tưởng đi”

Nhìn. Phải nhìn đến cùng. Băng Thanh trăm ngàn lần âm thầm mắng chửi hần. Tên khốn, nếu không phải cái bản Hiệp ước chết tiết ấy cô đã liều mạng với hần một lượt rồi, thắng thua gì cũng rất vinh quang, sống trong cảnh này thì chết còn hơn, người xưa nói “Chết vinh còn hơn sống nhục” cảm có sai mà. Nhưng tình hình hiện tại, quay đầu cũng không thấy đầu là bờ, đâm lao là phải theo lao thôi! Băng Thanh nuốt một ngụm không khí, khôi phục vẻ hoà nhã thường ngày, “Bạn học Đình Luân nói chí phải, Băng Thanh tôi chỉ là một người bình thường sao dám trèo cao mơ tưởng đến hoàng tử chứ” lời nói thanh thoát nhưng lại đầy cợt nhả không hề che dấu.

Đương nhiên, mỹ nam nào đó đủ cơ trí để hiểu rằng con người trước mắt đang xiên xỏ mình, đôi mắt màu cà phê khẽ trầm xuống, che giấu đi sát khí đang toả ra ngấm ngầm, “Cô đừng được đằng chân lân đằng đầu, chỉ tổ phí công hoài sức”

Một câu nói lại mang lực sát thương rất cao, cánh tay run run Băng Thanh siết chặt từng đốt, mồ hôi đã nhuộm từ lúc nào chứng tỏ chủ nhân của nó đang bấn loạn.

“Reng...reng...reng”

Chuông vào học khẽ điểm, mọi người lật đặt quay về chỗ ngồi, chỉ có một nam một nữ đứng ở cửa là không phản ứng gì, mắt đăm đăm không ngừng giương cung bạt kiếm. Không khí tự nhiên chùng xuống âm độ, sát khí toả ra bốn phương.

Những tưởng họ sẽ đứng nhìn nhau như thế cả ngày nào ngờ vừa giảng viên đi vào họ đã đường ai nấy đi. Khuôn mặt người nam cực kì hưng phấn như thể vừa khám phá ra châu lục mới. Còn người nữ, khuôn mặt lại ỉu xù như bánh đa nhúng nước, vẻ mặt biểu thị sự bất mãn vô cùng. Từng tiếng thở dài đồng thanh cất lên khiến vị giảng viên sắp bước lên bục giảng suýt hụt chân. Vị giảng viên nào đó đưa mắt nhìn mọi người một loạt ánh mắt cực kì phức tạp, có người cảm thấy thất thố vội cup mắt xuống tránh ánh nhìn “cảm thông” của người đứng trên bục giảng, lại có người giương đôi mắt ngơ ngác giấu đi vẻ xấu hổ. Riêng hai anh chị nhà chúng ta một mực trung thành với biểu cảm hờ hững không màng đến quốc gia đại sự.

Vì mãi tranh cãi với mỹ nam sâu bọ nên Băng Thanh đã bỏ qua một điểm đáng chú ý đó là hôm nay Thiên Ân không đi học ... Đến lúc nhìn sang chiếc bàn cạnh cửa sổ chỗ ngồi trống không, trên bàn còn vương những hạt bụi bưng bình gió thổi thế nào cũng không bay. Tâm tư của cô nàng nào đó khẽ chùng xuống, cảm giác trống vắng này từ đâu mà có?

Và rất nhanh sau đó, theo quán tính cô lại nhìn về chỗ ngồi của cô bạn tóc vàng tên là Nhã Thy, hôm nay cô ta cũng nghỉ học sao? Theo như cô được biết, ngày nào Đình Luân đến trường là ngày đó người đẹp Nhã Thy luôn bám sát nút mà. Chuyện này không lẽ là trùng hợp?

“Hoàng Thiên Anh, cô muốn làm gì!”

Tiếng hét thất kinh của một cô gái vang lên làm căn nhà hoang mục nát như muốn lung lay đổ ập xuống mặt đất.

Nơi đây cách thành phố khá xa, lại là chốn rừng hoang hẻo lánh rất thích hợp để làm chuyện xấu xa. Hơn nữa, cũng chưa một ai dám chắc khi đặt chân vào đây được toàn mạng trở về. Không bỏ mạng vì đói khát thì cũng bỏ mạng vì thú dữ.

Cô gái có mái tóc dài màu hạt dẻ cầm con dao nhọn trong tay tha hồ liếm đầu lưỡi, ánh mắt khát máu nhìn cô gái đang bị trói ngồi ở ghế, nở nụ cười giễu cợt, “Lâm Nhã Thy, người đẹp như cô tâm địa cũng độc ác đấy, rất hợp để kết giao bằng hữu với tôi!”

“Tại sao lại bắt tôi?” Nhã Thy sợ đến nổi mặt mũi trắng bệch, hô hấp dường như cũng đứt đoạn.

“Vì sao à?” Thiên Ân từ từ tiến lại, đưa lưỡi dao sắc bén chạm vào gương mặt tinh xảo của Nhã Thy, động tác chẳng khác gì chơi trò mèo vờn chuột, “Cô nói xem, tôi nên tặng cô vài vết sẹo hay đưa tên bệnh hoạn đó tới cường bức cô đây?” giọng nói tàn độc đầy lạnh lẽo như thể tiếng ma quỷ dưới địa ngục.

Nhã Thy sợ đến run người, hai hàm răng va vào nhau lập cập, nhìn bộ dạng hiện giờ của cô ta chẳng ai ngờ được lúc trước là một con người kiêu ngạo đến tận mây xanh, cô ta không ngừng van xin, “Tôi xin cô, chúng ta không thù không oán, chỉ vì một con nhò Băng Thanh tâm thường cô để mắt đến cô ta làm gì? Chi bằng chúng ta hợp tác, đổi lại cô cần gì tôi sẽ cho cô” mặc dù đang trong tình trạng thừa chết thiếu sống nhưng ánh mắt vẫn cơ trí khiến người khác thực kinh hãi, khí phách của cô ta đúng là không thể xem thường được.

Thiên Ân nhếch mép, đôi mắt u ám phủ đầy một màu đen loé lên từng tia sắc lạnh đến kinh người, “Nhã Thy, cô mất trí rồi sao? Biết người ta vô hại cô vẫn muốn diệt trừ tận gốc sao?” lực ở cánh tay hần theo lời nói cũng chĩa vào da thịt trắng hồng rí từng giọt máu.

Nhã Thy nhất thời kinh hãi, bất giác nhắm chặt mắt lại. Nhưng khi thể ngao nghể kia thì không giảm đi chút nào, một con người nguy hiểm như cô ta đâu thể vì mấy trò uy hiếp này mà mất bình tĩnh được. Sống trong xã hội thượng lưu, bất cóc tổng tiền, giết người cướp của có gì là cô ta chưa trải qua chứ? Vì thế chỉ trong chớp mắt cô ta lại cười ngậy đại, “Haha...Hoàng Thiên Anh, cô có đủ bản lĩnh để giết tôi không? DreamMain cũng là đối tác làm ăn của công ty bố tôi. Nếu cái xác của tôi là thành ý của DreamMain đúng là không tránh khỏi hệ lụy sau này. Cô rõ chứ?” ngữ điệu vô cùng đắc ý, ít nhất khi chết đi cũng nên chết trong tư thế bi tráng nhất.

Thiên Ân đợi cô ta nói xong nở cười khê, mặc dù rất nhẹ nhưng khiến Nhã Thy bất giác lạnh cả người, tiếng cười kia so với tiếng chiêu hồn còn có mức sát thương lớn hơn gấp đôi. Hần bây giờ chẳng khác gì ác quỷ nắm trong tay toàn bộ sinh mệnh của nhân loại

“Cho cô ba giây để nói hết lời trăng trối của cuộc đời mình”

“Cô...” Nhã Thy kinh hãi, đôi mắt đẹp nhìn về phía sau Thiên Ân bất giác tròn trũng như gặp phải quỷ dữ.

Hình bóng xiêu vẹo của một tên đàn ông bước tới, cả khuôn mặt bùng lên dục vọng khó cưỡng, rất dễ để nhận ra hắn đã uống thuốc kích dục.

Nhã Thy chết sững, không dám tin một ngày mình sẽ lấy đá chơi vào chân thể này. Đây là hậu quả khi đụng vào con nhò đó sao? Lúc đó là cô ta mất trí muốn cho nhò một bài học vì đã làm tổn hại đến Đình Luân thôi mà, cô ta cũng chỉ có ý đồ thuê gã dọa nhò thôi, còn sự việc phát sinh về sau, đây tất cả là ngoài ý muốn, là tại thằng cha biến thái đó, chính hắn đã phát tiết không đúng dịp... Nghĩ đến đây Nhã Thy run rẩy cả người, lại nhìn về gã bệnh hoạn đang muốn lao về cô như hổ đói. Nhắm mắt. Nước mắt ướt cả khuôn mặt kiêu diễm. Cô ta hối hận, thực sự hối hận nhưng qua dịp này để biết được ai là người đã chống lưng cho nhò đó đây ắt hẳn là chuyện tốt.

Thiên Ân thu lưỡi dao về, nở một nụ cười chết chóc, cúi sát vào tai Nhã Thy khê thì thầm, “Chúc vui về”

Nói rồi hần thong thả xoay người đi.

“Rầm”

Cánh cửa đóng chặt lại, chỉ chờ có thể gã bệnh hoạn như sói đói gặp phải mồi ngon lao thẳng đến Nhã Thy tha hồ mà cắn xé. Bấy lâu nay hần luôn dùng những loại đàn bà cận bã nay lại gặp được thiếu nữ xinh đẹp này đương nhiên cảm thấy cực kì hưng phấn. Nhưng có điều chưa được chạm đến một móng tay của người đẹp đã ngã lăn ra sàn bất tỉnh nhân sự. Có một chuyện hần đã bỏ qua đó là thân thủ của cô gái này cực kì lợi hại...

Tiếng chuông điện thoại khê đồ, Thiên Ân dựa lưng vào tường chán nản bắt máy, mắt lại dõi theo từng động thái về phía căn nhà hoang. Hần thừa biết cô ta đã trốn thoát, chỉ là hần muốn hù dọa cho cô ta một trận nhớ đời thôi...

“Thiên Ân mày bén mảng về đây ngay” đầu dây Hoàng Thiên Bảo gầm như hổ dữ, hận không thể lao đến giết chết hần ngay lập tức.

Hần nhếch miệng cười giễu cợt, không ngờ thông tin đến nhanh vậy. Thứ hần muốn chính là huỷ diệt DreamMain từng chút, từng chút một... Niềm vui của hần chính là cướp đoạt tâm huyết của Hoàng Thiên Bảo. Hần hận lão, hận lão biến mẹ thành người phụ nữ đáng thương nhất trên thế gian. Rồi một ngày chính đôi tay sẽ bắt ông ta phải trả giá...

“Ting...ting..ting...”

Điện thoại lần nữa vang lên, hần khê nhú mày nhìn người gọi đến, lòng cảm thấy bất an. Là cuộc gọi từ Mỹ!

“Cậu chủ...” đầu đầy hơi ngập ngừng

“Chuyện gì?”

“Bà chủ, không ổn rồi”

Thịch. Tim hắn bỗng nhiên ngừng đập trong vài giây. Ánh mắt u tối hiện từng tia đau đớn, phủ đầy con người là những màn sương mỏng mờ mờ như ảo như mộng

“Tôi hiểu rồi”

Thiên Ân ngất máy, thân hình cao lớn dựa hẳn vào tường tha hồ gặm nhấm nỗi đau...

Đã một tuần trôi qua, chỗ ngồi cạnh cửa sổ vẫn trống trơn, bụi đã phủ từng lớp mỏng tênh bám trên mặt bàn nhẵn nhụi. Băng Thanh âm thầm thờ dài một tiếng. Tự nhiên cảm thấy rất mơ hồ, không ngừng tự vấn chính mình. Băng Thanh à Băng Thanh mi đang mong cái gì đây?

Cuộc sống của cô bỗng nhiên thiếu đi một người. Nhưng những hiểm khích thì bao giờ cũng đọng đầy như Đông Hải.

Giờ giải lao, mọi người tụ tập xuống căn-tin ăn uống chẳng ai chú ý đến Băng Thanh đang gục đầu xuống bàn tự kỷ. Trao cho cô nàng những ánh nhìn kì quái rồi nối đuôi nhau rời đi.

Tiếng chân lần lượt khuất xa, Băng Thanh bật dậy điên cuồng lao ra khỏi lớp học.

Cô không biết mình sẽ chạy đi đâu, nhưng thật sự cô không chịu nổi cảm giác này nữa rồi. Rốt cuộc tâm tư tình lạng của cô đang làm sao thế này?

Trong vô thức, chân cô lại đặt đến hàng ghế đá thân thuộc. Hàng ngày tới đây cô đều sánh vai cùng người ấy, đôi lúc chỉ là những câu nói băng quơ lại khiến hai người cười rất vui vẻ. Nhưng thời khắc này... Băng Thanh ngược mắt lên nhìn trời, bầu trời trong xanh thấy lạ, giống như của 14 năm trước thanh bình như một bản đồng dao. Rồi cũng thời khắc ấy mây đen lại kéo về nhấn chìm cả cuộc đời cô... Băng Thanh ngồi phịch xuống, chọn đúng chỗ cô vẫn thường ngồi, trong vô thức lại ngoái đầu nhìn sang bên cạnh, nếu là trong quá khứ khi cô quay sang là hình ảnh nụ cười của hắn thì ngay lúc này lại là màn không khí bủa vây. Cảm giác này lạnh lẽo đến ghê người.

“Em đang đợi tôi sao?”

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Tìm Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23

Băng Thanh ngẩn người, thì ra chỉ là ảo giác. Là do cô quá bận tâm đến người ta nên mới sinh cảm giác mong nhớ đó sao!? Cô chống tay lão đảo đứng dậy, dường như không thể tin nổi những thay đổi trong tâm tư của mình ...

Bước vào lớp học cũng là lúc mọi người đã tụ tập đông đủ, hình như đang bàn luận về một vấn đề sôi nổi nào đó. Băng Thanh định bụng cứ thế mà lướt qua, tâm trạng cô đã không tốt rồi đừng nhẩy vào thì hơn, nhưng vừa nhắc chân lên đã nghe chất giọng như thể ma quỷ đòi hồn

“Băng Thanh cô lại đây”

Cô nàng nào đó bặm môi, hung dữ xoay người lại, thâm mắng trong lòng. Tên khốn, lại muốn phát tiết cái gì nữa đây?

“Cậu có gì sai bảo?”

“Bước đến đây nhanh” chất giọng mang uy lực khủng khiếp như thể hắn là người quyết định hết thảy vạn vật trên thế gian.

Băng Thanh nhìn hắn đầy khinh bỉ, nén lại sự giận dữ đang gào thét dữ dội, nhàn nhả bước về phía hắn, “Cậu...”

Lời chưa nói xong đã bị nữ nam mạnh bạo nắm cổ tay lôi đi, Băng Thanh trợn mắt nhất thời quên cả diễn biến, lát sau bỗng gào lên:

“Vũ Đình Luân, cậu làm cái quái gì thế!?”

“Tôi đâu có điên, cô gào to như thế để làm gì? Tồn tại đến tai tôi mười cái mạng của cô cũng không đền nổi đâu nhé”

Khoé môi Băng Thanh run lên điên cuồng. Tên mặt dày này mắc bệnh tự kỷ nặng đến thế à? Cái gì mà “tổn hại đến tai tôi”, cái gì mà “mười mạng cô cũng không đền được”? Thời đại nào rồi còn mắc chứng thần kinh phân liệt của các vua chúa thời xưa vậy nhỉ? Nghĩ đến đây, Băng Thanh không kìm được bỗng phì cười thành tiếng.

Nghe tiếng cười châm chọc, mỹ nam nào đó mặt xám ngắt như tro, sát ý bao phủ con người màu xanh da trời, hần rít từng tiếng qua kẽ răng, “Băng Thanh...Cô chán sống sao!? Cô cười cái chết tiệt gì thế?”

“Kệ tôi” Băng Thanh làm mặt quý.

Đình Luân giận đến đỏ mặt tái, nhưng đôi môi mỏng nhếch lên nở nụ cười quỷ quyết. Hần cũng không nói gì chỉ kéo Băng Thanh đi không thương tiếc.

Tất nhiên, lực ở cánh tay người kia rất mạnh khiến cô nàng nào đó vừa đi vừa la oai oái, cô giằng tay ra “Mỹ nam sâu bọ, cậu bị nhục nào à!? Cậu phát tiết cái quái gì vậy? Tôi cho cậu ba giây để buông cánh tay bẩn thỉu của cậu ra khỏi tay tôi đây!!!”

Quả nhiên, lời nói vừa thốt ra có mức sát thương rất cao, khiến gương mặt của mỹ nam vài giây trước là đắc ý vài giây sau đã đen thui như đất nòi, hần hít một hơi, cố điều chỉnh tâm trạng để không bóp chết cô nàng này tức khắc, “Chết tiệt, cô im miệng lại đi!”

Băng Thanh sững lại vài giây, hình như đã đến cảnh giới cuối cùng rồi, nhưng sự nhẫn nại của hần thật khiến cô phải thần phục, cô nàng nào đó linh ngộ rất nhanh liền thay đổi thái độ còn nhanh hơn cả lật giấy, “Chúng ta đi đâu thế?”

“Không phải đi là sẽ biết sao? Cô hỏi những điều vô nghĩa ấy để làm gì?” mỹ nam cất giọng, ngữ điệu cực kì hờ hững như thể trả lời cô là một điều gượng ép.

Băng Thanh tức khí rất muốn cho tên này vài bạt tai để hả giận. Nhưng cổ nhân có câu “Kẻ thức thời là trang tuấn kiệt”, cô rất hiểu những hệ quả về sau nếu dám chọc giận vào thân thể như ngọc của hần...

Vừa đang găm nhăm con buồn bực thì bất chợt người phía trước dừng lại, Băng Thanh suýt nữa thì đâm sầm vào hần, khó khăn lắm mới giữ được thăng bằng vừa hay đột nhiên hần xoay người lại...

“Rầm”

Một tiếng long trời lở đất vang lên, cảnh tượng khiến mắt người ta suýt rơi cả tròng. Toàn thể sinh viên đi qua đây đều hoá đá, không nhận được lại liếc mắt chiêm ngưỡng...

Băng Thanh đau đến độ ngu người, khi ý thức dần tỉnh táo tự nhiên cảm thấy nặng nề như có một vật gì hơn 70kg đè bẹp. Càng kinh hãi hơn cánh tay kia đang ôm trọn người cô. Cô nhất thời đông băng hoàn toàn.

Mỹ nam Đình Luân cũng bất thường không kém, cú ngã này không đau như hần tưởng tượng, nhưng đến lúc hần sực tỉnh mới biết rằng mình đang đè lên Băng Thanh...

Bốn mắt nhìn nhau, thời gian ngưng đọng...

Băng Thanh trợn mắt há mồm gào lên, ánh mắt như muốn giết người đến nơi, “Tên này, có biết đường mà cút ra cho bà không hả?”

Tiếng hét vang dội khiến chim chóc trên cây kinh hoàng bay đi trốn, náo động cả khoảng trời.

Đình Luân mặc dù hơi mất bình tĩnh nhưng trong thâm tâm hần bỗng nhiên có ý định trêu chọc cô nàng, liền giả vờ thái độ, “Tình huống này có nên đánh dấu bằng một nụ hôn không nhỉ?” liền đó, không quên nở một nụ cười điên đảo chứng minh.

Băng Thanh giận đến run người, hung hăng nhìn hần, không nể nang gì phun ra ba chữ cao quý, “Tên bệnh hoạn”

“Khụ khụ...” nụ cười trên môi tắt lịm Đình Luân ho khan vài tiếng, nhìn thẳng vào Băng Thanh như muốn thôi miên. Thảm mỹ của cô ta kém vậy sao!? Hay là cô ta miễn dịch với vẻ đẹp của hần?

Chưa kịp để mỹ nam tự vấn xong, Băng Thanh mạnh bạo đẩy mỹ nam ngồi dậy nhưng vì hần quá cao lớn nên đành bất lực, cô nghiêng răng kèn kẹt, mặt phủ đầy sát ý, “Tên này, cậu còn ngăn người ra thế làm gì? Tôi không muốn mai có người bê hần một chậu axit tới tắm đâu. Cho nên làm ơn đi, người ta nhìn đang nhìn đây, cậu mặt dày cậu không ngại, còn tôi sắp bị họ nhìn đến chết cháy rồi. Nghe rõ không?”

Thật điên chết cô mà, ngày gì lại xui xẻo thế này? Khi không lại đâm đầu vào nguy hiểm, mà tên này quả thực rất nguy hiểm, bản thân hần nguy hiểm đã đành những người xung quanh hần cũng đâu có kém cạnh gì.

Đình Luân thích thú quan sát biểu tình của cô, hần bỗng nhiên nở nụ cười hứng thú, ghé sát tai Băng Thanh khẽ thì thầm, “Ồ Thanh Du cô cũng là một mỹ nhân, hay tôi và cô thử hẹn hò nhé” đề nghị suông sã nhưng mang lại mang nét chế giễu không hề che dấu.

Băng Thanh không phải kẻ ngốc, đương nhiên rất hiểu ý tứ của lời nói. Nở nụ cười nửa miệng, cô bình tĩnh trả lời, “Tôi cho cậu 3 giây để đứng lên, nếu không đừng trách tôi tàn nhẫn” lúc nói câu này Băng Thanh đã có sự chuẩn bị kĩ càng, cùng lắm thì nấu đồ ăn sáng cho hần một tháng. Lúc trước cô cũng đã tự nhận hình phạt đó rồi còn gì, nhưng cũng chẳng thực thi trong bao lâu do có nhiều chuyện xảy ra quá mà hần cũng không hề truy cứu, điểm này thật sự rất bất thường. Nhưng về sau Băng Thanh mới thấu, hần “thả sợi dây dài để câu con cá lớn hơn” chính là bản Hiệp ước chết tiệt đó... Nghĩ

đến đây cô lại thấy mình giống con ngốc bị người ta dắt mũi mà không hay biết. Có phải dạo này não cô bị úng thủy rồi không?

“Cũng được thôi,nhưng với một điều kiện. Giáng sinh này cô phải ở bên tôi” mỹ nam thoải mái đưa ra yêu cầu không quên nở nụ cười đắc ý.

Vô si! Băng Thanh thề, từ trước đến nay chưa gặp ai mặt dày như hắn. Trong tình huống này cũng muốn đưa ra điều kiện sao, xem cô là kẻ ngốc à? Nhưng mà... Băng Thanh âm thầm hít sâu một hơi, mắt không tự chủ được theo bản năng lại nhìn quanh, sau lưng bất giác toát mồ hôi lạnh,chết cô rồi, dịp này không bị xẻo thịt lột da thì cũng thiên đao vạn quả,nhìn đi nhìn đi mọi cặp mắt đều đổ dồn về đây chỉ hận không thể lao tới giết cô ngay tức khắc, đường nào cũng chết nhưng càng kéo dài thời gian thì sự sống của cô xem ra rất mong manh. Băng Thanh âm thầm nuốt nước mắt vào trong,ngăn không cho mình phải gào lên chửi bới cái tên ác ma trước mắt,cô nuốt một ngụm không khí, khăn trương gạt đầu. Lòng cầu nguyện tên này đứng dậy mau mau nếu không cô sẽ chết không toàn thân mất...

Nhận được cái gạt đầu của đối phương, mỹ nam tươi cười thông thả đứng dậy, trước khi đi không quên lôi người kia dậy cùng. Hắn cũng không biết vì sao hắn lại vui vẻ thế này,nhưng chiếm giữ được con người này tha hồ mà chà đạp cũng là một thành tựu...

Băng Thanh giật mạnh cánh tay ra như thể nắm tay hắn là một điều ghê tởm nhất vậy. Có chết cô cũng không tin cuộc đời mình lại bị dắt thế này, chết nhục trong tay tên này quả là điều thể thảm nhất trong cuộc đời của Băng Thanh.

“Cô đi đâu đấy?”

Lúc Băng Thanh vừa xoay người định bỏ đi cũng là lúc mỹ nam lên tiếng, giọng nói xem chừng rất không vui...

“Cậu còn muốn gì nữa?” cô lãnh đạm hỏi lại.

“Đến đây” Đinh Luân ra lệnh theo thói quen. Hắn ai cũng biết hắn là người thích điều khiển mọi thứ như thể là Thượng đế quyết định vạn vật.

Băng Thanh hít một hơi dài, vẫn kịch liệt từ chối,“Áo quần tôi bẩn, tôi phải...”

“Đến hay không đến?” lần này đậm chất uy hiếp.

Ba chữ “về nhà thay” chưa kịp phun ra đã bị mỹ nam chặn đứng trong cuống họng, Băng Thanh cực kì tức tối, phồng mang trợn má, giậm chân bước tới,“Cậu thích ra lệnh cho người khác như thế à?Cậu độc ác vừa thôi? Cậu có phải là con người nữa không?”

Đinh Luân đương nhiên không hề đếm xuể đến cô nàng nhiều chuyện, vẫn dáng vẻ thư thái, một tay dút vào túi quần cuống ngoạc bước đi. Hắn không tin cô nàng không dám đi sau hắn.

Quả nhiên đúng như dự đoán, Băng Thanh hệt như cái máy thất thủ bước theo sau...

Thấy nhân vật chính đã rời đi, khán giả cũng lần lượt rời đi nhanh chóng. Cách đó không xa, cặp mắt như ngọc trai đen dôi theo về hướng này mang bao phức tạp khó tả...

Sân bóng Thanh Du là sân vận động hiện đại nhất trong cả nước, mọi cuộc đua lớn nhỏ trong nước đều được diễn ra tại đây. Với bãi cỏ nhân tạo được chăm sóc tỉ mỉ hiếm nơi nào có được, cùng diện tích rộng rãi là nơi chốn sinh viên Thanh Du hay ghé tới sau những giờ phút học tập căng thẳng.

Vừa đặt chân đến đây Băng Thanh sững sờ mất nửa ngày, tên này rốt cuộc muốn cô làm gì?

“Ngồi đây đi”

Đinh Luân ấn cô ngồi xuống một góc cách sân bóng không xa, chỗ này có thể quan sát hết thấy mọi hành động trên sân. Băng Thanh vẫn chưa hiểu mô tê gì hết đột nhiên một chiếc áo từ đầu bay đến đáp xuống ôm lấy đầu, cô tức tối,trùng mắt nhìn cái kẻ đang nhếch môi kia.

“Giữ cho cẩn thận đấy”

Đinh Luân phân phó một câu rồi lao nhanh ra sân, cả thân hình cao lớn như một vị thần Hy Lạp dưới ánh nắng làn da bánh mật óng lên có mê lực quyến rũ vô cùng khiến Băng Thanh có chút khó tin. Hắn cũng ở trong đội bóng sao?

“Ồ... ô... Hoàng tử của chúng ta kìa”

Chưa kịp định thần lại tâm tư, nghe giọng nói Băng Thanh giật bắn mình ngược mắt lên nhìn...

Lần đầu tiên cô cảm thấy sốc...

Từ lúc nào một đám nữ sinh lại kéo đến đông như kiến thế này, đầu cô có chút choáng váng, mắt mở lớn quên cả hô hấp...

“Ôi anh ấy đẹp trai quá đi...”- nữ sinh khác xen vào.

“Không phải anh ấy nói từ bỏ bóng đá rồi sao? Sao hôm nay lại ra sân nhỉ?”

“Quan tâm điều đó làm gì? Chỉ cần nhìn được anh ấy là tởm mãn nguyện rồi”

“Xem đi xem đi...anh ấy nở nụ cười với đồng đội kia... Ôi, chết tởm mất...”

Băng Thanh theo phản xạ nhìn ra sân, đúng là hắn đang cười với đồng đội thật, phải công nhận giây phút này hắn thực đẹp trai.

Băng Thanh từ trước đến nay chưa hề tôn thờ chủ nghĩa cái đẹp,nhưng thời khắc này đúng là cô cũng bị cái đẹp che đến lu mờ mất rồi.

“A, đây chẳng phải là Băng Thanh lớp Quản trị kinh doanh sao?” một giọng nữ cất lên dường như rất kinh ngạc khi thấy Băng Thanh án ngữ tại đây.

“Xin chào...”Băng Thanh nở nụ cười lễ độ, dù chả ưa đám nữ sinh này nhưng dù sao người ta cũng có lòng chào hỏi cũng không nên phớt lờ.

Trong một khoảnh khắc nào đó,cơ miệng Băng Thanh thoáng cứng đờ khi nhận thấy thái độ của đám người này cực kì kiêu ngạo, hắn là không để cô vào mắt. Cũng tốt cô cũng không chào đón phiền phức!

Nhưng trời yên biển lặng chưa được bao lâu, đám nữ sinh lại hét toáng lên đầy phấn khích, có cô còn đứng hẳn dậy cổ vũ cho mỹ nam dưới sân. Băng Thanh vẫn đứng đung ngồi xem mọi chuyện, coi như trời có sập đất có lún cũng chẳng liên quan gì đến cô vậy. Đám vịt trời này rõ hám trai đến mức điên cuồng rồi...

“Á”

Đột nhiên, một cảm giác đau nhức lan truyền đến tứ chi, Băng Thanh kêu lên một tiếng, mắt trừng trừng nhìn gót giày của một nữ sinh đang quay lưng về phía mình. Cô ta rõ ràng là cố ý, biết cô ngồi đằng sau rồi còn cố ý định đứng trước mắt, chần tằm nhìn Băng Thanh đã đành còn lấn về sau kết quả là giẫm phải chân cô.

“Cô...” Băng Thanh gất lên đầy giận dữ.

Người kia thân nhiên nhấc gót giày ra, xoay người lại thách thức nhìn Băng Thanh, dường như cũng không có ý định xin lỗi, chỉ là đứng nhìn,đẩy mắt loé lên từng tia như thể khinh thường con người trước mặt.

Biểu hiện của cô ta làm Băng Thanh giận đến run, cô nắm chặt chiếc áo trong tay nhả ra từng chữ,“Nhìn gì? Cô không biết xin lỗi à?”

Đám nữ sinh lập tức im bật, đưa mắt quan sát tình hình,bất giác lạnh cả gáy.

“Xin lỗi à? Cô có đáng không? Bảo Ngọc, chúng ta đi ở đây không khí bị vậy bẩn rồi, mất hứng” một nữ sinh khác tới kéo tay nữ sinh kia xoay người đi, lộ ra ánh mắt coi thường.

Đương nhiên Băng Thanh phản ứng rất kịp thời, vừa hay túm được tay cô bạn giẫm phải chân mình, chỉ trong chớp mắt cô đứng dậy, nhìn thẳng vào mắt cô ta,lạnh lẽo lên tiếng, “Thanh Du cũng nhận loại người có đạo đức kém như cô sao? Tôi thật nghi ngờ trình độ tốt nghiệp tiểu học của cô đấy!”

“Cô...” cô nàng kia khoanh tay hai tay trước ngực, tư thế kiêu căng được dịp bùng phát lên,“Cô nghĩ mình cao giá lắm chắc, tôi cứ không xin lỗi đấy, cô sẽ đánh tôi à?”

“Cô nghĩ tôi không dám sao?”

Ngay sau đó là một bạt tai bay thẳng lên má cô ta, ánh mắt Băng Thanh chết chóc hệt như ma quỷ,“Lần sau, không đơn giản là một cái tát đâu”

“Con nhỏ này, mày chán sống rồi sao?” Cô ta rít lên, nghiêng răng kèn kẹt kèm theo đó là động tác vung tay nhắm trúng mặt Băng Thanh mà tiến.

Băng Thanh phản ứng cũng rất nhanh dường như đã liệu trước mọi việc,nhanh như chớp túm lấy cánh tay cô ta siết chặt cơ hồ muốn bóp nát gân cốt của người kia. Cả người là hàn băng bao phủ khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo như Tu la dưới địa ngục.

“Thật lì lợm”

Băng Thanh hất mạnh bàn tay kia ra, xoay người bỏ đi, vừa đi được bước thứ hai vai đã bị người ta túm lấy giật ngược ra sau. Rõ ràng rất đau đớn nhưng vẫn cố cắn chặt răng, thời khắc này nếu khuất phục so với tiểu nhân cô khác điểm nào chứ?

Và buổi sáng thanh bình ngày hôm ấy, tại sân bóng Thanh Du người ta trông thấy hình ảnh ba nữ sinh xông vào đánh nhau như thể một mất một còn. Duy chỉ có một cô gái từ đầu đến cuối nụ cười lạnh lẽo luôn thường trực trên môi,nụ cười là biểu thị niềm vui thì ngay lúc này lại biểu thị sự kinh người khủng khiếp. Mọi người đánh rơi cả nhịp thở, miệng há to quên cả phản ứng, vài nam sinh tốt bụng ở gần đó nhanh chóng lao vào can ngăn nhưng chỉ ít giây sau đành bất lực mặc kệ tất cả, kết quả họ nhận được là những vết mèo cào đau rát.

“Tất cả dừng tay lại cho tôi!!!”

Tiếng kinh hô lạnh lẽo phát ra mang theo uy lực khó cưỡng.

Chương 24

Chỉ trong chớp mắt, ba cô gái nối đuôi nhau tới phòng "Công tác sinh viên" tự kiểm điểm hành vi của mình. Từ trước đến nay Băng Thanh không hứng thú với việc bon chen thành tích cho nên rất trung thực viết qua quýt đơn trình bày nộp lại rồi ra về.

Trên đời này thật lắm chuyện trở trêu, người mình không hề quen biết lại đi gây sự với mình. Thật ầu trĩ!

Băng Thanh nở nụ cười nhạt, cố thu mình trong chiếc áo len ấm áp tránh những luồng khí lạnh lẽo đang ẩn nấp trong từng cơn gió đang thổi vù vù bên tai. Mùa đông thực sự đã về! Về lúc nào chính cô cũng không biết nữa, chỉ là tuân theo bản năng lạnh thì khoác thêm áo, nóng thì cởi bỏ, thế thôi.

Đã rất lâu cô không còn cảm nhận được những điều đẹp đẽ của tự nhiên, cũng không cảm nhận được cuộc sống này nó còn những màu sắc nào nữa rồi...

Ngước mắt nhìn bầu trời đầy mây đen giăng phủ, Băng Thanh thoáng giật mình khi nghe tiếng còi lại văng vẳng bên tai. Ở một khoảnh khắc nào đó, chiếc xe vụt qua, người tài xế không quên nghiêng cô ra liếm bầm một câu chữ thê, ánh mắt nhìn cô như một kẻ điên.

Băng Thanh nhất thời kinh hãi, không biết trong vô thức mình đã bước xuống lòng đường từ lúc nào!

Còn chưa kịp định thần lại để bước lên vỉa hè thì lúc này một chiếc xe khác lao tới, Băng Thanh hoá đá ngay tại chỗ, lâm vào tình thế tiến thoái lưỡng nan. Cô nhắm chặt mắt, cố liên tưởng đến những điều tồi tệ nhất, chiếc xe này dường như không có ý định bóp phanh cứ lao nhanh về phía cô như một tên lửa.

Bỗng, thời khắc nào đó Băng Thanh chợt thấy Băng Nghi ở trên cao nở một nụ cười, đưa cánh tay xinh xắn về phía cô, từ từ chạm gần từng chút một...

“Két”

Một tiếng động phát ra, chiếc xe đột nhiên thắng gấp, rồi bẻ lái bỏ đi nhanh chóng. Băng Thanh kinh sợ, thần trí từ từ khôi phục, cô mở mắt nhìn theo chiếc xe màu đen hiệu Camry đến ngã người. Người này có ý gì!? Rõ ràng muốn đâm vào cô nhưng ngay sau đó lại bẻ lái. Không lẽ...hắn muốn cảnh cáo!?

“Băng Thanh à Băng Thanh cô đứng ngây người giữa lòng đường làm gì đấy? Chán sống rồi à?”

Một giọng nói truyền tới, cũng là lúc chiếc BMW đi sát cạnh cô, Băng Thanh mơ hồ quan sát người vừa mắng mình. Chỉ trong nháy mắt, cô nhìn hắn như muốn phanh thây ngũ mã.

Mỹ nam sâu bọ, vì hắn mà cô bị tụt hạng. Tên khốn nhà hắn hại cô bị trừ điểm thành tích, dù không bon chen từng điểm một nhưng vô duyên vô cớ bị tụt hạng thật là uất ức hết nói.

Băng Thanh chỉ nhìn mà không đáp khiến mỹ nam hơi lạnh người, ánh mắt kia thật là khủng bố, may thay hắn không bước xuống xe nếu không chắc chắn hắn chỉ còn lại năm xương thôi!

Đình Luân ho khan một tiếng, hất chiếc cầm kiêu ngạo về phía Băng Thanh, tầm mắt hướng về chiếc áo đang nằm gọn trong vòng tay mềm mại.

Băng Thanh đầu rất tức tối nhưng cũng cố gắng tiến tới ném mạnh cái áo vào trong rồi xoay người đi mất. Kì thực cô đang cố kìm nén bản thân không tới bóp cổ tên kia ngay lập tức. Có trời mới biết ở bên hắn cô xui xẻo biết nhường nào.

“Này này ...” Đình Luân gọi theo với vẻ mặt kinh ngạc.

Cách đó rất xa, cuối con đường nhỏ ngoằn ngoèo, người đàn ông ngồi trong xe nhếch môi nở nụ cười cuồng ngạo, bộ trang phục trên người toả ra mùi chết chóc câu dẫn mọi linh hồn. Hắn nhắc điện thoại lên, “Nhiệm vụ đã hoàn thành”

Rất nhanh sau đó, chiếc xe biến mất chỉ còn lại lớp khói bụi mờ mờ rồi tan biến hẳn...

“Cậu đi theo tôi làm gì?”

Băng Thanh thật sự không còn nhẫn nại để đấu với tên này nữa rồi. Bao nhiêu tinh lực sau lần ấy đã bị rút sạch không còn một mống!

“Lên đi, tôi đưa cô về” mỹ nam mở lời, trong đôi mắt cả phê sâu thẳm kia không ai đoán được hắn đang nghĩ gì. Chính hắn cũng bất ngờ với đề nghị của mình. Nhưng đến khi tỉnh lại thì hắn lại không thấy hối hận chút nào!

Khoé môi cô nàng nào đó run rẩy, hình như cô vừa nghe chuyện lạ Việt Nam thì phải, hay là ảo giác nhỉ? Băng Thanh nhú mày, ánh mắt ghim thẳng vào

người kia như muốn xác thực lời nói.

“Nhìn tôi làm gì? Cô thật sự không muốn đi cùng một mỹ nam như tôi sao?”

Chưa lúc nào Băng Thanh cảm thấy buồn nôn như hiện giờ, cô hơi dừng lại, đưa ánh mắt quyết hấn một lượt như muốn xuyên thủng hai lỗ. Mỹ nam? Tạm cho là thế đi. Nhưng lời kia nói chẳng phải hơi quá lỗ ròi sao? Tự tin như thế người ta gọi là mặt dày thì đúng hơn...

Nhưng được mặt dày cho quá giang cũng là điều may mắn, giờ này cũng chưa chắc bắt được chiếc xe buýt này đi qua đây, huống hồ giữa cái lạnh thấu xương thế này nên chấm dứt tự đầy đoạ bản thân mình đi thì hơn...

Nghĩ đến đó, bản thân cô cũng không thiết thời giờ, vậy nên chỉ trong chớp mắt Băng Thanh đã án ngữ tại ghế phụ của chiếc xe, đầu gục vào cửa ngủ ngon lành.

Người nào đó còn đang kinh ngạc với hành động của cô nàng, lại thấy cô ta đã ngủ say như một chú mèo con liền lắc đầu, nhún ga rồi đi. Hấn thề, đây là lần đầu tiên trong đời hấn gặp phải loại người này, nhưng cũng không phủ nhận rằng loại người này rất có sức hút đối với hấn, càng nguy hiểm càng hứng thú. Hấn cũng biết cô nàng này không hề đơn giản như bên ngoài, qua lần gây sự với đám nữ sinh hấn cũng phần dám chắc điều đó, trong khi mấy cô kia bị đánh đến toi tã, ít nhất cũng mất mấy tháng để đi chinh chu nhan sắc thì cô nàng này lại bình an vô sự, bây giờ lại vô tư lăn ra ngủ. Hơn nữa, trong quá khứ con người này cũng là người có tâm địa độc ác. Trò chơi này thật là thú vị! Càng thú vị hơn hấn là người nắm tắt thấy mọi việc... Nghĩ đến đó hấn chợt nở nụ cười băng quơ, ánh mắt dừng lại trên nàng ta một lúc rồi quay đi...

Một lát sau, chiếc xe phanh gấp, nhưng người kia thì vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại. Chết tiệt, giờ hấn muốn hỏi địa chỉ cũng khó.

Liếc ánh mắt bưng bưng sát khí nhìn Băng Thanh, mỹ nam chợt nở nụ cười lạnh, gương mặt mê người ghé sát xuống đôi tai nhỏ nhắn, hấn cất tiếng tà mị, “Về đến nhà rồi, hay cô muốn chúng ta tìm chỗ dừng chân nào đó để bồi đắp tình cảm?”

“...” Người kia không phản ứng, dường như ngủ rất ngon lành.

“Hay cô muốn tôi bế vào?”- Đinh Luân lần này không thể chịu đựng sự phớt lờ của đối phương nữa rồi.

“...” Vẫn là sự im lặng chết chóc.

“Này này...” hấn nhúm mũi, không nhận được khề lay bờ vai nhỏ nhắn.

Đáp lại hấn cũng chỉ là sự im lặng. Khoảnh khắc đó, đầu Băng Thanh đột nhiên gục xuống.

Đinh Luân sững sốt, không biết chuyện gì đang xảy ra, hấn lấy can đảm chạm vào Băng Thanh. Chết tiệt, một tên sát gái như hấn từ bao giờ trở nên rụt rè như lần đầu biết yêu vậy trời?

Lần đầu biết yêu? Ý nghĩ này làm hấn muốn cười. Nhưng chưa kịp cười đã thấy thân thể Băng Thanh ngã hấn ra cánh tay mình, theo phản xạ hấn ôm cô vào lòng. Khốn kiếp, cô ta đang giờ trò gì thế?

Hấn tiếp tục quát thoát rồi gào thét rồi lại véo mạnh vậy mà người kia cũng không động đậy dù chỉ một cái.

Hấn thực sự kinh hãi. Không cần nghĩ ngợi nhiều, hấn nhanh chóng đặt Băng Thanh dựa vào ghế rồi lái xe như bay đến bệnh viện...

Không gian ngập mùi thuốc khử trùng nhưng sự lạnh lẽo thì không hề vơi bớt.

Đinh Luân ngồi ở hàng ghế đợi, thỉnh thoảng đôi mắt lại dõi theo về cánh cửa lắng nghe động tĩnh bên trong.

Đã một giờ trôi qua, vậy mà bác sĩ vẫn chưa khám xong là thế nào? Hấn hơi lo lắng, nhưng hấn cũng không biết sự lo lắng này xuất phát từ đâu? Có lẽ là từ lòng thương hại, đồng cảm với một người đáng thương!

Chẳng biết trôi qua bao lâu, cửa mở, một người mặc áo blu trắng bước ra.

Đinh Luân vẫn tư thế lãnh đạm bước tới, mở lời, “Bác sĩ, tình trạng cô ấy thế nào?”

Vị bác sĩ già hơi do dự nhưng cũng đưa cho hấn xem bệnh án, điềm đạm nói, “Tình hình này đã diễn ra từ lâu, thỉnh thoảng cô ấy sẽ có triệu chứng tương tự, nếu cậu không đem đến kịp thời e rằng khoảng một thời gian nữa thuốc tiên cũng khó lòng cứu chữa cho cô ấy”

“Đã diễn ra từ lâu?” hấn hồ nghi hỏi, vẻ mặt thực sự kinh ngạc.

“Phải, theo tôi phán đoán từ lúc 5 tuổi cô ấy đã mắc chứng bệnh này. Hơn nữa, theo thời gian có nhiều yếu tố tác động lên căn bệnh sẽ phát triển dần”

“Lúc 5 tuổi. Lẽ nào...” Trong đầu hấn bỗng nhiên lướt qua vài chi tiết trong quá khứ, 5 tuổi Băng Nghi chết, có nghĩa là ngay từ thời điểm đó Băng Thanh đã mắc chứng bệnh nghiêm trọng này!

“Cậu nên thông báo với người nhà nên để ý cô ấy nhiều hơn, tránh tạo áp lực hay nhắc đến những chuyện buồn trong quá khứ trước mặt cô ấy. Nếu tôi đoán không nhầm, lúc nhỏ cô ấy đã từng chứng kiến cảnh tượng kinh hoàng gì đấy cho nên về sau tâm lý hoảng loạn, hậu quả như trong bệnh án này đã chuẩn đoán”

Vị bác sĩ già buông tiếng thở dài, vỗ vai Đình Luân một cái rồi rời đi.

Người nào đó kinh ngạc đến nỗi giống như vừa nghe chuyện người sao Hỏa bay xuống Trái Đất vậy, hần nở nụ cười yếu ớt, che dấu đi khoảng lặng trong đôi mắt.

Đẩy cánh cửa bước vào, hần nhìn về cô gái đang nằm trên giường bệnh, cũng khuôn mặt ấy ít giờ trước còn trắng hồng, phồng mang trợn má đánh nhau với đám nữ sinh bây giờ lại tái nhợt đến thảm thương. Đôi môi không chút huyết sắc khiến người khác nhìn vào mà đau lòng. Cả gương mặt thanh tú chỉ còn lại sự yếu ớt, mong manh như chiếc lá cuối thu.

Đình Luân ngồi xuống chiếc ghế cạnh giường, mắt dõi theo nhất cử nhất động của người kia một phút không rời. Tâm trạng hiện giờ của hần đúng là không diễn tả thành lời. Bỗng nhiên hần phát hiện những điều rất lạ, sau cái ngày lần đầu tiên cô ta đưa cơm cho hần, ít phút sau hần có quay lại tìm nhưng bạn học lại nói rằng Băng Thanh đã ra về lúc đó hần cũng không để tâm lắm. Cách đó vài ngày lại thấy Băng Thanh nghỉ phép hần cứ nghĩ cô ta đang trốn tránh mình, hoá ra...tất cả chỉ một mình hần tự áp đặt suy nghĩ thôi sao? Những thời gian vắng mặt đó là cô nàng đang chịu nỗi đau một mình sao? Bỗng nhiên trong lòng hần nổi lên một tia thương cảm.

“Cạch”

Cửa mở, một thân hình cao lớn bước vào, sự tập trung chú ý của hần đặt hẳn lên người đang nằm trên giường thở từng hơi yếu ớt.

“Cậu là...” Đình Luân thoáng giật mình, đáy mắt khẽ chấn động quan sát người đang đứng trước mặt, con ngươi màu cà phê hiện lên một tia ngẫm nghĩ.

“Thiên Ân”

Chỉ một câu đã khiến Đình Luân ngây như phỗng. Thiên Ân nào? Trong đầu hần bỗng nhiên loé sáng, tên này rõ ràng rất giống một người nhưng là ai thì hần không thể nhớ nổi.

Thiên Ân đương nhiên cũng biết người kia đang nghi ngờ mình, hần lãnh đạm bước đến, cánh tay dài hạ xuống xoa nhẹ gò má Băng Thanh, hờ hững nói, “Cô ấy làm sao?”

Hành động ấy trong mắt người nào đó như bùng lên hàng ngàn ngọn lửa căm tức, cô ta mỗi ngày đi theo hần như hình với bóng đến cầm tay hần còn chưa dám sao tên này dám cả gan vuốt má cô ta. Nhưng hần không ngốc mà truy vấn chuyện này, vẫn thái độ kiêu ngạo hần khoanh hai tay trước ngực, nhả ra từng chữ dường như không liên quan đến mình, “Ngất xiu thôi”

“Vi sao?”

Vi sao à? Đến hần còn chưa hiểu hết nguyên do làm sao giải thích cho tên này hiểu đây?

“Không biết!” một câu phui bỏ mọi trách nhiệm.

Thiên Ân thu tay, vội xoay người lại nhìn Đình Luân nghi ngờ, “Chính cậu gây ra phải không?”

Đình Luân thoáng sùng sốt, suy cho cùng cũng chỉ vì hần kéo cô ta đi xem bóng đá nên xảy ra cơ sự này, nhưng lúc đó chẳng phải vẫn đang an toàn sao? Hần đột nhiên nhớ tới hình ảnh Băng Thanh đứng như trời trồng giữa lòng đường đầy xe cộ, lại như chớp nhoáng một bóng xe vụt tới rồi lao đi trong tích tắc.

“Đúng rồi” Đình Luân bỗng nhiên đứng bật dậy, hành động thất thố này đương nhiên không thể qua nổi mắt Thiên Ân, bằng các giác quan nhạy bén hần dám chắc tên Đình Luân này biết điều gì đó...

“Tôi nhớ ra rồi, chính là cô ấy hoảng sợ nên mới...”

“Sự việc là thế nào?” Thiên Ân đi thẳng vào chủ đề chính. Hần phần nào cảm nhận được, cô ngốc này đang gặp nguy hiểm nhưng ngọn ngành thế nào thì hần không thể hiểu được.

Ai ngờ, đáp lại vẻ mặt mong đợi của Thiên Ân, mỹ nam tạt ngay một gáo nước lạnh, “Sao tôi phải nói với cậu chứ? Cậu lấy tư cách gì để tò mò về cô ấy?”

Lòng ai đó khẽ nhói đau. Tên đó nói cũng không sai, từ trước đến nay hần âm thầm bên cạnh cô nhưng cũng không có danh nghĩa chính đáng gì. Nhưng mà... để chấp nhận sự thật này sao lại khó khăn đến thế...

Thiên Ân định mở miệng nói thêm gì đó nhưng đột nhiên hần nghe tiếng ho khẽ khẽ nên thôi.

Dĩ nhiên, Đình Luân cũng nghe thấy cho nên phớt lờ cả chàng trai bên cạnh mà đến bên Băng Thanh lên tiếng, “Băng Thanh, Băng Thanh...”

Người trên giường từ từ mở mắt, đôi mắt lưu ly ánh lên tia bất lực khó tả khiến người ta thật sự rất đau lòng. Đã là con người lúc đau ốm là lúc yếu đuối

nhất, ngay cả sự chăm sóc cũng không nhận được đúng là bất hạnh khôn cùng. Trái ngược với suy nghĩ đó, vừa mở mắt đã trông thấy hai gương mặt xinh đẹp như thần tiên đóng đinh lên mình khiến Băng Thanh có đôi chút mơ hồ. Cô im lặng giương đôi mắt lưu ly nhìn lại đầy nghi vấn, “Hai người không cần phải nhìn tôi như thế đâu. Tôi ngại lắm”

Nghe cô nói xong cả Thiên Ân và Đình Luân đều rất muốn cười, nhưng mà cười xong đảm bảo cô nàng này sẽ phồng mang trợn má đem ra giáo huấn nửa ngày mất.

“Cô biết cô ngủ bao lâu rồi không?” Đình Luân bức bối lên tiếng, cố gắng chặn ý nghĩ muốn cười ngay lúc này.

“Thôi, quên đi, giờ tôi đã dậy rồi. Cho tôi về nhà được chưa?” Băng Thanh thật sự rất phản cảm với mấy chỗ dày đặc mùi thuốc khử trùng như thế này, ở đây thà ở hầm cầu sướng hơn. (Chị hai so sánh quả thực rất độc đáo!)

“Không được!” cả hai không hẹn mà cùng nhau đồng thanh rất chính xác.

Băng Thanh suýt nữa thì vỗ tay. Khoan đã hình như cô đang bỏ lỡ điều gì đó, mắt không tự chủ được khẽ liếc về Thiên Ân.

“Thiên Ân, cả tuần nay anh biệt tăm đâu thế?” Băng Thanh định bụng gặp được hân sẽ đánh cho một trận dấm để cô ngày nhớ đêm mong nhưng hiện tại thì...thôi, quên đi, sức còn không có mà thờ lầy gì đánh nhau.

“Tôi bận”

Chỉ một câu đã giải quyết mọi khúc mắc của mọi người, nhưng về mặt của cô nàng nào đó thì không thể nào vui nổi.

“Hai người quen nhau sao?” Nói xong câu này hân thấy mình thật ngốc, không quen sao tên ấy lại có thể đường đường chính chính đến thăm cô ấy chứ...

“Đình Luân cậu không biết, anh ấy là Thiên...” Băng Thanh chưa nói hết câu đột nhiên nhìn ánh mắt như sát thủ của Thiên Ân cũng nuốt hết lời lẽ vào trong chỉ để lại mỗi chữ “Ân...” nghe rất tức cười.

“Được rồi, đồ buồn bĩnh, nghỉ nốt hôm nay tôi đưa em về” Thiên Ân dịu dàng vén từng sợi tóc mềm mại trên trán Băng Thanh, đáy mắt đầy sự yêu chiều.

Hành động này khiến Đình Luân ở cạnh khó chịu như có hàng trăm con kiến cắn mông, mà chuông điện thoại kia cũng đổ thật kịp thời, hân phớt lờ tất cả mở cửa đi nghe máy.

Trong phòng giờ chỉ còn lại hai người, tự nhiên không khí gượng gạo thấy rõ, Băng Thanh hơi quay mặt lảng tránh hành động âu yếm của ai đó, cả khuôn mặt đỏ bừng như quả cà chua chín.

Thiên Ân bật cười thành tiếng, đôi môi ghé sát tai cô nở nụ cười mê hoặc khó cưỡng, đồng thời cất giọng cực kì êm tai, “Tôi mua đồ ăn cho em”

Băng Thanh cứng đờ, quên cả hô hấp. Tên kia, bày ra bộ dạng ma quỷ hấp dẫn thế để làm gì chứ, rõ ràng hân đang câu dẫn cô... Chưa kịp phản ứng thì hân ta đã đi mất hút, Băng Thanh thở dài một tiếng, xem ra đạo này độ hám trai của cô theo bạn học cũng được tăng cao rồi!

Người nào đó cứ đứng tần ngần ở cửa không dám vào cũng không dám ra. Cuộc gọi chết tiệt tại sao lại là nhầm máy được chứ, tại sao không kéo dài vài giây nữa để hân khỏi phải trông thấy hành động ám muội kia, may thay hân kịp thời nắp sau cánh cửa không thì hân cũng không dám chắc mặt tên Thiên Ân đó sẽ nở hoa mắt.

“Cậu đứng đấy làm gì? Nhận điện thoại xong rồi hả?” Băng Thanh lên tiếng kéo hân về thực tại.

“Ừ” hân hờ hững trả lời, sau đó nhìn cô một lúc rồi nói, “Nghỉ ngơi cho tốt, tôi còn có việc” dứt lời hân xoay người đi.

“Khoan đã...” Băng Thanh đột nhiên gọi theo.

Bước chân hân khựng lại cũng không quay đầu lấy một lần. Cô tiếp tục lên tiếng, “Bố mẹ tôi... Đừng nói gì với họ hết”

“Ừ” Đình Luân đáp, nếu Băng Thanh được nhìn thấy ngay lúc này nhất định sẽ ngạc nhiên ôm miệng mà thốt lên rằng: Vũ Đình Luân đang dao động! Mà hân cũng không biết mình còn có loại cảm xúc từ bao giờ đó nữa...

Thấy người kia không hồi đáp nữa, hân rời đi, bóng dáng cao lớn của hân ẩn hiện nét cô độc rồi khuất dần theo từng bước chân...

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Tìm Về* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25

Băng Thanh nhìn theo có đôi chút nghiền ngẫm, chẳng biết đằng sau vẻ mặt của mỹ nam sâu bọ kia có ý gì nhưng rõ ràng rất khác với trước đây. Trước đây hẳn ta nhìn cô bằng ánh mắt ăn tươi nuốt sống thì bây giờ lại là những tia thương cảm sâu sắc. Là thương hại sao? Băng Thanh cười nhạt, bản thân cô từ trước đến nay chưa từng muốn ai thương hại cũng chẳng có ai đủ tư cách để thương hại cô. Lòng tự tôn ngất trời của cô không ai có thể chà đạp được.

“Ăn thôi nào”

Vừa đang ngẫm nghĩ, Thiên Ân đã đẩy cửa bước vào, Băng Thanh quét mắt nhìn hẳn ta một lượt. Tại sao xung quanh cô luôn tồn tại những con người già tạo như thế này!? Bọn họ nghĩ cô yếu đuối lắm sao? Yếu đuối, hèn nhát đến nỗi dám hại cả em gái mình à? Thật nực cười!

Thấy cô không đáp, Thiên Ân lo lắng đến cạnh, đặt túi đồ ăn lên bàn rồi lay nhẹ bờ vai cô: “Em sao thế!?”

Ánh mắt u tối, Băng Thanh ngược mắt nhìn hẳn ta cũng không thềm trả lời một câu, chỉ nhìn rất chăm chú như thể moi hết ruột gan hẳn ra mà khám nghiệm.

Thiên Ân thật sự hốt hoảng. Lãnh đạm đâu phải là phong cách của cô ấy. Vậy thì lý do gì? Hay là di chứng của căn bệnh quái quỷ đó, ngón tay thon dài đưa ra, hẳn vuốt nhẹ vào má cô mang theo yêu chiều, cung nựng, “Cô bé ngốc, em làm sao nói tôi nghe đi!”

Nhưng đáp lại hẳn là cái gạt phất đầy lạnh lẽo, đôi môi anh đào hơi hé ra: “Đừng đụng vào tôi. Thật kinh tởm!”

Kinh tởm à? Mặt Thiên Ân biến sắc, lòng tự ái thật sự đã nổi dậy, “Em vừa nói gì xong!?”

“Tôi nói mấy người tránh xa tôi ra. Toàn một lũ già tạo! Tôi cần sự thương hại sao? Một con người ác độc như tôi cần được tha thứ à!? Tôi không cần mấy người phải nhìn tôi bằng ánh mắt đó? Thương cảm à? Nhấn tâm đập lên lòng tự tôn của tôi rồi nhìn bằng ánh mắt đó là xong sao? Các người thật tàn nhẫn!!!” Nói đến đây, Băng Thanh không kìm được ôm miệng khóc rung rức. Bọn họ đâu biết rằng, Băng Thanh cô cả đời sống trong sự kiêu ngạo, chỉ tôn thờ duy ngã độc tôn. Bọn họ lấy tư cách gì để chà đạp nó?

Dáng vẻ cô đơn cùng với những giọt nước mắt uất nghẹn của Băng Thanh làm trái tim Thiên Ân như vỡ vụn. Cô ấy như thế này làm sao hẳn nỡ đẩy cô ấy ra khỏi trái tim mình đây? Hẳn làm sao dám đối diện với bản thân mình? Hẳn nên làm gì mới phải!?

“Đừng khóc” Thiên Ân ôm Băng Thanh vào lòng, đẩy mắt phẳng lặng gọn từng chút u buồn, “Em khóc tôi thật sự đau lòng!” lúc nói ra câu này nội tâm hẳn không ngừng giằng xé, hẳn biết hẳn không còn nhiều thời gian nữa...

“Tôi hận các người!!!”

Băng Thanh giống như một con thú bị thương không ngừng gầy dụa. Thà bị đánh một gậy đau đấy rồi thôi còn hơn phải nếm trải cái cảm giác ê chề này. Cảm giác này như một quả bom nổ chậm không sớm thì muộn cũng làm người ta tan nát cõi lòng ...

Cho nên ngày hôm ấy, Thiên Ân tình nguyện trở thành bao cát nặng kí cho Băng Thanh xả giận. Luận về sức, Băng Thanh ra tay rất mạnh, người bình thường ít nhất cũng gãy vài đốt xương nhưng Hoàng Thiên Ân lại khác, từ nhỏ hẳn đã được tôi luyện trong môi trường gian khổ nên cũng chẳng thấm thía gì, có lẽ trong lòng hẳn quá đau nên nổi đau ngoài da cũng không còn cảm giác nữa ...

Trút xong hận, Băng Thanh ngoan ngoãn ăn hết phần cơm do Thiên Ân mang đến. Nhưng có một điều làm cô không chú ý cũng không được đó là: Hương vị lần này so với lần trước rất giống nhau.

“Thiên Ân, cơm này là do anh nấu phải không!?” Băng Thanh đặt đôi đũa xuống, ngược mắt lên nhìn.

“Ừ”

Hả!? Băng Thanh thoáng ngỡ ngàng. Chuyện này khó tin hơn cả ngày mai là tận thế, cô nhú mày nhìn hẳn nghi ngờ.

“Ánh mắt đó là sao!?”

Cô ngốc này, cái vẻ mặt đó không yêu đúng là không được mà!

“À” - Băng Thanh sờ chóp mũi, “Chuyện này...anh không cần phải phức tạp thế đâu, tôi dễ nuôi lắm, tôi ăn gì cũng được hết á!”

Thiên Ân bật cười, “Đồ ngốc, chính em dễ nuôi nên tôi mới nấu!”

Băng Thanh liếc mắt khinh thường: “Anh đang nói móc tôi chứ gì?”

Hẳn không trả lời, chỉ lặng lẽ dọn lại đồ, ánh mắt như muốn lần trốn điều gì đó.

“Sao anh không trả lời!?” rõ là đang khi dễ cô mà.

“Giáng sinh này em đi chơi cùng tôi nhé”

Hà!? Băng Thanh há hốc, cái quái gì đây? Đang yên đang lành hai mỹ nam đều muốn hẹn hò với cô, không lẽ ngày xuân sắp đến rồi?

“Cũng được...nhưng mà tôi còn vướng bận cái tên mỹ nam sâu bọ kia chi sợ...”

Băng Thanh vừa nói vừa thăm dò biểu cảm của đối phương, suýt cắn phải lưỡi khi chứng kiến vẻ mặt đen như than của Thiên Ân, cô lập tức im bặt. Biểu hiện này cho cô biết, cô đang gặp nguy hiểm.

Cho nên chỉ trong chớp mắt, cô nàng nào đó liền trở mặt, chớp mắt ngây thơ, “Là tên ấy ép buộc tôi...”

“Lý do!?” - Thiên Ân nhướn mày,về mặt cực kì không vui.

Lý do à? Không phải đã rõ ràng lắm rồi sao? Mà Băng Thanh cũng không muốn nói nhiều,chuyện này nếu lộ ra đón chờ cô sẽ là cái chết!

“Chả có lý do gì hết, vì cậu ta hẹn tôi trước anh”

“Cho nên?”

“Cho nên lúc nào rảnh tôi sẽ đi cùng anh”

Băng Thanh vừa dứt lời Thiên Ân đột nhiên quyết ánh mắt sắc lẹm nhìn cô, đáy mắt hiện lên từng tia chán ghét, “Tuỳ em”

Nói xong hất bỏ Băng Thanh một mình đi mất. Mà cô nàng nào đó ngẩn ngơ mất nửa ngày mới vực tỉnh, uất nghẹn gào theo, “Anh phát tiết cái gì đấy!?”

Băng Thanh khóc không ra nước mắt, cũng không hiểu lý do gì hất lại nỗi giận. Tên chết tiệt này, là ai ân cần nói sẽ đưa cô về tận nhà chứ? Vậy mà giờ bỏ đi không thèm ngoái đầu một lần. Thật là tức chết cô mà ...

Về đến nhà trời đã sẩm tối, Băng Thanh vừa mở cửa đột nhiên ôm miệng hét lên:

“Bố mẹ, nhà ta có chuyện vui à? Sao chuẩn bị nhiều đồ ăn thế này!?”

Nhìn bàn ăn la liệt những món ngon cô thật sự kinh hãi. Bất giác thấy rất khân trương, không phải có chuyện gì quan trọng chứ?

“Băng Thanh, vào cất cặp, mau mau lại đây phụ mẹ tía hoa ớt nào!”

Mẹ ở trong bếp vừa thấy cô, đã ló đầu ra phân phó, dáng vẻ vô cùng bận rộn, chiếc tạp dề mẹ mang dày đặc vết bẩn chứng tỏ làm rất nhiều món.

Băng Thanh nghe lời mẹ, chạy như bay lên phòng thay đồ rồi lại chạy xuống, xắn tay áo sẵn sàng vị trí phụ bếp.

“Băng Thanh, lọ hoa pha lê con giấu đâu rồi?”

Bố ở ngoài phòng khách nói vọng vào, Băng Thanh giật mình suýt nữa cắt phải tay. Rốt cuộc nhà cô đang xảy ra chuyện gì? Cô thực sự rất muốn biết nhưng bà mẹ kia không trả lời, chỉ cười cười vô cùng bí hiểm.

“Bố, bố kiếm lọ hoa làm gì ạ!?”

“Con bé ngốc này, lọ hoa không phải dùng để cắm hoa à!?”

Băng Thanh mặt mày xám xịt, chả thèm đòi co gì với ông bố ngoài kia nữa, nói vị trí chỗ cất bình hoa cho bố rồi lại ngoái đầu nhìn sang bà mẹ đang cười tủm tỉm mất nửa ngày, không nhận được âm u cất giọng, “Mẹ nói thật đi. Nhà ta có chuyện gì rồi phải không!? Hay mẹ trúng số độc đắc?”

“Con bé này, mà thấy mẹ chơi xổ số lần nào chưa!?”

“Ồ, thì chưa ạ, nhưng chưa chơi chứ không có nghĩa là không chơi, mẹ có chuyện giấu con phải không?”

“Lát nữa con sẽ biết!” bà mẹ trẻ nháy mắt, nhất quyết không chịu trả lời như thể "thiên cơ bất khả lộ" vậy!

Băng Thanh nhún vai cũng không muốn quan tâm nhiều nữa, cô chỉ muốn ăn uống cho xong rồi lên đánh một giấc để bù lại năng lượng đã mất thôi. Cả ngày hôm nay tinh thần cô sắp kiệt quệ rồi!

Nhưng mà... nhìn bàn ăn trang trọng thế này không phải là có khách quý đấy chứ?

Vừa nghĩ đến đó, chuông cửa bỗng nhiên reo lên, Băng Thanh tự nhiên khó chịu, chưa bao giờ cảm thấy tiếng chuông lại khó nghe như lúc này...

“Băng Thanh, ra mở cửa đi con, người ta đến rồi đó”

Khoé mắt cô nàng nào đó giật giật. Từ bao giờ mẹ cô lại có vẻ mặt mong chờ như thế này? Dự cảm cho cô biết được, vị khách này quả nhiên không phải dạng tầm thường.

Thấy cô cứ đứng nguyên tại chỗ, mẹ không nể tình gì đẩy Băng Thanh ra luôn khỏi cửa. Cô âm thầm khóc to gào lớn, chưa bao giờ cảm thấy uất ức như thế này.

Hít một hơi dài, Băng Thanh nhìn về phía cổng, nhất thời sững sốt quên cả việc đi mở cửa. Đôi mắt lưu ly mở to quan sát hai người đang đứng ngoài đường, chân như muốn mềm nhũn ra có đôi chút lảo đảo. Ông trời ơi, hần chẳng phải là nghiệt duyên của cô sao? Còn cái người đi bên cạnh chẳng phải là người đã sinh ra hần à!?

“Cô còn định đứng đó bao lâu nữa?”

Thanh âm trầm thấp vang lên mang theo sự quyến rũ chí mạng, giống như một quả chuông thức tỉnh Băng Thanh đang ngơ ngẩn như con ngốc, cô cắn chặt răng nén lại giận dữ để không chửi hần ngay lúc này.

“Cháu chào bác ạ. Mời bác và anh vào nhà chơi” Băng Thanh cúi đầu, thái độ cực kì lễ phép cũng không kém phần tao nhã. Nhưng ánh mắt nhìn người đàn ông thì cực kì bất nhã.

“Chà, Băng Thanh lớn chừng này rồi sao!? Cũng đã 14 năm không gặp càng ngày càng xinh đẹp rồi đấy”

Đáp lại cô là người phụ nữ trung niên có khuôn mặt vô cùng diễm lệ, cả con người toát lên phong thái cao quý không hề che dấu khiến Băng Thanh phải ngộp thở. Bà ấy thật sự rất đẹp, giống như đoá La lan tím xinh đẹp động lòng người.

“Bác quá khen ạ”

Vẫn thái độ hoà nhã Băng Thanh nở nụ cười thuần khiết, đi trước dẫn đường.

Người phụ nữ mỉm cười bước theo sau, dáng đi uyển chuyển như một dải lụa đẹp đến nỗi kinh tâm động phách.

Chỉ có duy nhất một người khuôn mặt lạnh băng không thay đổi, mắt hần khẽ nhìn về luống hổng nhưng được chăm sóc tỉ mỉ trồng trước hiên nhà. Cánh môi khẽ nhếch lên một nụ cười âm áp, trong đầu hần bây giờ chỉ tràn ngập hình bóng một người..

“Quý hoá quá, được chị tới dùng bữa quả là vinh hạnh cho gia đình chúng tôi”

Vừa bước vào cửa, bố đã tay bắt mặt mừng như gặp phải thâm giao tri kỉ, Băng Thanh nghe vậy suýt trượt chân, tài nghệ phóng đại càng ngày càng cao đấy. Rõ ràng hai vị khách này có biểu hiện khác nhau một trời một vực, một người thì nhiệt tình hưởng ứng, người còn lại như thể bị người kia lấy dao kẻ cò ép buộc hần phải đến vậy.

Băng Thanh liếc mắt nhìn hần, dường như cũng đã lâu rồi hần chưa xuất hiện trong cuộc sống của cô, kể từ cái ngày hần bắt gặp cô ngồi khóc giữa đường đến nay.

Hình như hần càng ngày càng đẹp trai hơn thì phải, khuôn mặt anh tuấn câu hồn đoạt phách, khí chất cao ngạo tựa đoá anh túc hấp dẫn chí mạng khiến người ta nhìn vào đã đắm chìm, u mê. Vẻ đẹp này giống như một liều thuốc phiện vậy!

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Tìm Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

“Nào nào mời mọi người vào dùng bữa!”

Mẹ từ trong bếp bước ra don đả cất tiếng, nụ cười tươi rói luôn thường trực trên môi.

“Cùng là hàng xóm láng giềng cả, anh chị bày vẽ quá!” Người phụ nữ ái ngại trả lời, nụ cười toát lên vẻ thanh cao không hề che giấu.

Băng Thanh ngấm đến ngán người, cũng không rõ màn chào hỏi giông dãi này đã kết thúc từ lúc nào.

“Kìa, Băng Thanh con còn đứng đấy làm gì?” Mẹ lên tiếng nhắc nhở.

Cô thề, chưa bao giờ cảm thấy bối rối như lúc này, rõ ràng cô là gia chủ sao lại e ngại giống khách nhân vậy?

Băng Thanh nở nụ cười che đi sự bối rối, chọn cho mình chỗ ngồi cạnh mẹ nhưng quý tha ma bất thể nào lại bị hấn chiếu tướng, thế này thì làm sao nuốt nổi cơm? Kể từ khi hấn bước vào, Băng Thanh có cảm giác mình vừa đi du lịch ở Bắc Cực. Có thể mọi người không nhận ra nhưng với linh cảm nhạy bén của mình cô hoàn toàn cảm nhận được điều đó.

“Mời chị và cháu cứ tự nhiên, mấy khi hai gia đình chúng ta mới được hội tụ đông đủ thế này. Xem như là ôn lại chuyện cũ đi!” Bố lên tiếng, gương mặt cương nghị cũng vì thế trở nên dịu dàng hiếm có. Trong mắt Băng Thanh, bố luôn là người nghiêm khắc đặc biệt là với cô, bố luôn có cách dạy dỗ riêng nhưng hôm nay đây bố thật sự rất dịu dàng khiến cô có đôi chút khó tin.

“Anh chị thật chu đáo, còn nhớ lúc xưa bọn trẻ quần lấy nhau cả ngày bậc làm cha làm mẹ như chúng ta cũng vui vẻ thay?” Nói đến đây bà hơi dừng lại, ánh mắt dịu dàng nhìn về Nghiêm Kiệt đang tao nhã nhấp từng ngụm rượu, bên đôi giọng treu chọc, “Đặc biệt là Nghiêm Kiệt nhà tôi, quần lấy hai đứa không rời, giờ nghĩ lại đáng yêu thật đấy!”

“Khụ...khụ...”

Bà vừa dứt lời, Nghiêm Kiệt ho đến sặc sụa, khuôn mặt anh tuấn vì thế cũng đỏ bừng không biết do xấu hổ hay do tức giận, đôi môi mông hén ra, hấn trầm giọng, “Mẹ”

Bà mẹ nào đó cười ngất thiếu điều nhảy bổ tới vò tóc bứt tai cậu quý tử nhà mình cho bỏ đáng yêu. Vừa hay lại đảo mắt nhìn sang Băng Thanh khuôn mặt xinh đẹp đang nhăn nhó đến tội nghiệp, bà lo lắng hỏi, “Băng Thanh, cháu làm sao thế!?”

“Khục...cháu không sao ạ”

Có trời mới biết nhện cười lại đau đớn thế này, Băng Thanh cắn chặt môi để tiếng cười không bật ra khỏi cuống họng.

Ở bên này, đôi mày kiếm vì thế cũng nhíu chặt lại, hấn cũng thừa biết Băng Thanh đang giờ trò gì, rõ ràng là đang chế nhạo hấn. Mà hấn cũng không muốn để tâm chỉ nhàn nhã uống rượu thỉnh thoảng lại gắp chút đồ ăn bỏ vào miệng, động tác tao nhã đến xuất thần.

Ở bên kia, ông bố nào đó thấy tình hình không khả quan liền lên tiếng giải vây, “Khụ...chị làm tội nhỏ ngại rồi”

“Nào ăn đi, chống ế dùm tôi cũng được”

Mẹ vừa dứt lời, mọi người được dịp cười nghiêng ngả, nói là mọi người thật ra cũng chỉ có bố và mẹ của hấn thôi, hấn chỉ nhếch môi cho có lệ còn lại chìm đắm trong thế giới hôn lìa khỏi xác nào đó.

Suốt buổi ăn cũng chỉ có Băng Thanh cầm đầu cầm cổ ăn như ma đói lâu ngày, thỉnh thoảng chỉ ngước mắt lên cười híp mí với mọi người một cái rồi lại cúi xuống tiếp tục chiến đấu.

Hai vị phụ huynh nào đó ngán ngẩm với hình tượng của con gái mình, đáng về yếu điệu thực nữ mà hằng ngày họ thường răn dạy giờ đây đã bị cô bỏ xa tận chân trời, trước mặt họ bây giờ chỉ là con bé ham ăn như heo đội lốt người vậy!

Nói trắng ra cũng vì ăn uống mà Băng Thanh suýt nghẹn mấy lần, vì không dám nhìn thẳng vào người đối diện nên chỉ có thể cúi đầu mà ăn lấy ăn để thôi. Có ai thấu hiểu cảm giác chết no này không? Cơm của tên Thiên Ân chết tiệt chưa tiêu giờ nhồi nhét thêm một đồng thế này, e rằng một lát nữa thôi cô sẽ chết vì bội thực mất!

Băng Thanh âm thầm khóc ròng bao nhiêu thì mọi người lại trò chuyện rôm rả bấy nhiêu, chỉ ba cái miệng thôi mà không ngừng bắn liên thanh, hết nói kinh doanh, chứng khoán rồi lại chuyển sang lạm phát tăng cao, cuối cùng là chuyện trên trời dưới đất, sau đó lại là chuyện lúc nhỏ hai cô cậu đang ngồi đây thò lò mũi xanh như thế nào... Băng Thanh nghe mà suýt nghẹn.

“Mọi người biết không? Lúc nhỏ Băng Thanh nghịch lắm, ngốc đến nỗi dám đánh cậu con trai cao hơn hấn nó một cái đầu, kết quả là máu đỏ máu đen lem nhem cả mặt, miệng thì gào thét vì đau đớn còn hung hăng mắng cậu con trai không ngừng nghỉ”

Lời mẹ vừa thốt ra, mặt Băng Thanh đã úp hấn vào bát. Mọi người cười râm râm, chỉ có cô mặt mày xanh ngắt như tàu lá chuối. Có người mẹ nào như mẹ cô không? Con gái ngồi trước mắt mà nói xấu oanh oanh liệt liệt như thế, đúng là không muốn cô có đất dung thân mà. Cô thừa nhận hồi đó mình bị tên ấy đánh đến chảy cả máu cam nhưng nguyên do cũng tại hấn dám phát bóng trúng cô, đã không biết đường xin lỗi còn cậy lớn hiếp bé, cô chỉ là bất cẩn xông tới đập hấn một cú cho nên phát sinh những tình huống về sau thôi. Nhưng mà mẹ cô sao có thể xuyên tạc giống phim như thế nhỉ? Rõ ràng hình tượng yêu chính nghĩa chuông hòa bình của cô bị bóp méo hoàn toàn! Băng Thanh âm thầm nhò lệ, thật là mất mặt chết cô mà, thể diện của cô bị mất sạch sành sanh rồi...

“Haha... Nghiêm Kiệt nhà tôi cũng vậy, lúc nhỏ được cái dung mạo xuất chúng mà gặp bao nhiêu rắc rối. Tôi nhớ hồi đó, có cô bé cứ sáng sớm đứng bày giờ luôn đứng trước cổng chờ nó đi học. Sau một thời gian không thấy đâu nữa tôi mới sinh nghi hỏi nó... Mọi người biết nó trả lời gì không?” Bà mẹ nào đó dừng lại cười bí hiểm, ánh mắt hiện lên tia đắc ý liếc về cậu con trai như thể viết lên 16 chữ “Chết mày chưa, mọi bí mật của mày bị mẹ phanh phui cả rồi con ạ!”, bà liền đôi giọng bắt chước ngữ điệu của ai đó “E hèm, anh thích em là con trai hơn!”

“Phụt!” Băng Thanh phun luôn cả canh trong miệng, thời khắc này cái hình tượng thiếu nữ nhã nhặn đã bị cô vứt đi không thương tiếc. Cô ôm bụng cười to, cười đến nỗi chấn động đến cả tầng băng đang chiếu tướng mình, về mặt hấn không vui nhưng hấn cũng không nói gì, chỉ liếc mắt nhìn sang bà mẹ thân yêu bằng ánh mắt tràn đầy cảnh cáo.

Bà mẹ nào đó nhận ra lần này bảo bối của mình thực sự đã nổi giận lập tức im bặt, đôi mắt xinh đẹp sụp xuống đầy ăn năn, hối lỗi.

“Haha... Nghiêm Kiệt càng lớn càng xuất chúng, chả trách có nhiều cô tình nguyện xếp hàng chờ đợi. Người ta bảo trai lớn lấy vợ gái lớn gả chồng, chị cũng nên chuẩn bị tâm lý đi là vừa” Bố cô lên tiếng phụ họa, đôi mắt tràn ngập ý cười.

“Bác quá lời rồi, cháu chưa muốn nghĩ tới hôn nhân đâu ạ!”

Băng Thanh nhất thời sững sốt quên cả việc mình đang cười lập tức thu lại vẻ mặt thất thố lại, khẽ điều chỉnh tư thế he hé liếc người vừa nói xong. Đây là lần đầu tiên kể từ khi dùng cơm hán mới nói được một câu trọn vẹn. Tên nam nhân chết tiệt, bệnh kiếm lời này khó chữa đến vậy sao? Mà cô cũng không biết tại sao mình lại đi quan tâm điều đó làm gì nữa, hình như đầu cô bị cửa kẹp rồi. Hắn có như thế nào thì liên quan gì đến bát cơm nhà cô chứ?

“Không sao, mọi thứ vẫn còn sớm. Hơn nữa Nghiêm Kiệt còn trẻ, cứ lo cho sự nghiệp đã rồi tính cũng chưa muộn” Mẹ hán tươi cười đáp lại. Nói thẳng ra bà cũng rất muốn có cháu bé nhưng mà...mọi chuyện cứ tuân theo tự nhiên thì hơn "ép đầu ép mớ ai nỡ ép duyên" chứ.

“Cứ nhìn Băng Thanh nhà tôi thì biết, với cái tính khí như nó không biết ai tự nguyện mang nó về nuôi không đây?” Mẹ cô khẳng khái bày tỏ quan điểm, giọng nói đầy vẻ trêu chọc.

“Mẹ...” Băng Thanh không nhịn được khẽ lên tiếng nhắc nhở. Mẹ cô thật là, từ nói xấu chuyển sang nói móc rồi đây. Tất nhiên, cô phải biết lấy lùi làm tiến, tốt nhất không nên kích động, sợ trong lúc nóng giận lại làm mất hứng mọi người.

“Haha...con bé này. Y như chú mèo nhỏ bị giẫm phải đuôi ý” mẹ mỉm cười nhưng ánh mắt lại buồn sâu thẳm thẳm, “Lúc nhỏ, hai đứa thường là niềm tự hào của mẹ. So với con Băng Nghi đáng yêu như thiên thần ý, mẹ từng nghĩ sau này nó nhất định sẽ gặp được một người đàn ông tốt, nhưng không ngờ...”

Lời bà vừa dứt, không khí đột nhiên chùng xuống âm độ. Biết mình lỡ lời, bà ôm miệng biểu cảm cực kỳ áy náy, bà cũng không rõ nữa, chỉ là trong lúc mơ hồ đã buột miệng nói hết những tâm tư giấu kín.

Bố ở bên nhìn mẹ với vẻ mặt cực kì không vui, cả gương mặt cương nghị thấp thoáng nét giận dữ. Nhìn qua cũng biết bố đang kìm nén.

Bữa cơm rôm rả trở nên im lặng đến hơi hênh, chỉ có mình Băng Thanh ngồi yên lặng, khuôn mặt nhỏ nhắn cúi xuống vùi hân vào chén cơm, đôi đũa trong tay đột nhiên rơi xuống, một chút sức lực cũng không có để nhặt lên. Ai có thể nói cho cô biết tại sao lại đau như thế này!?

“Xin lỗi, tôi đi rửa tay, mọi người cứ tự nhiên”- Mẹ vội vã đứng dậy, che giấu những giọt lệ đã tràn ra khỏi khoé mắt.

Ở đối diện, Nghiêm Kiệt nhìn Băng Thanh không chớp, ánh mắt màu hổ phách có đôi chút nghiền ngẫm.

Dưới cái nhìn chính diện của hắn, Băng Thanh không tránh né cũng không che giấu, cô vẫn bình tĩnh lấy muỗng múc từng hớp canh lên uống, nhưng chẳng ai biết rằng lòng bàn tay ấy mồ hôi đã ướt đầm từ bao giờ...

Về sau, không khí càng nặng nề, tiếng nói cười cũng thưa thớt hẳn. Băng Thanh khó nhọc nuốt từng miếng thức ăn, cô cũng không hiểu ba người kia lấy đâu ra niềm tĩnh để thưởng thức từng chút một như thế, rõ ràng rất khó nuốt tại sao cứ phải gò mình lên che giấu!?

Cứ thế này chắc cô phát điên mất, vừa định bụng đứng lên đã nghe tiếng chuông điện thoại đổ.

Trên màn hình hai chữ "Uyển Linh" ngay ngắn xuất hiện. Băng Thanh thoáng nhú mi, giờ này cô ấy gọi, không phải xảy ra chuyện gì nghiêm trọng chứ!?

“Alo”

“...”

Phía đối diện, Nghiêm Kiệt nhìn Băng Thanh rất chăm chú. Đôi mắt như xuyên thấu ấy làm cô thoáng rung mình, khác với sự khẩn trương trong lòng cô, hắn chỉ nhàn nhả bắt chéo chân, nhấp từng ngụm rượu bộ dạng rất biết thưởng thức. Lén nhìn hắn một cái, Băng Thanh bất giác kinh hãi, không tự chủ được lại sụp mắt phốt lò, khẽ lên tiếng trấn an người đầu dây, “Được rồi, được rồi, đừng khóc nữa, tớ tới liền đây!”

“Xin lỗi mọi người, con có chút việc. Mọi người cứ tự nhiên!”

Chưa cần được sự đồng ý của mọi người hay không Băng Thanh vội đẩy ghế đứng dậy không quên nở nụ cười ái ngại rồi xoay người đi vào phòng.

Khép cánh cửa lại, Băng Thanh dựa lưng vào đầu hít một hơi dài, cảm thấy tâm tư cực kỳ thoải mái giống như vừa trút xong hàng ngàn tấn đá, cô với lấy chiếc áo khoác cùng túi xách rồi lao nhanh ra khỏi nhà.

Chỉ hôm nay thôi, cô tình nguyện làm kẻ chạy trốn. Cô thật sự không có dũng khí để đối diện với quá khứ thêm lần nào nữa đâu, trái tim này đã tê dại lắm rồi, cô không biết bao lâu nữa nó sẽ ngừng đập, cũng không rõ thời khắc này nó đủ mạnh mẽ để lướt qua bóng tối này hay không!?

Nhưng mà...

Ánh mắt như bóc trần mọi thứ ấy làm cô cảm thấy thật sự sợ hãi. Rốt cuộc hắn đang nghĩ gì? Đôi mắt màu hổ phách ấy cứ như nắm hết thấy tâm tư của người khác khiến người ta bất giác kinh hãi tự nguyện nói ra tất cả mọi bí mật!

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Tìm Về* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27

Lúc này, điện thoại của Băng Thanh bỗng nhiên vang lên. Cô hít một hơi dài cố trấn tĩnh bản thân, lờ mờ ra nghe:

“Alo”

“Alo...Băng Thanh à... cậu tới đâu rồi... Tôi nhanh tới uống hết rượu bây giờ...haha...” - âm điệu rõ ràng là người đang say, xen kẽ là tiếng nấc cụt khá dài.

Băng Thanh ngao ngán toàn tập. Cô bạn Uyên Linh này là vậy, lúc say luôn nói những điều càn rỡ, thi thoảng còn làm những hành động trời ơi đất hỡi khiến Băng Thanh sợ đến mất hồn. Lần gần đây nhất, cô ấy uống rượu vừa đi vừa nằng nặc “chết tiết” nào đó làm bao nhiêu cặp mắt đi đường đổ dồn, Băng Thanh xấu hổ đến mức muốn tìm một cái hố để độn thổ ngay tức khắc!

“Đợi chút, tớ sắp đến rồi. Cậu bình tĩnh đi!” Băng Thanh cố lên tiếng để an ủi Uyên Linh.

Sau khi đỗ dành "bơm nhậu", cô vẫy tay bắt một chiếc taxi nói địa chỉ rồi lười biếng dựa vào ghế, ngắm cảnh vật vùn vụt trôi qua bên ngoài.

Đến nơi cũng mất 10 phút, bước xuống xe, Băng Thanh tiến vào Club Angel.

Khác hẳn với cái tên, đây là nơi lui tới của các phần tử xấu, kì thực cô rất có thành kiến những chốn như thế này, nhưng biết làm sao được Uyên Linh đang ở trong đó, nếu cô không đưa nó về, nhờ có chuyện gì đúng là không dám tưởng tượng nữa.

Nhìn toà nhà trước mắt, Băng Thanh khá choáng ngợp, xét về hình thể thì nó không cao lắm, chỉ vồn vện 4 tầng nhưng lại được bày trí rất đẹp mắt, dường như bao nhiêu hào nhoáng của chốn đô thị đều được thu hút vào đây, rực rỡ trên cao là đèn nháy kết theo băng hiệu có tên "Club Angel" bao quanh là những chùm ánh sáng được toả ra từ những cột đèn cao áp vòng quanh. Đứng từ xa nhìn, club này như một nữ hoàng rực rỡ trong đêm tối, có sức quyến rũ vô cùng mê người...

Băng Thanh lảng lảng đẩy cửa bước vào, mùi rượu, mùi thuốc lá vờn quanh cánh mũi khiến cô có chút buồn nôn. Lấy hết can đảm cô tiến vào bên trong, Uyên Linh bảo cô ấy uống rượu ở tầng 2, ít nhất phải đi một chặng nữa mới đến cầu thang hình xoắn ốc.

Theo quán tính cô đảo mắt nhìn quanh, bất giác rung mình khi phải chứng kiến bao nhiêu cặp mắt ghim thẳng lên mình. Chuyện một cô gái "đơn thương độc mã" bước vào quán bar hay chỗ nào đó tương tự bị bao nhiêu cặp mắt găm chặt không có gì lạ, chỉ có điều đối với cô có chút gì đó khó chịu thôi... Những ánh mắt đó đã tố cáo lên tất cả, chưa hẳn là tò mò hay hiếu kì một phần nào đó chính là thèm khát hoặc cợt nhả! Ý thức được điều đó, đôi chân cô dường như cũng bước đi nhanh hơn, tầm mắt không ngừng phóng ra xa tìm cầu thang nối liền với tầng hai.

Đi được một đoạn, Băng Thanh mừng rỡ khi thấy cầu thang hiện ra trước mắt, chỉ có điều chưa kịp đặt chân đã bị một thiếu niên đi ngược chiều va vào người.

“Xin lỗi” - Băng Thanh nén đau, lên tiếng, môi từ lúc nào đã bặm lại kim nén cơn đau như có quả tạ vừa đáp xuống.

Người kia lão đảo suýt ngã vừa hay đã bám được thành lan can để dựa vào, khi đã lấy lại được thăng bằng, hắn nhìn Băng Thanh ra vẻ hằn học, mùi rượu theo từng hơi thở phả ra:

“Đi đứng thế à, mắt mũi sinh ra để trang trí hả!?”

Băng Thanh thoáng ngẩn người, rõ ràng hắn là người va vào còn cố tình đổ lỗi cho cô là thế nào, trong đôi mắt xù xì người nhận lỗi là người chịu thua sao? Cái ý nghĩ này thật buồn cười!

Dẫu rất giận nhưng Băng Thanh vẫn còn lý trí, đương nhiên không nên so đo với một kẻ say rượu, hơn nữa Uyên Linh đang đợi cô không thể phí thời gian để đứng đây phân minh ai đúng ai sai. Cho nên cô phải biết lấy hoà làm tiến.

“Xin lỗi tôi vội quá” - Băng Thanh mỉm cười hoà nhã “Nếu có gì sai xin anh bỏ qua cho”

“Va vào người khác xin lỗi là xong sao!?” Ánh mắt hắn ta cực kì hung dữ, âm điệu lộ vẻ khinh thường, hắn nhìn Băng Thanh một lượt từ đầu đến chân, biểu cảm thêm phần thích thú, sau đó nở nụ cười cợt nhả, “Trông cô em rất xinh hay là đi tầng hai với anh xem như là thể hiện chút thành ý cũng được”

Nghe vậy, ban đầu Băng Thanh khá sững sờ, hồi lâu sau mới lĩnh ngộ hết ý tứ lời nói. Cô ngược mắt nhìn hắn, bây giờ mới có dịp đánh giá cái kẻ trước

mắt, hán có vóc dáng khá gầy, xăm trổ đầy mình, trên cánh tay chỉ có da và xương xăm những hình thù khá kì dị nhìn kĩ mới nhận ra chỉ có chữ Tiếng Anh dày đặc, Băng Thanh cũng không rõ nó có ý nghĩa gì, trong đầu cô bất chợt hiện ra ba chữ "không đứng đắn" thậm chí hán thuộc thành phần bất hảo của xã hội cũng nên. Xét về diện mạo hán chỉ liệt vào hàng "xấu trai", Băng Thanh bỗng dưng rất muốn cười, chẳng hiểu nổi hán lấy gì cam đoan để bắt cô đi với hán đây!?

Băng Thanh nở một nụ cười sắc lạnh, đôi môi anh đào hé mở, "Thứ lỗi, tôi còn có hẹn, chào anh"

Dứt lời, vừa mới nhấc chân, đã bị hán thô lỗ giật vai. Tên đó rõ ràng không có ý định buông tha, hơi men làm hán quên cả ý thức, hán đột nhiên cất tiếng cười tà mị, "Cô em, việc gì phải vội, cứ vui vẻ với anh chút đi! Trông cô em cũng "ngon" ra phết, rất hợp khẩu vị của anh, hi hi..."

Băng Thanh cảm thấy vô cùng buồn nôn, chưa cần nhìn móng vuốt bản thủ của hán đang đặt trên vai, nghe được những lời đó cũng khiến đồ ăn lúc tối trào ra khỏi cuống họng. Tên này đúng là loại cặn bã của xã hội mà, Băng Thanh khẽ xoay người lại, nhìn vào mắt hán, bình tĩnh trả lời, "Tốt nhất anh nên biết điều một chút, sự nhẫn nại cũng có giới hạn của nó"

"Haha..."

Đây rõ ràng là lời cảnh cáo vậy mà khiến anh ta bật cười giống một tên trốn trại tâm thần thực thụ. Tên này đúng là mất trí rồi!

Bàn tay hán bỗng nhiên chuyển hướng vuốt ve gò má trắng hồng của cô, hán cất giọng thâm tình, "Cô em rất có bản lĩnh, xem như hôm nay cô em may mắn, tạm biệt, chúng ta sẽ gặp lại sau!"

Bỏ lại câu nói đó hán xoay người đi, hướng đến cửa chính ra ngoài.

Băng Thanh đánh rơi cả nhịp thở, lấy lại bình tĩnh rồi bước đi. Có trời mới biết, thiếu chút nữa cô sẽ liều mạng với hán, chỉ ít hán còn có lương tâm.

Vừa nghĩ đến đó, Băng Thanh nhận ra mình đã leo lên tầng hai từ lúc nào.

"Băng Thanh ở đây...ở đây"

Ở cạnh cửa sổ, Uyên Linh điên cuồng vẩy tay, điệu bộ như kẻ say thực thụ.

Cô thu lại tầm mắt, bước đến giằng chai rượu từ tay Uyên Linh, ánh mắt hán lên từng tia hăm dọa, "Cậu say rồi. Nào, tớ đưa cậu về" nói đoạn cô cầm hán tay Uyên Linh đứng dậy.

Tất nhiên là người say bao giờ cũng cho rằng mình là người tỉnh táo và Uyên Linh quả nhiên là người như thế, không ngừng giãy dụa, "Tớ chưa say, tớ còn phải uống để giải sầu...cậu thì biết gì chứ. Tớ tớ..."

Hành động vừa nói vừa đâm ngực của Uyên Linh làm cô nhất thời kinh hãi. Con bé chết tiệt này, kẻ nào làm nó thành nông nổi này!?

Đến đây Băng Thanh hoàn toàn bất lực, nhìn đồng chai rỗng trước mặt, lại nhìn về Uyên Linh gật gù như gà dịch đội lốt người cô buông tiếng thở dài. Không kim được, chọn bừa một chai lên tu ừng ực, cảm giác cay xè bắt đầu lan toả khắp lục phủ ngũ tạng, cơ thể cô như sắp nứt toác ra vậy.

Mùi rượu cay nồng bao trùm cả không gian, Băng Thanh ngà ngà say cả gương mặt phỉm hồng như gấc chín. Kì thực, cô chỉ uống vài ngụm nhưng lại quên mất đây là rượu mạnh xuất xứ từ Pháp. Thế này gọi là "hại mình hại bạn" rồi còn đâu.

Phía đối diện, Uyên Linh bắt đầu nói nhăng nói cuội, thấy Băng Thanh bỗng dưng có hứng thú như vậy không tiếc lời khen ngợi, "Không ngờ từu lượng cậu rất khá, tớ cứ tưởng cậu chỉ được trưng bày trong tủ kính thôi chứ"

"Cậu xem thường tớ quá rồi đấy Uyên Linh" Băng Thanh không ngừng phản pháo lại, nhìn cô bạn một lượt nắc từng tiếng rồi nói tiếp, "Nói xem...lần này là ai đá cậu!?"

Đã không nhắc thì thôi nhắc tới y như rằng Uyên Linh như giẫm phải lửa mượn rượu phát tiết ngay lập tức, "Tớ hận anh ta, tên khốn dám đùa giỡn với Uyên Linh này xem ra không biết tự lượng sức mình!!!" nói đến đây Uyên Linh cười lớn, mọi ánh mắt lại được dịp dán vào hiệu kì nhìn hai cô gái đang say xỉn như người điên.

"Để tớ giúp cậu trừng trị tên khốn đó, dám làm Uyên Linh của tớ buồn" Băng Thanh hết lời an ủi, sao cô có cảm giác giống tự kỉ thế này?

Kì thực cô cũng đang buồn chuyện lúc tối, hơn nữa tên Nghiêm Kiệt đó rõ ràng rất khinh bạc cô, cái cách hán nhìn cô cũng phần nào thể hiện được. Nghĩ đến đây sâu càng thêm sâu, Băng Thanh không tự chủ được lại cầm rượu lên tu.

"Hahaha... Băng Thanh à, tớ thật lòng thật dạ với hán vậy mà hán nở đôi xù tàn nhẫn với tớ như vậy...huhu..." Uyên Linh cười như điên như dại, sau đó gục xuống bàn không biết đang khóc hay đang ngủ...

Băng Thanh loạng choạng bước đến kịch liệt lay vai Uyên Linh, ánh mắt cũng bắt đầu mơ màng, "Đứng dậy, về nhà ngủ nhanh nhanh..."

"Về gì mà về, tránh ra cho tớ ngủ"

Uyên Linh không ngừng xua tay, sau một hồi im lặng lại chìm đắm trong giấc mộng.

Đến đây, đầu Băng Thanh sắp bốc khói đến nơi,nhấn nhin lăm mới diu Uyển Linh đứng dậy một nửa.

Bỗng dung cô cảm thấy rất buồn nôn, không nhin được lại thả Uyển Linh cái "phịch" xuống ghế không thương tiếc!

Mặc kệ Uyển Linh la oai oái vì cái mông tê rần, Băng Thanh bụm miệng lao như điên đi tìm nhà vệ sinh.

Có điều, cô chẳng biết đi hướng nào để tìm cái nhà vệ sinh quý như vật báu đó, loạng choạng đi được vài bước cô lại va phải một người.

Chết tiệt, ngày gì mà lăm người va vào thế này!/? Băng Thanh định buống tiếng chửi thề, vừa ngược mắt nhìn người đối diện thiếu điều hoá đá ngay tại chỗ...

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Tìm Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28

Theo phản xạ, Băng Thanh ôm đầu loạng choạng lùi ra sau vài bước, ngay khi chân vừa nhấc lên đã bị người kia kéo hẳn vào lòng ngực rắn chắc.

"Em làm gì ở đây!/? Lại còn uống say thế này?!"- Giọng điệu âm u giận dữ cất lên nhưng lại mang chút quan tâm đặc biệt chính chủ nhân cũng không nhận ra,hắn nhìn Băng Thanh đang yên phận trong lòng mình đầy mắt thấp thoáng hiện lên nét dịu dàng khó tả.

Băng Thanh lắc đầu, cố gắng lấy lại sự tỉnh táo vốn có. Dẫu cô có say như chết thì cô vẫn nhận ra kẻ tội đồ này là ai. Sau một hồi yên lặng,lấy hết sức bình sinh cô đẩy hắn ra ngay lập tức, "Tránh ra!!!!"

Trước thái độ của cô,người kia chỉ lãnh đạm đưa cặp mắt như ngọc trai đen nhìn cô không chớp, khoé miệng bất giác mỉm cười, “Em đến đây để phát tiết gì à!/?”

“Tôi làm gì mặc kệ tôi,anh lấy quyền gì để chất vấn tôi như thế!/?”- Băng Thanh vừa nói vừa loạng choạng bước đi.

Chỉ có điều,mới đi được hai bước đã bị kéo lại. Mất đà,cô ngã hẳn vào lòng người kia lần nữa, mùi đàn ông quyền rũ xộc vào mũi khiến Băng Thanh nhất thời mất hồn. Cô không ngừng giãy dụa như chú mèo nhỏ bị giẫm phải đuôi....

“Đừng là không ngoan chút nào hết”- Hắn dịu dàng kéo Băng Thanh trở về chỗ ngồi.

Cô nàng nào đó vô lực chống cự, kì thực mắt cô sắp dính lại với nhau rồi! Cho nên để tránh hao tổn sinh khí tốt nhất nên phó mặc cho hắn, dẫu thế nào hắn cũng là người có lương tâm, không lợi dụng lúc say để làm chuyện bậy bạ đâu nhỉ!/? (Chị hai ngây thơ quá đấy!).

Đến chiếc bàn cạnh quầy bar, Thiên Ân ấn Băng Thanh ngồi xuống bên cạnh. Lúc này cô mới nhận ra chỗ này còn có một cô gái đang đối ở phía đối diện..

Gương mặt xinh đẹp toát lên khí chất kiêu ngạo như đoá mai hồng trong bão tuyết, chỉ có điều đôi mắt trong suốt như thủy tinh kia nhìn chằm chằm vào hai bàn tay đang nắm lấy nhau trước mắt, hận không thể nghiền nát nó ngay lập tức... Qua đó cũng phần nào đoán được, vị mỹ nhân này cực kì oán hận Băng Thanh, da đầu cô nàng nào đó không ngừng run lên từng mảng nhất thời không linh hội hết cảnh tượng hiện giờ, rốt cuộc chuyện này là thế nào!/?

“Anh...cô ta là ai!/?”

Băng Thanh chưa kịp hoàn hồn đã nghe người kia gay gắt lên tiếng, âm điệu cực kì không vui nếu để ý sẽ nhận ra chủ nhân của nó đang vô cùng giận dữ.

Lúc này, Băng Thanh đã hoàn toàn tỉnh táo, cô cảm cốc nước lên nhấp môi, thoải mái bắt chéo chân ngồi xem phim tình cảm..

Tên khốn này được lăm, hẳn bỏ cô một mình tại bệnh viện thì ra là để hẹn hò với người con gái khác. Chuyện này cô nhất định phải tính sổ với hắn! Nhưng mà...làm gì đã căn mũi thế này có quá mất thể diện không!/?

Cặp mắt đen như mực quan sát Băng Thanh một hồi sau đó dùng âm điệu thản nhiên lên tiếng:

“Cô ấy...” đôi đồng tử đen láy toát lên vẻ mê người nhìn sang Băng Thanh,nở nụ cười ôn nhu,“là bạn gái của anh!”

“Sặc...” - Băng Thanh ôm miệng ho sặc sụa,khuôn mặt xinh đẹp đỏ bừng trông đến tội nghiệp. Cái tên này,hôm nay đầu bị kẹp cửa à? Đùng đùng bỏ đi giờ lại nói cô là bạn gái của hắn, rõ ràng là bị tâm thần phân liệt rồi!

"Hoàng Thiên Ân, sao anh dám..." - Mỹ nhân ngồi đối diện giận đến tím mặt, bàn tay nõn nà nắm chặt chiếc cốc từng đường gân xanh hiện lên trông thật đáng sợ, đôi môi đỏ mọng mím chặt như vừa bắt được đôi "gian phu dâm phụ" trong truyền thuyết vậy! Chỉ hận không thể lao tới băm vằm hai kẻ trước

mất. Đối với cô ta đây chính là sự sỉ nhục lớn nhất trong cuộc đời này.

Nhưng mà...

Đáp lại sự tức giận của cô ta, Hoàng Thiên Ân chỉ dịu dàng vỗ lưng cho Băng Thanh xem ả như không khí, căn bản từ trước đến giờ hần chưa đặt ả ta vào mắt...

Sự lạnh lùng của hần khiến Băng Thanh nhất thời quên cả việc hần đang vỗ lưng cho mình. Sau một lúc, cô mới giật mình sức tỉnh né tránh hành động của ai đó ánh mắt nhìn hần đầy cảnh cáo.

Thiên Ân khẽ cười, ngồi thẳng người lại,nhìn xoáy vào người đối diện:“Nếu không phải vì vị bố già yêu quý của tôi ở nhà, cô nghĩ mình đủ phúc khí để nói chuyện với tôi sao!?”

Vốn dĩ, hần không hứng thú cuộc gặp gỡ này chỉ là ông ta hèn hạ ép hần nếu hần không đi e là cuộc sống người nào đó từ nay về sau chắc chỉ còn lại màu đen mất. Hần không phải kẻ ngốc, đương nhiên hần biết ai đứng sau vụ đâm xe hôm nay. Nếu hần không hành động quả thực quá nguy hiểm!

Khoé môi Băng Thanh run lên kịch liệt, tên này không hổ danh là "đại thiếu gia kiều ngạo" trong ngôn tình. Có điều sự cao ngạo này khiến người ta phải kinh hãi.

Băng Thanh len lén đưa mắt quan sát mỹ nhân thấy cô nàng đã giận đến ngạt thở, khuôn mặt xinh đẹp phút chốc sầm xuống như bão giông kéo về sau đó nở đôi môi đỏ mọng nhếch lên nở nụ cười vô cùng kiều ngạo,“Rồi một ngày nào đó anh sẽ hối hận vì lời nói của mình hôm nay!”

Dứt lời mỹ nhân nện gót giày bỏ đi, lúc đi ngang qua Băng Thanh không quên liếc mắt đầy khinh miệt.

Nếu không phải cơn buồn nôn ập đến e rằng hôm nay chính là ngày mỹ nhân đó rơi vào tình trạng 'tàn hoa bại liễu' dưới tay Băng Thanh mất! Nói không tức giận là nói dối, rõ ràng cô ta đang khinh bạc Băng Thanh nếu không tặng cô ta vài bạt tai thì đúng là cô quá tử bi rồi! Nhưng mà...có ai biết rằng cô nín nhịn sắp ngạt thở rồi không? Băng Thanh bùm miệng đứng dậy chạy ủa đi như một cơn gió lao nhanh vào nhà vệ sinh...

Giải quyết xong đồng mặt xanh mặt vàng, trông Băng Thanh phờ phạc hần, cô vịn từng bước đi...

Lúc trở ra đã thấy Hoàng Thiên Ân dựa lưng vào tường,tay đút vào túi quần, thân hình cao lớn che lấp một vùng khoảng không dưới đất, dưới ánh đèn vàng vọt, dung mạo anh tuấn hiện lên mang theo bao mê lực khó cưỡng.

Băng Thanh nuốt nước miếng thăm cảm thán nhan sắc như thần tiên như ma quỷ của hần ta, đây phải chăng là vẻ đẹp nhìn vào khiến người ta bất giác phạm tội!?

“Em còn chưa trả lời câu hỏi của tôi!” - Cánh môi mỏng khẽ nhếch lên toát lên khí chất kiều ngạo thản nhiên nhìn Băng Thanh cất giọng hờ hững.

Nhưng mà...cô nàng nào đó vẫn đang chìm trong tư xuân, gương mặt cứng đờ ngây như phỗng giống như lạc vào thế giới sắc đẹp của hần,lý trí sớm bị che mờ những thứ cần dung nạp.

Hoàng Thiên Ân hơi mất kiên nhẫn bước đến cúi sát vào gương mặt nhỏ nhắn: “Trên đời này tôi ghét nhất hai việc. Thứ nhất tôi bị người khác phớt lờ. Thứ hai người khác phớt lờ tôi. Ai dám làm trái ý tôi, hậu quả không thể lường trước được!” (Cha mẹ ơi,ai hiểu câu này không!?)

Băng Thanh há miệng, nhất thời không thể hiểu nổi hần muốn nói gì. Luận điệu gì đây? Đúng là những kẻ thiếu năng mới nghĩ ra được câu đó. Nghĩ vậy, Băng Thanh ngang nhiên đi qua hần xem như chưa nghe thấy gì...

Về mặt người nào đó sầm xuống đen thui như mực, nghiêng răng bước đi... Xem như hôm nay cô ấy đã cứu hần một lần, sự khi dễ này coi như là 'dĩ hoà vi quý'.

Trở về chỗ ngồi, Băng Thanh bắt lực nhìn Uyển Linh đang nằm gục trên bàn ngủ say quên cả trời đất trăng sao. Cô âm thầm gào thét, của nợ này làm sao tổng nó ra khỏi đây bây giờ!?

Đang tính toán bỗng dưng Thiên Ân bước đến cầm chai rượu đang uống dở trên bàn lên xem, nhãn mác khó chịu, “Vodka Pháp?” sau đó kèm theo nụ cười cợt nhả, “tửu lượng tốt”

Tốt con khi! Uống một ngụm đã nôn thốc nôn tháo sắp chết đến nơi rồi còn tốt cái chết tiết gì? Băng Thanh rất muốn chửi bới vào cái điệu cười chế giễu ấy ngay lập tức. Nhưng mà nghĩ lại mình còn của nợ kia nên đành nuốt hận vào lòng, suy đi tính lại thay vì đầu võ mồm với hần cô nên tích trữ năng lượng nghĩ xem có cách nào tổng nó ra khỏi chốn dơ bẩn này càng sớm càng tốt thì hơn.

“Này, dậy dậy cút về nhà cho bà” Băng Thanh giậm chân bước tới cúi xuống hét vào tai Uyển Linh,chi hận không thể tạt ngay một gáo nước lạnh vào bản mặt nai tơ đang ngủ vùi kia.

Uyển Linh giật mình ngồi phắt dậy như một con rô-bốt, mắt mơ mơ màng màng nhìn gà hoá quố, “Mẹ à, con không cần mang bím đâu, thật đấy!”

Sau gáy hai người nào đó, từng sọc đen liên tục sủi thẳng xuống, Băng Thanh ớn lạnh đến nổi lông tơ muốn dựng đứng cả lên, chi hận không thể đến bịt miệng con người mê sảng trước mắt. Ôi trời ơi, sao cô lại quen với nhỏ bạn thân lại khiến cô mất mặt thế này nhỉ!? Băng Thanh cảm thấy mình vô cùng vô cùng thảm hại. Không cần mang bím à? Cô ấy say đến nỗi nghĩ mình là đứa trẻ lên ba sao? Ông trời ơi... Băng Thanh âm thầm gạt lệ...

Hoàng Thiên Ân không nhận được bỗng nhiên bật cười thành tiếng, “Bạn em dễ thương thật đấy”

Cô lườm hấn đầy căm phẫn, “Anh thôi đi, thay vì đứng cười, anh nên hào hoa tổng nó ra khỏi đây dùm tôi”

“Được” - Hấn nở nụ cười, đáy mắt như chứa từng gợn sóng lăn tăn vỗ vào bờ.

Băng Thanh thoáng kinh ngạc, ít giây sau nở nụ cười tiến tới dìu Uyển Linh bước đi. Cô chỉ là nhất thời buột miệng thăm dò thôi cũng không ngờ hấn lại có lòng trắc ẩn vô biên đến vậy, không đồng ý đúng là bị nhược nào rồi!

Khó nhọc tổng Uyển Linh vào xe, Băng Thanh nói địa chỉ cho hấn sau đó dựa vào ghế thở phào một hơi. Nếu có lần sau nhất định không để cô ấy uống đến độ sống dở chết dở nữa, đúng là mệt chết cô mất. Băng Thanh vuốt nhẹ mi tâm, cố gắng xua đi cơn buồn ngủ đang chiếm thể thượng phong lúc này, chút nữa thôi là sẽ được đánh một giấc ngon lành rồi! Nhưng mà cũng do rượu này quá mạnh khiến cô như đầu vô cùng, liếc mắt nhìn người bên cạnh đang chìm đắm vào giấc ngủ cô lại thấy kinh hãi với tư lượng của Uyển Linh. Uống nhiều như vậy sống được là may mắn lắm rồi.... Aizzz...

Một lúc sau, chiếc xe đỗ lại ven đường, Băng Thanh loạng choạng đỡ Uyển Linh vào nhà, khó khăn lắm mới thoát khỏi màn thăm vấn giông dãi của hai vị phụ huynh, Băng Thanh tìm đại lý do rồi bỏ chạy nhanh chóng.

Hoàng Thiên Ân mỉm cười nhìn người vừa chạy như ma đuổi, “Em làm sao thế!?”

Lúc này, Băng Thanh đã yên vị ở ghế phụ, cô thở hắt một hơi, cất lời cảm thán, “Bố mẹ cô ấy không làm cảnh sát chuyên ngành thẩm vấn quả là phí nhân tài”

“Haha...cô ấy dễ thương vậy mà bố mẹ cô ấy cũng làm khó em ư!?”

Băng Thanh âm thầm nhếch môi nở nụ cười nửa miệng cũng không buồn đáp lại nữa. Hấn đang khen Uyển Linh xinh đẹp hơn cô đây mà... Chỉ có điều nếu hấn không nhìn ra mặt hấn quả thật có vấn đề về thẩm mỹ mắt rồi, nhưng mà...sao cô lại thoáng buồn thế này?

Về mặt ừ rừ của cô nàng đó khiến Thiên Ân nhất thời tức khí, cô ấy dám khi dễ hấn, từ lúc nào tự cho cái quyền không cần trả lời người khác như thế? Đồi đồng tử đen như ngọc trai thoáng giận dữ, hấn đột ngột nhấn ga, trong bóng đêm chiếc xe lao nhanh như một cơn gió...

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Tìm Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29

Một lát sau, chiếc xe phanh gấp, Băng Thanh mất nhắm mắt mở loạng choạng bước xuống, còn chưa kịp đặt chân, cánh tay đã bị người kia đột ngột kéo lại.

Băng Thanh nhất thời ngẩn người, chưa định thần lại, chột giọng nói du dương thanh lãnh vang lên: “Cô bé, em ngủ ngon”

Trong khoảnh khắc nào đó Băng Thanh buộc phải xoay người lại đối diện với gương mặt phong thần tuấn mỹ của hấn, một nụ hôn dịu dàng đáp xuống trán cô mang bao theo bao nhiêu tâm tư khó giấu, đôi mắt đen như mực trong bóng đêm như tỏa ra hàng ngàn vì tinh tú lấp lánh, mê hoặc.

Băng Thanh bắt giác kinh hãi, đến khi hoàn hồn hấn đã buông cô ra từ lúc nào. Gương mặt nhỏ nhắn thoáng đỏ, cô phồng mang trợn má giậm chân bước xuống đi thẳng một mạch chẳng thèm quay đầu lại...

Khoé môi người kia đang cười bắt giác lạnh băng, hấn nhìn theo bóng lưng đã khuất sau cánh cửa, chiếc điện thoại trong tay bỗng dưng vỡ nát. Hấn thu ánh mắt, rồ ga lao nhanh như chớp.

Biệt thự Lauren.

“Cậu chủ đã về!”

Hai hàng vệ sĩ cung kính cúi chào, về mặt ai nấy lạnh tanh không cảm xúc.

Hoàng Thiên Ân phát tay tỏ ý không cần đa lễ, thần nhiên đi vào phòng khách. Trên bộ bàn ghế đắt tiền xuất xứ từ Châu Âu, Hoàng Thiên Ân đang ngồi uống trà, thấy hấn về, lão ném cả tách trà vào người hấn, nước trà nóng bỏng văng tung toé dính vào chiếc áo sơ mi màu trắng. Hấn khẽ nhủ mày, tự thế đứng nguyên tại chỗ vẫn bình thần đón nhận hết thảy.

Hoàng Thiên Ân găm lên đầy giận dữ, ánh mắt ngập tràn sát ý: “Nghịch tử, sao mày dám làm thế với tao!?”

Lão vừa dứt lời, Hoàng Thiên Ân đã hiểu ngay lão muốn ám chỉ điều gì, hắn khẽ cười lạnh đầy mắt âm u như hàn băng bao phủ, “Hoàng Thiên Bảo, lẫn lộn trên thương trường bao nhiêu năm nay rồi, ông không cảm càng ngày mình càng ấu trĩ ư? Ông muốn lấy tôi làm mồi nhử? Đâu có dễ như thế?”

Phải, âm mưu của lão là ép hắn đặt mối quan hệ với thiên kim tiểu thư đó, từ đấy tạo cơ hội cho lão kết giao với các đối tác làm ăn khác. Khi đã thành công, lão sẽ quay lại cắn vào những kẻ ngu ngốc kia một nhát dao chí mạng! Hay cho chiêu một mũi tên trúng hai đích. Vừa hạ gục được đối tác, vừa khiến cuộc sống hắn trở nên khôn đốn!

Nghe vậy, lão cũng không ngạc nhiên, thậm chí có chút tán thưởng với sự nhạy bén của hắn, lão cất giọng thâm trầm “Sự việc lần trước mày gây ra vẫn chưa giải quyết xong. Cơ hội này mày không nắm lấy, mày nghĩ mày đủ mạnh để đứng trên thương trường hiện nay sao?”

Sự việc lần trước mà Hoàng Thiên Bảo nhắc đến chính là vụ bắt cóc con gái chủ tịch thời trang - Lâm Nhã Thy. Lần đó cô ta may mắn trốn thoát, cũng là lúc bố cô ta trở mặt với DreamMain. Cơ hội kết giao với đối tác tốt như vậy trong phút chốc lại bị thằng con trời đánh này phá hủy, đúng là khiến lão tức học máu. Dịp này lão muốn củng cố lại quyền lực nên mới uy hiếp Hoàng Thiên Ân xem mắt, thế nhưng một lần nữa lại bị cô gái đó xen vào làm hỏng chuyện tốt. Băng Thanh...Băng Thanh...Cái tên này khiến lão hận đến xương tủy, thật ra chỉ cần một lời nói của lão cũng khiến cô ta xoá sổ khỏi đất nước, nhưng mà lão lại ngại thằng nghịch tử này. Nếu lão ra tay khác nào lấy đá chọi vào chân, tính khí của hắn lão còn lạ gì nữa?

Biểu hiện của lão không qua được cặp mắt đen như mực của hắn, cánh môi mỏng hơi nhếch lên lộ ra nét trào phúng không hề che dấu, “Ông nên cẩn thận, rồi sẽ có một ngày ông không hiểu được mình đã biến mất như thế nào đâu!”

Dứt lời hắn đi thẳng vào phòng, để lại Hoàng Thiên Bảo với con giận ngập trời hận không thể bóp nát tên nghịch tử này ngay lập tức.

Cửa phòng khép lại, Hoàng Thiên Ân day nhẹ thái dương, bình thần mở chiếc máy tính có hệ thống cấp cao ra xem xét tình hình.

Ngoài những báo cáo thường nhật của đám vệ sĩ còn có một hòm thư gmail được gửi từ Pháp. Hắn thoáng giật mình đánh rơi cả con chuột trong tay...

Vài ngày sau đó, Thanh Du chìm trong tình trạng 'vải mảnh treo chuông'. Nếu trước đây là những gương mặt rạng rỡ, cảm thấy may mắn vì được đầu quân vào một ngôi trường có tiếng trong quốc gia, thì lúc này đây ai ai cũng mang bộ mặt cá chết chờ đợi kết quả thi.

Lớp Quản trị kinh doanh cũng nằm trong tình trạng sống dở chết dở ấy, như bao bạn học khác Băng Thanh cũng có chút đứng ngồi không yên, trời sinh bản tính tự tin nhưng cô cũng không tự kỷ đến mức nghĩ rằng ông trời sẽ mắt nhắm mắt mở cho cô 'an toàn'. Vì thế, lúc lớp trưởng cầm danh sách những thí sinh trúng tuyển lên đọc, không khí hoàn toàn tĩnh lặng, hầu như ai nấy đều đang bận cầu nguyện trong lòng.

Băng Thanh lúc này như một cái máy thi thoảng lăm lăm như tưng kinh khiến người ngồi bên cửa sổ không tự chủ được khẽ nhìn qua, khoe môi nở nụ cười ưu nhã, nhìn về mặt thống khổ của Băng Thanh, hắn phần nào cũng đoán được cô đang lo lắng điều gì!

Trong chớp mắt, Hữu Lâm- cậu bạn lớp trưởng đã đọc gần xong bản danh sách, cô nàng nào đó mặt tái nhợt, nín thở chờ đợi kì tích đến với mình.

“54. Hàn Nhiên...” Đọc đến đây, bỗng, Hữu Lâm ngừng lại, mắt nhìn về cuối lớp học, cậu ta nở nụ cười không rõ là tán thưởng hay ghen tị, “55. Băng Thanh...”

Lời vừa dứt, cả lớp vỗ tay ào ào như sấm nổ. Có niềm vui cũng có nỗi buồn, những người bị loại lùi thui xách cặp chuẩn bị tinh thần chuyển qua lớp đào tạo. Trên những gương mặt ngây ngô không dấu được những giọt nước mắt, hối tiếc và tuyệt vọng là cảm giác bây giờ họ phải trải qua.

Băng Thanh ngồi bất động, nhất thời quên cả việc mình đã thi đậu nhưng chỉ trong nháy mắt sau đó cô bỗng nhiên nở nụ cười còn tươi hơn cả ánh nắng đầu hạ. Niềm hạnh phúc này phải kể sao cho xiết đây, giờ phút này cô chỉ muốn bay sang bên Thiên Ân ôm chầm lấy anh ta để biết rằng đây không phải là mơ. Băng Thanh ngơ ngẩn tự nhéo má mình một cái, cảm giác này rất đau nhất định là thật, là thật...

Niềm vui đang vỡ oà đột nhiên ngưng lại, Băng Thanh nhìn về Hoàng Thiên Ân một lần nữa. Nhớ không nhầm thì lúc này cô đã chăm chú lắng nghe không bỏ sót một người. Đợt chọn lọc lần này chỉ được phép giữ lại 55 người. Nhưng tại sao không có tên anh ta mà lại có tên hoàng tử!? Hoàng Thiên Ân theo cô được biết không phải là kẻ ngốc, tại sao hắn ta lại không lọt top?

Ôm một bụng nghi vấn, Băng Thanh liếc nhìn người kia đầy ẩn ý, bắt gặp cái nhìn của cô, Hoàng Thiên Ân chỉ mấp máy môi sau đó mỉm cười, Băng Thanh nhíu mày khó hiểu, cô không hiểu anh ta muốn nói gì. Nhưng, sao cô cảm thấy có điểm gì đó rất lạ, có ai thì trượt mà vẫn cười tươi như thế không!? Nghĩ đến việc từ nay về sau không được học cùng hắn, cô có chút không đành lòng, tự nhiên tâm tư dấy lên những cảm xúc buồn bã khó biểu đạt thành lời.

Băng Thanh thờ dãi ảo não, thu lại ánh mắt, không tự chủ lại nhìn sang kẻ đang cao hứng bên cạnh. Mỹ nam sâu bọ, hắn quả thực không cần học cũng có thể đỗ, bỗng dưng Băng Thanh thấy cực kì bất mãn, học giỏi đến cỡ nào cũng không bằng một chữ 'tiền' sao!?

Hắn thế này có biết là rất thiện cảm không hả!? Xã hội nhất định sẽ không phát triển được nếu tồn tại những phần tử này, để bảo vệ chính nghĩa cô có nên thẳng tay diệt trừ mầm mống tai hoạ này không nhỉ!?

“Nhìn gì!?”- Đôi môi mỏng khẽ phun ra hai từ lạnh lẽo, hắn chống cằm quan sát cô như đang quan sát một kẻ chán ghét.

Băng Thanh liếc mắt khinh bỉ, cong môi nở nụ cười trào phúng, “Cậu đẹp trai quá khiến tôi không kim lòng được nên nhìn thôi mà. Ai bảo cậu đẹp rạng

ngồi như thế chứ!?”

Mi mắt hần khẽ giật giật, rõ ràng cô đang châm biếm hần vậy mà hần bỗng dưng nở một nụ cười. Nhưng trong mắt Băng Thanh điệu cười này chẳng khác gì nụ cười khát máu của Tu là ở chốn địa ngục tối tăm!

Vì vậy, cô nàng nào đó giác ngộ kịp thời, ho khan một tiếng lảng tránh đôi mắt kia,cổ gồng chú tâm vào quyển sách trên bàn.

Tập đoàn Nghiêm thị.

Ở một căn phòng rộng rãi đầy đủ thiết bị tiện nghi, người đàn ông nhàn nhã ngồi xem văn kiện, động tác lật giấy khiến cô thư kí bên cạnh không nhịn được khẽ liếc nhìn với ánh mắt say mê.

“Nghiêm tổng, mọi việc đã tiến hành xong, chỉ chờ anh xử lý”

“Rất tốt, cô ra ngoài đi” Nghiêm Kiệt không nhìn cô ta mà trả lời, động tác lật giấy cực kì tao nhã giống như mây trôi nước chảy.

Người kia thăm thò dài rồi lui ra.

Đúng lúc này, cửa phòng chợt vang lên.

“Mời vào!”

Người bước vào là một chàng trai chừng đôi mươi,nước da trắng trẻo, vóc người cao lớn toát lên khí chất cao ngạo không hề che dấu. Hần ta thông dong bước tới ngồi xuống ghế đối diện, động tác bất chéo chân toát lên vẻ mẽ người khó cưỡng,đôi mắt đẹp khẽ nhìn về người đàn ông đang bận rộn xem đồng văn kiện trên bàn lại mở miệng, “Anh hai,không chào đón em sao!?”

Nghiêm Kiệt hơi ngưng lại, đôi đồng tử màu hổ phách khẽ ngẩng lên một chút sau đó lại cúi xuống dường như chẳng muốn để tâm vị khách 'không mời mà đến' này!

“Bỏ học đúng là phong cách của em nhì? Tới đây có việc gì!?”

“Tiệc Giáng sinh thường niên này anh về chứ, em có một bất ngờ dành cho anh” cậu ta mỉm cười đầy ẩn ý, đáy mắt có chút vui mừng mà chính hần cũng không nhận ra.

Mà vị Nghiêm tổng kia chỉ dửng dưng phun ra bốn chữ, “Anh bận công tác”

“Tiếc nhì, em nghĩ anh sẽ cảm thấy thú vị với điều này”

Nghiêm Kiệt khẽ nhú mày, chuyện mà làm cậu em họ bất cần này cảm thấy thú vị nhất định phải là chuyện quan trọng. “Là chuyện gì?”

Người ngồi đối diện bật ra một tiếng cười,về thần thần bí bí, “Anh không biết đâu, chuyện...”

Đúng lúc này, đột nhiên có người gõ cửa, Nghiêm Kiệt không lấy phản hứng thú, khẽ lên tiếng: “Mời vào”

“Vây thôi, anh làm việc đi, em về đây,chuyện này nói sau vẫn chưa muộn” Người thiếu niên nháy mắt rồi đứng dậy dời đi.

Cửa vừa mở ra,tổng giám đốc bộ phận đầu tư bước vào khẽ gật đầu chào người kia một tiếng rồi tiến đến bàn vị chủ tịch trẻ tuổi, trên tay là một đồng văn kiện,ông ta kính cẩn thông báo, “Nghiêm tổng, công trình bên Osaka vẫn đang chờ anh qua khảo sát. Đây là số liệu thống kê, phiền anh một chuyển vậy”

“Khi nào có thể bắt đầu?”

“Sang tuần ạ”

“Được rồi, anh lui đi”

Người đàn ông hơi ngập ngừng định nói gì đó nhưng lại thôi. Thấy ông ta còn chần chừ Nghiêm Kiệt mở miệng: “Còn chuyện gì nữa sao!?”

“Nghiêm tổng, chuyến đi này cũng mất khá nhiều thời gian, vì đây là công trình Nghiêm thị ra mặt, anh nên sắp xếp ỏn thoả”

“Tôi biết rồi” Nghiêm Kiệt khẽ gật đầu.

Để lại lời dặn dò, giám đốc đầu tư xin phép ra ngoài, lúc này Nghiêm Kiệt khẽ nói theo, “Lát nữa xuống phòng hành chính, lĩnh ít tiền thưởng cuối năm về mua quà giáng sinh cho các cháu”

Vị giám đốc thoáng mỉm cười, trong mắt mọi người Nghiêm tổng rất chu đáo, tài năng không những xuất chúng mà đối nhân xử thế cũng rất được lòng

mọi người, ai ai cũng nể phục, ai ai cũng kính trọng.

“Cảm ơn ý tốt của Nghiêm tổng”

Chờ người kia đi khỏi, Nghiêm Kiệt day nhẹ mi tâm, bàn tay vô thức lấy điện thoại ra vuốt nhẹ màn hình, trong đó là hình ảnh đáng yêu của một cô bé có nụ cười đáng yêu hết thiên thần tái thế...

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Tìm Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30

Suốt buổi học, Băng Thanh như ngồi trên đồng lửa, chờ mãi rồi cuộc chuông trường cũng điểm, cô vội vàng thu xếp sách vở bỏ vào ba lô rồi nhanh chóng phi sang chỗ Thiên Ân.

“Tại sao?” - Khi đã đứng đối diện với hân, Băng Thanh nghiêng đầu khó hiểu. Cô dám chắc bằng năng lực của hân 'chứng chỉ an toàn' lần này không thể làm khó hân được. Vậy thì lý do gì hân lại làm vậy?

Đối với hồ nghi của Băng Thanh, Hoàng Thiên Ân khẽ nhủ mày, đứng dậy, kéo tay cô rời khỏi lớp học trong con mắt ái ngại của mọi người. Khoé miệng ai nấy đều run run âm thầm ôm đầu ảo não, 'đồng tính luyến ái' không có gì là lạ, nhưng mà được tận mắt chứng kiến thể này quả thực rất khó tin.

Một giọt mồ hôi lạnh chảy sau gáy Băng Thanh, cô khẽ thu tay về nhưng chưa kịp động thủ đã bị hân nắm chặt, giờ thì muốn rút cũng khó trừ phi chặt đứt tay cô luôn đi!

Đến bãi đỗ xe, hân buông tay cô ra, nói cô đứng đây đợi. Băng Thanh lúc này mới có thời gian để thở, ánh mắt kì quái của mọi người nhìn cô thật đáng sợ. Cô không phải ngốc nên thừa biết họ đang nghĩ gì, tai mách vách rừng, đành tùy mỗi người thôi!

Chỉ trong nháy mắt, một chiếc Bugatti Veyron Supersport dừng trước mặt cô, Băng Thanh há hốc suýt rớt cả cằm, cảm thấy vàng bạc kim cương không ngừng lấp lánh trước mắt, có chút hư ảo. Ông trời ơi, chiếc xe này tương đương 2,4 triệu USD, anh ta còn trẻ như thế bản thân cũng không đủ mua một bánh xe chứ đừng nói cả một hệ thống siêu xe thế này, Băng Thanh dám chắc mình đang mơ...

Trong lúc mơ màng Băng Thanh thấy mình đã bị nhét vào xe từ lúc nào, cô nuốt một ngụm nước bọt, tò mò sờ cái này một cái, cái kia một cái, chỉ sợ sờ mạnh nó sẽ tan biến như giấc mơ...

“Sờ mó đủ chưa!?” - Chất giọng thanh lạnh cất lên, dường như còn mang theo ý cười nồng đậm.

Khụ khụ... tên này sao lại dùng từ độc đoán thế nhỉ? Băng Thanh quyết mắt nhìn hân ra điều hiểu biết, “Siêu xe được mệnh danh là 'ông hoàng tốc độ' một trong mười dòng xe nổi tiếng thế giới” Nói đến đây, cặp mắt lưu ly có chút đặc ý, ai bảo cô mù ô tô chứ, ít nhất giá trị của chiếc xe này cô còn nắm rõ như lòng bàn tay.

Hoàng Thiên Ân nhẹ nhàng buông lời tán thưởng, “Cũng không đến nỗi ngốc”

Thần sắc cô nàng nào đó ngay lập tức đen hơn cả than, quay mặt ra về dỗi hờn. Hừ, cái miệng độc địa của hân đúng là không nói được lời nào tử tế!

Sau một hồi cân nhắc, chợt nghĩ đến mục đích của việc theo hân về nhà, cô quay sang nhìn hân cực kì nghiêm túc, “Giải thích đi, là anh cố ý thi trượt phải không?”

“Phải!”

“Anh...” - Băng Thanh nhất thời tức khí chỉ muốn tung một cước vào cái bản mặt lạnh lẽo kia, “Anh ngốc thật hay ngốc thật sự vậy!? Bao nhiêu người mơ ước còn không được, sao anh phải làm thế?”

“Tôi không có lý do” - Hoàng Thiên Ân lạnh lùng đáp trả, vẻ mặt không có chút cảm xúc, thậm chí không muốn để tâm đến đề tài Băng Thanh vừa nói. Hân làm gì chính hân còn không hiểu sao? Ý định của hân chẳng lẽ đến lượt cô nàng này hiểu?

“Đồ điên” - Băng Thanh chỉ hận không thể bóp chết tên này ngay lập tức, đúng là mặt nóng dán mông lạnh, cô làm chuyện vô ích rồi!

“Em quan tâm sao?”

“Tôi với anh là bạn bè, chẳng lẽ cũng không có quyền quan tâm sao? Sao anh nói những điều phi lý như thế hả!?”

Hoàng Thiên Ân dường như không để ý đến sự giận dữ của cô, chỉ thủ thủ cất lời, không rõ đang đối thoại hay đang độc thoại, “Nếu tôi đi rồi, sẽ không có ai quan tâm tôi nữa phải không?”

Hà!? Băng Thanh trong lòng thoáng hụt hẫng, hần muốn đi đâu? Có điều, cô có tư cách gì để chất vấn hần đây!?

“Yên tâm, anh là người tốt, dù ở đâu cũng có người quan tâm anh!”

Nghe cô nói xong, Hoàng Thiên Ân khẽ bật ra tiếng cười trầm thấp. Trên thế giới này vẫn còn có người muốn quan tâm hần sao?

Băng Thanh thoáng nhú mày, “Anh cười cái gì!?” Người này có phải là bị điên thật rồi không!?

“Không có gì, chỉ là... tương lai tôi sẽ không gặp lại em nữa” Hần bình thản đáp, âm điệu thản nhiên giống như đang nói một câu chuyện vu vơ nào đó.

Lời này vừa thốt ra, Băng Thanh cảm thấy có chút mất mát, muốn hỏi hần đi đâu nhưng không thể lên tiếng được, âm thanh muốn phát ra như nghẹn lại ở cổ họng, trào lên cảm giác đau đớn khó nói thành lời.

“Sao em không nói gì? Em không muốn níu giữ tôi lại sao!?”- Hần nổi hứng trêu chọc.

Băng Thanh lấy hết dũng khí khẽ cất lời, “Anh sẽ... đi đâu, tôi còn có thể gặp được anh không!?”

“Không thể hay có thể khác nhau là bao, cuối cùng nó cũng chỉ là một giả định thôi sao!?”- Hần lãnh đạm trả lời, thần sắc mang nỗi buồn khó giấu.

Thời khắc này, mắt Băng Thanh hoen lệ. Hần sẽ đi? Cô chưa từng nghĩ đến hần sẽ rời bỏ cô, từ trước đến nay hần là người luôn đứng ra che chở bảo vệ cô, không có hần cô có đủ dũng khí để vượt qua tất cả không? Không có hần cô làm sao đối mặt với những con ác mộng đang vò chực lấy cô bây giờ? Cô phải làm sao? Không phải cô chưa từng nghĩ đến cuộc sống này không bên cạnh, chỉ là lúc này mọi chuyện quá đường đột khiến cô không thờ được, không tiếp nhận nổi...

“Cô bé, em đừng buồn” Hoàng Thiên Ân dịu dàng đưa tay ra vuốt nhẹ gò má trắng hồng của cô, động tác chậm rãi mà thân thương.

“Lúc nào!?”- Băng Thanh khó khăn lên tiếng.

“Sáng mai. 10h. New York. ”

“Ừ”

Giây tiếp theo mọi thứ trở nên trầm mặc, Băng Thanh ngả đầu vào ghế cố gắng điều hoà hơi thở, mà thật ra chính cô đang cố gắng nuốt trôi cơn đau này.

Lúc này, Hoàng Thiên Ân mới nỗ lực cho xe chạy, gương mặt lãnh đạm khó nắm bắt được cảm xúc.

Xe băng qua những con đường nườm nượp những người qua lại, lại một lúc nữa trôi qua, Băng Thanh như vừa dứt ra khỏi cơn đau, khẽ lên tiếng: “Vậy còn giáng sinh!?”

“Tôi sẽ gửi lại quà cho em”

“Nếu tôi nói tôi không muốn...” tôi muốn anh dự giáng sinh cùng tôi, nhưng mà những lời này cô không thể nào nói ra được! Làm sao cô có thể chứ?

“Không lẽ em học nhiều quá nên ngốc rồi!?”- Hần trêu chọc cướp lời cô.

“Tất nhiên là không rồi. Nhà anh có điều kiện tốt nhất tặng quà gì giá trị vào, quà bé tôi không nhận đâu...”- Băng Thanh lấy lại tinh thần cố gắng nhe răng nở một nụ cười gượng gạo.

“Được”

Vài phút sau, chiếc xe dừng lại trước nhà Băng Thanh. Dặn dò hần vài câu rồi cô cũng đành lòng bước xuống, mặc dù có chút không nỡ.

“Anh nhớ bảo trọng, hẹn ngày tái ngộ”

“Hẹn ngày tái ngộ”

Nói xong hần lái xe rời đi, không một lần ngoảnh nhìn lại bóng hình đang bỏ lại phía sau. Hần biết hần sẽ bị tổn thương, nhưng mà hần có quyền lựa chọn sao? Vốn dĩ ban đầu hần đã không có sự lựa chọn, bởi có người còn cần hần hơn...

Đôi mắt như ngọc trai đen hần lên từng tia đau đớn, lời điện thoại ra buông lời phản phó: "Chuẩn bị đi!"

Một cơn gió khẽ lùa qua, Băng Thanh tựa hồ đứng không vững. Đôi mắt lưu ly đượm buồn chứa từng giọt nước, trong ánh chiều tà phát ra từng tia lấp lánh như những hạt trân châu, cô cố gắng hít sâu một hơi để ngăn cho nước mắt không rơi xuống. Lần này cách biệt còn mong có ngày trùng phùng sao? Hần đi rồi trên cõi đời này chỉ còn mình cô cô độc, mình cô lặng lẽ... Những ngày tháng tiếp theo cô phải sống thế nào đây?

Trong lòng cô bây giờ như có cái gì đó đồ đồ vỡ,nỗi đau khắc khoải ăn mòn tận tứ chi. Hẳn là niềm vui mà tạo hóa bỏ lại bố thí cho một kẻ bất hạnh như cô,nhưng lúc này vận mệnh cũng đẩy hẳn ra khỏi cuộc đời này, liệu cô còn dũng khí để đối mặt với tất cả hay không?

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Tìm Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31

Ngày hôm sau, bình minh còn chưa ló dạng, Băng Thanh tiếc nuối chui ra khỏi chăn. Chân vừa chạm xuống sàn lại rút về, không ngờ thời tiết lại lạnh thế này.

Lấy hết quyết tâm cô dứt khoát rời khỏi chiếc giường thân yêu lần nữa.

Trong một thời gian ngắn, Băng Thanh vệ sinh cá nhân xong ăn sáng qua loa vội vàng lao ra khỏi nhà...

Bước chân vừa chạm cửa đã trở nên hụt hẫng, tim cô khẽ lệch đi một nhịp. Nếu là ngày thường Thiên Ân sẽ đứng đó đợi cô ở cuối góc phố trong tư thế tay đút vào túi quần, lưng dựa vào xe, lúc buồn hẳn sẽ đeo headphone tránh ánh mắt dò xét của mọi người, lúc vui sẽ cầm một quyển sách ra đọc để giết thời gian... Băng Thanh trông về cuối phố, hình ảnh thuộc về hẳn như vừa mới đây, mỗi cử chỉ của hẳn rất đời thân quen đến nỗi cô có cảm giác phụ thuộc. Nhưng mà...khoảnh khắc này,trước mắt cô giờ đây chỉ là một màn sương mỏng, chỗ hẳn đứng bây giờ phủ đầy lá vàng. Cảnh vật yên bình nay bỗng chốc ảm đạm đến tê lương... Hẳn đã đi rồi!

Trong lòng Băng Thanh thoáng sục sạo, lặng lẽ che dấu những giọt nước mắt cô nhấc chân chạy ra khỏi con phố. Nó có quá nhiều kỉ niệm đã in sâu vào máu thịt của cô. Hỏi làm sao cô chấp nhận được việc một ngày không thấy hẳn? Cô không hiểu cảm giác này là gì nhưng sự đau lòng thì không thể chối bỏ được.

Hết con đường này là đến trạm xe buýt gần nhất, Băng Thanh cứ chạy như ma đuổi, đầu cũng không ngoảnh lại một lần. Bỗng,một trận gió nổi lên mang những phiến lá lia cành, Băng Thanh ngừng lại, cả thân hình nhấn chìm trong màn lá rụng, cảm giác đau đớn càng thêm rõ rệt khiến cô không thờ nổi. Cô ngồi sụp xuống,nhặt một chiếc lá rồi đứng lên. Mùi vị của mùa đông nhất định phải tràn trề!

Những cơn gió gào thét qua tai mang cảm giác lạnh lẽo đến ghê người nhưng so với trong lòng thì nó vô hại hơn nhiều, bước lên phía trước vài bước, lúc này cô lấy hết dũng khí nhìn về góc phố lần nữa. Nơi có dấu chân hẳn đi qua tất nhiên cô phải khắc ghi từng chút một!

Vài năm trước, khi đã đủ tiền mua nhà, gia đình cô chuyển về đây sinh sống.Luận về cơ sở vật chất đúng là không tiện lợi so với khu chung cư lúc trước nhưng để vứt bỏ quá khứ cũng là việc làm dũng cảm nhất mà cô từng làm. Bao nhiêu năm trôi qua, cô cũng chưa từng để ý đến cảnh vật nơi đây, không ngờ có một ngày nó lại cho cô lưu luyến thế này, trong không gian này đã từng chứa đựng hơi thở của một người - người được xem là quá khứ.

Dòng đời luân chuyển, người đến người đi chẳng ai có thể nắm bắt được, mà bản thân mỗi người chỉ là đang cố phù hợp hoá hoàn cảnh thôi. Đến và đi, được và mất hết thấy trên đời cuối cùng chỉ còn lại linh hồn ta cô độc...

Đúng lúc này, xe buýt đã cập bến, thu lại tầm nhìn Băng Thanh nhanh chóng bước lên.

Nếu có ai hỏi trên này Băng Thanh ghét nhất là việc gì, thì cô cũng không ngại trả lời đó việc chen xe buýt vì cô ở gần cuối bến nên lúc lên xe hết chỗ là chuyện thường ở huyện. Một màn lịch sử chen chen lấn lấn đúng là làm con người ta phải khiếp sợ, Băng Thanh âm thầm nuốt nước mắt cố gắng đứng vững để không bị bẹp dí như con kiến.

“Két”

Đột nhiên, chiếc xe phanh gấp mọi người thi nhau va vào người phía trước, do đó Băng Thanh cũng mất đà ngã nhào lên trước, thời khắc này cô cảm thấy có gì đó rất lạ, một cánh tay nhanh chóng kéo cô lại, sau khi ổn định thăng bằng Băng Thanh định bụng cảm ơn người ta một tiếng nhưng chưa kịp mở miệng đã thấy bàn tay không an phận của gã đang di chuyển xuống dưới.

Băng Thanh hoảng hốt muốn kêu lên,đôi mắt linh hoạt lướt qua túi quần của gã, là một con dao Thái!

Vì gã đang đứng áp sát vào cô nên hành động ghê tởm này hoàn toàn bị gã che dấu, nếu để ý kĩ mới phát hiện được nhưng hiện nay mọi người còn đang trách mắng bác tài xế lái xe không cẩn thận, mà bác tài kia lại không ngừng rít xin lỗi vì sự cố gây ra. Tất nhiên sẽ không có ai chú ý đến hành động ám muội này.

Băng Thanh trợn mắt, đã sớm phòng bị hết thảy, chỉ cần gã ra tay cô dám chắc từ nay về sau gã sẽ không có hậu duệ.

Mà sự tình đầu cô được như người ta mong muốn, gã đàn ông kia nhìn cô với vẻ thèm thuồng hẳn đảo mắt nhìn quanh thấy mọi người không chú ý đến đây nên hẳn lập tức hành động.

Băng Thanh hít sâu một hơi, trong lòng có chút khẩn trương định xoay người cho tên này đo ván thì một hình ảnh vô cùng khiếm nhã đập vào mắt cô.

Gã biến thái chuyển sang con mồi đang đứng bên cạnh Băng Thanh, giờ cô mới để ý cô ta ngoài 20, khuôn mặt được trang điểm kỹ lưỡng nhưng vẫn không giấu được nét hồng hào vì...xấu hổ.

Bàn tay linh hoạt của gã nhẹ nhàng luồn vào váy cô gái tha hồ vuốt ve, mà cô ta chỉ phát ra từng âm thanh kiểu mị rũ ràng rất nhỏ nếu không để ý sẽ không phát hiện ra. Thấy cô ta hợp tác, gã gia tăng lực đạo, mỹ nhân trong lòng khe khẽ uốn éo, mà gã kia chỉ hận không thể hoà tan cô gái này ngay lập tức...

Băng Thanh hận mình không thể móc mắt mình ra ngay lúc này. Ông trời ơi, chỗ đông người mà còn làm những hành vi ghê tởm thế này sao? Là người ta già mù già điếc hay đã miễn dịch với những chuyện thế này rồi?

Cô cảm thấy kinh tởm vì bàn tay gã vừa chạm vào mình lúc này. Cảm giác buồn nôn khiến cô nhớ đến buổi tối ngày hôm ấy. Nếu không có hẳn có phải cô sẽ không còn được nhìn thấy mặt trời nữa phải không!?

Mãi miên man suy nghĩ, cuối cùng xe cũng đã dừng lại, bất chấp tất cả Băng Thanh lao xuống xe, cả khuôn mặt đỏ bừng như tôm luộc. Bà nó, thật hại chết mắt cô!

Cô âm thầm mắng chửi trong lòng, lại nhìn về chiếc xe chợt thấy hai người kia bước xuống từ lúc nào, gã đàn ông liếc cô một cái rồi ôm người đẹp đi thẳng.

Băng Thanh đứng chôn chân tại chỗ, nhất thời không dám tưởng tượng họ sẽ làm gì tiếp theo. Nhưng mà, cô không dám chắc hôm sau mình có đủ dũng khí để ngồi xe buýt nữa không, thật sự cô quá buồn nôn rồi!

Một lúc lâu, chuông khẽ điểm Băng Thanh mới giật mình sức tỉnh chạy như ma đuổi vào lớp học.

Khó khăn lắm mới lết lên được tầng năm cao chót vót, Băng Thanh dừng lại gặp người thờ dốt, lau đi những giọt mồ hôi đang tuôn ra như suối, cô thở phào một hơi, đi vào lớp trong con mắt ái ngại của mọi người.

“Băng Thanh cô bị ma đuổi à!?” - Mỹ nam bên cạnh nheo cặp mắt màu cà phê nhìn cô chăm chú.

“Không liên quan đến cậu” Còn hơn cả ma đuổi ấy chứ, nếu không chứng kiến đúng là không dám tưởng tượng nổi!

“Thì ra là do cô ngủ nướng” - Hẳn đôi giọng châm chọc, cánh tay thon dài xoa chiếc cằm nhọn đầy thô bỉ.

Băng Thanh tức khí, tự nhiên bị hấn lùi ra quan tâm đúng là mặt trời mọc đằng Tây!

“Khỏi quan tâm!” - Cô đáp cụt lùn, gục xuống bàn điều hoà hơi thở.

Mà vị mỹ nam kia vẫn chưa có ý định buông tha cho cô, hần cười cợt nhả, “Hay có gã nào nhìn trúng?”

Lời này vừa thốt ra, mặt Băng Thanh cứng đờ, thần sắc cũng trở nên khó coi hơn bao giờ hết, định phản bác thì lúc này vị giảng viên chủ nhiệm đã vào, cô đành nuốt hận vào trong đứng dậy bắt đầu một màn chào hỏi rồi ngồi xuống.

“Tôi nói đúng chứ?” - Thanh âm trầm ghẹo lần nữa vang lên, ánh mắt hần ngập tràn ý vị.

Băng Thanh bặm môi, lòng sản sinh cảm giác muốn đánh người nhưng nhìn lại tình cảnh của mình hiện giờ cô đành 'ngâm bồ làm hờn ngọt' bật chế độ phớt lờ tình bơ ngó lơ mọi lúc!

Thấy cô không trả lời, gương mặt tuyệt mỹ của hoàng tử thoáng sầm xuống, động tác đứng phắt dậy liền bị giảng viên kia xua tay, hần nén giận vào trong, bực tức ngồi lại.

“Các em, Hoàng Thiên Anh đi du học, bạn ấy sẽ không học cùng chúng ta nữa”

Lời giảng viên vừa nói ra không khí đột nhiên rơi vào trầm mặc. Lý nào lại thế? Lâm Nhã Thy vừa chuyển lớp chưa bao lâu, nay Hoàng Thiên Ân đột ngột đi du học, nhân tài Quản trị kinh doanh ngày càng hao hụt thì phải. Nhưng mọi người đã sớm có đáp án cho riêng mình, chung quy lại người chuyển lớp là cho đổi ngành mà người đi du học là do thi trượt! Ngày hôm qua danh sách gửi về lại không có tên Thiên Anh cho nên họ đều đinh ninh nghĩ vậy!

Mà Băng Thanh lúc này như bị ném từ trên cao xuống, cảm giác tức giận đã vơi đi ít nhiều. Giây phút này lại bất giác nhìn về góc bàn cạnh cửa sổ, vẫn còn đó bóng dáng hần chăm chú nghe giảng hay lơ đãng ngắm cảnh vật bên ngoài. Bây giờ đã không còn tồn tại, cảm giác mất mát này lấy gì để lấp đầy đây!?

Cô hạ mi mắt, cố gắng che dấu cảm xúc hỗn độn trong lòng, thoáng buông tiếng thở dài rồi cúi đầu ghi chép.

Bên cạnh, Đình Luân quan sát cô không bỏ qua một chi tiết nào. Hần đã âm thầm điều tra ra Hoàng Thiên Anh chính là Hoàng Thiên Ân. Còn lý do khiến hần ta cải trang thành nữ giới chắc chắn là cả màn bí mật che dấu phía sau ánh hào quang ấy. Hiện giờ, hần ta đã đi Mỹ, loại bỏ một cái gai cũng là một chuyện tốt. Nghĩ vậy, đôi mắt cà phê toát lên ánh cười nhìn Băng Thanh càng thêm hứng thú.

Giờ giải lao, Băng Thanh thông dong thả bộ quanh trường, trong vô thức lại đi về chốn cũ.

Lòng khẽ trào lên từng đợt cảm xúc mãnh liệt, cô nắm chặt tay, không hiểu sao thời khắc này cô rất muốn gặp hắn, chỉ cần nhìn thôi cũng khiến cô mãn nguyện rồi.

Nhẹ nhàng ngồi xuống hàng ghế đá, Băng Thanh dựa lưng vào đó, đôi mắt lưu ly khẽ nhắm lại, cảm nhận mùi vị thiên nhiên trong con rét buốt.

Chợt, trong thâm tâm từng hình ảnh của hắn hiện lên rất rõ ràng, rõ ràng đến chân thực! Lúc hắn chăm chú đọc sách, lúc hắn mỉm cười hay lúc gấp đồ ăn cũng làm trái tim cô đập mạnh. Tất cả khiến cô vỡ oà trong hạnh phúc...

Một giọt nước mắt rơi xuống, Băng Thanh đứng phắt dậy hướng đến cổng trường mà tiến.

Cô không rõ mình đang làm gì, chỉ biết rằng nếu cô không hành động nhất định cả đời này sẽ hối hận!

Vẫy tay bắt vội chiếc taxi bên lề đường, Băng Thanh ngồi vào trong, nói địa chỉ rồi âm thầm chờ đợi. Thời khắc ấy bỗng nhiên từ phía sau, một vật đen trùm lầy đầu cô. Băng Thanh kinh hãi chưa kịp phản ứng đã lâm vào tình trạng mê man...

Lời tác giả: Đây là câu chuyện dài nhất mà tôi từng viết. Cũng không tránh khỏi có một vài chi tiết nhàm chán thậm chí lan man. Nhưng theo kinh nghiệm của tôi, diễn đạt càng nhiều thì càng làm cho người đọc dễ hiểu. Vậy nên có gì sai sót mong độc giả góp ý hoặc bỏ qua ^^

Trở lại với câu chuyện của chúng ta. Tôi chỉ nhấn với mọi người một điều, trên dòng đời này có những người trở thành vận mệnh gắn kết với chúng ta nhưng cũng có những người chợt đến chợt đi như một cơn mưa rào, dù chỉ là một giây ngắn ngủi nhưng cũng khiến bản thân ta chìm trong khắc khoải, nhớ nhung.

Mối tình đầu vừa chớm nở đã phụt tắt. Tất cả chỉ là mới bắt đầu cho một kịch bản sau này...

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Tìm Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32

Khoảng một lát sau, chiếc xe dừng lại ở một nhà kho cũ kĩ, cách xa trung tâm thành phố 7km.

“Hô, tiếp theo chúng ta làm gì đây?”- Gã côn đồ xóc Băng Thanh lên thả xuống nền đất ẩm ướt.

“Đồ ngu, bỏ cô ta lại đây đi. Ông chủ chưa có lệnh chưa được thả cô ta đi”- Một gã khác cục cằn đáp trả, vết sẹo nơi khoé mắt vì thiếu ánh sáng càng tăng thêm nét quỷ dị vốn có của khuôn mặt dữ tợn. Hắn quyết mắt nhìn về cô gái đang nằm giữa sàn rồi ra lệnh, “Mày trông chừng cho cẩn thận vào”

“Hey, anh sợ gì chứ, cô ta cũng là con gái, trói gã không chặt, có khi cô ta tỉnh dậy cậu chủ đã sang bên kia Thái Bình Dương rồi cũng nên. Và lại ông chủ chỉ muốn chúng ta giữ chân cô ta thôi mà” nói đoạn, hắn đảo mắt nhìn về Băng Thanh, cười thô bỉ, “Anh, cô ta cũng đẹp quá đi, hay là...”

Hắn chưa nói xong đã bị gã kia cho một cú vào đầu, buông lời tán thưởng:

“Không ngờ mày cũng thông minh phết”

Suy cho cùng trước mắt bọn hắn cũng là một mỹ nhân, đứng trước một mỹ nhân xinh đẹp tuyệt trần thế này, người không có dục vọng cũng trở nên khô nóng, huống hồ bọn hắn cũng chỉ là những gã đàn ông bình thường trong nhân loại lý nào lại từ chối bữa ăn thịnh soạn này?

Vì thế, hai người không ai hèn ai, ánh mắt như hồ đói nhìn về con mồi trước mắt. Ông chủ chỉ có lệnh canh chừng cô ta cẩn thận nhưng không có lệnh cấm đụng vào người cô ta. Món ăn hảo hạng này sao tụi gã có thể bỏ qua được?

Chỉ trong chớp mắt, hai gã côn đồ đã lột sạch quần áo của mình, thông thả tiến đến con mồi đang bất động giữa nền nhà. Chỗ này so với khách sạn không sạch sẽ cho lắm, nhưng không sao, bọn hắn có cách để đôi bên đều thoả mãn!

Bàn tay thô bạo của hai gã hung hăng lột bỏ áo quần của Băng Thanh. Chỉ trong nháy mắt, cơ thể nõn nà, xinh đẹp hiện ra trước mắt, hai gã đàn ông không hèn cùng nhau nuốt nước bọt ra vẻ thèm thuồng đến cực độ...

Một cánh tay không yên phận chạm vào thân thể trắng như ngọc tha hồ mon trón, cánh tay kia giữ chặt lấy đầu Băng Thanh cúi xuống hung hăng gặm nhấm. Mà hai người này sớm đã bị dục vọng chi phối, ánh mắt đục ngầu thu hết những vẻ đẹp vào trong con ngươi đã sớm bùng lên ngọn lửa vì ham muốn, thân dưới của hai gã trai đã căng cứng từ bao giờ, dục vọng nguyên thủy không ngừng gào thét dữ dội.

Đúng lúc này, ngoài trời sấm rền vang, gió quật mạnh vào cánh cửa mục nát mở toang, mưa xối xả trút vào. Một gã chửi thề đứng dậy đi đóng cửa về mặt cực kỳ không đành lòng.

Gã còn lại vẫn đang từ từ thưởng thức con mồi dưới chùm ánh sáng mờ nhạt do những tia chớp hắt vào.

Gương mặt xấu xí của hắn tha hồ vui vào ngực cô liên tục nhấm nháp, đến lúc không thể chịu đựng thêm được nữa, hắn liền đứng dậy trút bỏ lớp quần vương bận cuối cùng, thân hình lực lưỡng của hắn trượt dài lên cơ thể mỏng manh.

“Đoàng” Một tiếng sấm vang lên khiến trời đất nghiêng ngả.

Thanh âm rất lớn nhưng gã không bận lòng, gã đôi tư thế, dùng cái lưỡi linh hoạt của mình liếm khắp người cô, sau một lượt kích thích nhu tình, gã lao đến hung hăng liếm mất đôi môi anh đào, điên cuồng kẹp chặt đôi tay nhỏ bé của cô, đột nhiên lúc này, cặp mắt lưu ly khẽ mở. Gã hơi ngừng lại, dùng cơ thể mình đè lấy đôi phương.

Băng Thanh nhất thời cảm thấy vô cùng ghê tởm với hành vi đồi bại của gã, lấy hết sức bình sinh cô co chân thúc vào hạ bộ của gã, trong nháy mắt liền bật dậy nhanh chóng.

Mà gã đàn ông kia vô cùng bức xúc vì chưa thỏa mãn, ngay sau đó gã dùng tay kéo Băng Thanh nằm vật xuống. Lúc này, một gã khác đã đóng xong cánh cửa liền tiến về đây, còn chưa kịp phản ứng lại nghe tiếng sấm xẹt ngang bầu trời, từng luồng ánh sáng trắng hắt vào không trung chiếu lên đôi mắt đỏ ngầu như thú dữ của cô gái.

“Cút đi”

Một tiếng hét vang lên, Băng Thanh điên cuồng giằng co thoát khỏi sức mạnh của gã trai. Hai gã chưa kịp hoàn hồn, lại thấy kinh sợ khi nhìn vào đôi mắt chết chóc ấy. Ánh mắt ấy cực kì khát máu!

Thời khắc này họ cảm thấy, chỉ một chút nữa thôi, ánh mắt kia sẽ giết chúng tức tức..

Thần sắc gã mặt sẹo hơi chấn động, sau đó gã bật ra tiếng cười khà ồ, nương theo tia chớp cơ thể trần truồng của hắn ghê tởm đến kinh người, “Cô em việc gì phải thế, vui vẻ chút không phải tốt hơn sao?” Hắn không tin một cô gái liễu yếu đào tơ thể này lại chống trả được hai người đàn ông cao to như hắn!

Nhưng bọn chúng đã nhầm..

Ngay khi tên mặt sẹo vừa bước lên phía trước, ánh mắt dục vọng quyết nhìn cô một lượt, cánh tay đưa lên định bắt lấy cô cũng là lúc Băng Thanh lao vào cắn xé hắn như một con thú dữ...

“Con điên này...”- Gã rít lên đầy giận dữ, cánh tay to khỏe bị cô cắn đến bật máu.

Gã còn lại thấy thế nhanh chóng bước đến túm tóc cô giật ngược.

Nhưng chỉ một giây sau đó, Băng Thanh xô hắn bỏ chừng giữa nền.

Hai gã lúc này giận đến phát điên hung hãn đến vây lấy cô, mà Băng Thanh cũng không biết mình lấy đâu sức mạnh để đập hai tên này văng ra xa đến thế. Đến lúc thần trí khôi phục, cô kinh hãi mặc lại áo quần, chộp lấy balô rồi chạy vụt ra khỏi nhà kho đột ngột...

Trời đã về tối, Băng Thanh cứ chạy, chạy mãi, chỉ sợ dừng lại một giây sau đó cái chết sẽ vồ lấy cô. Mưa xối xả tấp từng hạt mưa đau rát, Băng Thanh chạy điên cuồng giữa cánh rừng âm u, lạnh lẽo, không rõ bao nhiêu gai đã đâm vào da thịt đau buốt, không biết đầu gối đã bật máu vì ngã quỵ từ lúc nào. Một lần ngã là một lần đứng lên, Băng Thanh khó nhọc dùng hết sức bình sinh chạy đi tìm sự sống...

Khi đã đuối sức, đôi chân yếu ớt không thể nhấc lên được nữa, cô bất lực ngã xuống. Có lẽ cô sẽ chết ở đây mất, không chết vì bị làm nhục cũng chết vì cái lạnh cắt da này. Bộ áo quần trong người đã mỏng manh nay lại nhàu nhĩ vì dính nước, từng giọt nước thấm thấu vào da thịt non nớt khiến cô càng thêm rét buốt, giờ phút này trông cô thật thảm hại! Cô thật sự không thể chịu đựng nổi nữa rồi. Tại sao? Tại sao ông trời lại tuyệt đường sống của cô như vậy...

Băng Thanh thẫn thức, từng dòng nước mắt ào ra dữ dội hoà cùng với những hạt mưa xối xả. Cái đói, cái rét, cái khát khiến cô không thể kiên cường thêm được nữa... Cô lịm đi nhanh chóng, trong cơn mê man cô bắt gặp Băng Nghi nở với cô một nụ cười, nụ cười ấy chứa đầy máu và nước mắt, máu phủ đầy khuôn mặt, máu giăng kín lối đi, máu ngập tràn như lũ...

Lúc Băng Thanh giật mình tỉnh dậy, trời đã tờ mờ sáng, ít nhất lúc này lưỡi hái của tử thần cũng chưa gọi tên cô. Cô chống tay chuẩn bị đứng dậy, mắt nhìn về cánh rừng mờ mịt, bật ngán trong lòng lại thêm sợ hãi. Cảm giác rét buốt lan truyền đến tận xương tủy khiến cô run lên từng đợt, nếu cô không tìm cách thoát ra khỏi đây e chỉ tới chiều thôi, thú người ta gặp chỉ là một thi thể!

Đột nhiên một cảm giác nhóp nhép truyền tới, Băng Thanh kinh hãi nhìn xuống dưới chân...

Ở đôi chân trắng ngần dày đặc những vết thương, một con rắn xanh lục đang bò qua chậm rãi...

Băng Thanh nhắm mắt, nín thở đè nén cảm giác sợ hãi ngay lúc này. Đến lúc tưởng chừng ngắt đi thì con rắn kia đã hoàn thành xong lộ trình của mình. Cô thở phào nhẹ nhõm, trấn tĩnh bản thân rồi đứng dậy tìm đường dẫn ra quốc lộ. Ra khỏi bia rừng, điện thoại cũng đã tiếp nhận được sóng. Băng Thanh mở balo, trượt nhẹ màn hình mở khoá, ấn đo một hồi cũng không dám gọi cho bố mẹ. Giờ này có khi họ cũng đã báo cho công an cũng nên, nhưng chưa đủ 24 giờ nhất định công an sẽ không truy tìm tung tích của cô. Để tránh phiền phức, cô nên suy nghĩ lại một chút.

“A lô. Uyên Linh à, cánh rừng cách thành phố 7km về hướng Bắc, đến hót xác tở về đi”

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Tìm Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Băng Thanh ngồi co ro tựa vào gốc cây gần đấy, hai bàn tay chà xát vào nhau tạo nên hơi ấm, xua tan đi cái lạnh bao phủ. Lúc này đầu óc cô mới thực sự tỉnh táo để tiếp nhận tất cả...

Tại sao hai gã kia lại bắt cô!? Bọn chúng biết cô có ý định tới sân bay tiễn Thiên Ân sao!? Vấn đề là tại sao suy nghĩ của cô lại bị hai kẻ không quen biết ấy nắm rõ như thế? Nếu đã như vậy...thì đây chính là hành vi ngăn cản, ngăn không cho cô tìm hân, tại sao vậy? Băng Thanh có dự cảm vụ đâm xe cảnh cáo lần trước với vụ này có điều gì đó liên quan với nhau. Trong chuyện này nhất định có uẩn khúc gì đó. Nhưng cố vắt óc mà suy nghĩ cũng không rõ bọn chúng có ý đồ gì. Người ghét cô, thù cô không ít nhưng dám ngang nhiên làm những chuyện thế này thì cô không thể tha thứ được! Băng Thanh là người có on tât trả, có thù tất báo không thể để những kẻ dám chà đạp lòng tự tôn của cô sống yên ổn! Bằng mọi giá cô phải trả mỗi hận này, mỗi hận bị bọn chúng đem ra làm nhục, nếu lúc đó cô không tỉnh dậy, có phải cô mãi mãi chết chìm trong giấc ngủ đó? Nghĩ vậy, bàn tay siết lấy nhau càng thêm mạnh mẽ...

Một lát sau, từ trong màn sương giăng kín lối, chiếc ô tô hiệu Lamborghini đỗ lại ven đường, từ trong xe Uyên Linh vội vã mở cửa lao xuống, vừa trông thấy Băng Thanh đã thồn thức nghẹn ngào, hốc mắt không kìm được chọt đỏ hoe:

“Băng Thanh, cậu có biết mọi người lo lắng lắm không? Điện thoại thì ngoài vùng phủ sóng, bố mẹ cậu thì gọi điện cho tở liên tục. Nếu cậu không gọi tở biết tìm cậu ở đâu đây?”

Băng Thanh chống tay ngồi dậy: “Được rồi, về nhà đã rồi tính, ở đây lạnh lắm”

Nhìn bộ dạng nhếch nhác của Băng Thanh, Uyên Linh cũng phần nào đoán được chỉ cần một cơn gió cũng khiến cả thân hình yếu ớt kia đổ ập ngay tức khắc. Vì vậy, không cần suy nghĩ nhiều, Uyên Linh vội vàng đỡ bạn vào xe, điều chỉnh nhiệt độ cao lên một chút rồi cho xe chạy.

Suốt chặng đường dài, Băng Thanh không mở miệng lấy một câu, cô dựa lưng vào ghế gắng gượng để bản thân không ngắt đi ngay lúc này. Mà Uyên Linh đang lái xe cũng không dám hỏi, chỉ khuyên bảo Băng Thanh chợp mắt một lát để lấy lại sức, từ đây về nhà ít nhất cũng mất 15 phút cũng đủ cho một con người khôi phục được thần trí.

“Cậu kể lại sự tình cho tở nghe đi”

Khi đã ngâm mình một giờ trong nước ấm, ăn bữa sáng qua loa và yên vị trên chiếc giường ấm áp, Uyên Linh rót một cốc nước ấm đặt vào tay Băng Thanh, ánh mắt tràn đầy sự quan tâm vừa có chút thống khổ thương cảm sâu sắc.

Nhận lấy cốc nước, Băng Thanh hít sâu một hơi rồi cũng đem sự tình ra kể...

Khi đã nghe xong đầu đuôi câu chuyện, Uyên Linh khá hoảng hốt, sau đó không nhịn được lại nhìn cô bằng ánh mắt đề phòng, “Cậu nghĩ ai là người gây ra chuyện này? Mà cậu có dám chắc lần sau hân không hại cậu lần nữa?”

“Không biết, mọi chứng cứ tở có được đều gây bất lợi cho bản thân. Chuyện 'tở' này nếu đồn đại ra ngoài, cậu nghĩ tở lấy tư cách gì để sống tiếp đây?” Vì Uyên Linh là bạn thân chí cốt nên mọi chuyện cô không ngại nói ra, là chị em tốt đôi khi tâm sự cũng thấy lòng nhẹ nhõm hân.

“Được rồi, cậu không tính bỏ qua cho hân luôn đấy chứ?”

“Băng Thanh tở là người có thù tất báo, tở đâu phải Phật bà hay thánh nữ sao lại dễ dàng tha thứ cho hân được. Rồi một ngày tở sẽ bắt bọn chúng trả giá” Nói đến đây Băng Thanh chọt nở nụ cười lạnh, ánh mắt lãnh khốc khiến Uyên Linh bất giác nổi da gà.

Thân với nhau bao nhiêu năm, chưa có bộ mặt nào của Băng Thanh là Uyên Linh chưa nhìn thấu nhưng ánh mắt chết chóc này thì đây là lần đầu tiên cô được lĩnh ngộ!

Lúc này, Uyên Linh nuốt khan một tiếng: “Được rồi, nếu cậu cần giúp đỡ cậu cứ nói với tở. Giờ thì nghỉ ngơi đi, để tở gọi điện thông báo cho cô chú biết cậu đã an toàn”

“Ừ, cảm ơn cậu, Uyên Linh”- Băng Thanh cảm động nói.

“Muốn cảm ơn thì cố gắng nghỉ ngơi cho tốt đi. Đừng lo lắng gì nữa. Vậy nhé, ngủ một giấc đi, để tớ bảo nhà bếp nấu món gì đó ngon ngon cho cậu”- Uyên Linh mỉm cười dặn dò thêm vài đôi câu nữa rồi đi khỏi.

Cánh cửa khép lại, Băng Thanh ngả đầu xuống, mắt nhìn chăm chú lên đỉnh màn, cảm giác trống vắng càng thêm rõ ràng. Từ bây giờ trở đi, mọi sóng gió đều không có người kia gần kề, mỗi ngày không có sự hiện diện của hắn không ngờ lại để trong lòng cô khoảng lặng lớn như vậy. Có lẽ bây giờ hắn đã quên cô, cũng đã bắt đầu một cuộc sống mới ở bên kia địa cầu. Một giọt nước mắt chợt rơi xuống, Băng Thanh mệt mỏi thiếp đi...

Quá trưa, sau khi ngủ một giấc dài, Băng Thanh tỉnh dậy, con mắt mệt mỏi cũng đã tan đi ít nhiều.

Khẽ vận người một cái, cô bước xuống giường ra phòng khách, giờ này Uyên Linh đi làm chắc cũng sắp về. Cô ấy là con một, bố mẹ hay công tác xa nhà, một mình trong căn nhà to lớn đúng là có chút cô đơn. Ngoài Uyên Linh, còn có thêm cô giúp việc lâu năm trong gia đình, số lần cô ấy ăn cơm ở nhà cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay! Cuối tuần là khoảng khắc đông vui nhất trong căn biệt thự này, vì khi đó bố mẹ cô ấy đều đáp chuyến bay sớm nhất về thăm con gái...

Băng Thanh trở vào bếp, tự rót cho mình một cốc nước ấm, nhìn cô giúp việc chừng 50 tuổi đang loay hoay nấu bữa trưa khẽ cô cất tiếng chào.

“Băng Thanh, cháu dậy rồi hả? Đợi một lát, cô đem đồ ăn ra ngay”- Cô Lan quệt mồ hôi lấm tấm trên trán, nở một nụ cười hiền dịu.

“Phiền cô rồi ạ”- Băng Thanh ái ngại mở lời, khoe môi anh đào đã có chút huyết sắc, nở nụ cười lễ độ.

Cô Lan xua tay: “Ôi dào, cháu là bạn thân của cô Uyên Linh, ông bà chủ xem như cháu như con cái trong nhà cháu còn ngại gì chứ?”

Băng Thanh định nói thêm gì đó thì lúc này Uyên Linh đã mở cửa bước vào, lên tiếng quở trách, “Cậu mà làm thế, tớ giận đấy!”

“Ừ được rồi, để tôi cất túi xách cho cô, cô đi rửa mặt rồi ra ăn cơm nhé!”- Băng Thanh bước đến giằng lấy túi xách trên tay Uyên Linh rồi cất giọng trêu chọc.

Sau đó là những lời đùa giỡn vang lên làm cô giúp việc cũng vui lây, rất hiếm khi căn biệt thự này toả nắng đến vậy!

Ăn xong bữa trưa, Uyên Linh lái xe đưa Băng Thanh về, sau khi trấn an cô vài câu, Uyên Linh liền quay lại chỗ làm.

Băng Thanh nhìn theo chiếc xe đã khuất, hít một hơi dài, ánh mắt vạn phần đắn đo, do dự mãi mới lấy hết quyết tâm đẩy cánh cổng bước vào.

Vừa đặt chân vào nhà, lòng Băng Thanh bất giác trầm xuống, chưa kịp lấy lại tinh thần thì bố mẹ đã vây đến hỏi han.

“Băng Thanh rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Mẹ đã báo cảnh sát thế nhưng họ bảo chưa đến 24 giờ không thể tìm con được”- Hốc mắt mẹ đỏ hoe, nắm tay Băng Thanh càng chặt, nhìn bà có vẻ tiêu tụy có lẽ từ đã thức trắng từ hôm qua đến giờ.

Bố bên cạnh ánh mắt u buồn muốn nói gì đó nhưng không thể thốt nên lời.

Băng Thanh ôm chặt lấy mẹ, mở miệng trấn an: “Con không sao rồi, bố mẹ đi nghỉ ngơi đi”

“Mẹ xin lỗi. Chắc con sợ lắm. Mẹ xin lỗi...”

Chỉ trong phút chốc, đột nhiên mẹ ngã quỵ xuống, Băng Thanh hét hoảng đỡ lấy mẹ, bố cũng nhanh chóng đến dìu mẹ vào phòng nghỉ ngơi.

Mà Băng Thanh lại không ngừng trách bản thân mình bất cẩn đã để mọi người lo lắng, nhìn theo dáng mẹ, cô gạt đi những giọt nước mắt xót xa rồi bước lên phòng...

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Tìm Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34

Một ngày giá lạnh, cô gái nhỏ ngồi lặng lẽ trên xích đu cạnh bãi biển. Từng cơn gió lạnh lẽo ập đến khiến đôi má cô đỏ ửng, mái tóc đen tuyền khẽ bay bay thanh thoát tựa dải lụa mềm mại của chốn thần tiên tiên cảnh...

Băng Thanh ngược mắt nhìn bầu trời xám ngắt như đồ tro, khẽ buông tiếng thở dài. Từ trong túi xách, lấy ra một vật nhỏ nhắn được bao bọc rất tinh tế,

hộp quà màu xanh thất hình nơ xinh xắn phản ánh cái tên thanh nhã của cô, bóc từng lớp băng dính, cô chậm rãi mở ra.

Bên trong là một sợi dây chuyền làm bằng bạc, mặt dây là hình mặt trăng được điểm xuyết những viên kim cương lấp lánh. Điểm nhấn khiến người ta kinh ngạc chính là mặt trăng màu vàng thoạt nhìn như đang toả thứ ánh sáng kiêu diễm làm say đắm lòng người, chưa nhìn đã mê!

Thoáng ngỡ ngàng, Băng Thanh nhìn đến phát ngốc. Vật này là quà của Thiên Ân tặng, nhìn qua cũng đoán được giá trị của nó không hề nhỏ! Hẳn thật sự coi trọng cô vậy sao?

Khẽ nắm chặt sợi dây chuyền trong tay, Băng Thanh nhìn về phong thư còn sót lại.

Chậm rãi lấy ra, từng nét chữ rần ròi, khoé khoắn hiện hữu trước mắt.

“Cô bé ngốc của tôi!

Khi em nhận được vật này có lẽ tôi không được nhìn thấy em nữa. Lúc này khoảng cách của chúng ta là một vòng Trái Đất hoặc xa hơn thế! Tha lỗi cho tôi khi tôi không ở bên em được, càng không thể giúp em vượt qua mọi khó khăn như lúc trước, xem như ân tình đó tôi đã gửi gắm vào sợi dây chuyền này! Có lẽ em sẽ hỏi rằng, tại sao lại là Mặt Trăng đúng không? Cô bé ngốc, từ khi gặp em điều tôi ấn tượng nhất không phải nụ cười của em mà là phong thái toát ra từ người em. Em giống như một mảnh trăng non đầu hạ, vừa cô độc, vừa lẻ loi, nhưng khó có sức mạnh nào huỷ diệt được! Em là người con gái mạnh mẽ nhất mà tôi từng gặp, dẫu quá khứ của em là những chuỗi ngày dài thống khổ nhưng em hãy tin rằng em không có lỗi. Bóng ma quá khứ ấy em hãy để nó ngủ yên đi, cũng đừng tự dằn vặt, hành hạ bản thân mình như thế nữa. Có lẽ em đã quên, nhưng khoảnh khắc em bị bắt phờ phạc vào chân hay tự làm tổn thương đến mình khiến lòng tôi thực đau nhói. Lúc ấy tôi đã quyết tâm rằng tôi sẽ bảo vệ em đến suốt cuộc đời... Nhưng mà tôi đã không làm được, một hành động cũng không. Tôi thật sự đã lầm, tất cả là do tôi tự huỷ hoại bản thân mình có khả năng thay đổi cả thế giới, tôi đã quên mất vốn từ lúc tôi sinh ra tôi không có sự lựa chọn, thứ em nhìn thấy, thứ em tán thưởng thật ra chỉ là lớp nguy trang cho tâm hồn cô độc của tôi! Hãy tha thứ cho tôi nếu mục đích ban đầu tôi tiếp cận em chỉ là nảy sinh lòng hiếu kỳ, nhưng mà tôi không biết vật phản chủ này đã thuộc về em từ lâu, tìm tôi chỉ vì em mà đập, mất tôi chỉ ngấm mình em thôi... Nay tôi đi rồi, em nhớ hãy bảo vệ chính mình không được để ai bắt nạt nghe không, em yếu đuối nhưng không được phép hèn nhát, em bất lực nhưng không được phép buông xuôi! Em hãy cứ là em, là cô bé tràn đầy nhiệt huyết nhất mà tôi từng biết. Chúc em bình an một đời...

Người từng yêu em - Thiên Ân”

Gấp phong thư lại, Băng Thanh chết lặng.

Hốc mắt đỏ hoe nhưng tuyên lệ lại không thể trào ra. Cõi lòng cô đau đến tê dại. Thì ra...hắn đã biết mọi chuyện, thì ra bấy lâu hắn bên cạnh cô tất cả là biểu hiện của thật lòng, vậy mà cô còn hồ nghi, chất vấn hắn, cô thật tệ...

Băng Thanh gói lại hộp quà, khó khăn đứng dậy, từng cơn gió mạnh mẽ táp vào mặt tê buốt.

Đôi chân trắng ngần đi dọc theo bãi biển, cô cứ đi, đi như kẻ mộng du tìm giải thoát cho chính mình...

Biển mùa đông xám xịt như tro, lãng đãng trên mặt nước là những màn sương giăng kín, thấp thoáng từng hạt tinh nghịch hoà tan vào không trung.

Băng Thanh nhìn về mặt biển đen ngòm, sóng vỗ vào bờ từng đợt dữ dội, gào thét giận dữ như thể đòi mạng thế gian. Cô chậm rãi ngồi xuống, những hạt cát lạnh lẽo bắt đầu xâm nhập vào da thịt mang đến cảm giác đón đầu, cô gục mặt vào đầu gối thực sự muốn khóc nhưng không thể. Chẳng ai biết rằng, giây phút này cô đang tự sinh tự diệt, tự đón đau, tự mỉm cười, so với hành vi cảm thụ của hai gã dị nhân suýt làm hại đời cô thì nỗi đau này khiến cô như lịm đi, cảm giác này khiến cô kinh hãi, vùng vẫy thoát ly giữa quá khứ và hiện tại không ngờ lại thống khổ thế này...

Không biết trải qua bao lâu, Băng Thanh ngẩng đầu, khuôn mặt dính đầy nước mắt, cô run rẩy chống tay đứng dậy...

Tách trà sữa trên bàn đã nguội lạnh. Không gian tĩnh lặng chỉ nghe mỗi hơi thở của đôi phương, bài nhạc “Một chút quên anh thôi” du dương từ đâu vọng tới lúc có lúc không làm tâm trạng thêm nặng nề.

Lúc này, Băng Thanh tâm tình lặng lẽ ngược mắt nhìn người kia.

“Anh...”

“Đừng nói gì cả”- Phía đối diện, Nghiêm Kiệt ngồi bắt chéo chân, tư thế toát lên khí chất mê người lấn át cả không gian yên tĩnh.

Băng Thanh cụp mắt, nín lặng. Cô cũng không rõ hắn muốn gọi cô ra đây làm gì, nhưng hơn nửa giờ rồi hắn vẫn ngồi lặng im chẳng nói chẳng rằng khiến cô thực sự khó chịu.

Sau một hồi lâu, đôi mắt màu hổ phách lặng lẽ quan sát Băng Thanh một cách chăm chú, cánh tay thon dài đưa cốc cà phê đã nguội lên khuấy đều, hắn chợt mở miệng:

“Có lẽ trong tương lai tôi sẽ hạn chế gặp em”

Băng Thanh thoáng sửng sốt, gấp hay không gấp có liên quan gì đến cô sao hắn phải thông báo? Tên này rốt cục có ý đồ gì?

“Em không muốn hỏi tôi đi đâu sao!”

Băng Thanh hít sâu một hơi, bỗng cảm thấy rất muốn cười nhưng không thể cười nổi. Lúc cô đang trên đường về, hần đột nhiên gọi điện báo cô đến đây, tâm trạng đã không tốt còn phải ngồi lặng yên cả nửa giờ, cô thật muốn bỏ não hần xem bên trong chứa gì khiến cô phẫn uất thế này.

Hồi lâu sau, cô mới lười biếng hỏi lại, “Nếu anh đã muốn nói chẳng lẽ còn đến lượt tôi mở miệng?”

“Cô bé thông minh”- Nghiêm Kiệt khẽ bật cười, ánh mắt tràn đầy tán thưởng, thần sắc câu hồn đoạt phách càng thêm mỉa mai.

“Tôi không muốn hôm nay phải nói lời vĩnh biệt mà là hứa hẹn một lời trùng phùng”

Tâm tư Băng Thanh nổi lên một hồi khó hiểu, hần có âm mưu gì? Con người trước mặt rất khó nắm bắt, những lời hần nói ra một kẻ nghèo chất xám đúng là không thể hiểu nổi, một câu đa nghĩa, hần quả là người nguy hiểm! Mà Băng Thanh đã sớm giác ngộ một điều rất dễ phòng người này một cách cao độ!

“Ý anh là...”- Băng Thanh nheo mắt nhìn vào đôi đồng tử màu hổ phách sâu thẳm, cố tìm ra một khe hở nhưng vô vọng. Hần không nói đùa!

Nghiêm Kiệt vô cùng hứng thú, không né tránh ánh mắt của cô, ngược lại còn dùng sự uy nghiêm vốn có để áp chế đôi mắt lưu ly, “Ý của tôi đã rõ... tới lúc đó, em cũng không thể thoát khỏi tay tôi”

Băng Thanh bắt giác run rẩy, ánh mắt sắc lạnh kia giống như tìm cô để... báo thù vậy!

Tâm tư cô nổi lên một hồi khẩn trương, ngón tay siết chặt lấy nhau, cố gắng đè nén cơn kinh hãi lúc này:

“Tiền bối Nghiêm Kiệt thật biết nói đùa. Dù gì chúng ta cũng từng là thanh mai trúc mã với nhau. Ý anh như vậy thật khiến người ta hiểu lầm”- Lời cô đã rõ, chính là đập tan ý định của hần, hần thật sự có nhã hứng muốn chơi đùa với cô sao? Chuyện này không thể!

Chỉ thấy lúc này Nghiêm Kiệt nhàn nhã đứng dậy, cánh tay chắc khỏe chống lên bàn, nhìn cô từ trên xuống. Băng Thanh nhất thời kích động muốn chạy trốn...

Trong chốc lát, hần vươn cánh tay thon dài nắm lấy lọn tóc đen bóng của cô, cúi xuống thì thầm, hơi thở khẽ vờn quanh vành tai nhỏ nhắn:

“Vậy sao!? Nếu như tôi nói đây không phải đùa. Em hiểu lầm cũng tốt”

“Anh...”- Băng Thanh thoáng nghẹn lời, trò chơi ma quỷ này khiến cô kinh hãi, hơi thở lạnh lẽo kia chẳng khác gì Tu la dưới địa ngục. Rốt cục, cô đã đắc tội gì với hần!?

Đúng lúc này, di động hần bỗng nhiên vang lên, Nghiêm Kiệt nhíu mày nhìn cô đầy trào phúng, lấy điện thoại đến cửa sổ cách đó không xa.

Tâm tư đang lừng lờ treo ngược của Băng Thanh bấy giờ mới có dịp định thần lại. Cô thả lỏng cơ thể, hít sâu một hơi. Hần quả thực nguy hiểm, vừa giống như con báo đen uy quyền, vừa giống như con chim ưng dũng mãnh khiến người ta sợ hãi đến ngạt thở. Băng Thanh không rõ mình đang trải qua chuyện gì nhưng sự sợ hãi này đúng là không có từ ngữ nào diễn tả được.

Lúc còn nhỏ, đối với cô hần thật sự nhạt nhòa không chút ấn tượng, nếu có cũng chỉ là những lần hần đến nhà chơi, mà lúc ấy hần và Băng Nghi quấn lấy nhau không rời, cô từng nghĩ tương lai không sớm thì muộn hai người ấy cũng là cô dâu chú rể xinh đẹp nhất, mà cô lúc ấy chỉ luôn nghĩ đến sự đố kỵ, ghen ghét trong lòng, chưa từng để ý đến bất cứ điều gì. Đúng như tên Đinh Luân nói, cô thật sự rất kiêu ngạo, sự ngạo lãnh của cô nằm trong suy nghĩ, không tiếp xúc với ai, không quan tâm tới người nào. Nghĩ đến đây, Băng Thanh không tự chủ được lại nhìn về dáng người cao lớn của hần, ở hần toát lên một loại khí chất vương giả quyền quý khiến người ta bất giác quy phục. Băng Thanh không lầm, chính là cảm giác này, cảm giác hần như vị tối thượng bề trên nắm trong tay cả thiên hạ mà những người như cô lại không có cách gì phản kháng chỉ biết vô lực mặc hần thao túng. Bất chợt, hần cũng xoay người nhìn về phía cô, khoé môi lạnh băng đột nhiên nở nụ cười yêu mị. Băng Thanh thoáng hoảng hốt thu lại tầm nhìn, cúi xuống cầm tách trà sữa lên uống. Từng dòng sữa nguội lạnh dội thẳng vào cổ họng truyền đến cảm giác tê tái tận ruột gan...

Cô đặt chiếc cốc lên bàn, trong phút chốc bàn tay đã bị khí lạnh xâm chiếm. Bàn tay hần thật sự rất lạnh giống như có hàng ngàn lớp hàn băng bao phủ không cách gì tan rã.

Cô thoáng sùng sốt, hành vi này quả thực rất lớn mật, hần và cô đâu phải tình nhân gì cho cam, lấy tư cách gì để nắm tay cô?

Băng Thanh chậm rãi thu tay về nhưng lại thôi thúc hần bị giữ chặt hơn, cô định nói nói gì đó thì đã bị hần cướp lời:

“Cô bé ngoan, yên phận một chút”

Nói rồi, cánh tay còn lại của hần duỗi ra lau nhẹ khoé miệng Băng Thanh, liền đó đem lên miệng ném thư, “Ngọt quá”

Mà Băng Thanh lúc này ngây như phỗng, quên cả việc phản kháng, đôi mắt lưu ly mở to nhìn hành động bạo gan của hần, lại cảm thấy kinh sợ khi nhìn vào ánh mắt tràn ngập nhu tình như nước kia.

Hít sâu một hơi, cô trấn tĩnh bản thân:

“Phiền anh thả tay tôi ra”

Nở một nụ cười khuyh thành tuyệt thế khiến cô si ngốc, Nghiêm Kiệt rất thoải mái buông tay cô ra, chậm rãi đứng thẳng người nhưng đôi mắt sâu thẳm kia lại khoá chặt lấy cô một giây không rời. Băng Thanh thề, đây là lần đầu tiên đối diện với đàn ông bản thân cô mất bình tĩnh đến vậy, phải nói là căng thẳng hơn cả kì thi "Chứng chỉ an toàn" của Thanh Du. Dưới tác động của hắn, cô cũng đành cắn răng nhìn trực diện đối phương không chút né tránh. Nếu cô không làm vậy nhất định sẽ tạo sơ hở cho hắn đạt được, đã là người liều lĩnh cô đương nhiên sẽ không cho hắn cơ hội, một chút cũng không!

Một lúc sau, đôi mắt hổ phách khẽ dời đi, thần sắc cũng hiện lên vẻ vội vàng không hề giấu diếm:

“Cô bé đáng yêu, tôi còn có việc, hẹn gặp em sau”

Ngay sau đó, thân hình cao lớn của hắn chậm rãi rời đi, dần dần khuất sau cánh cửa thủy tinh trong suốt...

Lúc này Băng Thanh mới dám thở mạnh, nhanh chóng chụp ngay cốc nước lọc lên uống một hơi cạn sạch. Cô bé dễ thương à? Lời nói của hắn làm cô kinh tởm đến phát nôn. Đầu óc cô thoáng trống rỗng, hơi thở loạn nhịp dần dần khôi phục. Nhưng lời nói ma mị của hắn thì lại dai dẳng bên tai không ngừng, giống như tiếng chuông phát ra từ địa ngục lạnh lẽo... Ngày chủ nhật u ám của cô cứ thế kết thúc trong nỗi sợ hãi muôn phần...

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Tìm Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

Vài ngày sau đó, phương tiện thông tin đại chúng không ngừng đưa tin về vụ thảm sát ở cánh rừng Sơn Nham...

Quá trưa, lúc này Băng Thanh đang ngồi nhâm nhi ly trà sữa thơm ngát, thông thả lướt web để giết một ngày nhàm chán. Đôi mắt lưu ly khẽ dừng lại ở tiêu đề bài báo Pháp Luật in dòng chữ "Hai thi thể chết thảm tại Sơn Nham" thu hút rất nhiều người xem.

Sơn Nham? Cái tên này nghe qua rất quen thuộc, Băng Thanh nhíu mày như cố nhớ ra điều gì đó, tay không tự chủ được khẽ click chuột vào xem.

“Ngày hôm qua 10/11/2015 hai thi thể được tìm thấy tại khu rừng Sơn Nham - cách xa thành phố Du Sinh 7km về hướng Bắc, được biết nơi đây là địa hình hiểm trở, lại thưa thớt dân cư. Vào lúc 15h cùng ngày, người đi rừng phát hiện hai nạn nhân này tử vong trong tình trạng trên người có nhiều vết đâm. Theo như kết luận của cơ quan Pháp y, hai bên đã xảy ra xô xát không làm chủ được hành vi nên đã gây ra cái chết thương tâm. Hiện nay danh tính hai người đã được xác nhận...”

Con chuột trong tay Băng Thanh đột nhiên rơi xuống, đôi mắt lưu ly mở to hết cỡ nhìn về tấm ảnh cạnh bài báo. Hơn một phần bức ảnh chân dung đã bị làm nhoè nhưng vết sẹo ghê người của gã kia thì không có cách nào che giấu được, dù cho hai kẻ này có hoá thành tro cô cũng nhận ra, huống hồ những hành vi đồi bại của hai gã cô chưa kịp 'báo đáp' đã chết thể này có quá dễ dàng cho bọn chúng không!?

Ngón tay cô khẽ run run, đáy mắt tĩnh lặng bỗng nổi lên từng hồi sợ hãi, quá khứ kinh hoàng ngày hôm đó như thác lũ ập về khiến cô kinh hãi tột độ. Nếu lúc đó cô không trốn thoát, có lẽ bây giờ trên bài báo không chỉ có hai mà sẽ là ba thi thể...trong đó có cô.

Băng Thanh hít sâu một hơi, lấy lại điềm tĩnh vốn có cố gắng đọc xong bài báo...

Về cái chết của hai gã này Băng Thanh có chút hồ nghi, chẳng phải bọn chúng là đồng bọn của nhau vì lý do gì lại đâm chém đến mức thương vong? Hơn nữa thi thể lại không được tìm thấy ở nhà kho mục nát kia mà cách đó khá xa, ước chừng vài chục mét, cứ cho nguyên nhân ẩu đã dẫn đến mất mạng, nhưng ít nhất một trong hai người cũng phải có người sống, đằng này đều tử vong cả hai, nhất định người còn lại không phải tự sát mà là bị kẻ thứ ba ra tay, bởi một khi nhìn thấy sinh mạng chính tay mình giết thì bản thân thủ phạm sẽ sản sinh cảm giác sợ hãi, thời khắc đó nếu một người có tâm lý bình thường sẽ tìm cách chạy trốn, mà cũng chẳng có ai ngu ngốc lại tìm cách tự sát kết liễu đời mình, thời trung học cô cũng đã từng tham khảo qua chuyên ngành tâm lý tội phạm nên biết khá rõ. Cho nên kết luận của cảnh sát, khiến cô càng nghi ngờ hơn, vậy thì chỉ có một lý do...đó là có kẻ đứng sau chuyện này. Nhưng là ai thì vĩnh viễn Băng Thanh không hề hay biết. Có thể khẳng định rằng đây chắc chắn là hiện trường giả!

Mãi trầm ngâm suy nghĩ chuông cửa bỗng nhiên reo lên. Băng Thanh giật bản mình tắt máy, bước ra mở cửa.

Khách đến nhà là cô bạn Uyển Linh, vừa trông thấy Băng Thanh đã lao đến ôm chầm, khóc như hoa lê dưới mưa:

“Băng Thanh, tớ không muốn sống nữa, huhu...”

Băng Thanh chợt sững người trong giây lát, sau đó lại bắt đầu đi lắc đầu, dường như đã quá quen với cảnh tượng này, nhẹ nhàng vỗ lưng Uyển Linh an ủi, “Thôi, lại bị bỏ đá chứ gì, tớ cùng cậu đi trả thù là được phải không?”

Uyển Linh không ngừng nức nở, “Không, không phải... Em Nari nhà tớ vừa từ trần vào lúc 10 giờ sáng nay, tớ đau lòng quá...”

Nghe Uyên Linh nói xong, Băng Thanh âm thầm lau một giọt mồ hôi lạnh. Nari là con mèo tam thể mà Uyên Linh chăm sóc bao nhiêu năm nay, cũng có thể nói cô ấy xem nó như em gái của mình, còn đặc biệt làm một ngôi nhà bằng gỗ dành riêng cho nó. Lần cuối cùng Băng Thanh gặp là lúc lông Nari đã rụng gần hết, thân hình gầy gò ốm yếu khiến người ta nhìn vào cũng bất giác sợ hãi cho nên lia đời cũng là chuyện sớm muộn. Mà con bé Uyên Linh này lại khóc như chết cha mẹ khiến Băng Thanh thêm phần hoảng hốt, một sọc đen sỏ dài sau gáy, cô run run há miệng trấn an:

“Thôi, nín đi. Vào nhà đi, cứ chôn chân trước cửa thế này người không biết còn tưởng tớ bắt nạt cậu đấy”

Băng Thanh nhẹ nhàng đẩy Uyên Linh ra, lau đi màn nước mắt như mưa, thầm nở nụ cười khổ.

“Xem đi, mỹ nhân Uyên Linh của chúng ta không ngờ lại thế thảm thế này”

Lúc này, Uyên Linh đã ngừng khóc, ánh mắt biểu thị sự giận ngập trời vì bị chạm vào lòng tự ái, không ngừng lườm nguýt Băng Thanh “Cậu còn nói được nữa”

Băng Thanh cười cười, chẳng thèm đôi co với người dở hơi kéo luôn cô bạn trở vào nhà, phất chốc ần Uyên Linh ngồi xuống sofa: “Đợi tớ một chút, tớ đi lấy nước”

Một lát sau, liền bung ra một ly sinh tố xoài, nhìn vẻ mặt buồn như đưa đám của Uyên Linh không khỏi thờ dãi.

“Quên đi, dù gì nó cũng già rồi, cũng nên cho nó thoát kiếp chứ”

Uyên Linh không nói không rằng, đứng dậy đoạt luôn cốc sinh tố từ tay Băng Thanh đưa lên uống cạn, trong chốc lát, gương mặt xinh xắn lại toét lên nụ cười rạng rỡ:

“Cậu nói đúng, có lẽ tớ nên đi giải quyết nỗi buồn ngay lập tức”

Nói đoạn, liền kéo tay Băng Thanh lôi đi không thương tiếc, khí thế không khác đánh trận là bao nhiêu!

“Đợi đã, cậu muốn đi đâu?”

“Trung tâm thương mại thẳng tiến”

Uyên Linh nháy mắt đồng thời đẩy luôn Băng Thanh vào xe, gương mặt rạng rỡ không chịu nổi. Mà Băng Thanh lúc này mới hoàn hồn, nhìn thần sắc cô ấy, không thể tin nổi ít phút trước còn khóc đến độ trời long đất lở cơ đấy!

NewYork, Hoa Kỳ.

Màn đêm yên tĩnh, chỉ có ánh điện đường rực sáng rọi vào hắt lên gương mặt thần phong tuyệt mỹ của một thiếu niên đang ngồi lặng lẽ trong căn phòng u tối. Ngoài khung cửa sổ, từng cơn gió khẽ lướt qua phát ra từng tiếng kêu xào xạc của những tán lá vàng rộm, cảnh đêm đẹp đến mê lòng.

Bên ngoài, tiếng gõ cửa đều đều phát ra.

“Vào đi”- Chợt giọng hồ hởi cất lên, trong đêm tối tăng thêm nét quyến rũ đến chết người.

Cửa mở, một người áo đen bước vào trên tay là tập hồ sơ bí ẩn, bước chân trầm ổn tiến tới đặt tập hồ sơ xuống bàn, kính cẩn thưa:

“Cậu chủ, việc cậu giao, tôi đã xử lý gọn gàng, không chút sai sót”

“Rất tốt, đã phiền đến ông rồi, Ngã Khiêm”- Đôi môi mỏng nhẹ nhàng cất lên, cặp mắt sắc lạnh cơ hồ xuyên thấu nhìn chằm chằm vào tập hồ sơ đen, cánh tay thon dài khẽ lật từng trang giấy mỏng, bộ dạng cực kỳ chăm chú.

“Nếu không còn việc gì, tôi xin phép”

“Ừ”

Cánh cửa khép lại, gã mang y phục đen không ngừng lau mồ hôi lạnh, cơ mặt bất giác cứng lại khi nghĩ đến đáng vẻ tàn độc kia, thật giống ma quỷ thậm chí còn kinh người hơn giống tổ mù mịt trong những ngày hè, khiến người ta khiếp sợ từ tận đáy lòng!

Là người nào lại khiến cậu chủ bận tâm, tàn sát đám đàn em một cách tàn nhẫn như vậy? Càng nghĩ gã càng lạnh người, trong lòng âm thầm nổi lên một tia thương tiếc với hai số phận bi thảm. Đã đắc tội với người đó chỉ có một con đường chết!

Trong căn phòng lạnh lẽo kia, người thiếu niên chống tay ngồi lặng yên, cặp mắt như ngọc trai đen vô thức nhìn về khung ảnh, khoé môi bất giác nở nụ cười, âm thầm lên tiếng.

“Băng Thanh, đây là việc cuối cùng tôi có thể làm cho em. Kẻ nào dám hãm hại em đều phải chết!”

Lời tác giả: Viết đến chương này nhắc đến Thiên Ân tôi lại không cam lòng chút nào, rõ ràng bản thân tôi cũng rất muốn cho họ nhiều cơ hội nhưng mà...bất lực. Sắp tới đây sẽ có nhiều tình tiết 'huyết cầu' không chịu được... Xin đừng ném đá vào tôi. Cả nhà tối vui vẻ ^^

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Tìm Về* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36

Ăn xong bữa tối, Băng Thanh mệt mỏi trở về phòng, có trời mới biết bao nhiêu tinh lực ngày hôm nay đều bị Uyển Linh rút cạn trong một buổi chiều tới trung tâm thương mại. Chân căng mỏi như đã dành, còn bắt cô xách một đống đồ áo quần, giày dép, mỹ phẩm,... Báo hại cô bây giờ toàn thân rã rời như cọng bún!

Băng Thanh âm thầm gạt nước mắt, ngồi vào bàn viết luận văn, ít nhất cũng phải hoàn toàn trước chuyến tham quan sắp tới!

Đang chăm chú làm bài bỗng nhiên điện thoại reo, cô đánh rơi cả cây bút trong tay, vội vã lấy máy ra. Trên màn hình dòng chữ "Bóng đêm" không ngừng nhảy múa như nhịp tim đang đập loạn trong lồng ngực, cơ mặt bất giác co rúm lại, lấy hết can đảm cô nhấn nút trả lời:

"A lo..."

"Nhìn xuống dưới nhà..."- Chất giọng trầm thấp đặc trưng cất lên giống như một loại mệnh lệnh khiến Băng Thanh bất giác liếc mắt về cửa sổ.

"Anh đến đây làm gì?"- Lúc này, Băng Thanh đang thấp thòm nấp sau tấm rèm, len lén phóng tầm mắt nhìn về bóng dáng cao lớn của hân đang nhàn nhả dựa vào xe.

"Chỉ là muốn thăm em thôi!"- Hân nhàn nhạt trả lời.

Thăm cô!? Chỉ một câu nói khiến tâm tư Băng Thanh như có dòng nước mát chảy qua dễ chịu hài hoà như khe suối uốn lượn giữa tiết trời tháng Sáu. Nhưng chỉ trong nháy mắt cô hoàn toàn phủ nhận, âm thầm nhắc nhở hân chính là không phải người mà là ma quỷ, đúng, là ma quỷ hiện hình!!!

"Em định nấp ở đó bao lâu nữa!?"- Giọng nói nửa đùa nửa thật vang lên. Mà Băng Thanh sớm đã bàng hoàng như nuốt phải ruồi. Sao hân biết cô đang nấp ở đây? Vì vậy, Băng Thanh dám chắc cái chân lý 'hân không phải người' thực sự đã được chứng minh!

Băng Thanh xốc lại tâm trạng, bước ra cạnh cửa sổ nhìn thẳng vào hân, mà lúc này người đứng dưới cũng bình thân nhìn lên, bốn mắt nhìn nhau như có hàng ngàn tia lửa điện bắn vào không trung...

Khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, Băng Thanh bình tĩnh trả lời, "Làm sao đây, hiện nay tôi muốn trực khách, hẹn anh khi khác vậy?"

Nghiêm Kiệt giận quá hoá cười, sau một hồi yên lặng như tờ, khoe môi mỏng nhếch lên đầy mỉa mai.

"Đúng là em có ý định muốn tôi xông vào nhà"

Lời này vừa nói ra, Băng Thanh cảm giác mình sắp gặp phải thiên tai đến nơi, không ngừng ngăn cản, "Đừng manh động, bố mẹ tôi đang ở nhà đấy"

Xông vào nhà à? Hân xem nhà cô là cái chuồng heo ư, sao dám tùy tiện xông vào?

"Một là em xuống. Hai là tôi đành phải xông lên. Em cứ tùy ý chọn"

Cái gì!? Băng Thanh giống như bị đá đập vào đầu, sau một hồi đắn đo suy nghĩ liền âm thầm nghiêng rằng: "Được. Tôi xuống"

Cô tắt luôn máy, ném thẳng lên chiếc sofa gần đó, giận dữ giậm chân bước xuống nhà.

Tên này không dễ đối phó, hân nói được ắt sẽ làm được. Để tránh phiền phức tốt nhất sử dụng chiêu 'hai mặt một lời'.

Vừa trông thấy Băng Thanh, đôi mày rậm của Nghiêm Kiệt thoáng nhíu lại, ánh mắt chăm chú nhìn về bộ y phục trên người cô nhẹ nhàng lên tiếng, "Mỏng quá. Lạnh"

Băng Thanh thoáng ngẩn người, đúng là kiểu dáng pyjama này mỏng thật nhưng cô không nghĩ thời tiết bên ngoài lại lạnh thế này, bởi vì nhiệt độ trong nhà với ngoài trời luôn khác biệt nhau, mà lúc đầu cô cũng có ý định gặp hân đâu chứ?

Bỗng nhiên một cảm giác ấm áp từ đâu ập tới khiến Băng Thanh nhất thời sững sốt, đôi mắt lưu ly mở to nhìn chăm chăm chiếc áo đang khoác trên vai cô, hồi lâu sau mới ập ứng nói, "Anh...không cần đâu, tôi..."

"Chết vì sĩ"- Chưa để cô nói hết câu hân mặc lại áo, kéo tay cô rời đi.

Khuôn mặt xinh đẹp của Băng Thanh thoáng sa sầm. Hắn có cần phải nói cô thế không? Tuy rằng cô rất quan trọng thể diện, nhưng đâm người ta một nhát như thế dù tâm hồn sắt đá đến mấy cũng cảm thấy bị tổn thương.

Vì thế, chân cô nàng nào đó bám chặt lấy mặt đất, cố gắng thoát khỏi sức lực của người kia nhưng đã sớm bất lực, hắn thấy cô như vậy càng ra tay mạnh hơn. Băng Thanh đau đến phát khóc, cổ tay dường như cũng có vết bầm, cô gào lên, “Buông ra, không được sự cho phép của tôi anh không được kéo tôi đi đâu hết”

Bước chân người kia hơi ngừng lại, dường như bị chọc cười liên mở miệng, “Không được sự cho phép của tôi, em không có quyền cự tuyệt”

Dứt lời, hắn dùng sức kéo cô tới bờ hồ gần đó.

Từng cơn gió lướt phát tạt qua mặt mang lại cảm giác tê buốt đến từng thớ thịt, trong vô thức cô nhìn xuống bàn tay to lớn của hắn, thực sự rất lạnh lẽo, giống như băng tuyết ngàn năm không tan, cô nhất thời buột miệng, “Tay anh... lạnh quá”

Vừa nói xong câu này, Băng Thanh lấy tay che miệng, tự thấy mình vô cùng ngốc nghếch hận không thể tát vào mặt một cái, hắn có ra sao cô quan tâm làm gì chứ?

Cặp mắt màu hổ phách phút chốc ánh lên tia dịu dàng, nhiều năm trước, khi cô bé ấy nắm tay hắn cũng đã từng than như vậy.

“Nghiem Kiệt, tay anh lạnh quá”

Cô bé có bím tóc buộc lệch, đôi mắt bảo thạch to tròn, nở nụ cười rạng rỡ, cái lạnh làm đôi má đỏ ửng lên trông đáng yêu vô cùng.

“Đồ ngốc, tay anh lạnh mới cần em sưởi ấm”- Cậu con trai tầm mười tuổi khề nhéo chiếc mũi xinh xinh của cô bé.

“Anh thật là, chỉ có người nam mới sưởi ấm cho người nữ, chuyện đó anh cũng không biết sao?”- Cô bé chun chiếc mũi cao cao bất mãn trả lời.

“Băng Nghi, bé ngọc của anh, em cũng muốn anh sưởi ấm cho em à...”

“Tất nhiên...” - Băng Nghi thoáng gật gù, ngay sau đó dường như nghĩ ra điều gì, lại lắc đầu kịch liệt, “À, không, anh dám lừa em...”

“Haha... Băng Nghi đáng yêu quá! Sau này anh phải bắt em về nuôi mới được”

“Thật không? Là anh nói đó nhé!”

“Thật mà, anh thề”

...

...

“Nghiem Kiệt, anh muốn dẫn tôi đi đâu?”- Giọng nói bức bối của Băng Thanh kéo hắn trở về thực tại.

Nghiem Kiệt thoáng giật mình, lúng túng thả cánh tay nhỏ bé của Băng Thanh ra.

“Anh sao vậy? Tôi hỏi anh lần thứ ba rồi đấy” Tên này có bị nhược não không? Hắn cũng có lúc mất hồn như thế, thật kì lạ...

“Ngồi xuống đó đi”- Nghiem Kiệt chỉ về thềm đá cạnh bờ hồ, từng bậc dẫn xuống hồ nước trong xanh.

Ngày hè, nơi đây là chốn hò hẹn của đám tài tử giai nhân, vì không khí ở đây khá thoáng đãng lại rất yên tĩnh cách biệt với chốn đô hội ngoài kia. Nhưng mà, thời khắc này là tháng 12 - tháng- giá- lạnh- nhất- năm, hắn lại dẫn cô ra đây 'hóng' gió không phải quá điên rồi chứ?

Nhưng có một điều Băng Thanh không biết rằng, nơi đây đã in sâu vào kí ức của Nghiem Kiệt từ rất lâu!

“Anh không định cho tôi hít gió bồ phôi đấy chứ!”- Băng Thanh nheo mắt hồ nghi, đầu thế nào vẫn nên xác nhận lại.

“Em không can tâm?”- Hắn điềm nhiên hỏi lại, ánh mắt dịu dàng đã sớm bị che dấu hoàn toàn.

“Hả!?” Hắn làm sao vậy!? Ít phút trước như người mất hồn, ít phút sau lại thành 'tàng băng di động' lạnh hơn cả gió mùa Đông Bắc!

“Em nghe cho rõ đây...”- Hắn sớm đã không quan tâm đến cảm giác của Băng Thanh như thế nào, vô cùng độc đoán mở miệng, “Từ nay trở đi, chúng ta có thời hạn 3 năm để nghĩ về nhau. Nếu em không muốn anh, không sao, chỉ cần anh muốn em là được. Cho nên, ngàn vạn lần đừng mong rời khỏi anh. Về sau càng không thể”

Băng Thanh có cảm giác mình vừa nuốt phải một con ruồi, cơ mặt bỗng nhiên cứng ngắc như trát xi măng, ngay cả khoe môi anh đào cũng dờ ra như rô bốt, mạch máu cơ hồ cũng ngưng tụ lại. Lời hắn nói cứ văng vẳng bên tai như một nhát dao đâm thẳng vào thính giác. Băng Thanh dám chắc mình đang nghe lầm!

Không biết trải qua bao nhiêu lâu, khoẻ môi anh đào mới dám động đậy:

“Anh vừa nói gì?”

Thay vì trả lời của cô, hần khẽ cúi đầu xuống, không nói không rằng nhấc chiếc cằm tinh tế của cô lên nuốt trọn. Khoẻ môi băng giá nhanh chóng hoà tan vào cái miệng nhỏ xinh, thời khắc này Băng Thanh đứng ngây như phỗng, đôi mắt lưu ly trợn ngược như gặp quỷ hiện hình.

Mà hần lại thoải mái gặm nhấm môi cô vừa mang ý khiêu khích vừa mang ý trừng phạt. Chiếc lưỡi ngọt ngào không ngừng tàn sát trong khoang miệng cô, rút hết không khí của đối phương, không chừa một cơ hội né tránh..

Băng Thanh muốn kháng cự nhưng vô lực, hai tay đã bị hần khoá chặt chỉ biết bất lực mở to mắt ra nhìn.

“Thật tệ. Em cũng đâu phải hôn nhau lần đầu, nhấm mất lại”- Thanh âm trầm thấp thì thầm bên tai mang theo sự quyến rũ ghê người khiến toàn thân Băng Thanh bất giác nổi da gà.

Khi đã thỏa mãn, hần buông cô ra, Băng Thanh có cảm giác mình sắp chết vì ngạt, quả thực nếu hần kéo dài thêm một giây nữa cô sẽ ngất ngay lập tức!

Khẽ đưa tay quyết miệng, Băng Thanh đưa đôi mắt ngút ngàn lửa giận nhìn hần, chất giọng trong trẻo bấy lâu đã bay đâu mất chỉ còn lại những tiếng nghiến răng ken két, “Hạ lưu, anh rút khỏi tầm mắt của tôi luôn đi”

Nói xong, cô cời áo ném về phía hần, nện gót giày bỏ đi trong phần uất tột cùng.

Vừa đi được hai bước đã bị hần kéo lại, mắt đà, cô ngã ngay vào lồng ngực rắn chắc, hương thơm thoang thoang bao quanh, đây là mùi hương nam tính nhất mà cô từng ngửi qua, bất giác hai gò má lại đỏ bừng, sự giận dữ đã bay đâu mất tiêu. Cô cố gắng vùng vẫy, hần càng kẹp chặt hơn. Thật lâu sau đó, hần mới mở lời, giọng điệu thê lương như bản vĩ cầm trong đêm vắng.

“Đầu em không phải em. 3 năm không gặp tôi sẽ nhớ em. Nhưng 3 năm sau đó em nhất định phải là của tôi. Em hãy nhớ lấy”

Dứt lời, hần xoay người bước đi, bóng lưng cao lớn đồ dài trên mặt đường lạnh lẽo có chút cô độc. Băng Thanh nhìn theo, nhìn đến khi bóng lưng ấy tan trong tầm mắt. Trái tim khẽ đập lên từng hồi run rẩy, đưa tay chạm vào, Băng Thanh thoáng ngây dại, ở đây có hơi ấm của một người..

Chỉ có điều cô không biết rằng, mọi thứ chỉ là mới bắt đầu, bắt đầu cho một cuộc sống về sau..

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Tìm Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Khác với những trường điểm trong quốc gia, vào mỗi dịp cuối năm đại học Thanh Du thường tổ chức hoạt động ngoại khoá cho những tân sinh viên mới vào trường.

Năm nay, khoá Băng Thanh được vinh dự đi tham quan tại một điểm du lịch nổi tiếng ở dải đất miền Trung còn cát mang tên Động Thiên Đường. Chuyến đi kéo dài 3 ngày 2 đêm cho nên được chuẩn bị vô cùng chu đáo, mọi thủ tục đã được hoàn thành cách đây một tháng..

Ngay từ sáng sớm, những gương mặt rạng rỡ đã tập trung đầy đủ tại cổng trường, Băng Thanh tay xách nách mang một đồng đồ ăn vặt nhanh chóng bước lên chiếc xe khách hạng sang.

Tiếng ồn ào như ong vỡ tổ của nhóm nữ sinh khiến người ta phải đình tai nhức óc, đã có lúc Băng Thanh thảm thán phục công suất làm việc của họ quá thật đến thánh còn nề! Mà sự hưng phấn cao độ của họ ắt hẳn có lý do...

Chọn cho mình chỗ ngồi cạnh cửa sổ gần cuối đuôi xe, đem đồ đạc linh tinh cất lên trần, cô thờ phào một hơi liền ngồi xuống. Thư thái chưa được bao lâu lại nghe đám nữ sinh không ngừng la toáng lên so với chiếc loa thầy phụ trách đang cảm có sức công phá hơn rất nhiều..

“A....Biết tin gì chưa? Hôm nay hoàng tử Thanh Du đi cùng chúng ta đấy!!!”- Một nữ sinh kinh hô thành tiếng, cái đầu nhỏ nhún chui ra khỏi cửa mong được ngắm ai đó nhiều hơn.

“Oa... Từ trước đến nay, những chuyến đi nhặt nhẻo thế này anh ấy chưa bao giờ tham dự, sao hôm nay lại có sự khác lạ thế nhỉ?”

“Đồ ngốc, quan tâm làm gì, được ngắm anh ấy chẳng phải chúng mình phúc khí quá tốt sao, cậu còn suy nghĩ nhiều như thế làm gì?”

“Thật hạnh phúc! Lát nữa tớ phải thấp hương khăn cầu ở giếng Trời mới được”

“Đúng rồi, giếng Trời, xem như cầu vận may mong cái liếc mắt của anh ấy là tốt lắm rồi”

“...”

“...”

Ngược lại với tâm tình hưng phấn của đám nữ sinh, Băng Thanh chỉ âm thầm liếc mắt khinh bỉ. Mỹ nam sâu bọ có gì tốt sao ai cũng si tâm vọng tưởng vậy? Chỉ cần thấy mặt hán cô hận không thể in lên đó vài dấu chân cho bồ tức!!!

“Xin lỗi, tớ ngồi đây được chứ?”- Một nữ sinh có gương mặt khả ái, đến bên Băng Thanh nhỏ giọng cất lời.

“À, được, cậu cứ tự nhiên đi”- Băng Thanh khẽ gật đầu, quãng đường từ đây đến địa điểm tham quan còn khá xa, có thêm người tám nhăm cũng đỡ chán hơn nhiều. Nghĩ vậy, đôi môi anh đào nở một nụ cười xã giao.

“Tớ là Nhiên Vỹ, lớp Tài chính kinh doanh, rất vui được làm quen với cậu”- Cô nữ sinh mỉm cười.

“Tớ là Băng Thanh, lớp Quản trị kinh doanh”

Nhiên Vỹ quan sát Băng Thanh hồi lâu, sau đó từ trong đáy mắt hiện một tia tán thưởng, “Giọng cậu hay thật đấy. Nhưng mà, thứ lỗi nếu tớ mạo muội, nói thật từ đầu năm nay cậu rất nổi tiếng. Được hoàng tử Đình Luân chiều cố khiến bao người tức đến nổi mắt”

“Cậu...quá đề cao tớ rồi”

Một giọt mồ hôi lạnh không ngừng tuôn dài sau gáy Băng Thanh, lại nghĩ đến lời Nhiên Vỹ vừa nói da gà bắt giác dựng lên vì ớn lạnh. Nếu vận khí cô đã tốt thì sẽ không gặp cái tên khắc tinh đó rồi. Nhưng mà...’ở trong chốn mới biết chốn có rận’ có ai thấu hiểu cảm giác được hán 'chiếu cố' mỗi ngày như cô chứ?

Nhiên Vỹ định nói thêm gì đó, nhưng ánh mắt vừa nhìn lên phía trước, lời nói vừa dâng đến miệng bỗng nhiên cứng đờ. Mà tiếng ồn ào cũng phút chốc im bặt, không khí đượm vài phần phiêu đảng, đám nữ sinh ít phút trước còn thoải mái hò hét nay đến cả tiếng hít thở còn nghe rất rõ ràng.

Băng Thanh chuyển tầm mắt nhìn theo Nhiên Vỹ, hiếu kì lên tiếng, “Cậu...”

Lời nói tiếp theo bị cô nuốt vào một cách khó nhọc. Có trời mới biết, cô cũng bị dáng vẻ của hán làm cho mê muội, ngay cả khoe môi đang cười cũng trở nên cứng ngắt...

Bộ y phục đắt tiền ôm trọn thân hình cao lớn, gương mặt anh tuấn toát lên khí chất phi phàm thoát nhìn như bậc thiên tử, đôi mắt màu cà phê khiến người ta lỡ nhìn vào đã bắt giác trầm luân. Cả con người mang dáng vẻ cao cao tại thượng quả là bảo vật hiếm có của thế gian...

Băng Thanh âm thầm nuốt một ngụm nước bọt giấu vẻ thất thố của mình, một hồi sau vội ngoảnh mặt làm ngơ, đôi mắt lưu ly cứ thế dán chặt qua khung cửa sổ...

Phía trước, Đình Luân bộ dạng rất thông thả, hai tay kiêu ngạo đút vào túi quần. Mỗi bước chân của hoàng tử nhắc lên là mỗi lần mọi nữ sinh âm thầm cầu nguyện hán sẽ ngồi cạnh. Nhưng là...

Bỏ qua bao cặp mắt háu đói, khoe môi kiêu bạc hơi nhếch lên, không chút chần đi thẳng về cuối đuôi xe....

Đám nữ sinh đầu xe lại được dịp đưa ánh mắt ngập lửa lườm đám nữ sinh cuối xe... Một màn độ mắt có sức tàn phá nhất trong lịch sử được xác lập.

Không khí bỗng chốc hạ xuống âm độ khiến Băng Thanh cũng bắt giác run rẩy theo, càng nghẹt thở khi hán đang dừng ở hàng ghế cô ngồi... Và nghiêm nhiên hàng ghế của Băng Thanh trở thành trung tâm của mọi ánh mắt sát thủ!

"Tôi muốn ngồi đây"- Thanh âm nhẹ nhàng cất lên như một dòng nước mát làm say đắm lòng người.

Băng Thanh thoáng chốc ngẩn người, lại thấy hán cứ nhìn cô chằm chằm ánh mắt biểu thị sự ngạo lãnh vốn có, cô bỗng dung giác ngộ một điều thì ra hán muốn đuổi cô đi để được ngồi cạnh người đẹp! Hán ghen tỵ vì cô có người nói chuyện chứ gì, thoáng nhìn qua vẻ mặt như gấc chín của Nhiên Vỹ, cô thâm nghĩ rằng. Được! Vũ Đình Luân cậu được lắm!

Băng Thanh nhẹ nhàng đứng dậy, dự định sẽ xuống phía sau đuôi xe ngồi, nhưng mà xuống đó chỉ có nước nằm ngủ chứ ngắm cảnh cái nỗi gì và lại cô thường xuyên bị chóng mặt khi ngồi xe đường dài cho nên ngồi sau đối với cô là một chuyện đại kỵ. Nhưng nếu cô không rời đi, hán sẽ để cô yên mới là chuyện lạ...

"Ngồi đó"- Động tác nhắc mông đứng dậy của Băng Thanh theo lời hán nói nhất thời dừng lại, cô mím chặt môi, hồ nghi nhìn hán đầy ảm ức. Hán muốn làm gì?

Đình Luân nhếch môi nhìn cô chăm chú cơ hồ sẵn sàng nghênh chiến nếu đối phương xuất trận, sau đó hất cằm sang Nhiên Vỹ, "Tôi nói cô đấy".

Lời này vừa thốt ra, khóe miệng Nhiên Vũ run lên kịch liệt, ánh mắt nhìn hấn vô cùng nguơng mộ, ngoan ngoãn nhấc mông rời đi. Được mỹ nam nói chuyện, hôm nay quả là một ngày may mắn rồi!

Mặt Băng Thanh thoáng dài ra như cái bom, âm thầm liếc mắt với cô bạn. 'hồng nhan họa thủy' cảm có sai! Trong phút chốc không tự chủ được lại quyết mắt nhìn sang mỹ nam cười lạnh...

"Cô, nhích qua bên đó một chút đi!"- Hấn lạnh giọng phân phó, dường như chẳng muốn để tâm đến cảnh tượng bất thường trên xe.

Băng Thanh ngoan ngoãn làm theo, toàn thân bất giác bị khí lạnh bao phủ, cặp mắt đẹp trong lúc nhất thời lại nhìn về bốn phương tám hướng, khóe môi khẽ run lên khi chào đón cô là những viên đạn đen ngòm đang lần lượt bay về phía cô, chỉ cần sơ suất một chút sẽ chết không toàn thây!

Trong nháy mắt, Băng Thanh lâm vào tình trạng trầm mặc, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim không dám hít thở mạnh. Ông trời ơi, cảm giác này so với cực hình giết con đi cho nhanh!!!

Mà lúc này ông trời bề nghệ kia lại liếc mắt xanh xuống nhìn cô khinh bỉ, căn bản ông đang bận tham dự hội bàn đào.....

Sau khi ổn định đã ổn định xong xuôi chỗ ngồi, chiếc xe dài lăn bánh... Tấm bảng hiệu Thanh Du khuất dần trong những tán cây, chào đón họ là một miền cổ tích cực lạc của chốn bồng lai tiên cảnh...

Lời tác giả: "Động Thiên Đường" các bạn có nghe quen tai không? Chính là một trong những điểm du lịch hấp dẫn nhất của quê hương tôi. Nếu ai có dịp hãy nhớ ghé thăm một chuyến nhé. Chắc chắn các bạn sẽ hài lòng ^^

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Tìm Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

Theo lời giới thiệu tổng quát của thầy phụ trách, Động Thiên Đường được mệnh danh là "hoàng cung trong lòng đất". Là một trong những kỳ quan tráng lệ và huyền ảo bậc nhất thế giới. Động nằm ẩn mình sâu trong lòng Di sản Thiên nhiên Thế giới Vườn quốc gia Phong Nha - Kẻ Bàng, thuộc địa hình caxto cô, có niên đại hình thành cách ngày nay khoảng 350 đến 400 triệu năm. Thu hút khách rất nhiều khách du lịch từ khắp châu lục đến tham quan và cũng như được nhiều nhà thám hiểm tán thưởng...

Vì vậy, vừa đi nửa chặng đường, đã có bao tâm trạng đều mong ngóng để được 'mở rộng tầm mắt', ai nấy có chút thấp thỏm đứng ngồi không yên, thỉnh thoảng vài cái đầu lại lúc nhúc nhìn về phía cửa cầu nguyện xe nhanh tới. Băng Thanh cũng âm thầm mỉm cười, dù hơi khó chịu vì mọi ánh mắt đều đổ dồn về hướng đây, nhưng xem ra hấn rất biết điều, ngồi cũng rất ngoan ngoãn ít nhất là không kiếm chuyện để gây phiền phức cho cô. Mà Băng Thanh cũng chỉ mong có thể, 'trời yên biển lặng' là tốt lắm rồi!

2 giờ sau, xe cập bến.

Vừa bước xuống xe, trước mặt mọi người là bầu trời trong xanh cùng cánh rừng bạt ngàn, cao vút, trải kín mặt đất là những cây gỗ quý có tuổi đời đến hàng trăm năm có nhiều loại đã ghi danh vào được Sách đỏ. Đến đây, Băng Thanh thật sự có đôi chút tán thưởng, chưa kể không khí ở đây vô cùng trong lành mà quang cảnh cũng thực đẹp để rất thuyết phục lòng người, dù là những người khó tính nhất.

Cách bãi đỗ xe vài mét là trạm thu phí, tùy theo độ tuổi mà giá vé quy định khác nhau, ví như giá vé của người lớn là 250.000đ/lượt, trẻ em có chiều cao từ 1,1m- 1,3m là 125.000đ/lượt và trẻ dưới 1,1m hoàn toàn miễn phí...

Trước khi bắt đầu chuyến đi dài ngày này, nhà trường đã thông qua với công ty du lịch nên hôm trước mọi người đã được phát vé. Vì vậy, đến khâu mua vé mọi người được đặc cách có quyền đi thẳng vào khu kiểm soát vé.

Ai nấy đều hồ hởi, thi nhau lấy đồ đạc rồi nối đuôi nhau lần lượt rời đi, nhìn qua cũng biết tâm trạng mọi người vô cùng hưng phấn. Đối với mỗi học viên của Thanh Du có lẽ đây là kỉ niệm khó phai nhất trong quãng đời sinh viên...

Băng Thanh khệ nệ xách đồ đạc bước xuống, khó khăn lắm mới không bị ngã nhào vì đồ đạc quá tải. Đám nữ sinh mồm năm miệng mười này không ngờ lại có tình yêu mãnh liệt với ăn uống như vậy. Mà không chỉ riêng Băng Thanh, các bạn học khác cũng mang theo không ít đồ, nói thẳng ra ngoài chiếc balô đựng vài bộ áo quần thì đồ đạc cá nhân của cô cũng không có bao nhiêu, chỉ là muốn phụ giúp các bạn một tay nên cô mới xách dùm. Dù tâm không cam tình không nguyện nhưng cô cũng rất vui vẻ chứ không như ai kia, cặp mắt lưu ly liếc xéo về dáng hình cao ngạo của mỹ nam sâu bọ. Hấn thư thái bao nhiêu thì cô lại bất mãn bấy nhiêu. Trong khi cô ôm một đồ đạc cùng một chiếc ba lô nặng trĩu thì hấn chỉ có tay không thong thả ngắm cảnh vật. Băng Thanh dầu rất muốn khóc nhưng cũng âm thầm gạt đi, tiếp tục khí thế 'nữ hiệp hào hoa'.

Phía bên kia, Đình Luân thông dong hai tay bỏ vào túi quần, con người màu cà phê thì thoáng liếc sang cô nàng nào đó, đôi môi mỏng nhếch lên tạo một đường cong tuyệt mỹ. Nhìn dáng vẻ giống con lật đật của Băng Thanh khiến hấn bị chọc cười. Hấn cứ đứng nguyên tại chỗ vì mãi quan sát ai kia mà

quên mất một điều...

“Bộp” Một tiếng động rất nhỏ phát ra.

“A... xin lỗi. Tớ vô ý quá!”- Nữ sinh bối rối cất lời,khuôn mặt xinh đẹp vì xấu hổ mà đỏ ửng lên.

Đôi mắt màu cà phê nhìn cô ta rồi từ từ nhìn xuống mũi giày,đầy mắt bỗng dưng chuyển lạnh.

Trên mũi giày hiệu Allen- Edmonds một vết bản đã được hình thành, là gót giày của nữ sinh kia vô ý giẫm vào.

Nhóm nữ sinh đang trêu đùa nhau trong phút chốc đều trở nên hoá đá. Là bọn họ đã lỡ tay đẩy nữ sinh kia nhưng không ngờ lại trúng phải Đình Luân, ôi không phải chứ? Từ trước đến nay hoàng tử ghét nhất là việc người mình không thích chạm vào. Vì thế,không hẹn mà cùng nhau âm thầm cầu nguyện cho nữ sinh xấu số kia...

“Cút”- Thứ âm thanh sắc bén phát ra từ kẽ răng, giống như một hồi chuông của sứ giả địa ngục.

Mọi người thi nhau hít khí lạnh, ngay cả thầy phụ trách đang chỉ đạo sinh viên cũng ngẩn người ngây như phỗng.

Phía bên này,nghe tiếng quát như sấm nổ của Đình Luân, Băng Thanh bỗng dưng sững người liền rẽ đám đông bước đến, chỉ thấy nữ sinh kia đứng như trời trồng, sớm đã bị hấn dọa cho hồn phi phách tán. Mà lúc này, Băng Thanh lại cảm thấy rất kì quái,số lần hấn và cô 'sống chết với nhau' nhiều không đếm xuể thậm chí có đôi lần suýt chạm môi,nhưng suy cho cùng cô cũng chỉ thấy vẻ mặt hấn vô cùng giận dữ thôi, loại biểu cảm muốn giết người này đúng là lần đầu tiên cô nhìn thấy lộ lên từ mặt hấn. Chỉ trong nháy mắt thôi, nếu mọi người không ra tay tương trợ e rằng cô gái kia sẽ là một thi thể!

Băng Thanh bắt giác run rẩy, đầy mắt có chút hoang mang, cũng không biết phải làm gì. Một khi đã chọc giận hấn, thần tiên hạ phàm cũng lắc đầu nói gì đến kẻ trần tục là cô!

“Cô, lại đây”- Đôi môi mỏng nhẹ nhàng phun ra ba chữ, cặp mắt sắc bén nhìn về đám đông, hướng đến đôi mắt lưu ly đang mờ to hết cỡ.

Lúc này,Băng Thanh bắt giác chột dạ, cũng không dám nhúc nhích,chỉ biết giương cặp mắt to tròn nhìn hấn đầy kinh ngạc.

“Băng Thanh, cô đợi tôi gọi tên nữa sao!?”- Lời này là hấn dùng để phát đi tín hiệu, có trời mới biết sự nhẫn nại của hấn đã sử dụng để không lấy mạng cô gái kia rồi!

Băng Thanh hít sâu một hơi, tự giác tiến về phía hấn.

Một ánh mắt sắc bén liếc về Băng Thanh, nữ sinh kia nhìn cô đầy oán giận, chỉ hận không thể phanh thây cô ngay tức khắc.

Cảm nhận được vẻ mặt không mấy thiện cảm của cô gái, Băng Thanh nhếch môi nở nụ cười khinh bỉ. Cô ta đúng là ngu ngốc, hao tâm tổn khí thế này chính là để tìm cách tiếp cận hấn sao? Đúng là ngu hết sức!

Lúc lướt qua nữ sinh kia, Băng Thanh thấp giọng đủ để hai người nghe, ngữ điệu vô cùng châm biếm, “Không ngờ đúng không? Chẳng những không được người ta để ý còn suýt mất mạng. Cô ấy, về cơ bản chỉ là đang mượn não của một đứa trẻ lên ba thôi. Nên về học hỏi thêm đi, còn cái ánh mắt ấy, nói sao nhỉ, chưa đủ để gã ngứa cho tôi còn mang ra hù dọa? Cô làm tôi buồn cười lắm đấy”

“Cô...”- Nữ sinh kia đã sớm bị cô làm cho tức chết, làm loạn một lúc rồi cũng bị bạn học tới ngăn cản,sau đó kéo đi.

Băng Thanh thoải mái nở nụ cười nửa miệng. Nhấn nhai bao nhiêu lâu thế là đủ rồi, Băng Thanh cô cũng đâu phải thánh nữ gì cho cam, sống trong cộng đồng này đôi lúc cũng nên ăn miếng trả miếng mới công bằng.

“Cậu gọi tôi?”- Cô thu lại nụ cười, bước đến đứng trước mặt Đình Luân, khẽ ngược đôi mắt lưu ly nhìn hấn đầy nghi hoặc. Mỹ nam chết tiệt! Cao gì mà cao lắm thế, hại cô sắp vẹo cổ đến nơi rồi TT^TT.....

“Phui sạch cho tôi”- Hấn lạnh giọng phân phó.

Lời này vừa nói ra, Băng Thanh bắt giác kinh hoàng, hai mắt mở to, khoé môi anh đào cũng vì sững sờ mà cứng lại.

Hấn muốn cô quỳ xuống trước mặt hấn ư? Loại chuyện này sao có thể? Muốn hạ nhục cô cũng đâu cần dùng cách này?

Không khí phút chốc lặng yên như tờ, mọi người há hốc mồm đưa mắt nhìn nhau đến nửa ngày. Ông trời ơi, đây là lần đầu tiên hoàng tử Thanh Du đưa ra một yêu cầu ngoài sức tưởng tượng như vậy. Bảo người ta vứt bỏ thể diện để phui giày cho hấn sao? Sao không cho một tia sét giáng chết họ luôn đi! Cảnh tượng này khiến mọi người căng kinh hãi hơn khi thấy Băng Thanh ngoan ngoãn chậm rãi quỳ xuống một chân, dùng khăn tay lau sạch vết bản...

Chân ai nấy đều lão đảo, mấy người đeo kính liên tục gỡ kính ra lau. Có đánh chết cũng không dám tin đây là sự thật...

“Sạch rồi đấy, cậu hài lòng chứ?”- Băng Thanh gặt gao mím chặt môi, đôi mắt lưu ly to tròn ngược lên chiếu thẳng vào hấn. Có trời mới biết cô-đang-cực-kì-kiềm-chế.

Đôi mày rậm của Đình Luân khẽ nhướng lên, khoé môi nở một nụ cười ngập tràn ánh nắng. Trong chớp mắt, thân hình cao lớn khẽ cúi xuống kéo Băng

Thanh đứng dậy,

“Ngoan lắm...”

Nhìn. Phải nhìn đến cùng. Bỗng Thanh nghiêng rặng nghiêng lợi, thở phì phò cố kiềm chế cơn điên lúc này. Sau khi tâm tình ổn định lại một chút, chợt nhận ra hắn đã kéo cô qua khu soát vé từ lúc nào. Mọi người thấy thế liền lập tức giải tán, lần lượt xếp hàng theo thứ tự...

Bỗng Thanh lúc này mới hoàn hồn, cổ tay truyền đến cảm giác đau nhức, cô gần từng tiếng, “Buông ra, cậu làm tôi đau. Nặng chết mất”

Lúc này, Đình Luân mới để ý, tay kia của Bỗng Thanh mang theo một đồng đồ linh kinh, chỉ thấy hắn vươn tay tới đoạt đồng đồ ném về cô bạn gần đó.

“Sẽ không phiền cậu chứ?”- Hắn háh cảm nhìn về cô bạn.

Nữ sinh kia đã sớm bị vẻ đẹp trai của hắn làm cho lu mờ, ra sức gật đầu như gà mổ thóc.

“Đi thôi”- Mỹ nam hài lòng nắm tay Bỗng Thanh bước đi, về mặt anh tuấn hiện lên từng tia hài lòng khó giấu.

“Buông tay tôi ra đi”- Bỗng Thanh liếc mắt về cái móng vuốt đang đặt trong tay mình, chỉ hận không thể chặt đứt nó ra ngay lập tức. Có biết cô đang rất tức giận không hả? Tên đầu đất này còn giả ngốc tính mưu tính chuyện gì nữa đây? Ai bảo hắn ghét bị người khác chạm vào chứ, chính cô còn cảm hận việc hắn chạm vào cô hơn...

“Tôi có lòng tốt sợ cô bị lạc thôi”- Đình Luân thân nhiên nói.

“Này, cậu quên mang nào theo à? Gần 100 sinh viên cậu còn lo lạc? Hay là cậu sợ bị lạc, nói ra sợ mọi người trêu chọc nên lấy tôi ra làm lá chắn chứ gì?” - Bỗng Thanh cũng không vừa đáp lại ngay.

Về mặt người nào đó đen thui như đất nồi, khẽ cúi người xuống, dùng chất giọng đầy cợt nhả, thì thầm vào tai Bỗng Thanh “Cô không châm chọc tôi thì sẽ nghệt thờ mà chết à? Đừng nói nhiều nữa, cô còn chống cự tôi sẽ hôn đấy”

Ặc. Bỗng Thanh có cảm giác mình bị lừa đá vào đầu, định phản bác mấy câu lại thấy khuôn mặt đỏ bừng của hắn, cô liền nở nụ cười khả ố, giọng trêu chọc, “Tôi nghĩ cậu không có dũng khí ấy đâu” Nói xong liền rút tay bước nhanh về phía trước hòa vào đám người, bắt đầu chuyển tham quan đây ý nghĩa...

Không khí ít phút trước còn trầm lắng, bỗng chốc trở nên vui vẻ, mọi người trò chuyện rôm rả men theo con đường thư thái bước đi...

Theo sự hướng dẫn của hướng dẫn viên du lịch, muốn vào được động phải băng qua cánh rừng này. Con đường xuyên rừng dài gần 2km, do đơn vị khai thác tạo ra, bốn bề là cây cối xanh tốt xum xuê phủ kín cả mặt đất...

Đề vào được động, muốn rút ngắn thời gian có thể thuê xe điện, xe điện ở đây luôn túc trực mỗi giờ để phục vụ nhu cầu của khách nhân. Theo khảo sát ban đầu, nhà trường và sinh viên đã thống nhất với nhau là tản bộ đi vào. Bên cạnh việc dừng lại chụp hình cùng với rừng cây có nhiều gỗ quý, sinh viên có thể nghỉ chân dùng bữa tại một trong những căn nhà lá nằm rải rác ven đường...

Hơn 30 phút sau, chẳng mấy chốc, quãng đường đến động ngày càng được rút ngắn...

500 bậc thang là chặng đường thứ hai mọi người phải vượt qua để đến...thiên đường.

Bậc thang hai tuyến ngược- xuôi chỉ đủ vài người đi lọt, vừa nhìn Bỗng Thanh có chút rụng rời cả tay, cuộc bộ gần 30 phút, cơ thể như muốn nứt toác ra, nay gặp chướng ngại vật này cô âm thầm lắc đầu ngán ngẫm. Hít một hơi dài, bỏ ngoài những lời than vãn thờ dài của đám nữ sinh liễu yếu đào tơ Bỗng Thanh tiếp tục cuộc hành trình gian khổ, xem như nhân dịp này tập thể dục ngoài trời đi cũng được!

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Tìm Về* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39

Vừa leo được nửa chặng đường, Bỗng Thanh lao đảo suốt ngã, luận về độ cao thì bậc thang này rất thoải không như leo núi một khi đã trèo lên vạn nhất không có dừng cảm nhìn xuống... nhưng mà, bậc thang này nếu có trượt chân lẫn xuống chắc cũng không đến nỗi mất mạng đâu nhỉ? Nghĩ đến đó cô bắt giác mỉm cười.

“Cười gì? Đi thôi”- Từ phía sau, hoàng tử bắt ngờ bước lên trước nắm tay lấy cô.

Đôi mắt lưu ly mờ lớn, dường như rất ngạc nhiên với hành động của hắn. Không phải chứ? Sao bây giờ cô mới biết hắn cũng có mặt tốt đẹp như vậy nhỉ?

“Ngần ra đó làm gì? Sắp đến nơi rồi, không khéo bị bỏ lại phía sau đấy. Yên tâm đi, tôi sẽ không thả tay cô ra đâu”- Hắn thoáng mỉm cười. Trong đáy mắt màu cà phê lấp lánh từng tia dịu dàng mà chính hắn cũng hề hay không biết.

Khoé môi anh đào khẽ cong lên. Bỗng Thanh ngoan ngoan để tay mình lỏng vào tay hắn, cố gắng chặt vật leo lên từng bước. Có trời mới biết đây là nụ cười thật lòng nhất mà cô từng thể hiện trước mặt hắn!

Đi hết bậc thang cuối cùng, trước mắt mọi người là một dãy núi đá vôi hùng vĩ, chạy dài, không biết đâu là điểm cuối, bên cạnh cửa động là một vùng ánh sáng từ trên đỉnh núi chiếu thẳng xuống, người ta gọi đó là "Thần Núi"

Những ai tin tưởng vào tâm linh thường đến đây thắp một nén hương để cầu nguyện. Bỗng Thanh cũng nhìn về phía đó, không gian bao phủ một màn nhang khói lãng đãng như màn sương giăng mắc tô thêm nét huyền bí cho cảnh vật nơi đây...

“Qua bên đó một chút đi”- Bỗng Thanh kéo tay Đình Luân hướng về "Thần Núi" bước tới.

Sau một hồi xếp hàng chờ đợi, Bỗng Thanh nhận nén hương từ phật tử, cô nhẹ nhàng cắm xuống bàn thờ. Nén nhang này cô cầu nguyện cho Bỗng Nghi trên trời được yên nghỉ.

“Được rồi, đi thôi!”- Đình Luân đứng bên cạnh nhắc nhở, nhìn về mặt của cô ấy hắn không đành lòng chút nào. Rõ ràng là sắp khóc đến nơi!

Bỗng Thanh vãi ba lạy rồi xoay người bước đi...

Khoảnh khắc này, mọi người đã thực sự tiếp giáp với cái gọi là "thiên đường".

Bước qua ô cửa động tạo nên bởi khoảng trống rất nhỏ chỉ vừa một người qua giữa những tảng đá lớn chồng lên nhau, thế giới động Thiên Đường đã khiến người ta bất ngờ và choáng ngợp bởi không gian rộng lớn, huyền ảo bên trong động.

Cửa động nhỏ chỉ vừa đủ một người xuống, nằm dưới lên đá cao hơn trăm mét trông rất ngoạn mục. Một cái dốc dẫn xuống nền động dài 15m, dốc được tạo rất cầu kỳ với vô vàn hạt thạch nhũ to tròn, hai bên dốc có nhiều dấu tích sập đổ, ngổn ngang những cột thạch nhũ như thể vừa trải qua một đợt kiến tạo. Vẻ đẹp huyền ảo tráng lệ của hang động được hé lộ khi có ánh sáng đèn chiếu rọi vào muôn vàn thạch nhũ kỳ ảo. Cửa vào nhỏ hẹp nhưng khi vào bên trong động có bề rộng hơn 200m, trần động vút cao, rộng thênh thang...

Để phục vụ du khách thưởng ngoạn, đơn vị khai thác đã lắp đặt một hệ thống cầu thang gỗ dài xuyên qua giữa tâm động. Hệ thống cầu thang này dài hơn 1km càng tô điểm thêm cho vẻ đẹp miên man, hoang sơ của hang động. Đứng từ xa chiêm ngưỡng, hệ thống cầu thang thoạt nhìn một con rồng đứng mãnh, uy nghiêm đứng sừng sững canh giữ cho hang động.

Càng vào sâu không khí càng mát lạnh nhanh chóng làm thần thái người ta thanh tịnh. Bỗng Thanh có cảm giác mình đang lạc vào cõi tiên. Từng bước chân chứa đầy vẻ hào hứng cất lên bắt đầu khám phá hành trình chốn tiên cảnh...

Theo lời hướng dẫn viên, năm 2005, từ thông tin của một người dân địa phương đã tình cờ phát hiện một hang động có giá trị nằm ngay trong lòng Di sản Thiên nhiên Thế giới – Vườn quốc gia Phong Nha – Kẻ Bàng, lập tức thu hút sự chú ý của các nhà khoa học, các nhà thám hiểm và cộng đồng trong nước và quốc tế. Chỉ ít lâu sau đó, Hiệp hội nghiên cứu hang động Hoàng gia Anh quốc, dưới sự chủ trì của Tiến sỹ Howawd Limbert đã lập tức tổ chức Đoàn khám phá hang động và công bố những kết quả hết sức bất ngờ. Theo nhận định của đoàn thám sát thì đây là hang động khô dài nhất Châu Á, đặc biệt là hệ thống măng đá, nhũ đá ở đây có vẻ đẹp lung linh, huyền ảo, ngoài sức tưởng tượng của con người...

Động Thiên Đường có chiều dài hơn 31,4 km, chiều rộng dao động từ 30 đến 100m, nơi rộng nhất lên đến 150m, chiều cao từ đáy động lên đến trần động khoảng 60-80m. Động Thiên Đường có cấu trúc kỳ vĩ, tráng lệ và huyền ảo khiến những người khám phá hang động liên tưởng về một thiên cung nơi trần thế.

Ngoài những vẻ đẹp muôn hình vạn trạng của những khối thạch nhũ ra. Đặc biệt trong động có những hình ảnh giống biểu tượng văn hóa các vùng miền, ở sâu trong động có nhiều thớ đá thoai ra thành bậc thang rất uyển chuyển, dài hun hút và phân bậc như ruộng bậc thang, giữa động có những ô như biểu trưng của văn minh lúa nước, nhiều cột thạch nhũ hình tháp Champa điểm rất đẹp.

Độc đáo là Cung Quảng Hàn, nơi khối thạch nhũ rủ xuống trông như bức rèm the của tiên nữ hay Cung Quần Tiên hội tụ với cả quần thể tượng Phật A Di Đà. Ấn tượng nhất là Tháp Liên Hoa với hình thù đặc sắc mà dưới mắt mỗi người, ở mỗi góc nhìn đều mang những hình thù khác nhau. Thật ra đó là khối thạch nhũ được hình thành từ những giọt nước bắn tung tóe không theo quy luật nào đã tạo nên vẻ đẹp huyền bí cho động Thiên Đường.

So với động Phong Nha thì thạch nhũ ở động Thiên Đường có nhiều hình thù hơn. Thỉnh thoảng lại bắt gặp một trền nhũ đá dốc như mới hình thành, còn ẩm ướt hơi nước, bước lên nghe rào rào tiếng vỡ dưới chân. Có đám khi rọi đèn vào sẽ ánh lên như kim tuyến, nhấp nháy như muôn vàn ánh sao đêm.

Bỗng Thanh cảm thấy mình sắp ngất đến nơi, càng nghe càng kinh ngạc, càng nhìn càng say đắm khiến người bắt giắc này sinh độc chiếm chỉ muốn giữ riêng cho mình.

Bước chân lững thững giống như đi trong cõi tiên, cái thanh thoát, cái nhẹ nhàng như thể phiêu bồng cùng gió mây, lời thuyết trình dịu ngọt của hướng dẫn viên cứ văng vẳng bên tai khiến Bỗng Thanh nghe đến ngẩn ngơ...

“Cẩn thận!”- Thanh âm trầm ổn bất chợt phát ra. Khách tham quan bỗng nhiên hóa đá.

Lời kia vừa dứt, thân hình nhỏ bé của Băng Thanh liền ngã ra sau. Ngàn vạn lần buông lời mắng chửi khoảnh khắc xui xẻo, trong lúc nhất thời cô nhắm chặt hai mắt chuẩn bị tâm lý diễn trò hề trong hang động... Đột nhiên, một cảm giác êm ái từ đâu truyền tới hòa quyện cùng hương nước hoa nhàn nhạt nam tính tỏa ra khiến lòng người mê muội, Băng Thanh bất giác sững người quên cả phản ứng...

"A, xin lỗi tôi không thông báo trước, hang động đang trong thời kì kiến tạo nên không tránh được những giọt nước rơi xuống sàn, nếu không cẩn thận sẽ bị sảy chân gây trượt ngã..." - Cô hướng dẫn viên ái ngại giải thích, đôi mắt xinh đẹp khẽ liếc về đôi nam nữ đang ôm lấy nhau trước mặt.

Lúc này Băng Thanh mới kịp hoàn hồn, trong nháy mắt liền đứng thẳng người thoát khỏi bờ ngực vững chãi kia, xấu hổ nói, "Tại tôi bất cẩn quá, xin lỗi đã làm gián đoạn tâm trạng của mọi người"

Lúc này mọi người mới thờ phào nhẹ nhõm, ai nấy lại tản ra tiếp tục chuyến đi của mình...

Trong thâm tâm, Băng Thanh không tiếc lời si và bán thân. Cô đúng là hậu đậu, rõ ràng khắp nơi đều treo biển cảnh báo "Sàn trơn trượt, cẩn thận ngã" vậy mà suýt để vồ ếch. Nếu không có hần 'hi sinh' bờ ngực vàng ngọc kia kịp thời thì cô chỉ có nước mắt mặt đến tận già!

"Cảm ơn nhé"- Băng Thanh lẻo đẻo đi phía sau Đình Luân, nhỏ giọng lên tiếng. Dẫu hần rất đáng ghét nhưng cũng đã có lòng cứu cô một bàn thua trông thấy ít nhất cũng nên cảm ơn một lời gọi là lễ độ. Nghĩ vậy, sự ghét bỏ đối với hần trong lòng cô được giảm đi ít nhiều!

Khỏe môi của người nào đó nhẹ nhàng nở một nụ cười, nhưng rất nhanh sau đó liền dấu đi, chỉ để lại chất giọng ngạo lãnh vốn có, "Cô nói những lời vô nghĩa ấy để làm gì? Tập trung chuyên môn đi, nếu để bị ngã thêm lần nữa dù tôi có mọc thêm cánh cũng không cứu được cô đâu. Lúc này chỉ là tiện tay thôi, cô đừng có mà cảm động quá sinh ảo tưởng với tôi"

Vô si! Băng Thanh âm thầm nghiêng răng nghiêng lợi xoay người bỏ đi... Đấu với kẻ thần kinh tự nhận mình là đồng bọn...

Bỏ qua tâm trạng muốn đánh người, Băng Thanh tiếp tục tham quan mọi góc ngách, cô nhất định phải đi đến nơi tận cùng của hang động!

Càng vào sâu, vẻ đẹp của hang động thật khiến người ta kinh tâm động phách. Thật đúng với bốn câu thơ mà ai đó đã từng viết: "Tiên cảnh hư hư nơi mộng ảo/ Trần đời thực thực chốn thiên không/ Non non nước nước đâu hơn nhi/ Ở chốn trần gian ngỡ ở trời"

Khác với một số hang động khác thường sử dụng hệ thống ánh sáng nhiều màu sắc tạo nên vẻ hư ảo, hệ thống ánh sáng soi đường trong lòng động Thiên Đường là ánh sáng trắng, cho thấy màu sắc nguyên thủy của những khối thạch nhũ trong lòng động.

Điều làm mọi người thật sự ấn tượng chính là những khối trụ thạch nhũ lớn nổi liền đáy và vòm động như có hàng vạn, hàng vạn khuôn mặt người nổi vào nhau, hay những rèm thạch nhũ xếp ly tạo vách ngăn không gian trên vòm động. Nhiều hình ảnh bên trong lòng động được ghi hình lại trông như những bức tranh thủy mặc, thật đó mà như vẽ... Tất cả huyền ảo như một bảo vật của thế gian trường tồn vĩnh cửu làm mê đắm lòng người...

Lời tác giả: Vì muốn tạo tính chân thực cho câu chuyện, nên tôi đã sưu tầm từ nhiều bài viết của các tác giả khác nhau khi viết về "Động Thiên Đường"

Mong độc giả ủng hộ, đừng nói tác giả ăn cắp bản quyền mà tội nhé ^^

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Tìm Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40

Địa điểm nghỉ ngơi là khu nghỉ dưỡng nổi tiếng Sun Spa Resort nằm cạnh bờ biển Bảo Ninh thơ mộng, tọa lạc tại thành phố Đồng Hới- một địa danh nổi tiếng với tên gọi "Thành phố hoa hồng và biển".

Kết thúc một ngày tham quan đầy thích thú, ăn xong bữa trưa tại một nhà hàng có tiếng trong vùng, chiếc xe tiếp tục lăn bánh đưa mọi người trở về khu nghỉ dưỡng...

Vừa đặt chân xuống, đập vào mắt mọi người là bầu trời cao vút, rõ ràng là mùa đông nhưng cái lạnh chỉ nhẹ nhàng như cô nàng Thu quyến rũ. Gió mon man từ biển thổi vào như một bàn tay khẽ khàng mon man trớn da thịt mang lại cảm giác khoan khoái dễ chịu khiến ai nấy đều cảm thấy thanh bình, yên ả dường như quên đi mệt mỏi của cuộc hành trình vừa trải qua...

Băng qua con đường trồng đầy hoa thơm cỏ, chào đón họ là những khu biệt thự cao cấp đẹp đến ngỡ ngàng...

Băng Thanh ôm hành lý nhảy xuống xe, đôi mắt lưu ly khẽ nhắm lại thả tâm hồn như khát khao muốn được giao cảm với thiên nhiên...

Không gian này cực kì dễ chịu, từ đây có thể nhìn ra bờ biển đang rì rào vỗ sóng cùng hàng liễu dập diu đung đưa như nàng tiên nữ múa khúc nhạc giao

hương của mùa Đông. Bãi cát trắng mịn màng xinh xắn như da thịt thiếu nữ tuổi xuân thì. Cảnh vật đẹp đến ngỡ ngàng dội vào lòng người một tình yêu thiên nhiên tha thiết ...

“Woa~ thật tuyệt vời!”- Một nữ sinh bắt giấc thốt lên. So với những khách sạn năm sao ở Du Sinh nơi đây quả là tiên cảnh chốn trần gian. Thiên nhiên và con người hoà quyện vào nhau tạo nên một bức tranh hữu tình đầy thơ mộng.

“Các em nghe đây, hiện nay phòng nghỉ của chúng ta đã được nhà trường sắp xếp đầy đủ. Mỗi phòng gồm hai bạn được sắp xếp ngẫu nhiên. Nhưng mà...”- Thầy phụ trách sau khi thông báo xong, mỉm cười đầy ám muội, “Vẫn nguyên tắc cũ, nam nữ cách biệt”

Lời này vừa nói ra, nữ sinh bắt giấc đỏ mặt. Sau đó không hẹn bỗng cười ồm lên đầy vui vẻ. Từ trước đến nay, thầy ấy nổi tiếng là người có khiếu hài hước nhất trường...

Sau khi nhận chia khoá phòng từ ban cán sự lớp, Băng Thanh cảm ơn rồi nhanh chóng rời đi. Phòng nghỉ của cô nằm ở dãy biệt thự thứ ba, tính từ ngoài cổng vào, nhìn qua cũng rất rộng rãi lại thoáng đãng, cô thầm tán thưởng người thiết kế ra khu nghỉ dưỡng này, quả thực ngoài sức tưởng tượng...

Thu dọn xong hành lý, mọi người có thời 2 giờ để nghỉ ngơi sau đó sẽ dự tiệc...

Băng Thanh đẩy cửa bước vào, hiện ra trước mắt cô là một màu trắng tinh khôi, trong phòng được bài trí rất gọn gàng, nguyên tắc. Giường mang kiểu dáng Hàn Quốc đủ cho hai người nằm, ngoài ra còn có bộ sofa màu đồng được kê cạnh cửa sổ, từ đây nhìn ra tha hồ ngắm biển chiều muộn...

Sau khi sắp xếp xong đồ đạc, Băng Thanh đến cạnh cửa sổ, dang tay đón từng cơn gió heo may tạt vào, ngay lập tức cơ thể cảm thấy khoan khoái rõ rệt..

Một lúc sau, cửa phòng mở ra, cô bạn cùng phòng bước vào. Nghe tiếng động, Băng Thanh cũng nhìn về phía cửa, một giây sững lại sau đó hét toáng lên...

"Nhiên Vỹ"- Băng Thanh mỉm cười đầy hưng phấn.

"Băng Thanh, trùng hợp quá!"- Nhiên Vỹ vui vẻ đáp lại.

"Hi, chúng ta có duyên mà"

"Đúng rồi, chuẩn bị dự tiệc thôi. Tớ mong giây phút này từ lâu lắm rồi!"- Nhiên Vỹ vừa nói vừa lấy y phục ra úm thử, về mặt mơ màng như dòng sông vừa đáng yêu vừa đa tình.

Băng Thanh thoáng thấy buồn cười, không ngờ con gái khi yêu lại mộng mị thế này đây, sau một hồi âm thầm cười trộm, cô cất giọng trêu chọc, "Chà, thì ra cậu đang tư xuân"

"Tư xuân cái gì chứ!?"- Nhiên Vỹ đột nhiên quay phắt lại, nhìn Băng Thanh bằng ánh mắt không bỏ hờn sát thủ, "Cậu không biết hiện nay ai là trung tâm của mọi ánh nhìn à? Đêm nay được nhìn thấy anh ấy, tớ mừng muốn điên lên"

Băng Thanh hồ nghi hỏi lại: "Là ai vậy?"

Lúc hỏi câu này cô có dự cảm chẳng lành, trong đại não bắt giác vẽ ra hình ảnh của một ai đó...nhưng là...

Quả đúng như dự đoán, Băng Thanh vừa dứt lời đã nhận ngay cái lườm cháy mặt của Nhiên Vỹ, "Cậu đừng giả ngốc, rõ ràng mỗi giờ như hình với bóng với người ta, giờ nói không biết có ma mới tin lời cậu"

Băng Thanh bắt giấc toát mồ hôi lạnh, hình ảnh mà cô vừa vẽ ra quả nhiên là mỹ nam sâu bọ!

...

...

Buổi tối, ánh đèn rực rỡ thấp sáng khu nghỉ dưỡng cao cấp.

Dạ tiệc ngoài trời lung linh ánh nến bao phủ, thoang thoang là hương hoa thơm ngát hoà quyện với mùi mặn chát của hơi biển thổi vào...

7h tối. Băng Thanh loay hoay chải lại mái tóc, bụng không ngừng biểu tình dữ dội, ngủ dậy một giấc đúng là cái đói cồn cào đến thất ruột... Âm thầm chịu đựng một lúc, thoáng liếc mắt nhìn về Nhiên Vỹ. Từ sáu tối đến giờ, cô ấy đã chạy ra chạy vào chỗ thay đồ gần chục lần có lẽ, Băng Thanh nhìn theo mà hoa cả mắt chóng cả mặt, lúc này đây vẫn động tác cũ, Nhiên Vỹ đã chiếm giữ cái gương hơn hai tiếng.

"Cậu thôi đi, tớ chóng mặt lắm rồi, chỉ là dạ tiệc thôi, có cần phải ăn mặc kỹ lưỡng thế không? Mà ngoài trời đang lạnh, cậu mang mông thế không sợ bị ốm à?"- Băng Thanh nhin không nổi liền giơ tay đầu hàng. 8h tiệc bắt đầu, thế mà mỗi cái váy chọn mãi cũng không xong, làm con gái quả thực rất phiền phức!

"Cậu thì biết gì? Đã là con gái ai chẳng muốn mình lộng lẫy, xinh đẹp thu hút bao ánh nhìn chứ?"- Nhiên Vỹ không đồng tình, kịch liệt phản bác, "Mà cậu cũng nên xem lại chính mình đi. Có ai như cậu không? Dạ tiệc mà áo len quần đen, đúng là không biết tận dụng nhan sắc gì cả"

Nói xong câu này, Nhiên Vỹ không ngừng đưa ánh mắt soi mói nhìn Băng Thanh, chép miệng rồi quay đi tiếp tục lựa váy.

Mặt Băng Thanh bỗng chốc cứng đờ, thoáng nhìn qua bộ quần áo trên người, bất mãn nói theo, "Trang phục tớ có vấn đề gì chứ? Dù sao tớ cảm thấy ảm là được rồi!"

"Cậu ấy, gắn khuôn mặt đẹp lên người cậu thật là phung phí mà. Cái này tớ cho cậu mượn, mang thử đi"- Nhiên Vỹ ném một chiếc váy về phía Băng Thanh, không thèm để tâm đến vẻ mặt ngơ ngác của cô, liền lấy dụng cụ ra trang điểm lại gương mặt.

"Cái này..."- Băng Thanh nuốt một ngụm nước bọt, nhìn chiếc váy vừa nhận được, đưa lên nhìn và nhìn. Luận về kiểu dáng, đây là một chiếc váy màu đen bó sát, viền cổ tròn được đính những hạt cườm trắng như tuyết, mép váy là những đường voan được may tỉ mỉ đến từng chi tiết, không khó để nhận ra đây là một chiếc váy vừa sang trọng vừa tinh tế.

"Hình như nó hơi mỏng - Băng Thanh nhất thời cảm khái.

Nhiên Vỹ ngừng lại động tác bôi kem, liếc mắt khinh bỉ, "Cậu có đẹp ngay cái phong cách cổ hủ đi không?"

"Được rồi, tớ mang là được chứ gì"- Băng Thanh gượng cười tiếp nhận, "Dù sao cũng cảm ơn cậu!"

...

...

Dạ tiệc 8h tối.

Băng Thanh lúc này chậm rãi hướng từ khu biệt thự bước ra, bên cạnh là Nhiên Vỹ không ngừng liếc ngang liếc dọc...

"Cậu có ý định ăn thịt ai à?"- Băng Thanh ghé tai Nhiên Vỹ hỏi khẽ.

"Đâu có. Tớ muốn truy tìm mỹ nam của Thanh Du thôi"- Nhiên Vỹ xua tay đáp lại, nhưng ánh mắt kia đã sớm bán đứng chủ nhân. Băng Thanh nhận ra điểm này liền cười khà ồ, "Ai xấu số bị cậu 'ăn' mất thì đúng là xui tận mạng"

"Cậu..."- Nhiên Vỹ nghiêng răng, nhưng vì phải cố gắng bày ra bộ dạng hiền thực nên đành nuốt hận vào trong, "Về phòng cậu biết tay tớ"

Vừa đi vừa nói chuyện, chẳng bao lâu họ đã gần kề với những tiếng ồn ào khuấy động cả hội trường.

Dưới ánh đèn sáng trưng, không khí của bữa tiệc dường như càng thêm náo nhiệt. Chọn cho mình chỗ ngồi gần...đồ ăn nhất, Băng Thanh thoáng ngửi thấy mùi thức ăn vờn quanh cánh mũi thu hút dạ dày biểu tình dữ dội hơn...

"Nhiên Vỹ, bao giờ mới bắt đầu? Tớ đói muốn rụng rời chân tay rồi"- Băng Thanh mặt không đỏ tim không đập ghé tai Nhiên Vỹ thì thầm. Thật lòng mà nói, cô chỉ muốn cuốn chỗ đồ ăn này vào bụng càng sớm càng tốt. Không hiểu sao người ta còn bày dạ tiệc làm gì cơ chứ, hại cô vừa đói vừa lạnh. Giấy phút này cô thấy hối hận vì đã mang chiếc váy này. Đẹp thì có đẹp nhưng mà...liều lĩnh với tính mạng quá TT^TT.

"Heo con, một lát nữa thôi, gắng lên"- Nhiên Vỹ vỗ vai cô khích lệ.

Một lúc sau, khi đã ổn định mọi thứ, thầy phụ trách đứng đỉnh bước ra sân khấu, nói vào micrô, "Các em sinh viên thân mến, hôm nay chúng ta vừa trải qua một chặng đường dài để đến được đây. Lại vượt qua ngàn chèo leo trèo để tham quan chốn Thiên Đường huyền thoại. Có lẽ mỗi người trong chúng ta ít nhiều cũng có rất nhiều kỉ niệm với mảnh đất Quảng Bình thân yêu này. Hãy dành những tràng vỗ tay cho những tình cảm mến yêu của các bạn. Và chương trình Dạ tiệc xin phép được bắt đầu!!!"

Dứt lời, từng tiếng vỗ tay truyền như sấm nổ. Ai nấy trên môi đều nở nụ cười đầy vui vẻ.

Bắt đầu màn khai tiệc là màn đốt pháo bông rực rỡ, trong bóng đêm như ra toả từng đóm hào quang khiến ai nấy đều thích thú ngắm nhìn.

Tiếp theo là màn mời rượu của các thầy cô trong trường. Tiếng ly va vào nhau phát ra những âm thanh rất bắt tai pha lẫn là tiếng cười nói rôm rả giữa thầy và trò.

Ở một nơi trước mặt tràn ngập đồ ăn, cô nàng nào đó chỉ chờ có thể nhanh chóng cầm đĩa lên xoi, thì thoáng tự nhiên cầm ly lên kính rượu với những thầy cô đến mời.

Kết thúc màn rượu thịt là màn dạ hội. Hòa theo tiếng nhạc, mọi người nhanh chóng bước lên sân khấu hát hò, nhảy múa.

"Cậu đợi tớ một lát nhé"- Nhiên Vỹ nhỏ giọng nói với Băng Thanh sau đó lấy túi xách rồi đi.

"Cậu đi đâu đấy?"- Băng Thanh hỏi theo đầy nghi hoặc. Không rõ cô bạn này có ý định táo bạo gì đây?

Nhưng mà...

Đáp lại cô chỉ là màn không khí vô định, Nhiên Vỹ đã bước lên sân khấu từ lúc nào. Nhận chiếc micro từ người dẫn chương trình, cô ấy cất giọng ngọt ngào:

"Xin chào các bạn. Hôm nay là ngày vui của toàn thể sinh viên Thanh Du, Nhiên Vỹ tôi xin tặng các bạn bản piano "Fate" một ca khúc nổi tiếng của Hàn Quốc. Mong các bạn chờ chờ cười!"

Nhiên Vỹ nở nụ cười thanh nhã, sau đó nhận đàn từ ban nhạc, ngồi xuống lướt nhẹ lên phím đàn.

Bản tình ca da diết vút lên giữa màn đêm tĩnh lặng. Mọi âm thanh dù là nhỏ nhất cũng nín lặng hòa vào tiếng đàn thanh khiết như gió thu.

Âm điệu lúc cao lúc thấp, lúc trầm lúc bổng, lúc du dương, lúc tha thiết mang lại cho người nghe cảm giác buồn vô hạn...

Chủ nhân của bản nhạc này cũng thật là...rõ ràng giữa lúc không khí đang náo nhiệt lại đàn một bài buồn đến phát khóc như thế này...

Kết hợp với tiếng đàn là một vài âm thanh thút thít của đám nữ sinh. Băng Thanh nhớ không lầm đây là nhạc phim mang tên "Nhà vua và chàng hề" do đơn vị phim truyền hình Hàn Quốc sản xuất, dưới chất giọng truyền cảm của ca sĩ Lee Sun Hee rất phù hợp với bối cảnh của bộ phim.

Thời khắc này, được nghe người Việt, đàn lại là chính cô bạn Nhiên Vỹ cùng phòng mới quen, khiến Băng Thanh có đôi chút ngờ ngẫm, rõ ràng đây là một thiên tài trong lĩnh vực piano...

Chẳng biết trôi qua bao lâu, tiếng đàn dứt, từng tràng pháo tay vang lên như sấm dậy, không thể phủ nhận rằng Nhiên Vỹ rất có tài năng..

"Có lẽ mọi người sẽ băn khoăn vì sao trong thời khắc vui tươi này tôi lại chọn bài này đúng không?"- Nhiên Vỹ nhỏ giọng lên tiếng nói vào micro, đôi mắt xinh đẹp thoáng đỏ hoe, cô tiếp lời "Nơi đây cho tôi một hoài niệm. Nhưng mà...tất cả đã trôi vào dĩ vãng"

Không khí nhất thời im lặng. Nhiên Vỹ cúi chào rồi bước về chỗ ngồi.

"Không ngờ đấy, Nhiên Vỹ"- Băng Thanh cao hứng nhìn Nhiên Vỹ ngồi đối diện, ngón trỏ giơ ra đầy tán thưởng.

"Công sức tập luyện 14 năm của tớ đấy" - Nhiên Vỹ thản nhiên tự hào, khoe môi nở nụ cười ưu nhã.

Băng Thanh không hề giấu diếm tâm tư của mình, liền bày tỏ quan điểm, "Có lẽ tớ cũng nên 'học đòi' theo cậu thôi, tớ quả thật thích piano rồi đấy"

"Ừ, trở về nhà, tớ nhất định sẽ giới thiệu cho cậu một thầy giáo tốt"- Nhiên Vỹ mỉm cười.

"Haha...vậy thì tốt quá!"

"Các bạn đã sẵn sàng chưa?"- Trên sân khấu một âm thanh vang dội phát ra. Lời nói của người dẫn chương trình bắt giác cuốn cô và Nhiên Vỹ vào không khí của bữa tiệc. Mọi người thi nhau hưởng ứng, tiếp tục tiệc tùng thâu đêm...

Về đêm, không biết đã trải qua bao nhiêu lâu, ai nấy đều đã ngà ngà say. Vì ngày mai còn có chuyến tham quan rừng nguyên sinh Phong Nha- Kẻ Bàng nên bữa tiệc kết thúc sớm hơn dự định.

Khi mọi người đã về phòng hết, lúc này, Băng Thanh thong thả tản bộ trên bãi cát trắng. Càng về khuya, gió biển càng lạnh. Chiếc váy cô đang mang trên người cơ hồ mỏng manh như một sợi chỉ không thể chống chịu với những cơn gió rét buốt này.

Nhìn về mặt biển đen ngòm, Băng Thanh tiếc nuối rời đi, thật ra ngắm biển đêm là sở thích quái dị mà cô mới phát hiện cách đây không lâu. Biển đêm cũng có cái thú vị của nó, vừa mờ ảo, vừa dữ dội, càng nguy hiểm càng có sức hút với cô...

Con đường nhỏ dẫn về khu nghỉ dưỡng về đêm cũng lung linh lạ thường, Băng Thanh chậm rãi đi từng bước, chỉ một mình cô đơn độc lẻ bóng. Khi cô đề nghị đi ngắm biển cùng Nhiên Vỹ, cô ấy kịch liệt từ chối, báo hại còn bị Nhiên Vỹ đem ra giáo huấn cả buổi vì sở thích điên cuồng của cô. Ngắm biển đêm đúng là điên cuồng thật!

Băng Thanh bất giác cong môi nở nụ cười tự giễu. Chính lại gấu váy tiếp tục bước đi. Đến một ngã rẽ cô chợt dừng lại...

Trước mắt cô là hình ảnh của một nam sinh có gương mặt tuấn tú, vóc dáng cao to, không khó để nhận ra người này rất có khí chất thư sinh. So với hoàng tử của Thanh Du đúng là không sánh bằng nhưng cũng vinh dự xếp vào diện những gương mặt nổi bật nhất trường. Nhưng mà...điều làm cô bất buộc phải chú ý đó là hắn đang chặn đường cô...

Băng Thanh ngược mắt nhìn hắn, cánh môi anh đào khẽ mấp máy, "Cậu..."

"Cậu là Băng Thanh lớp Quản trị kinh doanh đúng không?" - Cậu trai khẽ cất lời, ánh mắt nhìn cô ôn nhu như mặt hồ yên ả.

Băng Thanh nhất thời lùi ra sau hai bước, nhẹ nhàng gạt đầu, "Phải, có chuyện gì không?"

Lời tác giả: *Bạn đọc có thấy chương này lan man không? Đúng là hơi nhàm so với nội dung!*

Nhưng mà... rất hợp lý đúng không? Bất mi với mọi người kết thúc vài chương nữa thôi, sẽ là điều bạn không ngờ đến...

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Tìm Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41

Thiếu niên thoáng đỏ mặt, ấp úng hồi lâu sau mới lên tiếng, “Tớ...tớ là Ngải Đăng, lớp Tài chính Ngân hàng. Tớ ngưỡng mộ cậu đã lâu, tớ muốn...”- Còn nói chưa hết câu,cậu ta đã trực tiếp nhét vào tay Băng Thanh một bó hồng nhung,bối rối tiếp lời, “Băng Thanh, tớ muốn theo đuổi cậu”

So với vẻ mặt như đít khi của cậu ta, Băng Thanh vẫn bình tĩnh mỉm cười, “Tớ nghĩ là...”

“Đừng, hãy cho tớ cơ hội nhất định tớ sẽ cura đồ cậu”- Thiếu niên mặt mũi đỏ bừng xấu hổ nói.

Nghe cậu ta nói xong, đáy mắt Băng Thanh thoáng xuất hiện tia giễu cợt,nhưng rất nhanh liền dấu đi,chi để lại giọng nói trong trẻo mà lạnh lùng, “Xin lỗi, bó hoa này tớ không muốn nhận”

Ý tứ của cô rất rõ ràng,chính là đập tan suy nghĩ xấu xa của hắn. Thì ra đây chính là mục đích tiếp cận của hắn ta, chưa biết chừng đằng sau màn tỏ tình mùi mẫn này là một màn cá cược của những kẻ dân chơi nào đó...

“Cậu không tin tưởng tớ sao!?”- Nam sinh vẻ mặt thoáng buồn hỏi lại.

Băng Thanh dường như bị chọc cười, lạnh lùng cự tuyệt, “Căn bản tớ không thích cậu. Cho nhau chút tự trọng đi, đừng để sau này đến nhìn mặt cũng không dám”

Cậu ta định nói thêm điều gì đó, đột nhiên nghe giọng nói từ đâu vọng lại âm u như dưới địa ngục cất lên khiến hắn bất giác cứng đờ như gặp phải quỷ hiện hình...

“Ồ, đêm khuya thanh vắng, cô nam quả nữ lại đứng đây hẹn hò, quả khiến người ta có suy nghĩ sâu xa”

Đình Luân từ phía trước ung dung bước lại, liếc mắt nhìn cậu nam sinh sau đó nhìn về Băng Thanh, khiêu khích nói, “Hai người làm tổn hại cảnh đẹp đây”

“Tớ đang tỏ tình chứ có làm gì đâu mà tổn hại. Kẻ gây tổn hại chính là người ngoài cuộc như cậu đó”- Nam sinh kia không vui, lấy lại bình tĩnh đưa ra lời phản pháo.

Đôi mày rậm của người nào đó khẽ nhướng lên, “Ồ? Ra là tỏ tình? Hèn gì tôi nghĩ thấy mùi suýt mướt quanh đây”- Hắn khẽ liếc mắt sang Băng Thanh, “Cô có biết con gái ra ngoài mình ở nơi đất khách quê người nguy hiểm thế nào không?”

Đương nhiên là Băng Thanh chả thêm quan tâm đến màn đấu khẩu vô vị của hai kẻ điên, cô nhún nhún vai rồi lách người hướng dãy biệt thự thứ ba mà tiến về lại hai chàng trai với hai vẻ mặt cực-kì-khó-đỡ, một sừng sốt, một âm u.

Cậu thiếu niên nhìn theo bóng lưng nhỏ bé khuất sau lùm cây,khẽ buông tiếng thở dài tính trở về bỗng nghe Đình Luân lạnh giọng lên tiếng:

"Cậu ở lớp Tài chính ngân hàng đúng không?"

Thiếu niên khẽ gật đầu, không nói thêm lời nào.

Đình Luân chau mày nhìn cậu ta chăm chú, gương mặt trắng trẻo toát lên khí chất tao nhã nhưng hơi thờ ơ kia thì...quá thư sinh. Một lúc sau, hắn nói băng quơ, "Cậu không đủ tư cách"

Cậu ta nghe vậy thoáng nhú mày, "Cậu cũng đủ tư cách phán xét tôi sao!?"

Mỹ nam khẽ nhếch môi, "Căn bản một chút cơ hội cậu cũng không có"

Nói xong, bỏ mặc vẻ mặt hậm hực của người kia, hắn thông dong xoay người bước đi, khoe môi kiêu bạc nở nụ cười đắc ý...

Tò tình sao? Thú vị thật...

“Này, cô không định cảm ơn tôi một tiếng sao?”- Khi bàn chân Băng Thanh vừa chạm cửa, Đình Luân lên tiếng, khoe môi cong cong đầy giễu cợt.

Băng Thanh xoay người, nhìn hấn một lượt từ trên xuống, nhàn nhạt phun ra hai chữ, “Cảm ơn!”

Về mặt người nào đó thoáng giận dữ, thái độ thân nhiên đó là như thế nào, rõ ràng không có chút thành ý gì cả!

“Cô không thể trực tiếp cảm ơn à?”

Băng Thanh khề nhếch môi nhìn hấn chăm chú, “Chẳng hạn?”

“Chẳng hạn như...”- Mỹ nam đưa lên xoa cằm thô bỉ, “Mà thôi, có nói cô cũng không dám làm đâu”

Băng Thanh cười giễu cợt, “Biết vậy là tốt. Ngủ ngon”

“Tôi ở phòng đối diện, khi nào cần báo đáp cứ việc gõ cửa”- Mỹ nam nở nụ cười nhạt, thân nhiên mở cửa bước vào.

Khi nào cần báo đáp cứ việc gõ cửa à? Băng Thanh phóng tầm mắt nhìn về cánh cửa đối diện, hận không thể thiêu cháy nó ngay lập tức. Bàn lãnh hấn cũng không tồi, dám khi dễ cô! Được rồi... Băng Thanh hít sâu một hơi, thư khiêu chiến đã gửi việc gì không dám nhận chứ?

oOo

Sáng sớm, cái se se lạnh làm làm lòng người tê tái. Tạm chia xa chốn ầm nệm êm mọi người tiếp tục chuyến tham quan tại vườn quốc gia Phong Nha-Kẻ Bàng.

Vẫn là con đường cũ rợp bóng cây cối. Ra khỏi trung tâm thành phố là những cánh đồng lúa xanh bất tận, trải dài khắp nơi. Quang cảnh yên bình như lời ru giấc ngủ đầu nôi của thời thơ ấu, có cánh cò, có đàn chim lượn, thấp thoáng xa xa là lũy tre làng rợp bóng...

Rất nhanh sau đó, chiếc xe cũng đã đưa người đến nơi cần đến...

Giữa không gian thoáng đãng, yên bình, cánh rừng xanh bạt ngàn bỗng hiện ra trước mắt.

Mọi người lấy hành lý rồi nhanh chân bước xuống. Ngoài việc hỗ trợ cho sinh viên làm bài luận văn sắp tới, tham quan tại đây cũng giúp sinh viên chuyên ngành lâm nghiệp mở mang tầm nhìn hơn.

Trong khu rừng rậm, ngoài những động thực vật hiếm có, uốn lượn quanh sườn dốc là những khe suối nhịp nhàng róc rách chảy. Cảnh vật giống như một bản nhạc giao hưởng trữ tình nhưng không kém phần lãng mạn.

Lớp Băng Thanh gồm có 55 sinh viên, được chia làm 5 đội nhỏ. Mỗi đội nhỏ phân ra mỗi thành viên trong nhóm đi thu thập những mẫu vật khác nhau để xây dựng thành bài luận văn lấy điểm thành tích xét năng lực học.

Băng Thanh được giao nhiệm vụ đi thám hiểm thành phần thổ nhưỡng nơi đây.

Trong vòng ba giờ, mọi sinh viên phải làm tốt nhiệm vụ của mình. Sau khi hoàn thành hẹn nhau tập trung đầy đủ tại bãi đỗ xe...

Băng Thanh chào các bạn rồi xách ba lô dọc theo khe suối. Muốn biết thổ nhưỡng nơi đây phải có sự trải nghiệm mới viết chính xác được.

Khe suối mùa đông nước trong vắt, ngay cả những con cá li ti Băng Thanh còn thấy rõ. Cởi bỏ đôi giày bỏ qua một bên, cô khề ngâm chân dưới làn nước mát, nước ở đây vừa thanh lạnh vừa dễ chịu, cảm giác rất khác biệt khi chạm vào nước đã thông qua xử lý.

Băng Thanh khề ngâm nga một khúc nhạc đồng dao, nơi đây chỉ một mình cô. Thật yên tĩnh...

Nhưng mà...Sự yên tĩnh đó chưa được bao lâu bỗng chốc bị phá vỡ vì có sự xuất hiện của kẻ thứ ba.

“Cô ở đây làm gì? Muốn bị ngã nữa sao?”- Mỹ nam một tay dút vào túi quần thong thả bước tới.

Băng Thanh xoay người nhìn hấn, thật ra tiếng xào xạc của đám lá khô đã thông báo có người xuất hiện, nhưng mà cô vẫn không mấy bận tâm. Nhưng sự có mặt của hấn làm tâm tình Băng Thanh bỗng chốc trùng xuống, rõ ràng cô vẫn còn đề bụng lời hấn nói lúc tối...

Đôi mi thanh tú khề cong lên, cô hồ nghi hỏi lại, “Cậu không đi tham quan? Theo tôi làm gì?”

“Ai nói tôi theo cô chứ?”- Đinh Luân lười biếng dựa vào thân cây cạnh đấy, “Tôi chỉ là tiện đường đi qua đây thôi”

Tiện đường? Băng Thanh khó tin nhìn hấn, rõ ràng muốn kiểm soát hành vi của cô thì có.

“Sao cô phải nhìn tôi bằng ánh mắt ấy? Tôi làm gì đến lượt cô chất vấn sao?”

Tâm tình Băng Thanh nổi lên một hồi chán ghét với kẻ trước mặt, lạnh lùng nói, “Vậy thì cậu đừng làm những hành động khiến tôi hiểu lầm”

Đinh Luân bị những lời nói của Băng Thanh chọc cười, hấn nhìn cô đầy ẩn ý, “Cô muốn hiểu lầm? Tốt thôi, tôi sẽ...”

“Đình Luân, cậu...cậu...”- Hấn còn chưa nói hết câu, Băng Thanh mặt đột nhiên trắng bệch, đôi mắt mở to nhìn về chân hấn, run rẩy từng hồi...

“Sao thế?”- Đình Luân hồ nghi nhìn xuống.

Không khí thoáng chốc trở nên im ắng lạ thường. Dưới chân hấn một con rắn lục từ từ trườn qua...

“Á”- Đình Luân kêu lên một tiếng, thân hình cao lớn khẽ khụy xuống,nhìn về vết máu đang rỉ ra. Còn con rắn kia đã bỏ trốn từ lúc nào...

Trong vô thức, Băng Thanh điên cuồng lao về phía hấn, cả gương mặt tái nhợt không chút huyết sắc. Ngay cả dáng đi cũng lao đảo suýt ngã. Loài rắn đó có nọc độc. Trời ơi, hấn bị rắn độc cắn...

Băng Thanh nhanh chóng chạy lại đỡ lấy hấn, trực tiếp vén gấu quần của hấn lên đưa chân lên miệng hút hết độc ra. Cô cũng không rõ tại sao mình lại mạo hiểm thế này,chỉ là trong khoảnh khắc nào đó cô rất muốn cứu hấn.

“Cố lên, một chút nữa thôi”- Băng Thanh vừa hút từng ngụm máu vừa nhổ ra, cứ lặp lại vài lần như thế. Động tác hết sức thuần thục, nếu không cẩn thận cô cũng sẽ nuốt độc mất!

Gương mặt Đình Luân tái nhợt, trán lấm tấm mồ hôi, dù độc đã được hút ra nhưng không tránh được lây nhiễm khi truyền vào cơ thể.

“Đồ ngốc, không phải cô ghét tôi lắm hả? Sao phải làm vậy?”- Hấn khó nhọc thở từng hơi.

Băng Thanh nhổ nốt ngụm máu trong miệng ra, thều thào lên tiếng,“Cậu im đi. Nói nhiều mất sức đấy. Cố lên nhé, tôi sẽ kêu người đến đây”

Nói rồi cô lấy điện thoại ra thông báo cho mọi người. Sau đó dùng một mảnh vải trắng băng bó lại vết thương. Cũng may vết thương không sâu lắm, không nguy hiểm đến tính mạng nhưng e là tối nay hấn phải đối mặt với trận sốt thập tử nhất sinh mới mong qua khỏi!

Băng Thanh cẩn thận quấn từng miếng vải, động tác nhẹ nhàng như sợ làm đau hấn. Mà tên này đúng là ngu ngốc,ngày thường mang giày ưu tú là vậy,sao hôm nay chỉ làm đôi dép bốn quai bụi đời vậy nhỉ? Nhưng mà, ở mu bàn chân tự nhiên có vết sẹo thể này chắc là mất thẩm mỹ lắm!

“Băng Thanh, tôi mệt quá, tôi muốn ngủ một lát”- Đình Luân mặt đầy mồ hôi nhễ nhại,chân tay lạnh băng,ngả vào vai Băng Thanh thờ từng đợt khó nhọc. Không khó nhận ra độc đã phát tác...

“Vũ Đình Luân, tôi chưa cho phép, cấm cậu ngủ đấy. Cậu dám ngủ từ nay trở đi tôi sẽ không nhìn mặt cậu nữa. Gắng lên một chút nữa thôi, mọi người sắp tới rồi”- Băng Thanh vừa lau mồ hôi cho hấn vừa động viên. Có trời mới biết, hai lần trước cô gặp nguy hiểm cũng không đáng sợ như hiện nay. Không ngờ tận mắt chứng kiến người khác gặp nạn lại đau đớn thế này...giống như...giống như 14 năm trước... Tim Băng Thanh khẽ nhói lên, cô cắn chặt răng để không khỏi bật ra tiếng ghen ngào.

Không biết trải qua bao lâu, Băng Thanh vẫn ngồi im bất động, bên cạnh là Đình Luân đã chìm vào mê man từ lúc nào. Băng Thanh vô lực chống đỡ, ánh mắt hoang mang như một con thú nhỏ bị bỏ rơi giữa chốn hiểm nguy, không biết về đâu, không biết làm gì, chỉ biết giương mắt nhìn số phận đang treo đùa sinh mệnh nhỏ bé...

Một khắc sau, mọi người mới hốt hoảng nối đuôi nhau chạy tới. Bước chân ai nấy khựng lại nhìn về hình ảnh trước mắt. Người ta chỉ thấy cô gái ôm lấy chàng trai, khuôn mặt đau đớn đến tận cùng. Trước mặt họ bây giờ là một bức tranh tuyệt mỹ tựa như kim đồng ngọc nữ hạ phàm!

...

...

Bởi vì hoàng tử Thanh Du bất ngờ xảy ra chuyện nên chuyến tham quan kết thúc sớm hơn dự tính. Chiếc xe phóng như bay trở về khu nghỉ dưỡng.

Trên xe, không khí tang thương ngập tràn bao phủ. Nếu người kia tỉnh dậy trông thấy cảnh tượng này chắc cũng sớm ngất đi lần nữa... Đám nữ sinh vây lấy người đang nằm trên ghế không ngừng kêu khóc om sòm...

Điện hình là những màn đối thoại kinh điển sau:

“Hoàng tử, anh nhất định không được xảy, nếu anh xảy ra chuyện em biết sống sao?”

“Huhu...Đình Luân à, anh làm em lo quá. Chúa phù hộ cho anh tai qua nạn khỏi”

“Hoàng tử à...anh tỉnh dậy mở mắt nhìn em đi. Tim em đau quá”

"Em biết phải làm gì đây!? Giả như người nằm đó là em. Anh thế này em làm sao sống nổi..."

“...”

“...”

Một màn quạ kêu gà khóc cứ thế bắn ra liên tục. Chả trách mấy vị giảng viên không ngừng lau mồ hôi lạnh, còn nhóm nam sinh vẻ mặt đen thui như đất

nồi khoé môi không hện mà cùng nhau run lên kịch liệt.

Bên cạnh cửa sổ, cô gái nhỏ ngồi trầm mặc dường như bỏ quên cả thế giới.

Dầu âm thanh có kinh thiên động địa đến đâu thì qua đại não sẵn sàng đào thải mọi thứ không cần thiết. Chỉ mình cô ngồi lặng im, mắt dán chặt ngoài cửa xe, ngắm cảnh vật đang trôi vùn vụt trôi một cách vô thủy vô chung...

Chẳng ai biết rằng, cô bây giờ là một con người hoàn toàn khác chỉ còn sự sợ hãi bủa vây. Cô đã sợ biết nhường nào, sợ một màn máu đỏ, sợ cái chết bất ngờ. Sợ tất cả những gì vừa chứng kiến...

“Băng Thanh, uống cái này đi. Thuốc này có tác dụng đào thải độc tố đấy. Cũng may trong lúc dọn đồ tớ có mang theo dự phòng”- Bàn tay thon dài cầm nắm thuốc chia trước mặt cô. Băng Thanh khẽ xoay người lại, đưa đôi mắt buồn bã nhìn lên.

“Ngài Đăng, thật sự không cần đâu. Tớ ổn mà...”- Băng Thanh nhẹ nhàng từ chối.

Nghe vậy, Ngài Đăng trực tiếp đặt nắm thuốc vào tay cô, lấy thêm một chai nước đã mở nắp, lên tiếng dỗ dành, “Ngoan, uống đi. Tớ không muốn có người tử trận trong chuyến đi ý nghĩa này đâu”

Băng Thanh chột bật cười thành tiếng, khẽ lắc đầu rồi cũng nhận lấy thuốc đưa lên miệng uống. Ngài Đăng, cậu ta thực sự rất cứng đầu!

“Có thể chứ, giờ thì ngủ một giấc cho khỏe đi. Lát gặp lại”

Ngài Đăng mỉm cười rồi quay về chỗ ngồi của mình, lại đưa mắt nhìn về phía Băng Thanh một lát mới an tâm ngồi xuống.

Băng Thanh bỗng dưng rất muốn cười, lắc lắc đầu rồi cũng dựa lưng vào ghế khẽ nhắm mắt chìm sâu vào giấc ngủ.

Lúc Băng Thanh tỉnh dậy là quá chiều, xe cũng đã về đến nơi. Mọi người đưa Đình Luân trở về phòng riêng, cô khẽ vận người một chút rồi nhảy xuống khỏi xe. Thật sự mà nói, độc tố này chưa đến nỗi mất mạng, chỉ là khó thở một chút thôi. Mong hẳn sẽ không có chuyện gì xảy ra. Cô hít sâu một hơi rồi tìm hành lý của mình lấy ra, mắt không tự chủ được lại nhìn qua chiếc ba lô của mỹ nam...

Sau hai giờ gọi bác sĩ riêng đến khám, Đình Luân mới có dấu hiệu tỉnh lại.

Băng Thanh cùng mọi người đứng chặn kín cả phòng quan sát người đang nằm trên giường đầy lo lắng... Thấy đôi mi mỹ nam khẽ run run, đám nữ sinh âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Có trời mới biết họ đã lo lắng biết nhường nào.

“Nước...”- Đôi môi mọng khẽ mấp máy.

Ngay sau đó hàng chục cốc nước được bung đến tận tay. Đình Luân thoáng nhủ mảy khẽ gọi, “Băng Thanh...”

Một tiếng gọi nhẹ bằng đánh thẳng vào nơi mềm yếu nhất của Băng Thanh, cô thoáng kinh ngạc sau đó chụp lấy cốc nước của cô gái bên cạnh bung đến trực tiếp đỡ hẳn dậy, kề cốc nước vào môi, nghẹn ngào lên tiếng, “Uống đi...”

Đình Luân yếu ớt nhấp một ngụm sau đó nằm xuống, nhẹ nhàng phân phó, “Mọi người ra ngoài hết đi. Tôi muốn ngủ”

Hắn là nam nhi đương nhiên không thể để cho mọi người thấy sự mềm yếu nơi hắn. Chuyện một con rắn cắn còn không gắng gượng nổi lấy tư cách gì để kể nghiệp bố hắn? Hơn nữa, hắn rất căm ghét mọi ánh mắt dò dẫm về hắn, trong đó có bao nhiêu thật lòng, bao nhiêu giả dối hắn còn không rõ sao!?

Mặc dù không đành lòng nhưng ai nấy đành gạt nước mắt rời đi. Băng Thanh là người rời đi cuối cùng, sau khi yên tâm một chút cô nhẹ nhàng nói, “Tôi ở phòng đối diện, có việc gì cậu cứ gọi cho tôi”

Dứt lời, cô mở cửa bước đi, không cần biết hắn ta có đồng ý hay không, cô cũng nên để ý hắn một chút. Nhưng mà... Lễ hội "âm thực quê hương" ngày mai xem như bị hủy bỏ rồi!

Băng Thanh thở hắt một hơi, mệt mỏi trở về phòng tắm rửa, trút bỏ muộn phiền trước khi bữa tối bắt đầu.

...

...

Màn đêm buông xuống, sương rơi ướt đầm cả mặt đất. Sau khi dùng xong bữa tối trong tình trạng không thể yên tĩnh hơn được nữa ai nấy ù dột trở về phòng. Sự việc ngoài ý muốn của Đình Luân khiến mọi người đều cảm thấy mất ăn mất ngủ...

Băng Thanh sau khi đi dạo vài vòng xung quanh biệt thự rồi cũng nhanh chóng trở về phòng.

Bước chân lững thững leo xong những bậc cuối cùng của cầu thang hình xoắn ốc, cô bất giác đưa mắt nhìn căn phòng đối diện. Từ chiều đến giờ vẫn đóng im lìm. Hắn còn chưa tỉnh sao!?

Băng Thanh khẽ cau mày, nhẹ nhàng đến trước phòng hắn, bàn tay đưa ra gõ cửa liên ngưng lại giữa không trung. Lúc này cô chợt nhớ đến chiếc ba lô

của hắn. Vì mãi lo lắng mà cô quên mang trà cho chủ nhân.

Băng Thanh nhanh chóng trở về phòng lấy ba lô của hắn cầm đi. Mắt khẽ đảo mắt nhìn quanh. Nhiên Vỹ không có trong phòng? Giờ này cô ấy còn đi đâu?

Cô lắc đầu, gạt tò mò qua một bên, mở cửa bước ra.

“Cốc... cốc.. cốc”- Từng âm thanh đơn điệu phát ra, Băng Thanh dựa lưng vào tường chờ đợi.

Nhưng mà...

Đáp lại cô chỉ là sự im lặng tối cao.

Năm phút trôi qua, Băng Thanh nhin không nổi mở luôn cửa bước vào...

Trên chiếc giường trắng toát, Đinh Luân nằm yên lặng, đôi mắt nhắm nghiền, rèm mi dài như cánh bướm thoáng run rẩy vì đau.

Trong không gian của căn phòng rộng rãi, từng hơi thở dịu nhẹ vờn quanh phảng phất như dòng sông yên ả, Băng Thanh đến cạnh nhìn hắn chăm chú. Thì ra lúc ốm đau, cho dù là con người mạnh mẽ nhất cũng trở nên đáng thương hơn hết thảy mọi thứ trên đời.

Không biết trải qua bao lâu, Băng Thanh cứ ngồi cạnh hắn, chăm sóc vô cùng chu đáo. Lúc hắn sốt cô tức tức vắt khăn ướt giúp hắn hạ nhiệt, lúc hắn cắn răng vì cơn đau hành hạ cô nắm lấy bàn tay kia mặc cho hắn siết chặt đến bật máu.

Rạng sáng, Băng Thanh mới một ngủ quên lúc nào không hay...

Lúc này, người trên giường mới hoàn toàn tỉnh táo, đôi mắt màu cà phê khẽ mở ra thu nhận mọi thứ vào tầm mắt. Nhưng điều làm hắn chú ý chính là một cảm giác ấm áp đang len lỏi trong tim.

Hắn nhìn về bàn tay nhỏ bé rướm đầy máu của Băng Thanh đang nắm chặt lấy tay mình, trong lòng hắn sản sinh một cảm giác khó nói thành lời. Con người yêu sinh mạng mình hơn mọi thứ như cô ấy có thể sẵn sàng chịu đựng đau đớn để mặc người khác phát tiết ư? Cô ấy có thể tốt như thế thật sao? Nếu vậy, tại sao 14 năm trước, lại sẵn sàng hại chết em mình vì đồ kị? Hắn thật không hiểu nổi cô nàng này. Nhưng mà...sự cảm động trong lòng hắn đúng là không thể chối bỏ được. Nghĩ vậy, hắn bắt giác mỉm cười.

Chẳng biết trôi qua bao lâu, bàn tay nhỏ bé khẽ động đậy, đôi mắt lưu ly khẽ hé ra. Băng Thanh giật mình bật dậy nhanh chóng. Ông trời ơi, cô đã ngủ gục bên cạnh hắn từ lúc nào? Đã vậy còn nắm tay tinh tứ thế này? Không phải chứ?

Băng Thanh khẽ rút tay ra, gất gao cắn môi nhìn người kia vụn phần bối rối, “Không như cậu nghĩ đâu, tôi vào đây là muốn trả lại ba lô cho cậu. Hại tôi gõ cửa muốn gây tay mà cậu không trả lời. Tôi sợ cậu xảy ra chuyện gì mới xông vào”

“Ừ, tôi biết”- Hắn thân nhiên trả lời, đáy mắt tĩnh lặng như hồ nước.

“Vậy, cậu ngủ tiếp đi. Tôi về phòng...”- Băng Thanh vội vã đứng dậy tính bài chuẩn thẳng. Nhưng chưa kịp nhấc chân ra khỏi ghế đã bị hắn kéo mạnh một cái bổ chửng vào lồng ngực rắn chắc.

“Cậu sao thế? Buông tôi ra đi”- Băng Thanh giãy dụa thoát ra, nhưng đành vô lực chống cự, sức thiếu nữ sao địch nổi sức đàn ông đôi mươi. Vì vậy cô nàng nào đó bất lực đến thở cũng không dám.

“Ồ đây ngủ cùng tôi”- Mỹ nam ghé sát tai Băng Thanh thì thầm, ngữ điệu vô cùng quyến rũ khiến người nghe đã bắt giác trầm luân.

“Biến thái”- Băng Thanh mặt không đỏ tim không loạn dùng tay tung một cú đấm vào vòm ngực của hắn.

Mỹ nam thoáng nhìn đau, dùng giọng điệu mê hoặc nhất lên tiếng dỗ dành, “Ngoan, tôi sẽ không ăn thịt cô đâu”

Dứt lời, hắn lật Băng Thanh nằm xuống bên cạnh dùng tay khóa chặt. Mà Băng Thanh lúc này kinh hãi đến phát ngốc, nửa ngày sau mới kịp phản ứng. “Tên điên này, bỏ cái móng vuốt của cậu ra khỏi người tôi đi. Cậu ôm thế tôi ngủ không được”

Nói xong câu này, cô bắt giác ôm miệng hận không thể tát mình một cái, ý tứ câu đó chẳng phải nó khẳng định cô đã thỏa hiệp với hắn sao?

Mỹ nam hài lòng mỉm cười, bàn tay hơi nói lỏng một chút, khẽ thì thầm, “Ngủ đi, tôi sẽ canh chừng dùm cô”

Có trời mới biết, Băng Thanh đang tận dụng sự bình tĩnh 19 năm cất giấu để không phát điên ngay lúc này. Niệm tình hắn là người bệnh cô đành 'mất nhắm mắt mở' cho qua vậy...

Sau một hồi im lặng, an tâm vì hắn rất biết điều, cô tiếp tục chìm vào giấc mộng, cảm giác ấm áp khi có người áp ủ quả thật khiến cô ngủ rất ngon, ngon đến nỗi cô đã quên mất cơn ác mộng luôn thường trực mỗi đêm đã tan biến từ bao giờ...

Chương 42

Lần thứ hai tỉnh dậy, Băng Thanh mệt mỏi xoa bóp mi tâm để tinh thần tỉnh táo hơn. Tối qua mãi chăm sóc cho hấn, rạng sáng mới thoải mái ngủ một giấc, cơ thể đau nhức là điều không tránh khỏi. Tầm mắt cô nhìn về chỗ trống bên cạnh, hấn đã rời giường từ lúc nào. Mò mẫm lôi đi động từ trong túi quần ra, nhìn vào màn hình điện thoại Băng Thanh thoáng sửng sốt. Sao cô có thể ngủ quên đến 10h ngày hôm sau thế này!?

Điều này nói lên điều gì!? Chưa biết chừng mọi người đang tá hỏa vì sự biến mất của cô, đặc biệt là Nhiên Vỹ cô ấy vốn là con người nhạy cảm nhất định sẽ phát hiện ra điều gì đó khi cô không ở trong phòng.

Trời ơi, sao cô lại quên mất điều này chứ? Giờ biết ăn nói ra sao với mọi người đây? Những cái đầu óc thần thánh ấy luôn biết làm quan trọng hoá vấn đề lên.. Đến lúc đó sẽ là một màn rắc rối mà cô phải hưởng trọn. Ánh mắt của đám nữ sinh đủ giết người rồi, giờ thêm chuyện này họ không phanh thấy cô mới là chuyện lạ đấy!

Băng Thanh ừ dột cất điện thoại, mắt khẽ nhắm lại tận hưởng chút bình yên còn sót lại..

“Cạch”. Một tiếng động phát ra, đồng thời cửa phòng cũng bị mở.

Băng Thanh nhìn về cánh cửa. Thân hình cao lớn của mỹ nam bước vào, trên tay là túi đồ ăn bốc ra hương thơm ngào ngạt. Mà dạ dày của cô lúc này cũng rất phối hợp, gào thét dữ dội vì đình công đã lâu..

“Đói không?”- Đình Luân tiến tới đặt túi đồ ăn lên bàn, liếc mắt nhìn cô đầy ẩn ý.

Băng Thanh không hề giấu diếm khẽ gật đầu. Giờ này mà còn quan tâm đến thể diện đúng là kẻ ngốc...

“Heo con, tới đây nào”- Hấn thoáng vẫy tay, điệu bộ giống như thích đùa chọc người khác. Nhưng cặp mắt nâu lại sáng từng tia dịu dàng hiếm có.

Băng Thanh nhìn về phía hấn, cố gắng phân tích biểu cảm trong cặp mắt nâu kia, nhẹ nhàng bước xuống giường, thong thả đến ngồi đối diện. Đôi mắt lưu ly mở lớn bình thần chờ đợi, một lúc sau khẽ mở miệng, “Cậu khỏe hấn rồi chứ?”

Đình Luân bỏ thức ăn vào bát đầy về phía cô, nở nụ cười xấu xa, “Nhờ phúc của cô ôm quá chặt nên tôi đã khỏe hơn rất nhiều”

Về mặt hấn thoáng ôn nhu khi nghĩ về cảnh tượng tối hôm qua, quả thật cô ấy ôm hấn rất chặt, chặt đến nỗi khiến hấn mất ngủ cả đêm. Nếu không phải lời hứa hẹn, đảm bảo rằng từ đêm qua hấn đã 'ăn' sạch cô nàng không còn một mống!

Hấn vừa nói xong, Băng Thanh bắt giắc đỏ mặt, cúi đầu ăn nốt tô bún nhằm che đi vẻ thất thố của mình. Tên này đúng là xấu xa! Rõ ràng hấn tự mua dây buộc mình kéo cô lại ngủ cùng, giờ còn bị mạng tiếng ăn đậu hũ của người ta. Vô si! Quá đáng! Băng Thanh âm thầm nhai ngấu nghiến, tưởng tượng những cọng bún là gương mặt ai đó hung hăng cắn xé...

Ăn xong bữa trưa lót dạ, Băng Thanh liền trở về phòng. Hôm nay là ngày cuối cùng của chuyến đi ngoại khoá, giờ này ắt hẳn mọi người đang tham dự lễ hội âm thực cạnh bờ biển gần đây. Cùng lắm chỉ cách khu nghỉ dưỡng vài trăm mét nhưng không một ai dám bỏ lỡ. Ngoài việc được nếm những món ăn nổi tiếng của mảnh đất Quảng Bình, thực khách còn được đăng kí tự tay chế biến những món ăn ngon giới thiệu mọi người cùng thưởng thức, hình thức giống như cuộc thi tìm đầu bếp vậy!

Băng Thanh sắp xếp lại hành lý, xong nốt hôm nay ngày mai được về nhà rồi, nghĩ tới đó tâm tình cô bỗng dung phấn chấn hẳn. Sau khi tắm rửa xong, chải lại mái tóc còn đọng hơi nước đột nhiên có tiếng gõ cửa.

Băng Thanh ngừng ngợ, khẽ vuốt lại mái tóc đi tới mở cửa.

“Cậu còn việc gì?”- Băng Thanh nhìn Đình Luân đang nhàn nhã dựa lưng vào tường, nghi hoặc lên tiếng.

“Về nhà!”- Hấn nhàn nhạt nói, biểu cảm vẫn xa cách như thường ngày.

“Chỉ tôi và cậu?”. Đôi mày thanh tú khẽ chau lại. Đùa gì thế? Bỏ đi thế này hậu quả thế nào có phải kẻ ngốc đâu mà không biết?

“Ừ”- Hấn thần nhiên đáp.

“Không đi”- Băng Thanh liếc mắt toan đóng cửa thì bị hấn nhanh chóng lấy chân chặn lại.

“Chỉ tôi và cô trở về. Tôi cần phải điều trị”. Có trời mới biết đây là cái lý do ấu trĩ nhất mà hấn phải ngụy biện cho hành vi của mình!

Băng Thanh nhìn hấn một cách chăm chú, hồi lâu sau mới phản ứng, “Nào cậu bị ung thủy hả? Cậu khám bệnh chứ tôi có khám bệnh đâu. Tại sao tôi phải đi cùng cậu? Tôi chưa chán sống đến mức độ ấy đâu”

“Đi với tôi nguy hiểm vậy sao?”- Mỹ nam nheo mắt nhìn Băng Thanh, đáy mắt thấp thoáng xuất hiện sát ý, cứ như chỉ cần cô nói "đúng vậy" thì giây tiếp theo hấn sẽ thiêu đốt nàng vậy.

Băng Thanh ho khan một tiếng, cố gắng đập tan đi ý nghĩ giết người của hấn ngay lúc này, “Khụ...chỉ là, tôi sợ mọi người dị nghị thôi. Cứ thế mà về không ổn lắm, chi bằng đợi mọi người cùng về thì hơn”

Có đánh chết cô cũng không về cùng hấn. Hấn không chỉ nguy hiểm mà cực kì nguy hiểm, bên cạnh hấn cô chưa có giây phút nào được yên thân cả, chỗ nào có hấn chỗ đó có cái chết luôn rình rập lấy cô. Qua bao nhiêu lần trải nghiệm cô đúc kết ra một điều đó là tránh xa người này càng xa càng tốt, nếu không chào đón cô sẽ là thiên đao vạn quả...

Sắc mặt mỹ nam thoáng trầm xuống, hồi lâu sau lạnh giọng nói, “Cô còn nhớ thỏa thuận giữa chúng ta chứ? Đừng bảo mới đó mà đã quên rồi? Cô nghĩ vừa cứu tôi một mạng mà tôi đã cảm động quên mất đi quá khứ 'tốt đẹp' của cô ư? Băng Thanh, không biết nên ngợi ca cô quá đơn giản hay quá thông minh đây nữa...”

“Đủ rồi!”- Băng Thanh lớn tiếng, ôm lấy đầu lắc nguầy nguậy, “Tôi xin cậu đừng nói nữa. Được rồi, tôi sẽ về cùng cậu, tôi vào chuẩn bị ngay”

Nói rồi, Băng Thanh loạng choạng trở vào phòng, luống cuống sắp xếp đồ đạc bỏ vào ba lô. Cố gắng đè nén cơn sợ hãi ngay lúc này, lời hấn nói cứ như một đoạn phim quay chậm về những ngày trong quá khứ khiến cô không thể thờ nổi. Thảm khốc. Kinh hoàng. Tuyệt vọng. Đó là những gì cô muốn xóa bỏ nhưng không thể.

Phía sau, cặp mắt nâu hiện lên từng tia đau đớn, bàn tay to bắt giắc siết chặt lấy nhau hấn lên từng tơ máu. Khóe môi kiều bạc khê mấp máy, “Xin lỗi...”

Tạm biệt miền cực lạc của chốn huyền thoại. Băng Thanh lên máy bay riêng của Đình Luân trở về Du Sinh.

Ở trên cao, bao phủ xung quanh là những đám mây trắng được xếp từng tầng thanh thoát như những nàng tiên nữ. Băng Thanh nhìn ra cửa kính, tâm trạng lặng yên như bước vào cõi mộng. Bên cạnh, Đình Luân chăm chú đọc cuốn tạp chí trong tay. Thỉnh thoảng liếc mắt về cô gái nhỏ lại thăm thò dài. Lần đầu tiên trong đời hấn cảm nhận được hai chữ 'bất lực'...

Nửa giờ sau. Máy bay đáp xuống tại sân cỏ Vũ gia.

Chào đón họ là hai hàng giúp việc xếp hàng dài với thái độ kính cẩn. Thấy Đình Luân bước xuống từ phi cơ, mọi người liền cúi chào.

“Cậu chủ đã về”

Đình Luân gật đầu, kéo tay Băng Thanh bước đi không kịp để người ta tò mò hay dò xét.

Mà Băng Thanh lúc này cứ như người mất hồn, kể từ khi đặt xuống bãi cỏ, cô cứ nghĩ rằng bản thân mình đang gặp...ác mộng. Về gia thế hiển hách của hấn ngày nào cô cũng đã nghe đến phát nhảm, nhưng được tận mắt chứng kiến thế này quả thật khiến người ta choáng váng..

Băng Thanh im lặng để mặc hấn tùy ý kéo đi phẳng phăng băng qua mọi con đường. Cả người đỡ dãn như ăn phải thuốc phiện, ngay cả vẻ tỉnh táo thường ngày trong đôi mắt cũng đã bay tận chân trời...

Cách đó không xa, đám người mặc áo đen đứng sẵn ở cửa, vừa trông thấy hấn cũng cúi đầu lễ phép.

“Chào mừng cậu chủ đã về”

Đình Luân khẽ gật đầu, một trong số người đứng ở đó nhanh chóng bước lên mở cánh cửa dát mạ vàng óng ánh. Cánh cửa từ từ mở ra, đập vào mắt cô là một căn nhà đầy đủ tiện nghi xa hoa đến mức không thể diễn tả thành lời. Nhìn sự giàu có này Băng Thanh bị dọa đến phát ngốc.

Phòng khách rộng lớn, được bày trí rất trang trọng. Giữa căn phòng là bộ bàn ghế trị giá hàng tỷ đồng, ngoài ra còn có tivi, bể cá, bình hoa,... được trang trí rất đẹp mắt. Trên tường là những bức tranh thủy mặc, đâu không biết giá trị của nó nhưng nhìn qua cũng biết đây là những tuyệt tác nghệ thuật vô giá.

Nhưng mà...

Băng Thanh không rõ vì sao hấn lại dẫn cô vào đây, giờ phút này cô chỉ muốn về nhà để ngủ một giấc thôi.

“Ngồi đây một lát đi”- Đình Luân ấn Băng Thanh ngồi xuống ghế, sau đó hấn trở vào bếp rót hai cốc ca cao.

Cô khẽ nhìn căn phòng đến ngẩn người. Thầm chau mày hồ nghi, không biết nhà hấn làm gì mà giàu đến nỗi 'nứt đá đổ vách' thế này? Băng Thanh cảm thấy gia thế hấn không hề đơn giản như lời đồn. Tập đoàn xa xỉ phẩm ư? Chỉ cần kinh doanh mỹ phẩm đã trở nên giàu có thế này quả không đơn giản!

“Uống cái này đi, ca cao nóng đấy. Trông cô này, tím tái hết mặt mũi rồi”- Đình Luân từ trong bếp bước ra, trực tiếp đặt cốc ca cao vào bàn tay nhỏ nhắn của Băng Thanh, một khắc sau, nhẹ nhàng ngồi xuống đối diện, “Cô lạnh lắm sao?”

Cô nhận cốc ca cao đưa lên nhấp một ngụm, khẽ gật đầu. Thời tiết thay đổi quá đột ngột cô đúng là có chút thích ứng không kịp... Đi chưa quá ba ngày, mà cô cảm thấy mình yêu mảnh đất còn cát kia hơn, cái lạnh chỉ se se giống như mùa thu, không như Du Sinh lạnh đến cắt da cắt thịt.

“Qua đây...”- Mỹ nam khẽ giơ ngón trỏ ra ngoắc ngoắc, nở một nụ cười cực kỳ xấu xa...

Băng Thanh ngơ ngác nhìn hắn, một giây sau tròng mắt đầy chán ghét, “Hạ lưu”

Đình Luân cười rộ: “Sao cô lại nói tôi như vậy? Tôi có lòng tốt truyền hơi ấm giúp cô thôi mà...”

“Thần kinh! Nói chuyện với cậu là vấn đề nhọc não nhất mà tôi từng trải qua”- Băng Thanh nhếch môi, đáy mắt toát lên vẻ lạnh lùng.

Đình Luân giận quá hoá cười, khoe môi kiêu bạc vẽ ra một đường cong tuyệt mỹ, “Tôi nghĩ là, giá trị của tôi trong mắt cô không ngờ thấp kém đến vậy? Không biết có nên tán thưởng rằng cô quá ngu ngốc hay thậm chí tệ đến mức sai lệch đây nữa. Dù hiểu theo hướng nào, cô cũng chính là kẻ có mắt không trông”

Băng Thanh bỗng nhiên bật cười, vô cùng cao hứng, “Bớt nói nhảm đi, tôi muốn về nhà. Tốt nhất cậu đừng nên hồ đồ giữ tôi lại. Tôi chỉ có nghĩa vụ làm theo lời cậu nhưng không có nghĩa là cậu quản thời gian nghỉ ngơi của tôi. Rõ chứ?”

“Được thôi. Tôi chịu cô rồi đây. Nào, đứng dậy tôi đưa cô về”- Đình Luân đứng dậy, nâng tay lấy chiếc áo vắt cạnh thành ghế mang vào cho Băng Thanh, nhìn về mặt không cam lòng của cô hắn không quên bồi thêm một câu đậm chất uy hiếp, “Trật tự đi, tôi không muốn mình chờ một xác chết trên xe đâu”

Băng Thanh giận đến phát run. Bàn tay bất giác siết chặt thành nắm đấm chỉ hận không thể vung cho hắn một tát. Mỹ nam chết tiệt, không nói được lời nào từ tởm được à? Sao cứ phải chọc ngoáy vào nỗi nhạy cảm nhất của người khác mới hài lòng? Băng Thanh cố đè nén cơn điên lúc này, có trời mới biết, ở bên hắn cô phải vất vả sự nhẫn nại đã tích lũy suốt 19 năm nay ra để sử dụng...

“Đi thôi, cô trưng bộ mặt như sát thủ ấy ra để làm gì? Đây là địa bàn của tôi nên biết điều một chút, cô cũng biết hậu quả khi chống đối tôi rồi chứ?”- Đình Luân nhàn nhạt nói, không biết Băng Thanh có đồng ý hay không đã tùy ý kéo bàn tay nhỏ rời đi.

Mà Băng Thanh lúc này giống như bị hồ đồ ăn mất trí tuệ tinh thông, cứ ngẩn ngơ để hắn nhét vào xe lúc nào không hay... Căn bản lời nói của hắn cứ như một hồi chuông kinh người giáng mạnh vào đại não Băng Thanh dẫn đến mất trí...

Khi lý trí đã hoàn toàn khôi phục, Băng Thanh thở một hơi dài thườn thượt, cô từ trước đến giờ không sợ bất cứ thứ gì chỉ sợ... uy hiếp. Mà hắn lại là người nói được làm được, tốt nhất không nên chọc vào...

Sau khi thắt dây an toàn, Đình Luân nhàn ga rời đi...

Hai người cứ duy trì im lặng như thế cho đến khi chiếc xe đỗ trước cổng nhà cô. Băng Thanh tháo dây an toàn, chuẩn bị bước xuống.

“Khoan đã”- Đình Luân bất ngờ nắm lấy bàn tay nhỏ của cô nhẹ nhàng đặt lên đó một nụ hôn, động tác thâm tình hết như những người yêu nhau “Buổi chiều vui vẻ”.

Băng Thanh nhất thời sững người, cổ họng như có tảng đá nặng nề chặn lại, định nói gì đó nhưng không thể mở miệng được, cứ như đã mất hết âm thanh, hồi lâu sau gương mặt thanh tú bất giác đỏ lên, cô vội vã rút tay, co giò chạy đi như ma đuổi...

Lúc đặt chân vào cửa, tim vẫn đánh thùm thụp như đêm bóng. Phải một lúc lâu sau cô mới bình tĩnh tiếp nhận tất cả. Hắn đã làm gì? Chuyện này giống như sét đánh giữa trời quang đánh vào nơi mềm yếu nhất của cô...

Băng Thanh cứ đứng ngây như phỗng giữa nhà cho đến khi mẹ mang tạp dề từ trong bếp bước ra, nhẹ nhàng lên tiếng:

“Băng Thanh, không phải chiều tối con mới về sao? Sao về sớm vậy?”

Băng Thanh sau khi ổn định lại tâm trí mới đáp lại lời mẹ, “Dạ, lịch trình bị thay đổi mẹ ạ”

“Đi chơi vui chứ?”- Mẹ dịu dàng hỏi, đỡ lấy chiếc ba lô từ tay cô đặt xuống cạnh bàn, “Có trải nghiệm gì mới không?”

“Vui lắm mẹ ạ. Con còn mua quà cho bố mẹ nữa này”- Băng Thanh mỉm cười tinh nghịch, bước đến lấy từ ba lô ra hai món quà được bao bọc cẩn thận. Đây là món đồ cô đã lựa chọn rất kỹ lưỡng, nhất định sẽ hài lòng bố mẹ.

“Được dặt từ chất liệu thổ cẩm à? Đẹp quá”- Mẹ thốt lên bất ngờ nhìn chiếc túi xách mở ra từ hộp, “A, cà vạt nữa này, đẹp quá, Băng Thanh quà là có con mắt thẩm mỹ”- Mẹ vui đến nỗi cười híp mắt. Không ngờ con bé này chu đáo quá...

Băng Thanh mỉm cười: “Bố mẹ thích là tốt rồi”

“Haha...tối nay mẹ sẽ chiêu đãi con món gà hầm nấm, đợi mẹ nhé!”- Mẹ hào hứng khoe, mặt tươi như trứng xỏ sổ.

“Vâng ạ. Mẹ con đúng là tuyệt vời nhất”

Một ngày dài mệt mỏi trôi qua, Băng Thanh leo lên giường ngủ một mạch đến sáng. Dù không cam tâm nhưng vẫn phải chắt vật đến trường... Lúc này, cô chỉ ước giá như bây giờ là Tết, cô có thể ngủ thẳng cẳng đến ngày mai, tốt thật...

Băng Thanh bỗng dưng mỉm cười tự giễu vì suy nghĩ ấu trĩ của mình, vờn vai một cái rồi chuẩn bị đồ đi học...

...

...

Bước xuống chuyến xe buýt quen thuộc, Băng Thanh thăm nở một nụ cười ung dung tiến vào cổng trường...

Mới ngày nào cô còn ngỡ ngàng vì mọi thứ đều xa lạ, giờ phút này cứ như vừa trôi qua một thế kỉ vậy. Cảnh vật cũng thoáng gần gũi đến quen thuộc, thậm chí lúc nhắm mắt cô cũng xác định được trong ngôi trường giàu có này có bao nhiêu đường đi... Chỉ qua vài tháng ngắn ngủi, mọi thứ đối với cô cứ như một con mơ... Chợt đến chợt đi vụt tan như một cơn mưa rào. Nhưng mà... không thể phủ nhận, sự hiện diện của ai đó đã khắc sâu vào trái tim này, bàn tay vô thức đặt vào sợi dây chuyền hình mặt trăng, Băng Thanh cố đè nén nỗi nhớ khắc khoải này lại... Hẳn có hạnh phúc không?

"Băng Thanh, vào lớp thôi!"- Nhiên Vỹ từ cổng trường tiến vào nhẹ nhàng lên tiếng, trông thấy vẻ mặt hỗn loạn của Băng Thanh, cô thấp giọng, "Cậu sao thế? Không ổn chỗ nào hả!?"

"Không có gì, đi thôi"- Băng Thanh giấu đi cảm xúc nắm tay Nhiên Vỹ bước đi.

"Này, hôm qua cậu sướng nhé, được hoàng tử đưa về tận nhà"- Nhiên Vỹ cao hứng, ánh mắt không giấu được ngưỡng mộ.

"Hả? Sao cậu biết?"- Băng Thanh khẽ giật mình hỏi lại.

"Chao ôi, cậu xem thầy cô là trẻ con hả? Sinh viên do họ quản lý, vắng ai, thiếu ai họ còn không biết sao?- Nhiên Vỹ cười cười, "Hơn nữa, trước khi hai người trở về, Đình Luân đã thông báo với thầy cô, tránh để mọi người lo lắng"

Băng Thanh giống như đã hiểu hết mọi việc nhẹ gật đầu. Nói vậy, xảy ra chuyện này đám nữ sinh càng căm ghét cô hơn.

"À, sắp tới giáng sinh. Cậu muốn đi chơi đâu không?"

Đi được một đoạn, Nhiên Vỹ nghiêng đầu nhìn Băng Thanh, vẻ mặt đầy mong đợi.

Nghe vậy, Băng Thanh thoáng ngẩn ngơ, sau đó cười mỉm, "Có, tớ được hoàng tử mời". Hình như cũng đã có một người đã từng đề nghị giáng sinh này cô đi chơi cùng hẳn. Nhưng mà... thời khắc này ở bên kia địa cầu... hẳn vẫn còn nhớ chứ!?

"Biết ngay mà"- Nhiên Vỹ cười nhẹ, "Băng Thanh này, tớ nghĩ hẳn ta cũng có tình cảm với cậu đấy"

Cái gì!? Băng Thanh giống như bị sét đánh trúng đầu. Chuyện này còn bi hài hơn cả chuyện ngày mai là tận thế!

"Cậu nói lung tung gì thế? Cậu đừng kể chuyện cười thế chứ?"- Băng Thanh ôm miệng cười thất ruột. Chuyện đùa này sao có thể chứ. Đó là do mọi người không biết đằng sau cái màn nam nữ mù mờ như hình với bóng này là cả một âm mưu đầy toan tính. Hẳn với cô có thể phát sinh cái loại tình cảm điên rồ đó sao? Nực cười...

"Ngoài cuộc sáng tỏ, trong cuộc u mê, cậu còn nghi ngờ con mắt nhìn đời của tớ sao!?"- Nhiên Vỹ ung dung bước lên phía trước hai bước, sau đó xoay người lại nhìn thẳng vào Băng Thanh, "Nhưng mà... có một điều là, ai lỡ trầm luân vào tình cảm đó nhất định sẽ người chịu tổn thương đầu tiên"

Băng Thanh thoáng chau mày, "Cậu có dụng ý gì?". Không phải vô duyên vô cớ Nhiên Vỹ nói ra điều đó chỉ là cô không thể nuốt trôi được mớ kinh ngạc này.

"Rồi cậu sẽ biết thôi"- Nhiên Vỹ cười đầy bí hiểm.

"Nhiên Vỹ, không phải cậu cũng thần tượng hẳn à!? So với đám nữ sinh trong trường chỉ có cậu là bình tĩnh giao du với tớ thôi. Cậu không căm ghét tớ hả!?"- Băng Thanh là người rất cơ trí, tất nhiên những ai đối đãi tốt với cô, cô đủ tỉnh táo để cảm nhận được. Mà Nhiên Vỹ này lại là người chủ động làm quen với cô trước tiên, ban đầu chính cô còn hồ nghi mục đích của cô ấy, nhưng dần dà Băng Thanh cũng biết thật ra Nhiên Vỹ rất thuần khiết con người tinh khôi giống như một bản nhạc piano...

"Cậu lầm rồi, nói không ghen tỵ là nói dối, nhưng mà..."- Nhiên Vỹ cong môi cười thanh nhã, "Tớ không giống đám nữ sinh, thần tượng đến mức điên cuồng, so với đám người đó đầu óc tớ còn tốt chán, chỉ là không muốn ôm ảo tưởng mà thôi"

Băng Thanh bắt gặp ngẩn ngơ, không ngờ Nhiên Vỹ là một người tinh táo đến vậy, biết suy xét trước sau, quả là một người con gái tinh tế.

Hồi lâu Băng Thanh không trả lời, Nhiên Vỹ bình thản nói tiếp, không che dấu được nét lạnh lùng trong đáy mắt:

"Cậu biết không? Trên đời này có ba loại đàn ông. Một loại đáng thần thượng, loại thứ hai là đáng được yêu, loại thứ ba chính là đáng để chà đạp. Nếu cậu gặp được loại thứ nhất đó là một phút nông nổi, loại thứ ba sẽ là bi kịch cuộc đời, chỉ còn loại thứ hai đã sớm bị tuyệt chủng từ lâu..."

Băng Thanh bỗng dưng rất muốn cười, định lên tiếng an ủi thì chuông vào học chợt điểm, cô vẫy tay với Nhiên Vũ hướng lớp học của mình bước đi.

"À, tớ đã tìm được thầy dạy piano cho cậu rồi đây. Gắng học tốt nhé, hi vọng trong tương lai tớ và cậu sẽ cùng nhau biểu diễn trên cùng một sân khấu" - Nhiên Vũ nói theo, nở nụ cười ngọt ngào.

"Cảm ơn cậu nhiều nha" - Băng Thanh xoay người lại khẽ gật đầu, nụ cười tràn ngập cả khóe môi.

Nhìn theo bóng lưng Nhiên Vũ đã khuất sau dãy hành lang dài bất tận, Băng Thanh âm thầm thở dài hơi, nhắc chân tiến vào lớp học. Lối Nhiên Vũ nói dường như có sự thức tỉnh rất cao đối với cô. Đầu cô chưa từng trải nghiệm qua thứ tình yêu ngọt đắng đó, nhưng cảm giác yêu mà chưa phải là yêu thật khiến trái tim nhỏ lệ...

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Tìm Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43

19 tuổi, tình yêu chưa phải là tất cả. Nhưng dám yêu, dám hận mới là bản lĩnh nên có của một người trưởng thành. Tình yêu đôi lúc rất ngọt ngào nhưng cũng là một liều độc được trí mạng khiến trái tim đau đến khắc khoải... Có chăng thời gian sẽ xóa nhòa tất cả hay càng nhấn chìm con người ta lún sâu vào u tối?

Thời gian thấm thoát thoi đưa, chẳng mấy chốc Giáng sinh đã ghé qua ngập tràn từng góc phố...

Con gió mùa đông khê tạt qua làm cánh vật dường như cũng run rẩy theo. Ở Du Sinh, đây chính là thời điểm lạnh nhất trong năm, thời tiết càng khắc nghiệt hơn khi trời bất chợt đổ cơn mưa phùn. Cái lạnh tê tái thấm sâu vào từng thớ thịt khiến người ta bất giác rợn người...

Tại khu phố nhỏ, nơi có những ngôi nhà mang vết tích của thời gian, rải rác là những bước tường bám đầy rong rêu như một chứng nhân lịch sử về sự hình thành lâu đời ở nơi đây...

Băng Thanh từ nhà lưng thưng bước ra, nhắc từng bước chân trong cơn gió lạnh, cô ngược mắt nhìn lên bầu trời xám xịt, cái lạnh cô như tê dại đi. Mùa đông năm nay kéo dài hơn dự kiến...

Đôi mắt lưu ly không tự chủ được lặng lẽ nhìn khắp khu phố, theo thời gian cảnh vật trở nên cũ kỹ, nhưng cảm giác trống rỗng trong lòng vẫn luôn đeo bám cô mỗi ngày không cách gì xóa bỏ được...

Bước ra con đường quốc lộ, xa xa vọng lại là bản nhạc Giáng sinh "Merry Christmas" tràn đầy vui tươi. Giây phút này giáng sinh thực sự đã về! Con đường rộng lớn ngập tràn sắc đỏ, rải rác là những cây thông được trang trí lộng lẫy trong khắp các cửa hàng...

Không khó để nhận ra không khí vô cùng náo nhiệt...

Băng Thanh chậm rãi tiến về bến xe, vẫn phương thức cũ, đợi chuyển xe sớm nhất để đến trường.

Vì là Giáng sinh nên toàn thể sinh viên Thanh Du càng thêm hào hứng. Tiếng cười đùa lan lành khắp sân trường, đan xen là tiếng đàn, tiếng nhạc của một lớp Nghệ thuật gần đó vọng lại... Không khí rạo rực giống như nhiệt huyết của tuổi trẻ luôn luôn sôi nổi mãnh liệt trong trái tim mỗi người...

"Băng Thanh, chúc mừng giáng sinh"- Một bạn nữ từ trong lớp bước ra mỉm cười chào cô.

"Chúc mừng giáng sinh"- Băng Thanh đáp, không quên nháy mắt đầy vui vẻ.

Giờ tự học của sinh viên rôm rả tiếng chuyện trò. Băng Thanh chăm chú làm nốt bài luận văn được khai thác từ chuyến đi thực tế vừa qua. Với sự quan sát nhạy bén, linh hoạt của mình luận văn lần này đúng là không thể làm khó được cô. Vừa làm được một lát, cô cảm thấy có cái gì đó không ổn, khẽ ngược mắt nhìn qua, kinh hãi nhận ra một điều, mỹ nam kia đang nhìn cô chăm chú...

"Cậu nhìn tôi làm gì?"- Băng Thanh chau mày khó hiểu. Ánh mắt ấy biểu thị chắc chắn không phải điều tốt đẹp gì.

"À, nếu cậu nhìn tôi để nhắc nhở việc cậu nói lần trước thì không cần đâu. Tôi là người trọng chữ tín sẽ không làm cậu thất vọng"

Đình Luân nghe vậy không giấu nổi nét cười trong đáy mắt, nhân nhặt phun ra ba chữ, “Tôi biết mà”

“Biết rồi thì nhìn hướng khác để tôi làm bài, cậu nhìn. Tôi khó chịu”- Cặp mắt lưu ly hiện lên tia sát ý, vẻ mặt cực kì khó chịu.

Đình Luân ừ hử một tiếng, sau đó không thèm đoái hoài gì nữa liền quay mặt đi. Nhưng mà... khóe môi kiểu bạc khề nhếch lên như đang suy tính điều gì đó...

Kết thúc giờ học, sinh viên tùm ba tùm bầy kéo nhau ra về.

Băng Thanh xốc ba lô, lê chân về phía cổng trường, đang mãi mê ngắm cảnh, tầm mắt lại hướng về chiếc xe thương vụ đang đỗ cách đó không xa. Điều làm Băng Thanh chú ý đó là mỹ nam đang vẫy tay với cô, ngay cả khóe môi cũng đang nở nụ cười cực kì ấm áp.

Ấm áp? Băng Thanh dụi mắt hồ nghi, con người nham hiểm như hắn cũng có điệu cười thế này ư? Nói mặt trời mọc đằng Tây cô còn miễn cưỡng chấp nhận được, còn hắn tất nhiên không có khả năng khiến người khác cảm thấy ấm áp, rốt cục hắn đang có âm mưu quái quỷ gì đây?

“Còn đứng đó làm gì, đến đây nhanh!”- Đình Luân không mặn không nhạt lên tiếng, kéo Băng Thanh từ tâm trạng đang hoài nghi chuyển thành phần nộ. Hắn là thượng đế à? Sao lúc nào cũng thích điều khiển mọi thứ như vậy?

“Cô không nghe tôi nói gì sao?”- Đình Luân hết sức nhẫn nại nói thêm lần nữa, bàn tay đã siết chặt đến mức gân xanh nổi lên, nhưng mà... vì nghiệp lớn hắn bắt buộc phải nhịn!

Băng Thanh không nhanh không chậm tiến đến đứng trước mặt hắn, đôi mắt lưu ly mở to ngược lên nhìn hắn đầy nghi vấn, khóe môi anh đào khề mím lại trông qua có vẻ rất... âm ức TT^TT.

“Cái này... cho cô”- Đình Luân từ trong xe lấy ra một túi đồ ném về phía Băng Thanh, liền đó nói tiếp, “Tôi nhớ mặc vào”

Tối là thời điểm dự tiệc Giáng sinh ở nhà hắn, khách mời không phải dạng xoàng xĩnh, Băng Thanh không hiểu vì sao hắn lại muốn cô tham dự, “Cái này... tôi nhất định phải đến sao?”

“Cô dám không đến? Tôi biết cô cũng chẳng phải hạng thượng lưu gì nhưng mà...”- Hắn thoáng cười giễu cợt, “Xem như cô cũng tạm chấp nhận được”

Băng Thanh thề, chưa bao giờ cảm thấy bị sỉ nhục như lúc này. Hồi còn trung học, có bao anh chàng si mê bám riết không ngừng, cô còn lạnh lùng xem như không khí, thậm chí mỗi ngày đi học trong học bàn quả chất từng đồng, cô cũng xem như đó là điều bình thường đem tặng lại cho các bạn trong lớp khiến họ một phen đỏ kị, có người bảo cô ngốc không biết trân trọng tình cảm là gì cả. Lúc đó cô chỉ cười gượng cho qua, căn bản cô không thích dấn thân vào những tình cảm ấu trĩ đó...

Nhưng mà... thời khắc này rõ ràng giá trị của cô đã bị hắn dùng mất cả chân để nhìn nhận. Con người quan trọng nhất sĩ diện, sao hắn dám đùa cợt nói ra những lời có mức sát thương đó. Tạm chấp nhận à? Hôm nay không cho tên này ăn đòn đúng là không biết hoa vì sao lại đỏ mà...

Sau một hồi phân tích kỹ lưỡng hơn thiệt, rốt cục Băng Thanh cũng đành gắt gao cắn chặt môi, cổ đờ nén nổi căm ghét hắn lúc này, lạnh lùng nói: “Được rồi, tôi sẽ đến”

Dứt lời, cô giật luôn cái túi đi thẳng không thèm ngoái lại dù chỉ một lần...

Khóe môi người nào đó nở một nụ cười tuyệt mỹ. Lúc cô ấy giận dữ thật sự rất.... đáng yêu... Mà chính hắn lại không kim lòng được nhất thời trầm luân vào đó, hắn cũng không rõ cảm giác này gọi là gì, nhưng sự vui vẻ xuất phát từ tận đáy lòng này đúng là không thể không thừa nhận...

Khi màn đêm buông xuống cũng là khoảnh khắc vạn vật chìm vào giấc ngủ. Nhưng giây phút này mọi thứ cứ như vừa mới bắt đầu, bắt đầu cho một đêm Chúa trời tạ thế...

6h30 phút. Băng Thanh soi mình trong chiếc gương nhỏ, chiếc váy hồng xinh xắn tôn lên dáng người nhỏ nhắn tựa như nàng công chúa bước ra từ bức tranh cổ tích, khiến người ta phải thốt lên ngỡ ngàng, Băng Thanh hí híp cười, chậm rãi chải lại mái tóc dài, dùng sợi dây ruy băng màu xanh nhạt buộc lệch. Cuối cùng điểm thêm chút son màu cherry cho đôi môi thêm căng mọng. Xong xuôi mọi thứ cô lấy từ trong tủ ra đôi giày búp bê màu trắng vô cùng tinh tế uớ vào chân. Sau khi cảm thấy mọi thứ được xem là tạm ổn, Băng Thanh lấy túi xách sau đó bước ra khỏi phòng...

“Mẹ à, con đi dự tiệc giáng sinh cùng bạn đã nhé”- Băng Thanh nói vọng vào trong bếp.

Mẹ đang loay hoay làm đồ ăn khê gật đầu: “Ừ, nhớ về sớm nhé”

“Vâng ạ, con đi ngay đây”

Nói rồi, cô đóng cánh cổng bằng sắt lại.

Băng Thanh lấy di động ra nhìn. 15 phút nữa tiệc bắt đầu. Từ đây đến nhà hắn chắc đủ... Đang còn chuẩn bị tư thế đón taxi thì một giọng nói vang lên, hại cô thiếu chút nữa đánh rơi cả chiếc di động...

“Băng Thanh tiểu thư đợi đã!”- Từ trong chiếc xe hạng sang một người mặc vest đen, lịch thiệp bước ra đồng thời đưa tay, nghiêng người 45 độ hướng đến cửa xe, "Xin mời!"

Băng Thanh bắt giác kinh hãi, chân vô thức lùi ra sau hai bước. Hồi lâu sau lấy hết can đảm mới dè dặt lên tiếng, “Ông là ai?”

“Cậu chủ Đình Luân có lệnh, chúng tôi đến đón cô”- Người đàn ông điềm tĩnh trả lời, xem như phản ứng của cô đã nằm trong dự liệu cho nên không mấy bận tâm..

“Đình Luân sao? Hắn ta cho người tới đón tôi?”- Băng Thanh chớp đôi mi cong vút. Loại chuyện này là thế nào?

Ông ta khẽ gật đầu, tiếp tục động tác cũ, “Băng Thanh tiểu thư, xin mời, cậu chủ đang đợi”

Băng Thanh nuốt một ngụm nước bọt, nhìn ông ta không giống người xấu lắm, đang còn đắn đo bỗngưng điện thoại vang lên, cô vuốt ngực, nhìn dòng chữ trên màn hình, khẽ nhấn nút trả lời.

Còn chưa kịp lên tiếng, đầu dây giọng nói nhàn nhạt quen thuộc đã cất lên, “Cô nhất gan vậy sao!? Người của tôi đấy, giờ đã đủ tín nhiệm chưa?”

Băng Thanh cứng đờ vài giây, sau đó hít sâu một hơi, nghiêng răng trả lời, “Tôi biết rồi”

Nói xong câu đó, cô mạnh bạo dập luôn máy. Mỹ nam chết tiệt, lúc nào cũng lấy đá kích người khác làm nguồn cảm hứng. Cô hận...

Băng Thanh giậm chân, cổ dè nén để khỏi phát tiết ngay lúc này. Vẻ mặt hằm hằm đầy sát khí của cô khiến gã tài xế không khỏi lau mồ hôi lạnh. Lúc người đẹp giận dữ còn đáng sợ hơn phù thủy...

Chỉ trong chốc lát, chiếc xe đưa Băng Thanh tới buổi tiệc...

Vội điều chỉnh lại tâm trạng, lấy lại sự bình tĩnh vốn có của mình, Băng Thanh vuốt nhẹ gấu váy rồi bước xuống xe...

Vừa đặt chân vào cổng đã thấy một màn xa hoa, tráng lệ đập vào mắt khiến Băng Thanh run nhẹ. Tâm tư khẽ nổi lên từng hồi khấn nguyện, cô cũng không hiểu mình đang lo sợ điều gì. Từ trước đến nay Băng Thanh cô không phải là người dễ nhụt chí đương nhiên loại chuyện này không thể gây khó dễ cho cô được...

Hít sâu một hơi, Băng Thanh từ từ tiến vào hội trường. Không gian tràn ngập một màn ánh sáng, màu sắc lung linh, lộng lẫy như chốn thiên cung, hòa quyện cùng hương thơm rượu vang thanh khiết là hương hoa phảng phất dịu nhẹ.

Điểm tô cho không khí bữa tiệc là những bộ y phục sang trọng, lộng lẫy của những quý ông, quý bà, nam thanh, nữ tú. Ai ai cũng toát lên trong mình một loại khí chất tao nhã không hề cho dấu...

Đứng trong không gian này thật khiến người ta u mê, lạc lối...

Khi Băng Thanh bước vào, mọi người đã tụ tập đông đủ, trăm con mắt đều hướng về cô là một lẽ thường tình. Dưới ánh nhìn không thể sinh động hơn của mọi người Băng Thanh vẫn bình tĩnh bước đi, bên cạnh là người đàn ông mặc vest đen dẫn đường về mặt lạnh lùng như băng tuyết...

Sự xuất hiện của Băng Thanh giống như mỹ nhân giáng trần khiến đám đàn ông nhìn theo không chớp mắt. Có người không nén nổi bất giác thốt lên:

“Cô ấy là ai? Thật xinh đẹp. Giống như một nàng công chúa vậy”

Mọi con mắt đều dán chặt bên dáng người mảnh mai ấy, bộ váy hồng dưới ánh đèn tỏa ra từng tia sáng diệu kì làm tăng thêm vẻ đẹp khuynh thành tuyệt thế của cô, vừa giống như tiên nữ hạ phàm, vừa giống như nàng công chúa xinh đẹp bước ra từ thế giới cổ tích tràn ngập một màu hồng say đắm, cả con người toát lên khí chất thanh nhã không lẫn lộn với bất kì ai...

Khi bước chân mỹ nhân đã dần xa, chưa một ai đủ can đảm để thoát khỏi u mê, càng nhìn càng đắm say, càng nhìn càng bất giác trầm luân, tựa như một bảo vật của trời xanh ban tặng.

Mà lúc này Băng Thanh vẫn bình thản lướt qua mọi cặp mắt tiến vào khu biệt thự. Từ xa đã thấy Đình Luân một tay đút vào quần, người dựa vào cửa như thể đang nhẫn nại đợi chờ điều gì đó. Trông thấy Băng Thanh hắn sững sờ trong giây lát, cặp mắt nâu nhìn cô không chớp, một giây sau phun ra thanh âm lạnh lẽo khiến người khác phải tổn thương, “Đúng là người đẹp vì lụa”

Đối với cá tính quái đản của hắn, Băng Thanh đã nắm rõ như lòng bàn tay cho nên không muốn đôi co nhiều lời, chỉ tỏ thái độ công hoà sức. Cô nhìn hắn, mỉm cười khiêu khích, “Cậu cũng đẹp trai lắm, không khéo có mấy cô chết đứ đừ vì cậu mất. Uống công..”- Nói đến đây cô cười bí hiểm, cốt làm cho hắn tức nghẹn mà chết.

“Uống công cái gì?”- Đình Luân chau mày hỏi lại, đáy mắt thấp thoáng hiện lên sát ý.

Băng Thanh lĩnh ngộ rất kịp thời, liền đổi giọng, vẻ mặt biểu thị thật lòng hiếm có, “Uống công tôi ăn mặc đẹp cũng không lọt vào quỹ nhãn kim tinh của cậu”

Nói xong câu này, cô âm thầm cười trộm. Mỹ nam chết tiệt, cứ vui đi... Tăng bốc cậu lên chín tầng mây đối với tôi chỉ là chuyện nhỏ.

Đình Luân khó tin nhìn cô, nhưng nhìn mãi cũng không thấy chút giả dối nào liền gật đầu, “Được, vậy tôi sẽ suy nghĩ lại”

Khỏe miệng Băng Thanh co rút liên tục. Không phải chứ? Tên này đầu óc bị lừa đá sao? Mới nình bợ một chút đã tin sái cổ rồi?

Băng Thanh định nói thêm gì đó nhưng hần đã kéo tay cô xoay người bước đi lúc nào không hay. Theo bước chân hần, Đình Luân dẫn cô đến hàng ghế gần với sân khấu, sau đó ấn cô ngồi xuống, cười đầy sùng nịnh, “Ngồi đây nhé. Tôi phải lên trên đó”

Băng Thanh khề gật đầu, dù gì hần cũng là chủ nhân của bữa tiệc đương nhiên không thể ngồi đây làm khán giả được rồi.

Cô nhìn theo bóng lưng cao lớn của hần chậm rãi bước lên sân khấu, trong lúc vô thức lại nhìn quanh hội trường, cô vừa ngoảnh đầu lại có vài cặp mắt vọi vạ thu lại tầm nhìn, không khó để nhận ra rõ ràng họ đang cực- kì- đề- ý- đến- cô.

Đáy mắt Băng Thanh thoáng xuất hiện tia giễu cợt, lại là những ánh mắt ghen ăn tức ở đây mà. Xã hội này là thế, không một ai biết bằng lòng với thực tại, chỉ biết đi theo những thứ phù phiếm, mộng du, người hơn người là chuyện thường ấy vậy mà có bao con người vì quá đố kỵ lại nhẫn tâm chà đạp người mà họ ghét. Thậm chí dẫn đến bị kịch để bản thân mình phải chịu thương tổn. Đó là điều Băng Thanh đọc được trên một bài nhật kí cuộc sống, lúc ấy cô cũng không hiểu lắm, giờ được tự mình trải nghiệm thế này đúng là không thể phủ nhận, đúng trong môi trường của đố kỵ, ghen ghét, dù có vừng đến mấy cũng bị vùi lấp...

Cách đó không xa, một đôi mắt tràn đầy oán hận nhìn về phía Băng Thanh, hồi lâu sau người đó nở nụ cười, đẩy ghế rồi đi...

Phía bên này, Băng Thanh hít sâu một hơi, nhìn về Đình Luân đang diễn thuyết trên sân khấu, tư thế cao ngạo kia thật khiến bao người mê loạn. Nhìn hần, cô có đôi chút khó tin, hần cũng có lúc vừng vàng, chừng chặc thế này ư? Bấy lâu nay trong mắt cô hần cũng chỉ như đứa trẻ chưa tốt nghiệp tiểu học. Thậm chí ấu trĩ đến mức cô phải từ bỏ nhẫn nhịn hết sức... Ấy vậy mà giờ này hần cứ như là một con người khác hoàn toàn xa lạ với cô...

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Tìm Về* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44

“...Thay mặt gia đình, xin chúc mọi người có một buổi tối giáng sinh thật ấm áp. Cảm ơn mọi người đã lắng nghe...”

Đình Luân nói xong, trả micro lại cho người dẫn chương trình, khề cúi đầu nhận những tràng pháo tay vang lên như sấm dậy của mọi người. Hần gật đầu hài lòng, tiến về chiếc bàn cạnh sân khấu, trên đường đi lúc lướt qua người phục vụ đang lịch thiệp rót từng ly rượu, hần nâng tay chọn một cốc cocktail, thong dong bước đến đặt vào tay Băng Thanh, trầm âm cất giọng, “Uống đi, loại này nhẹ, rất phù hợp với phụ nữ”

Băng Thanh nhận lấy, khề nhấp một ngụm không giấu nổi tán thưởng, “Đúng là ngon thật”

Đình Luân ngồi xuống đối diện, rót một ly vang Pháp đưa lên nhấp môi, mùi vị thơm ngát phảng phất vào không gian, một khắc sau hần lên tiếng, “Lát nữa tôi có món quà muốn tặng cô”

Băng Thanh hai mắt mờ lớn, đôi mi thanh tú khề chớp chớp, “Cậu mà cũng phóng khoáng thế à?”

Hần tặng quà cho cô à? Có kẻ ngốc mới tin. Hần không gây phiền phức cô đã cảm ơn tám đời tổ tiên nhà hần lắm rồi!

Nói xong, cô âm thầm ôm miệng, thoáng đảo mắt, giấu nhem đi vẻ thất thố của mình. Cô đã phạm sai lầm nghiêm trọng... đó là dám cả gan chọc vào thể diện của một người đàn ông... Đang còn nghĩ nên nói gì để lấp liếm sự thật thì một dự cảm chẳng lành ập đến khiến tâm tư Băng Thanh nổi lên một hồi khẩn trương...

Tuân theo phản xạ có điều kiện, Băng Thanh quay đầu...

“Àm!” Âm thanh bất ngờ vang lên, rượu bắn ra tung tóe dính loang lổ lên chiếc váy hồng đang mang trên người Băng Thanh, liền đó cả thân hình nhỏ bé của cô gái kia nằm sòng soài cạnh chân bàn.

Vài giây sau đó, cô gái loạng choạng đứng dậy, rồi rít cắt lời, “Xin lỗi. Tôi vội quá”.

Băng Thanh đưa mắt nhìn gấu váy mình bị dính một màu đỏ thẫm, sau đó nhìn về cô gái, nhẹ nhàng nói, “Không sao, cô đi đi”

Cô gái kia sau một hồi điều chỉnh lại y phục lạng lẽ rồi đi, không ai biết rằng trên khuôn mặt xinh đẹp kia đang nở nụ cười vô cùng đắc ý...

“Cô ổn chứ? Hay để tôi gọi người đưa bộ khác cho cô?”- Đình Luân sau một hồi yên lặng bỗng lên tiếng. Mọi việc xảy ra quá bất ngờ khiến hần không

kịp tiếp nhận. Nhưng mà...sự bình tĩnh của cô ấy làm hắn có chút ngờ vực. Rõ ràng rất tức giận tại sao không phản ứng?

Băng Thanh khẽ xua tay, “Không cần đâu, tôi vào nhà vệ sinh một lát, sẽ ổn thôi”

Đình Luân gật nhẹ đầu, “Cô đi thẳng, rẽ trái”

Băng Thanh cảm ơn rồi đứng dậy, đi theo sự chỉ dẫn của hắn.

Lướt qua mọi ánh mắt dò xét của mọi người, Băng Thanh bình thản đi thẳng một mạch vào nhà vệ sinh. Căn bản cô cũng không dư sức đâu quan tâm họ nghĩ gì về mình. Ngay từ đầu, Băng Thanh đã biết bản thân cô không thuộc về nơi đây, miễn cưỡng lắm mới gắng gượng đến giờ, thật sự lúc này cô rất muốn về, không phải sợ hãi hay bất lực mà là mệt mỏi... sự mệt mỏi này xuất phát từ trong tiềm thức...

Nhìn vào gương, Băng Thanh nở nụ cười buồn, sau khi dùng chút nước lau đi vết bẩn, dù không sạch lắm nhưng cũng tạm ổn. Cô rửa sạch tay rồi trở lại bữa tiệc...

Vừa đi được một đoạn, Băng Thanh chợt dừng lại. Trước mặt cô là một thiếu nữ mười chín đôi mươi xinh đẹp động lòng người, chỉ là... ánh mắt kia lại nhìn cô cực kì oán giận.

Băng Thanh thoáng chau mày, đang nghĩ xem mình có quen với cô ta không, thì thiếu nữ kia đã lên tiếng, giọng nói chứa đầy vẻ lạnh lùng, “Cô là ai? Sao dám bám riết lấy chồng tương lai của tôi hả? Cô nhìn lại mình xem, cô có tư cách gì? Đĩa cưới mà đòi bám chân hạc sao?”

Băng Thanh nhất thời không lĩnh hội hết ý tứ của lời nói kia, rất lâu sau mới trả lời, đầy mắt toát lên vẻ tỉnh táo hiểm cò, ngay cả khóe môi anh đào cũng nở nụ cười cực kỳ máy móc, “Chồng chưa cưới của cô? Là ai thế?”

Thiếu nữ kia tay chống hông, nở nụ cười nửa miệng, “Ngay cả anh ấy như thế nào, cô còn không biết. Đồ tiện nhân như cô đúng là không biết xấu hổ”

“Cảm phiền cô ăn nói cho cẩn thận. Có lẽ cô đã tìm nhầm người rồi. Nếu không còn việc gì tôi xin phép đi trước”- Băng Thanh lạnh lùng đáp trả, từng câu nói đan thép như dao găm, trong đầy mắt chỉ có nét u ám hiện hữu.

“Đình Luân là chồng tương lai của tôi...”- Thiếu nữ gần giọng, cổ đờ nén con Hoạn Thư lúc này.

Nghe xong câu này, Băng Thanh chỉ cảm thấy da đầu tê dại. Hắn là chồng chưa cưới của cô ta? Hắn đã có vợ tương lai rồi sao? Nhưng... như thế liên quan gì đến cô?

Thấy Băng Thanh không trả lời, cô ta đắc ý nói tiếp:

“Sao!?! Mới nghe vậy đã khiếp hồn rồi hả? Biết điều thì tránh xa chồng tao ra, không thì mày biết rõ hậu quả rồi đấy. Nếu còn chưa rõ thì tốt nhất nên đi hỏi những cô gái đã quyến rũ chồng tao, tất cả đều bị tao trừng trị rất đích đáng”

Nói đến đây, cô ta cười như điên dại, ánh mắt dần chuyển lạnh nhìn Băng Thanh như muốn giết người đến nơi, “Nhưng mà...mày cả gan đi cùng anh ấy. Tao nhất định sẽ không tha thứ cho mày”

Lời cô ta nói khiến Băng Thanh bị chọc cười, hồi lâu sau, mới cất giọng giễu cợt, ánh mắt lộ rõ sự coi thường đối phương, “Là tôi thấy cô ảo tưởng quá rồi. Hai người đâu có là vợ chồng hay anh em ruột thì liên quan gì đến tôi? Cô là phụ nữ không biết tự trọng còn kiếm người gây chuyện, cô mắc bệnh tiểu thư suy nghĩ bằng chân hả?”

“Mày im đi. Tao có làm sao đến lượt mày quản hả? Một con nhỏ nông cạn như mày có tư cách gì để tới đây? Đây không phải là bữa tiệc của Lọ Lem, hoàng tử cũng không phải dành cho mày. Chỗ cao quý thế này không chứa một kẻ bản cùng như mày”- Thiếu nữ kích động quát lạnh từng tiếng, ánh mắt nhìn Băng Thanh như muốn giết chết càng sớm càng tốt.

“Chát”. Một cái tát bay thẳng vào má cô ta.

Ánh mắt Băng Thanh hiện lên từng tia sát ý, lạnh lẽo đến kinh người, giống như Tu la dưới địa ngục khiến người ta bắt giác sợ hãi.

“Cái tát này xem như là dạy cô cách biết yêu quý lấy lòng tự trọng”

“Mày dám...”- Thiếu nữ ôm mặt, vẻ mặt bùng bùng sát khí, cánh tay nồn nà mạnh mẽ nâng lên...

“Ngọc Nhi, đừng làm loạn nữa”- Đình Luân từ phía sau giữ lấy tay thiếu nữ khóa chặt.

“Anh, sao ngay cả anh cũng”- Thiếu nữ vẻ mặt không tin nổi nhìn mỹ nam. Đôi mắt ngọc ầng ầng nước, “Cô ta đánh em thế này, anh nói xem nên xử lý cô ta thế nào đây?”

Đình Luân khẽ buông bàn tay ấy ra, thở dài một hơi, “Anh dẫn em vào nhà...”

“Không”- Thiếu nữ hung hăng lùi ra sau ba bước. Mắt liếc về chiếc xe đẩy đồ ăn của người phục vụ sắp tới đây...

Băng Thanh đưa mắt hờ hững quan sát một hồi nhẹ nhàng xoay người bước đi. Chỗ này đúng là không thuộc về cô, cô thích những gì thuộc về tự do, về

những điều vĩnh hằng, bất biến...

Băng Thanh cứ bình thản bước đi mà không biết thiếu nữ kia tay cầm một chiếc bánh kem lao thẳng về phía cô với tốc độ sét đánh không kịp bưng tai...

“Ngọc Nhi...”- Đinh Luân chỉ kịp hét lên một tiếng. Nhưng đã muộn mất rồi...

Cảnh tượng trước mắt khiến ai nấy đều kinh hãi suýt rụng cả cằm, một lúc sau chợt có vài tiếng cười châm biếm khẽ vang lên...

Băng Thanh đứng nguyên tại chỗ, từng miếng bánh lá tã từ trên đầu rơi xuống như vừa bước ra từ tiệm bánh kem nào đấy. Cả con người là một mùi bánh kem thơm lừng... Nhưng mà... ánh mắt kia sớm đã trở nên hung ác như sấm chớp mây mù không có cách gì che đậy được...

“Ngọc Nhi đi vào phòng nhanh!”- Đinh Luân gặng giữ hét lên. Chỉ hận không thể đá bay cô nàng rắc rối này về tận trời xa.

“Em... cô ta đáng bị thế”- Ngọc Nhi phụng phịu giậm chân bước đi, liếc mắt nhìn sang Băng Thanh, khóe miệng không quên nở nụ cười đắc ý.

“Băng Thanh cô ổn chứ?”- Đinh Luân lấy từ trong túi ra một chiếc khăn, vừa đưa tay lên đã bị cô mạnh mẽ gạt phắt đi.

“Món quà này, tôi rất hài lòng. Đừng để tôi thấy cậu xuất hiện trong tầm mắt tôi lần nào nữa. Nếu không, tôi sẽ giết cậu đấy”

Bỏ lại câu nói đó, Băng Thanh tiến phía cổng, đi được một đoạn, cô liếc mắt nhìn về đám người vừa chế nhạo cô đầy cảnh cáo, ánh mắt tàn độc khiến họ bất giác lạnh cả người...

“Băng Thanh”- Đinh Luân gọi theo, hần không ngờ sự việc lại đến nông nổi này. Chỉ tại con bé Ngọc Nhi đó. Càng nghĩ hần càng thấy căm ghét cô ta hơn...

“Đinh Luân, con định đi đâu?”- Bỏ hần từ trong nhà bước ra lên tiếng ngăn cản, “Để cô bé ấy một mình suy nghĩ lại đi”

“Bố, bố tiếp khách dùm con. Con đi một lát sẽ về”

Dứt lời, hần chạy vụt đi... Hần quá hiểu tính khí của người ấy. Khi ám áp đúng là không ai sánh bằng, nhưng một khi đã tàn nhẫn, để bảo vệ bản ngã của mình cô ấy sẵn sàng đầu độc cả thế giới...

Đường phố nườm nượp xe cộ qua lại. Trên cao ánh sáng vàng rộm từ cột đèn cao áp cũng không thể xua tan đi cái lạnh giá trong đêm...

Băng Thanh mệt mỏi tiến về phía trước. Lảng tránh nhìn cái nhìn soi mói của người đi đường, cô cúi mặt bước đi. Gió lạnh từng đợt thổi qua, Băng Thanh run rẩy như chiếc lá cuối mùa... Cả người cô bây giờ chỉ là một màu trắng xóa của bánh kem... Cô bỗng dưng rất muốn cười, cười cho sỗ phạm ngiệt ngã của mình...

“Băng Thanh, tôi cho cô ba giây để dừng lại”- Phía sau, Đinh Luân thờ hồng học hét theo.

Mà Băng Thanh lúc này cứ đi như người mộng du, không biết đến thực tại, không biết đến điều gì, chỉ có cô một mình đối mặt với tất cả...

“Băng Thanh, cẩn thận”. Một tiếng hét vang lên, ngay sau đó cô cảm thấy cơ thể nhỏ bé của mình có một vòng tay ấm áp bao phủ.

“Rầm!!!”. Một tiếng vang xé rách bầu trời. Chiếc ô tô mất đã phanh kít lại đâm thủng cả mặt đường.

Băng Thanh chỉ cảm thấy hông mình bị chấn động mạnh, thân hình nhỏ bé vấp vào lề đường khiến cơ thể đau nhức từng hồi. Cô kinh hãi mở mắt, chỉ thấy vòng tay người kia ôm mình rất chặt, còn có... máu. Một mẩn máu đỏ tươi ướt đầm khuôn mặt anh tuấn, máu xối xả hòa vào chiếc váy màu hồng xinh xinh, máu tuôn ra lênh láng khắp mặt đường... Băng Thanh bất giác sợ hãi, cảm thấy khó thở vô cùng...

“Đinh Luân... Đinh Luân... Cậu tỉnh lại đi. Đinh Luân ơi đừng làm tôi sợ mà!”- Băng Thanh yếu ớt ôm lấy Đinh Luân, cánh tay nhỏ nhắn lau đi những giọt máu đang chảy dài trên trán, gương mặt nhỏ nhắn không chút huyết sắc chỉ có sự kinh sợ đến tột cùng.

“Xin cậu đấy. Cậu mở mắt ra đi. Đồ ngốc này, tại sao...tại sao cậu lại cứu tôi chứ? Cậu đúng là kẻ điên”- Băng Thanh không ngừng nức nở, nước mắt tuôn rơi ướt đầm khuôn mặt, từng giọt rơi xuống đọng lại khóe môi của Đinh Luân.

“Mặn... quá... Ngốc... Đừng khóc... Cô khóc tôi thật sự đau lòng...”- Đinh Luân nói đứt quãng.

“Đồ ngốc đừng nói nữa... Tôi đưa cậu đến bệnh viện... Cô lên nhé, chỉ một lát nữa thôi...”

“Băng Thanh à.... Có điều này...tôi muốn nói với cô...”- Đinh Luân đưa bàn tay đầy máu ra vuốt nhẹ gò má trắng hồng của cô, thờ từng đợt khó nhọc, “tôi...hôn...cô được chứ?”

Băng Thanh lau nước mắt nhẹ gạt đầu, chậm rãi cúi xuống, cánh môi anh đào phút chốc bao phủ đôi môi lạnh lẽo nhẹ nhàng hôn lấy. Để hần an tâm, cô tình nguyện dâng trọn môi mình cho hần...

Cảnh tượng này khiến người đi đường vô cùng cảm động, nhiều người không nhịn được khẽ gạt nước mắt.

Nụ hôn chỉ kéo dài trong tích tắc, nhưng khiến Đình Luân lại hạnh phúc vô cùng, hân hoan mỉm cười, khẽ thì thầm vào đôi tai nhỏ nhắn, “Tôi thích cô... sau này không có tôi nhớ tự chăm sóc... bản thân mình cho tốt... Quá khứ... đau buồn kia hãy cho nó ngủ yên đi...”

Băng Thanh gục đầu vào ngực hắn, đầu đón khóc nức lên “Tôi xin cậu, cậu đừng nói nữa. Chưa được tôi cho phép, cậu không có quyền rời bỏ tôi. Cậu còn phải sống để chăm sóc tôi nữa...”

“Không... kịp... nữa rồi, Băng Thanh... tôi muốn ngủ... tôi sẽ... đợi em...”

“Không!!! Đình Luân, mở mắt ra nhìn tôi đi. Cậu không được ngủ... Tôi xin cậu, xin cậu đấy... Cậu đừng bỏ tôi mà...”- Băng Thanh khóc đến khản cổ nhưng đáp lại cô chỉ là sự im lặng đến tột cùng. Cô chỉ biết không ngừng cầu xin hắn tỉnh lại, cầu xin hắn hãy là hắn của vài phút trước ngập tràn ánh hào quang...

“Đình Luân ngốc, cậu không được chết, nhất định không được chết. Cậu đi rồi tôi sống làm sao? Ân tình của cậu làm sao tôi trả hết đây? Hứa với tôi cậu không được chết...”- Cô gào lên tuyệt vọng, mùi máu tươi phảng phất trong không gian nhấn chìm Băng Thanh từng chút một...

Chỉ vài phút sau đó, Băng Thanh bị mọi người lôi đi. Đình Luân nhanh chóng được đặt lên xe cấp cứu...

Băng Thanh vô lực chạy theo khóc đến độ ngất đi... Cô không cam tâm, tại sao, tại sao những người bên cạnh cô lại lần lượt rời bỏ cô? Tại sao ông trời lại nhẫn tâm đến vậy? Rốt cuộc cô đã làm sai điều gì, người đáng bị trừng phạt là cô tại sao lại là hắn? 14 năm trước chỉ vì đồ kị cô đã buông tay Băng Nghi... 14 năm sau lại có người vì cô mà chết... Lỗi lầm của cô lại bắt người khác trả giá... số phận này sao lại tàn nhẫn đến vậy?

Băng Thanh chỉ thấy trước mắt là một màu đen u tối... từ từ nuốt gọn lấy cô... khiến cô bất lực đến tuyệt vọng...

Lời tác giả: Đọc xong chương này mọi người có cảm nhận gì không?

Riêng tôi, sẽ gặp các bạn lại ở chương sau ^^

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Tìm Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45

3 năm sau.

Bầu trời trong xanh, cao vút điểm xuyết là những đám mây trắng tinh khôi. Một chiếc xe thương vụ theo ánh nắng chói chang nhẹ lướt trên đường..

Đến trước khu biệt thự xa hoa, một người đàn ông có vóc người cao lớn từ trong xe bước xuống.

Áo sơ mi tối màu ôm lấy thân hình hoàn mỹ, quần tây đen bao gọn đôi chân dài miên man, đứng từ xa nhìn giống như một bức điêu khắc của trời xanh vô tình ban xuống, cả con người toát lên vẻ cao cao tại thượng không hề che giấu...

Nhìn cánh cổng quen thuộc Nghiêm Kiệt thoáng trầm tư, một khắc sau, cánh tay thon dài đưa ra, khẽ nhấn chuông.

Cửa vừa mở, một người phụ nữ tầm 50 vô cùng xinh đẹp bước ra, cả con người toát lên khí chất vương giả không trộn lẫn với bất kì ai... Trông thấy hắn, thần sắc bà hiện lên tia phức tạp khó diễn tả thành lời...

“Dì”- Hắn khẽ chào một tiếng.

“Nghiêm Kiệt, cháu về nước bao giờ vậy?”- Người phụ nữ tinh tế giấu đi nét hỗn loạn trên gương mặt, nhìn hắn nở một nụ cười buồn.

Nghiêm Kiệt không trả lời bước chân vội vã đi thẳng vào nhà. Giây phút này hắn chỉ muốn chứng thực một điều...

Khẽ đẩy cánh cửa trầm hương tinh xảo, hắn nhẹ nhàng bước vào.

Căn phòng chỉ là một màn trống trải, thậm chí không có lấy một hơi thở quen thuộc, hắn đưa đôi mắt hoang mang nhìn khắp phòng. Đình Luân không có trong phòng... Vậy tất cả đều là sự thật, một sự thật trần trụi khiến hắn tan nát cõi lòng...

Thật ra hắn đã sớm biết hết thảy nhưng vẫn dối lòng rằng tất cả chỉ là màn kịch của Đình Luân tạo ra nhằm để cảnh cáo hắn vì đã lâu ngày không trở về. Những tưởng khi mở cánh cửa này ra ở trên chiếc giường kia có Đình Luân nằm bất chéo chân nở với hắn một nụ cười, nhưng hắn đã nhầm. Thời khắc

này, nhìn thấy mọi thứ chỉ là một màn trống rỗng bảo hấn làm sao chấp nhận nỗi này?

Người phụ nữ đứng bên, gương mặt đầm lệ, chỉ biết ôm lấy miệng đề nén từng tiếng nấc. Nhìn Nghiêm Kiệt bà thực sự không đành lòng. Nghiêm Kiệt và Đình Luân đã ở bên nhau từ bé, dù không phải anh em ruột nhưng lại thương yêu nhau hết mực. 3 năm trước vì muốn Nghiêm Kiệt chú tâm cho sự nghiệp nên bà đã nói dối rằng Đình Luân đã nhập ngũ. Nhưng "cái kim trong bọc lâu ngày cũng lòi ra", vốn dĩ trên đời không có thứ gì gọi là bí mật. Xảy ra chuyện này chính bà cũng không cam tâm...

Trong giây lát, người đàn ông tiến vào phòng, sau khi quan sát tình hình, khẽ vỗ vai vợ an ủi, kéo tay bà nhẹ nhàng rời đi...

Căn phòng trống vắng, chỉ còn lại mình hấn, từng đợt khí lạnh từ đâu ập tới khiến thân hình cao lớn của Nghiêm Kiệt hơi chao đảo, hấn vô lực dựa vào giá sách gần đó, nắm tay bất giác siết chặt đến bật máu...

“Soạt”. Một hồi âm thanh đồng loạt vang lên. Sách vương vãi đầy sàn...

Nghiêm Kiệt giật mình chột tỉnh, hấn khẽ cúi xuống nhặt đồng sách lên...

Đôi tay vừa chạm đến, cặp mắt màu hổ phách chột dừng lại ở tấm hình quen thuộc được kẹp cẩn thận trong quyển sổ màu xanh nhạt. Trong hình là ảnh chụp hai cô bé giống nhau như hai giọt nước, cuối bức ảnh bốn chữ rất rõ ràng hiện ra trước mắt “Băng Thanh- Băng Nghi”.

Cơ mặt hấn thoáng ngưng lại, nhìn bức ảnh không chớp mắt, liền đó không tự chủ khẽ liếc về quyển sổ màu xanh nhạt. Là nhật ký của Đình Luân!

Nghiêm Kiệt cầm quyển sổ lên, chỉ thấy trong đó là những nét chữ trẻ con khô cứng của thời mẫu giáo tí hon.

Từng trang giấy cũ kĩ được lật ra, đọc qua nội dung, hấn thoáng mỉm cười, phải nói rằng Đình Luân lúc nhỏ thật đáng yêu...

Đôi mắt khẽ dò đi, ngón tay thon dài từ từ khép cuốn sổ lại, chột một loạt con chữ hiện ra đập vào mắt hấn như một con dao sắc bén đâm đến máu chảy đầm đìa, khiến từng đốt tay của hấn trở nên cứng đờ... Nghiêm Kiệt hô hấp dồn dập, một cảm giác chua xót xen lẫn đau đớn xâm chiếm, không ngừng đục khoét vật thể trong lồng ngực, gương mặt anh tuấn trở nên tê dại, cánh tay buông thõng, cuốn nhật ký rơi đập xuống sàn, trang nhật ký chứng tử mở ra như treu ngoài với số phận con người...

Nghiêm Kiệt nén lại tâm tư, bước đi trong vô thức. Trong đầu hấn bây giờ chỉ là một màn hỗn loạn, không có điểm đầu, cũng chẳng có điểm cuối, nhưng những dòng chữ ấy thì không ngừng nhảy múa trước mặt khiến hấn phát điên...

Bàn tay siết chặt, ánh mắt tràn đầy bi thương, thống khổ. Hấn đưa tay ôm lấy trái tim có chút thất lại.

Băng Nghi... Băng Nghi của hấn...Cô bé đáng yêu xinh đẹp mà hấn nâng niu hơn 17 năm trước không ngờ chết oan ức như vậy...

Tại sao?

Tại sao đến bây giờ hấn mới biết?

Đôi mắt hấn nhắm nghiền, dường có chết đi hấn cũng không thể nào quên được cảnh tượng ngày hôm đó....

Băng Nghi nằm trong vũng máu tươi, từng hơi thở thoi thóp, tắt dần rồi lịm hấn... Lúc đó, hấn đã hận bản thân mình biết bao, hấn hận mình không hấn không bảo vệ được cô bé, cho đến tận bây giờ hấn lại càng không thể tha thứ cho chính mình...

Cái hấn không ngờ được đằng sau đó lại là bí mật kinh hãi đến vậy...

Trong khoảnh khắc nào đó, dường như hấn cảm nhận được nụ cười điên dại của Băng Thanh.... Trong chốc lát là một màn máu tươi, máu che kín mặt đường, máu phủ hết lối đi...

“Á....” Nghiêm Kiệt hét lên một tiếng, cánh tay rần rần đem nắm đấm mạnh vào cột điện. Từng giọt máu rỉ ra, hấn đưa lên nhìn cười đến ngây dại...

Nhà hàng Rainbow vào một ngày cuối hạ.

Không gian vang lên từng phím đàn piano ưu nhã, êm dịu như một dòng nước nhẹ nhàng quần quanh từng góc nhỏ của nhà hàng.

Cạnh phím đàn là một cô gái khoác trên mình bộ váy tím xinh đẹp tựa như đoá la lan ẩn mình trong sương sớm, bàn tay thuần thực dẫn dắt từng nhịp điệu đem đến cho người nghe một cảm giác u buồn, giống như nét buồn trong đôi mắt kia đã sớm in sâu vào tâm tưởng.

Cô gái ấy có cặp mắt lưu ly vô cùng thuần khiết, long lanh như từng hạt pha lê, mái tóc dài xõa ra tôn lên nước da trắng ngần có phần tái nhợt. Ở con người ấy toát lên sự xa cách cùng cô độc không hề giấu giếm...

Bản nhạc du dương, nhẹ dần rồi tắt hấn... Cô gái ấy nở nụ cười buồn đứng dậy đón nhận những tràng pháo tay vang như sấm dội.

Sau màn cúi chào thánh giả, cô gái xoay người bước đi, dáng người mảnh mai, thanh thoát như một rừng liễu trong chiều gió lạnh khiến bao cặp mắt phải

nhìn theo ngưỡng mộ. Đáng tiếc, cô gái ấy luôn từ chối mọi lời mời có phần bắt nã của các khách hàng có ý đồ muốn lại gần...

“Băng Thanh, tài nghệ của em càng ngày càng cao đấy”

Ở phòng thay đồ, một cô gái tầm 25 ăn mặc xinh đẹp vừa trông thấy Băng Thanh đã chạy đến kéo tay ánh mắt tràn đầy tán thưởng.

Trước lời khen ngợi của bạn diễn, Băng Thanh chỉ mỉm cười lắc đầu, sau đó bước vào phòng thay đồ để mặc cô gái kia với vẻ mặt xúc động không thể nói nên lời...

Nhiều năm nay, Băng Thanh luôn cố gắng chăm chỉ học piano, từ sau khi được người thầy có tiếng trong thành phố dạy dỗ, bước đầu đã khơi nguồn cảm hứng sâu thẳm trong trái tim cô, Băng Thanh nhận ra mình đã yêu piano đến nhường nào, vì vậy không quản ngại khó khăn cô luôn cố gắng học tập thật tốt.

Một lần vô tình biểu diễn trong chuyến từ thiện do Thanh Du tổ chức, đến nay tốt nghiệp Băng Thanh được rất nhiều bầu sô đề ý nhưng cô chỉ phục vụ cho Rainbow- một nhà hàng có tiếng ở trung tâm thành phố...

Qua nhiều năm như vậy, cô đã học được rất nhiều điều nhưng nỗi đau âm ỉ trong từng góc ngách của mọi tế bào thì không có cách gì xóa bỏ được...

Băng Thanh nhìn vào gương, lấy ít đồ tẩy trang ra xử lý gương mặt, xong xuôi mọi thứ, cô cầm túi xách, chào mọi người rồi rời đi...

Bệnh viện Nhân Tâm

Ánh hoàng hôn bên ngoài cửa sổ nhẹ nhàng chiếu vào bao trùm cả căn phòng tĩnh mịch.

Trên giường bệnh trắng toát, người con trai có gương mặt anh tuấn, tuyệt mỹ đến từng góc cạnh, đôi mắt nhắm nghiền, im lìm như chàng hoàng tử ngủ trong chốn rừng xanh. Từng hơi thở nhẹ nhẹ, quanh quanh như một khe suối giữa chốn rừng sâu xanh thẳm...

Khi Băng Thanh mở cửa bước vào, hoàng hôn đã nhuộm đỏ chân trời, từng tia sáng hắt vào chiếu lên gương mặt có phần hoàn hảo của chàng trai. Băng Thanh chậm rãi tiến về giường bệnh, vẻ đau đớn không thể giấu nổi trong đôi mắt lưu ly. Đã ba năm nay, Đình Luân vẫn nằm đấy im lặng như một pho tượng ngàn năm không lời nói, không nụ cười...

Đã có lúc cô tưởng rằng mọi thứ đã lâm vào tuyệt vọng nhưng nhìn vào gương mặt hoàn mỹ đó cô vẫn mong rằng trên đời này có thứ gọi là kì tích. Kể từ sau khi vụ tai nạn kinh hoàng năm đó, bác sĩ kết luận Đình Luân lâm vào tình trạng sống thực vật, cơ hội tỉnh lại cực kỳ mong manh, muốn bình phục phải phụ thuộc vào ý chí của bệnh nhân.

Ba năm nay, Băng Thanh không xa rời hẳn nửa bước, ngoại trừ những lần học đàn hay biểu diễn phần thời gian còn lại cô luôn dành bên cạnh hắn. Mỗi ngày trông thấy hắn im lìm trong một trạng thái cố hữu khiến tim cô đau đến quặn thắt, mọi tội lỗi cũng bắt nguồn từ cô, chính cô đã hại hắn, cho nên cô muốn dùng quãng đời còn lại để bù đắp cho hắn. Nhưng mà... hắn có biết rằng cô rất mệt mỏi không? Cô luôn ước rằng người nằm ở đó là cô, người hưởng mọi đau đớn là bản thân cô. Chính cô đã gây ra tội lỗi quá nhiều, cô không thể tha thứ cho chính mình được. Cô hận bản thân mình năm đó, vì cứu cô hắn suýt nữa mất mạng. Hắn không biết rằng, bao nhiêu năm qua cô luôn phải đối mặt với những ánh mắt cực kì gay gắt thậm chí oán hận từ mọi người. Bố mẹ hắn đã hận cô nhường nào, hận cô vì đã cướp đi người con trai mà họ thương nhất, hận cô vì đã gây nên nghiệp chướng cho nhà họ.

Băng Thanh im lặng nhẫn nhục hứng chịu tất cả, không oán giận không phàn nàn, chỉ cầu xin bố mẹ hắn để cô được chăm sóc hắn. Đã lâu như vậy bệnh tình của hắn không hề có chuyển biến, cô thật sự bất lực, mỗi ngày cô luôn bỏ ra hàng giờ để tâm sự cùng hắn, kể chuyện cho hắn nghe thậm chí cười đùa như một con ngốc không hơn không kém nhưng mà hắn vẫn như thế, vẫn duy trì trạng thái im lặng để phớt lờ cô, bỏ mặc mọi lời cầu xin của cô để chôn vùi vào giấc ngủ...

Băng Thanh gạt nhẹ nước mắt khi hồi tưởng lại quá khứ, trực tiếp vắt một chiếc khăn ướt đem bàn tay thon dài của hắn lên lau nhẹ nhàng, bấy lâu nay cô đã khóc rất nhiều, khóc đến nỗi sắp thành công phá hỏng đôi mắt lưu ly...

“Đình Luân, cậu biết cậu ác lắm không? Cậu thật ích kỷ, đã lâu như vậy rồi cậu vẫn cứ nằm đó để ngủ, cậu ngủ như thế khiến người mất ngủ ghen tỵ lắm đó”

Băng Thanh vừa mỉm cười, vừa dịu dàng lau những giọt tay thon dài của hắn, miệng không khỏi quở trách. Cô biết, những người hôn mê thường không nói được nhưng không có nghĩa là họ mất đi chức năng nghe nhận, cô chỉ mong Đình Luân thấu hiểu lòng cô mau chóng hồi phục, nếu không cả đời này ân tình của hắn cô cũng không thể nào trả hết...

Sau khi sắp xếp lại căn phòng, Băng Thanh đưa mắt nhìn hắn một lượt rồi rời đi. Tối nay bố mẹ gọi điện muốn cô về nhà...

Bước đi vô thức, Băng Thanh ra khỏi dãy hành lang dài hun hút, hướng đến tiền sảnh của bệnh viện mà đi. Đôi mắt lưu ly khẽ chấn động khi nhìn về phía trước...

Đáng người cao lớn ấy đang đứng ngược chiều với cô, vẫn là tư thái một tay đút vào túi quần, khuôn miệng hơi nhếch lên nở nụ cười tuyệt mỹ. Lúc này đây còn toát thêm vẻ phong trần thực khiến người ta điên đảo. Hắn thực sự đã trở về!

Băng Thanh vô thức đứng sững lại, đôi mắt lưu ly dõi theo về hướng đó cơ hồ muốn thu tất cả nhất cử nhất động của người kia vào tầm mắt. Hắn vẫn bình thản tiến về phía cô, đến đoạn cách xa cô nửa bước chân hắn dừng lại.

“Băng Thanh, đã lâu không gặp”

Chất giọng trầm trầm đặc trưng cất lên dường như còn mang theo ý cười cùng một tia lạnh lẽo không ai cảm nhận được, cặp mắt màu hổ phách nhìn Băng Thanh chằm chằm ý tứ vô cùng sâu xa.

So với sự nhiệt tình của hắn, Băng Thanh kinh ngạc đến nỗi hai mắt mở to, trong lúc nhất thời từng lời nói năm đó của hắn như một chiếc chùy giáng xuống khiến da đầu cô tê dại, một lúc sau, cô lấy hết bình tĩnh nở nụ cười mỉm chỉ:

“Tiền bối Nghiêm Kiệt, đã lâu không gặp”

Không hiểu sao, cô luôn có sự đề phòng cao độ với người đàn ông này, mỗi cử chỉ hắn thể hiện ra đều toát lên sự nguy hiểm hết mảy may dưới địa ngục.

Hơn nữa những lời nói điên khùng của hắn lúc đó khiến tâm tư cô trong vô thức lại nổi lên từng hồi sợ hãi... Nhưng mà...lúc này hắn đến bệnh viện để làm gì?

“Em muốn về?” Nghiêm Kiệt nhẹ nhàng cất lời, dáng hình cao lớn như muốn áp bách người đối diện.

“Anh làm gì ở đây?” Băng Thanh không trả lời mà hỏi ngược lại đầy nghi vấn. Không phải hắn lại giờ trò theo dõi cô chứ?

“Tôi đi thăm bệnh, nhưng giờ thì không cần nữa đâu”- Hắn bước đến nắm tay Băng Thanh xoay người kéo đi, “Đi, tôi đưa em về”

Tâm tư Băng Thanh nổi lên một hồi hoảng loạn, toan giằng tay ra thì bị hắn giữ chặt hơn, cô cắn chặt răng, lạnh lùng nói:

“Tên điên này, anh buông tay tôi ra ngay. Đừng để tôi phải làm anh mất thể diện ở đây!”

Nghiêm Kiệt hứng thú mỉm cười: “Được, em thích thế nào thì cứ làm như thế ấy đi. Dù sao, người chịu thiệt cũng là em, Băng Thanh à”

Bàn mặt tự tin của hắn làm cô vô cùng chán ghét, Băng Thanh nghiêng răng nhả mạnh từng chữ: “Anh làm tay tôi đau đấy!”

“A”- Nghiêm Kiệt cố ý trung ra về mặt thẳng thốt, vội giảm lực ở cánh tay, lát sau khẽ nói “Ồn rồi chứ?”

Băng Thanh lườm hắn một cái, không nói gì thêm đi thẳng về phía trước.

Từ đây trở về nhà cô cũng không xa lắm nên cô rất muốn thử cảm giác đi bộ, mà người bên cạnh vẫn chưa có ý định buông tha cho cô, nắm tay ngày càng chặt hơn. Mà Băng Thanh lại không hiểu chính mình, tại sao trong lúc nhất thời lại để hắn tùy ý nắm tay kéo đi như thế. Rõ ràng cô rất ghét hắn, nhưng bàn tay này thực sự rất mát, mùa đông năm đó hắn đã từng nắm tay cô, thời khắc ấy cô chỉ cảm nhận được cái lạnh thấu xương từ tay hắn tỏa ra, giờ phút này bàn tay ấy mát lạnh như một dòng suối ở chốn rừng sâu. Không thể phủ nhận, thực sự cô rất thích cảm giác này.

Khác với cảm giác thích ứng kịp thời của Băng Thanh, Nghiêm Kiệt vẫn lâm vào trạng thái im lặng, cứ như hắn đang suy tính một điều gì đó, một điều mà chỉ hắn mới có thể biết được...

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Tìm Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46

Chẳng mất bao lâu, cánh cổng màu xanh đã hiện ra trước mắt, Băng Thanh len lén rút bàn tay đang bị hắn nắm chặt ra nhưng cảm thấy vô lực. Căn bản hắn không có ý định buông ra. Cô chau mày, ngược mắt nhìn hắn một lượt, nhẹ giọng nói:

“Đến nhà tôi rồi, phiền anh buông tay ra”

Cặp mắt nâu ánh lên tia thâm trầm, cúi xuống nhìn vào gương mặt nhỏ nhắn của Băng Thanh, khóe môi mỏng nhếch lên đầy mê hoặc: “Làm sao đây? Hôm nay tôi cũng được cô chú mời ở lại dùng bữa. Có lẽ em nên từ bỏ ý định trục khách đi thì hơn”

Hắn vừa nói xong, cơ mặt Băng Thanh thoáng cứng lại, đáy mắt hiện lên tia ngờ ngàng nhưng rất nhanh liền dấu đi, chỉ để lại chất giọng đầy hồ hững dường như vừa nghe được câu chuyện thường trong ngày:

“Đâu dám, tiền bối có lời mời, kẻ bé mọn này sao dám làm trái ý chỉ. Chỉ mong anh có thể tự trọng một chút. Trong nhà không có ít người đâu” Giờ thì cô đã hiểu vì sao mẹ lại khùng bô đi động của cô suốt buổi chiều như thế. Việc quan trọng của mẹ là tiếp đãi vị khách này ư?

Nghe cô nói xong, Nghiêm Kiệt không trả lời, chỉ cười cười vô cùng hàm ý trực tiếp đẩy cửa, kéo cô vào nhà không cho chút cơ hội phản kháng.

Mùi thức ăn ngào ngạt từ trong nhà bếp bốc ra khiến ý nghĩ thu tay về của Băng Thanh càng thêm mãnh liệt, nhưng mà chưa kịp động thủ đã bị hấn giữ chặt hơn, Băng Thanh đau đến phát khóc, định gào lên mắng mỏ chợt thấy Mộc Sơ tung tăng chạy ra đáng vẻ hồn nhiên như một đứa trẻ khiến lời sắp phun ra phải khó nhọc nuốt trở vào.

“Chỉ” Mộc Sơ vui vẻ chạy tới, nhìn thấy Nghiêm Kiệt hơi sững lại chợt nở nụ cười dịu dàng, “Em chào anh”

Nghiêm Kiệt lúc này giống như hóa đá, trong vô thức suýt nữa gọi tên Băng Nghi thành tiếng, đôi tay vì sững sờ cũng đã buông thõng cánh tay Băng Thanh ra từ lúc nào...

“Mọi người vào đi, đồ ăn đã được dọn lên cả rồi đấy ạ”- Mộc Sơ lên tiếng xóa tan bầu không khí gượng gạo lúc này, đôi mắt bảo thạch xinh đẹp nhìn Nghiêm Kiệt mãi không chớp.

“Tiền bối Nghiêm Kiệt, mời vào” So với thần sắc kinh ngạc của hấn, Băng Thanh vẫn lãnh đạm cất lời. Cánh tay vừa được trả về tự do có phần thoải mái.

Sự kinh ngạc tốt độ của Nghiêm Kiệt cô cũng không lấy gì làm lạ. Hai năm trước, trong một lần đi dạo dọc bờ biển, Băng Thanh gặp Mộc Sơ đang có ý định tự tử, số phận an bài cô cũng muốn chuộc tội với Băng Nghi nên đã đón Mộc Sơ về nhà. Ban đầu cô ấy kịch liệt từ chối nhưng bố mẹ Băng Thanh lại hết lời an ủi nên Mộc Sơ đã đồng ý làm con nuôi. Từ đó đến nay, tình cảm hai chị em rất tốt, Băng Thanh cũng thầm cảm ơn trời đã cho cô gặp được Mộc Sơ, cho cô một lần nữa được thấy bóng dáng Băng Nghi trong đôi mắt to tròn đầy linh khí ấy. Người trong thiên hạ giống nhau cũng là chuyện đương nhiên, huống hồ cô rất yêu cô em gái này.

Băng Thanh hít sâu một hơi cố gắng thoát khỏi hồi ức, cô nhìn Mộc Sơ nở nụ cười dịu dàng, “Mộc Sơ, vất vả cho em rồi”

Lúc này Nghiêm Kiệt cũng đã định thần, thông thả bước đi, theo phản xạ nhìn về luống hoa trước hiên nhà, đáy mắt hấn khẽ chấn động, đóa hồng nhưng lúc xưa bây giờ đã được thay thế bằng cụm thạch thảo tươi tốt!

“Hoa đẹp không ạ? Đây là loài hoa em thích nhất đấy”- Mộc Sơ theo tầm mắt của hấn khẽ cất lời, ánh mắt không dấu được vui vẻ.

Bước chân Nghiêm Kiệt hơi khựng lại, hấn cũng không nói gì, nhưng ánh mắt lại hiện lên tia thâm trầm khó tả.

Vào trong bếp là một bàn chật kín đồ ăn, Băng Thanh đi sau cùng vừa trông thấy đồ ăn chân lão đảo suýt ngã.

Bàn ăn này ít nhất cũng phải chuẩn bị mất một ngày. Bố mẹ cũng khoa trương quá đi!

Mẹ đang chế biến món cá hấp trong bếp, vừa xoay người đã thấy ba người bước vào, bà mỉm cười, dịu dàng cất tiếng:

“Nghiêm Kiệt, cháu tới rồi à?”

“Cháu chào cô”- Chất giọng trầm thấp đặc trưng cất lên thiêu đốt mọi trái tim thiếu nữ, hấn cũng nở một nụ cười, khẽ nhìn quanh một lượt rồi nói tiếp: “Chú đâu ạ?”

“Bố bọn trẻ đang trên đường về đấy. Nào, cháu ngồi xuống đi, chẳng mấy khi được dịp thế này. Băng Thanh, Mộc Sơ hai đứa còn đứng đấy làm gì? Nhanh đi lấy bát đũa đến đây đi”- Mẹ mỉm cười phân phó, ánh mắt sáng lên nhìn hấn đầy thiện cảm!

Băng Thanh thật muốn cười phá lên, mẹ cô nổi tiếng thiên vị giờ thì cô đã rõ vì sao mẹ lại thiên vị rồi. Từ lâu mẹ đã quý con người này hỏi sao lại hiếu khách đến vậy!

Mộc Sơ cũng nhanh nhẩu tới phụ cùng mẹ. Chẳng mấy chốc, đã xong xuôi mọi việc. Bố cũng về rất kịp thời, từ đầu ngõ đã nghe thấy tiếng cười rôm rả, không nhìn được cũng lắc đầu cười theo, đôi mắt tinh anh vẫn sáng như lúc xưa vẫn là cái nhìn đầy phức tạp của cuộc đời dài dẫu sương gió!

Chọn cho mình chỗ ngồi cạnh Mộc Sơ, Băng Thanh từ đầu đến cuối luôn biết cách thương thức đồ ăn, thi thoảng chỉ ngẩng mặt lên góp vui đôi lời. Nếu không có cặp mắt sắc bén đang chiếu tướng kia cô nghĩ mình có thể ăn ngon lành hơn thế.

Bữa ăn diễn ra trong không khí khá vui vẻ, đặc biệt là Mộc Sơ, với đầu óc khô hời của nó khiến mọi người cười muốn rụng cả răng. Phía đối diện, Nghiêm Kiệt thi thoảng nhếch môi nở nụ cười tán thưởng phần còn lại chỉ chăm chú ngắm nhìn một người, không hiểu sao nhìn cô ấy ăn hấn cũng cảm thấy no rồi.

“Nghiêm Kiệt, lần này con về nước xác định ở hấn luôn chứ? Cũng đâu còn nhỏ dại nữa, sự nghiệp là trên hết nhưng con cũng phải biết lo cho bản thân mình nữa chứ”- Mẹ vừa nói vừa gấp một miếng thịt bỏ vào bát Nghiêm Kiệt, không dấu nổi nét nghi hoặc trong ánh mắt: “Ăn nhiều vào, dạo này trông con gầy quá”

Nghiêm Kiệt thoáng mỉm cười nhẹ giọng cảm ơn, cặp mắt sắc bén lướt nhẹ qua Băng Thanh, khẽ đáp, “Vâng, con dự định về hấn luôn ạ. Công trình vừa giám sát đã xong nên cũng không cần con phải ra mắt nữa, chỉ khi có việc nên mới bay sang kiểm tra thôi ạ”

“Vây thì tốt quá rồi, di sự con đam mê công việc quá nên bỏ bê cá nhân”- Mẹ đổi giọng trêu chọc, “Băng Thanh, Mộc Sơ hai con xem đi, người ta thành đạt như thế, sinh con gái như các con đúng là nuôi tốn cơm tốn gạo”

Mọi người không nhìn được khẽ bật cười, bố ở bên cạnh cũng góp vui vài câu:

“Ý mẹ của các con đã rõ, chính là muốn tống các con ra khỏi nhà càng sớm càng tốt đấy”

“Mẹ, con tình nguyện ở giá chăm sóc mẹ cả đời mà”- Mộc Sơ phụng phịu, cặp mắt to tròn ra vẻ hờn dỗi.

Mẹ không dấu nổi nụ cười: “Thôi đi cô nương, có mà sau này bố mẹ cô rót nước bưng trà cho cô thì có”

“Mẹ....”- Mộc Sơ mặt đỏ bừng vì xấu hổ, cặp mắt bảo thạch khẽ liếc qua người đàn ông đối diện: “Chưa gì mẹ đã muốn gả con nhanh thế rồi à”

“Haha.... Con bé này, đáng yêu quá, mới đó mà đã đỏ mặt tía tai rồi”

“Bố mẹ, người ta còn nhỏ mà. Chỉ ít cũng phải chờ chị con xuất giá đã chứ”- Mộc Sơ nở nụ cười tinh ranh, mắt nhìn về Băng Thanh ngấm ngầm ra hiệu.

“Tha cho chị đi, chuyện của em sao lại thành của chị rồi”- Băng Thanh nhẹ giọng trách yêu, nụ cười tỏa nắng lan tràn tận đáy mắt. Mộc Sơ lăm lăm rất giống Băng Nghi, chính vì điểm này nên mọi người cảm thấy yêu quý con bé nhiều hơn!

“Haha... Vậy thì bố mẹ phải mau chóng gả hai đứa đi càng sớm càng tốt mới được”- Mẹ cười ồm lên đầy vui vẻ.

“Bố, mẹ...” Băng Thanh cùng Mộc Sơ đồng thanh liếc về bà mẹ lăm chuyen.

Trước mặt người ngoài mà cứ tự nhiên thế này, không sớm thì muộn hai cô cũng bị mẹ nhìn nhận bằng mắt cá chân mất!

Bữa ăn cuối cùng cũng kết thúc trong bầu không khí đầy vui vẻ. Kì thực, kể từ khi Mộc Sơ đến, ngày nào trong ngôi nhà nhỏ bé xinh xinh này cũng luôn ngập tràn tiếng cười.

Mà cũng từ rất lâu bệnh tình của Băng Thanh cũng hoàn toàn chấm dứt chỉ là... đột nhiên cô lại nghĩ đến Đình Luân, đến bao giờ cậu ấy mới thực sự tỉnh lại, và tỉnh lại rồi cậu ấy sẽ nhớ được tất cả mọi chuyện đã phát sinh chứ? Đó là một nỗi nhức nhối trong lòng Băng Thanh không có cách gì gạt bỏ được. Rốt cục, cô phải làm sao đây?

Ánh nắng mùa hạ vẫn gay gắt như thiêu đốt vạn vật trên thế gian, sau khi kết thúc màn biểu diễn tại Rainbow, Băng Thanh thay trang phục trở về nhà. Trên đường đi, cô ghé vào cửa hàng hoa gần đó chọn cho mình một chậu hoa nhài màu trắng tinh khiết. Khẽ đưa lên mũi ngửi mùi hương thơm ngát trong sự tán thưởng của chủ quán, Băng Thanh tính tiền rồi rời đi.

Nhìn những cánh hoa nhài trắng muốt, cô lại nghĩ đến Đình Luân đang nằm trên giường bệnh, bất giác vẽ ra một nụ cười. Chậu hoa này nhất định hẳn sẽ thích!

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Tìm Về* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47

Ánh hoàng hôn nhàn nhạt chiếu qua khung cửa sổ bao trùm lên cảnh vật vô cùng tịch mịch. Trong phòng bệnh chỉ còn lại Băng Thanh đang tỉ mỉ chăm sóc chậu hoa nhài, cuối cùng, chọn vị trí thích hợp rồi đặt cạnh bậu cửa sổ. Khi đã hài lòng, cô nhìn về Đình Luân khẽ thở dài một tiếng, thời gian gần đây bố mẹ hẳn luôn túc trực trong phòng bệnh, buổi chiều thường thì Băng Thanh ghé đến thăm hẳn một lát rồi về.

Hôm nay vẫn như mọi ngày, nhìn thần sắc yên tĩnh của hẳn cô thoáng đau lòng, quá khứ kinh hoàng ấy một lần nữa ập về khiến cô vô cùng sợ hãi. Nếu lúc đó hẳn chết đi, cả cuộc đời này cô nhất định sẽ không tha thứ cho bản thân mình. Nhưng mà...hắn cứ im lặng chìm vào giấc ngủ thế này dường như cô cũng sắp phát điên lên rồi! Vì có gì hẳn lại thích dấn vật tâm can cô như vậy?

“Đình Luân, cậu biết không? Tôi bị cậu bức sắp phát điên rồi. Nếu cậu nghe tôi nói, xin cậu hãy tỉnh lại đi. Con sâu ngủ này, cậu là heo à, sao ngủ lăm thế?”- Băng Thanh khẽ đưa tay chạm vào hàng lông mày anh tuấn. Hẳn vẫn thế, dù đang nằm trên giường bệnh nhưng vẫn toát lên vẻ mê người cực độ. Gương mặt trắng trẻo, góc cạnh không vì ngủ lâu mà mất hết thần khí chẳng những vậy còn khiến hẳn càng trở nên hấp dẫn, quyến rũ hơn. Lông mi dài, dày bao phủ đôi mắt màu cà phê một thời hút hồn người đối diện, bây giờ khép lại im lìm trong giấc mộng khiến người ta thực sự rất đau lòng, khóe môi kiêu bạc cơ hồ nở nụ cười như có như không. Những đường nét hài hòa, tuyệt mỹ khiến vạn vật lu mờ giờ chỉ là một bức điêu khắc bị trời xanh quên lãng...

“Cậu thật xấu xa, tôi quả thực rất ghen tỵ với cậu đấy. Ngủ mà cũng đẹp trai như thế để làm gì?”- Băng Thanh đau lòng vuốt nhẹ gò má trắng trẻo của hẳn, sợ rằng mạnh tay một chút hẳn sẽ tan biến như một màn pháo hoa rực rỡ. Pháo hoa đâu có đẹp cũng có lúc lụi tàn nhưng hẳn không được phép lụi

tàn, chỉ ít không được sự cho phép của cô hẳn không thể bỏ mặc cô lại trên cõi đời này được.

“Đình Luân, đầu là 15 năm, 30 năm hay thậm chí là cả đời, nếu cậu không tỉnh dậy tôi tình nguyện đi theo cậu suốt đời”

Băng Thanh nắm lấy bàn tay hằn khe vuốt ve, ánh mắt hiện lên vẻ kiên định, sau đó từ từ cúi xuống nhẹ nhàng hôn lên đôi môi kiều bạc.

“Cậu còn không tỉnh dậy đừng trách tôi sàm sỡ mỹ nam”

Băng Thanh thoáng mỉm cười, nhìn vào gương mặt im lìm cổ hữu của hắn bật lên tiếng khóc thốn thức.

Một màn này, cách lớp thủy tinh, người đàn ông với đôi mắt cực kỳ sắc bén nhìn chăm chăm cảnh tượng trước mắt, khóe môi khẽ nhếch lên nở nụ cười vô cùng lạnh lẽo, cặp mắt màu hổ phách ánh lên từng tia tàn nhẫn, không một giây nán lại, hắn liền lập tức xoay người rời đi..

Đạo gần đây, Mộc Sơ vừa kiếm được việc làm thêm vô cùng nhàn nhã, là tiếp viên cho một công ty mỹ phẩm có tiếng trong thành phố. Công việc này chỉ cần có tài ăn nói sẽ kiếm được bội tiền.

Băng Thanh từ nhà hàng Rainbow trở về rất muốn ghé đến thăm tình hình của em gái.

Tiếp đón cô là một đội ngũ tiếp viên chuyên nghiệp, lúc cô đến Mộc Sơ đang kiểm kê lại mặt hàng bộ dạng vô cùng chăm chỉ. Bộ đồng phục tiếp viên làm nổi bật gương mặt thanh tú, đặc biệt là đôi mắt to tròn long lanh hết bảo thạch quý hiếm của thế gian. Không hiểu sao, trên gương mặt thanh lệ đó có những nét rất giống Băng Nghi, đặc biệt là đôi mắt ấy, đôi mắt khiến Băng Thanh nhìn đến ngẩn ngơ.

“Chị” Mộc Sơ ngược mắt lên nhìn về cô, nở nụ cười rạng rỡ.

“Có ai nói với em rằng em rất xinh đẹp chưa” Băng Thanh làm ra vẻ chán chường, tiến tới nhìn chăm chăm vào em.

Mộc Sơ le lưỡi: “Dầu em có xinh em cũng không muốn cống chồng trước chị đâu”

Băng Thanh bật cười, chống tay vào bàn làm việc của em: “Công việc ở đây tốt chứ?”

Mộc Sơ rất hào hứng, miệng cười ngoác tận mang tai.

“So với cuộc sống trước kia thế này là tốt rồi ạ. Em cũng chỉ ao ước nó bình dị như thế này thôi”- Mộc Sơ nở nụ cười, cúi đầu xuống tiếp tục xử lý công việc đang còn dang dở, “À, chị muốn dùng thử loại này không? Hàng mới sản xuất của công ty em đây, đảm bảo chị sẽ thích”

Băng Thanh nhún vai, từ trước đến nay cô không hề hứng thú với mỹ phẩm:

“Thôi, đừng mắc bệnh nghề nghiệp nữa. Tối nay rảnh không, chị mời em ăn cơm, lâu rồi chúng ta chưa đi ăn ngoài”

So với Mộc Sơ công việc của cô cũng tạm thời ổn định, chỉ cần bỏ ra vài giờ ra biểu diễn cũng không đến nỗi túng thiếu, hơn nữa cô cũng không thuộc dạng người thích ném tiền qua cửa sổ, mặc dù không chi li nhưng lại có kế hoạch trong việc mua sắm. Cho nên mỗi lần sau khi lĩnh lương, cô rất muốn mời Mộc Sơ đi thưởng thức tất cả các món ăn ngon. Thời gian đầu đi làm việc, môi trường chưa quen, trông Mộc Sơ gầy hằn, cô cũng thoáng đau lòng.

“A, Băng Thanh, em nhớ ra hôm nay mình có hẹn với bạn e là hẹn chị khi khác vậy”- Mộc Sơ nháu nháu mày, mỉm cười gượng gạo.

Băng Thanh cũng không để ý nữa, khẽ gạt đầu: “Được thôi, nhớ về sớm nhé! Chị cũng phải về rồi”

“Vâng ạ” Mộc Sơ nhẹ giọng đáp, dường như chợt nhớ ra điều gì đó định hỏi lại thôi.

“Em muốn nói gì?” Băng Thanh tinh ý nhận ra ngay.

“À, không có gì...chỉ là tối hôm đó...”

Mộc Sơ chưa nói hết câu tiếng chuông điện thoại bỗng nhiên vang lên. Băng Thanh nhìn cô em gái sau đó thoáng nhìn qua màn hình điện thoại, định nán lại chờ Mộc Sơ nói xong lại bị cô ấy giục: “Chị nghe máy đi, chuyện này nói sau cũng được”

Băng Thanh gạt đầu, tò ý muốn về, sau đó xoay người bước đi, nhìn điện thoại nhấn nút trả lời: “Uyển Linh à...”

oOo

Quán cà phê Cẩm Túc.

Ánh nắng gay gắt chiếu xuống mặt đường bốc lên mùi nhựa ngai ngái, Băng Thanh bật chiếc ô màu thiên thanh bước xuống từ chiếc taxi đỗ cạnh ven đường.

Khẽ che đi ánh nắng chang chang, cô tiến nhanh bước qua cánh cửa tự động.

Gấp chiếc ô nhỏ lại, cô đảo mắt nhìn xung quanh một lượt.

Cạnh cửa sổ sát đất, Uyên Linh với gương mặt hốc hác đang ngồi lặng lẽ đếm từng giọt nước thoát ra bám vào thành ly.

Băng Thanh lắc đầu, vội vàng bước đến, cất giọng vui mừng: “Uyên Linh, rốt cuộc cậu cũng đã trở về”

Nghe tiếng gọi, Uyên Linh ngẩng mặt lên che dấu đi những giọt lệ, đứng dậy ôm lấy Băng Thanh: “Nhớ cậu chết mất”

“Ừ, được rồi, tớ cũng nhớ cậu”- Băng Thanh vỗ vai bạn an ủi, “Hongkong không hợp với cậu hả?”

3 năm trước, Uyên Linh theo sự sắp đặt của bố mẹ đi du học tại Hongkong. Xem về mặt này chắc là không nhớ xa Du Sinh rồi, dù sao đây cũng chính là nơi chôn rau cắt rốn của cô ấy. Nói không nhớ nhưng hoài niệm là nói dối. Mỗi con người luôn mang trong mình một tình yêu quê hương cố hữu, đó là niềm tự hào mà mỗi con người Du Sinh từ lúc sinh ra đã có.

“Tất nhiên. Tớ buồn chán chết mất” Uyên Linh sau một hồi thút thít, buông Băng Thanh ra, ngồi xuống chiếc ghế đối diện, thần sắc bất mãn lại hiện lên, “Mấy anh chàng bên đó, đúng là quỷ phiền phức!”

Băng Thanh được dịp cười ngặt, nhẹ nhàng kéo ghế ngồi xuống: “Ra là giá của Uyên Linh nhà tớ quá cao nên không ai lọt nổi vào mắt xanh của cậu”

Uyên Linh lườm bạn, đem chiếc thìa khuấy đều cốc nước cam, thờ dãi một hơi: “Thật ra tớ về lần này là có việc thật”

Băng Thanh hơi ngạc nhiên, ra hiệu cho người phục gần đó mang một cốc tương tự, sau đó chống cằm nhìn Uyên Linh đầy nghi hoặc: “Cậu gặp chuyện trọng đại gì rồi?”

“Cậu nghĩ trên đời này còn chuyện trọng đại nào nữa?”- Uyên Linh chán nản đáp.

Băng Thanh há hốc mồm, hồi lâu sau mới lắp bắp được hai từ: “Kết... hôn?”

Kinh ngạc hơn khi Uyên Linh dứt khoát gạt đầu một cái, mọi nghi vấn trong lòng Băng Thanh đều bị đánh tan chỉ có sự hải hùng tốt đỉnh

“Là thật sao?”

Uyên Linh thoáng chau mày: “Thật ra tớ cũng không còn cách nào khác, tớ...tớ...”- Uyên Linh ngập ngừng, hồi lâu sau mới lấy hết quyết tâm, khẽ vron người, kê sát tai Băng Thanh thỏ thẻ: “Chuyện này là bí mật nhé, tớ...tớ có em bé rồi”

Toàn thân Băng Thanh theo lời nói của Uyên Linh hoàn toàn chấn động, đôi mắt lưu ly dường như mất đi tiêu cự nhìn Uyên Linh hồi lâu đầy kinh hãi. Trời ạ, cô đang nghe chuyện gì thế này? Người bạn tốt của cô, chỉ trong ba năm đã được lên thiên chức làm mẹ rồi ư? Thế này là thế nào?

“Băng Thanh, đừng nói cậu bị tớ dọa phát ngốc rồi chứ?”- Uyên Linh ôm bụng phá lên cười.

“Luu Uyên Linh, cậu lừa tớ”- Băng Thanh giận đến phát run, chỉ hận không thể cho nó một cước bay ra khỏi cửa.

“Haha.... Ai bảo cậu dễ bị lừa thế chứ?”- Uyên Linh nằm lên bàn cười lăn cười bò, răng trong hàm như muốn rụng ra, hai bả vai không ngừng run lên bần bật.

Băng Thanh vẻ mặt đen thui như đất nòi, muốn mắng nó một trận đột nhiên thấy từ sau lưng Uyên Linh, một dáng người quen thuộc đang chậm rãi tiến về đây, khiến mạch máu cô trở nên ngưng tụ ngay tức khắc.

Khóe môi cô khẽ run lên: “Nghiêm... Nghiêm Kiệt”

Lúc này Uyên Linh đã hết cười, thấy vẻ mặt hóa đá của Băng Thanh theo phản xạ lập tức xoay người lại, ngay sau đó trông mắt như muốn rớt ra ngoài, nước bọt thiếu điều chảy ra thành từng vũng. (Liên tưởng kinh tởm)

“Woa~ phong độ quá”- Lúc này Uyên Linh đã ngồi lại ngay ngắn nhìn thần sắc Băng Thanh thấy vô cùng kì quái, thấp giọng trêu chọc, “Cậu cũng bị nam thần hút hồn à? Tớ tưởng ngày ngày được gặp trai đẹp như cậu không sớm thì muộn cũng miễn dịch rồi chứ?”

“Hút hồn con khi, cậu ngồi yên đi đừng động đây”- Ngược lại với tư thái nhàn nhã hưởng thụ nhan sắc của Uyên Linh, Băng Thanh hận không thể bóc hơi lúc này. Vì có gì đi đâu cũng gặp hấn?

Nhưng mà...

Sự tình đâu có như mong đợi, hấn tới đây cũng chỉ có một mục đích...

Nghiêm Kiệt thông dong một tay đút vào túi quần, đôi đồng tử màu hổ phách chiếu thẳng về Băng Thanh đang ngồi khúm núm trong góc, không hiểu sao điệu bộ của cô ấy lúc này khiến hấn bị chọc cười.

Lướt qua bao con mắt mê muội của mọi cô gái, hần rào bước nhanh đến nơi cần đến...

“Băng Thanh, không ngại nếu tôi muốn dẫn em đến một nơi chứ?”

“Tôi...”- Băng Thanh giống như vừa gặp quỷ hiện hình, tâm tình chưa thể thích ứng kịp, định phản kháng đã bị Uyển Linh trăng tráo bán đứng nhiệt tình

“Được, được. Dù gì ngày tháng chúng ta gặp nhau còn dài, tớ còn có hẹn, gặp lại cậu sau nhé”- Uyển Linh kích động giống như gặp phải oppa Hàn Quốc, cầm lấy túi xách, trước khi đi không quên cúi xuống thăm thì vào tai Băng Thanh khiến cô muốn nổi đóa lên con bạo lực: “Băng Thanh, cố lên nhé, tớ biết cậu làm được mà” Dứt lời, vội vã chuồn đi như một con gió.

Mà Băng Thanh giống như nuốt phải ruồi, vẻ mặt không chỉ có kinh ngạc mà còn có bất đắc dĩ đang ngấm ngấm trời dậy không ngừng đồng cảm với Uyển Linh.

Chỉ chờ có thế, Nghiêm Kiệt lập tức nắm tay Băng Thanh nhanh chóng kéo đi.

Băng Thanh lúc này cũng không buồn phản ứng, mặc kệ hần kéo ra khỏi quán cà phê trong ánh mắt ái ngại của mọi người, sau đó nhét vào xe rồi gấp rút nổ máy. Cô từ đầu đến cuối cũng không hề chớp mắt một cái, vẫn thái độ lãnh đạm cố hữu chờ hần mở miệng đầu tiên.

Xe lướt nhẹ trên đường, ánh nắng vàng vọt của buổi chiều ôm trọn không gian êm ả, phía chân trời từng đám mây lững lờ trôi. Cảnh vật đẹp đến thế nhưng Băng Thanh chẳng còn tâm trạng để thưởng thức. Vẫn là sự im lặng tuyệt đối, hai con người, hai thế giới, hai tâm trạng, không có điểm đầu cũng chẳng có điểm cuối.

Một lúc sau...

Nghiêm Kiệt khẽ liếc mắt nhìn sang Băng Thanh, khóe môi mông cong lên đầy mê hoặc: “Em thật sự không muốn biết chúng ta đi đâu sao?”

Băng Thanh nở nụ cười nhạt, như thể đang nghe câu chuyện hài của thế giới, sau một khắc, đôi mi cong khẽ chớp, chất giọng bình thản khẽ cất lên: “Nếu tôi nói muốn biết anh sẽ nói chứ?”

“Tất nhiên”- Hần thoáng mỉm cười, ánh mắt lóe lên từng tia thích thú.

“Vậy thì xin lỗi nhé, tôi vốn chẳng hứng thú với những chuyện tâm phào của anh” Băng Thanh nhún vai ra vẻ bất cần.

Nghe cô nói xong, hần chẳng những không giận mà còn nở nụ cười vô cùng thoải mái. Cá tính bùng bình này, hần thực sự rất thích, khóe môi mông nhếch lên đầy mỉa mai hoặc: “Thanh, em khác xưa nhiều quá”

Lời hần vừa dứt, tim Băng Thanh như muốn nhảy lên tận cổ. Hần vừa gọi cô là gì? “Thanh” ư? Chất giọng trầm thấp đó sao lại có ma lực mê người đến thế, không thể không thừa nhận, tiếng ngân của hần thực sự rất êm tai khiến trái tim người nghe cơ hồ tan chảy như tuyết dưới mặt trời.

Móng tay Băng Thanh cơ hồ khảm sâu vào lòng bàn tay, nhưng sắc mặt vẫn là sự tỉnh táo thường ngày, cô khẽ cười nhẹ một tiếng “Tiền bối nói sai rồi, ai rồi cũng phải có lúc đổi thay. Hi vọng trong mắt anh, sự thay đổi của tôi có thể phát triển theo chiều hướng tích cực”

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Tìm Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48

Nghiêm Kiệt khẽ bật ra tiếng cười trầm thấp: “Được rồi, em đừng khẩn trương như thế. Kéo lát nữa không còn sức lực để đón nhận món quà của tôi đâu”

Lời hần vừa dứt, cặp mắt lưu ly vì ngạc nhiên mà bất giác mở lớn nhưng cũng không nói gì, Băng Thanh ngồi im lặng bộ dạng nhân nhả như thể mọi chuyện không liên quan đến mình. Không khó để nhận ra trong đáy mắt xinh đẹp kia hiện lên vài phần lãnh ý.

Mà Nghiêm Kiệt lúc này cũng không nói thêm gì nữa, chỉ chú tâm lái xe, khóe môi mông nở nụ cười như có như không.

Chẳng mất bao lâu, chiếc xe hạng sang đỗ lại ven đường.

Theo phản xạ, Băng Thanh liếc mắt nhìn ra, vẻ mặt thoáng kinh ngạc thiếu điều nhảy dựng lên vì kích động.

Nghiêm Kiệt lúc này đã bước ra khỏi xe, vòng qua phía cửa xe bên ghế lái phụ, trực tiếp mở cửa giúp cô, cử chỉ vô cùng lịch sự, nho nhã.

Hàng lông mày thanh tú thoáng chau lại, sau một hồi lưỡng lự rốt cục cô cũng bước ra nhẹ giọng cảm ơn.

Nơi bọn họ tới là hộp nhạc nổi tiếng Cầm Vy, đây là một trong những địa điểm nổi bật trong ngành giải trí của cả nước. Bởi đây chính là sân khấu của những ngôi sao có tên tuổi hàng đầu hội tụ về biểu diễn. Cũng đã có một thời, Băng Thanh luôn ao ước mình được đứng trên bục sân khấu hoành tráng ấy cất cao tiếng đàn rung động hàng triệu trái tim. Thời khắc này, được đặt chân đến đây Băng Thanh thật sự rất xúc động.

“Vào thôi”- Thanh âm trầm thấp êm tai chột cất lên, liền đó bàn tay nhỏ bé của Băng Thanh được bàn tay to của hấn bao phủ, hơi mát lạnh từ những đốt tay tỏa ra khiến tinh thần cô thêm phần hưng phấn.

“Nghiêm Kiệt, hôm nay anh đến đây là để...” Băng Thanh lên tiếng, sự nghi hoặc lan tràn tận đuôi mắt.

Nghiêm Kiệt nở nụ cười nhẹ, thân hình cao lớn hơi ngừng lại, cánh tay thon dài khẽ đưa ra véo nhẹ gò má trắng hồng, hấn cung nựng lên tiếng: “Thực hiện ước mơ của em”

Sự kinh ngạc trong mắt đã sớm không có cách nào che đậy, Băng Thanh quên cả việc né tránh hành vi lớn mật của hấn, hồi lâu sau mới lắp bắp: “Gi... cơ?”

“Không cần phải ngạc nhiên. Tôi thích em, cho nên ước mơ của em cũng là một phần trách nhiệm của tôi”- Hấn nở nụ cười đầy sủng ái, xoay người, kéo cô đi thẳng vào bên trong.

Băng Thanh có cảm giác mình vừa bay lên chín tầng trời không có cách gì leo xuống được. Lời hấn nói làm trái tim cô đập liên hồi, rốt cục chuyện này là thế nào?

Đi hết con đường nhỏ, hộp nhạc đã hiện ra trước mắt, theo bước chân của hấn Băng Thanh cũng bị kéo đi. Khẽ đẩy cánh cửa ra, hấn dẫn cô vòng ra sau cánh gà. Dưới những hàng ghế thẳng tắp có rất nhiều người đã ổn định chỗ ngồi, dường như đã chờ đợi từ rất lâu.

Sau khi nhét vào tay cô bộ váy màu trắng thanh nhã dài quét đất, Nghiêm Kiệt nhìn cô nở nụ cười khích lệ sau đó xoay người bước về hàng ghế khán giả.

Mà Băng Thanh lúc này giống như bị người ta đẩy từ trên dốc núi xuống, chưa kịp định thần đã bị một cô gái khác kéo vào phòng thay trang phục.

Băng Thanh cũng không nghĩ ngợi nhiều, than nhẹ một tiếng rồi thay váy, sửa lại đầu tóc rồi bước ra ngoài.

“Đó là bạn trai em hả? Đúng là hàng cực phẩm, không ngờ chu đáo ghê”- Cô gái kia vừa trang điểm lại cho Băng Thanh vừa buông lời tán thưởng khi nhìn về Nghiêm Kiệt cách đó rất xa.

Băng Thanh nở nụ cười khỏ, bất đắc dĩ lắc đầu.

Thấy Băng Thanh phủ nhận cô gái kia thoáng kích động “Không thể nào...”

“Vậy ý chị thế nào?”- Băng Thanh nổi hứng trêu chọc.

“Em thấy cây đàn kia không?”- Cô gái chỉ về chiếc piano trên sân khấu, “Anh ấy bảo đó là món quà anh ấy muốn tặng cho cô gái anh ấy yêu”

Băng Thanh theo hướng chỉ tay của cô gái nhìn về chiếc đàn trang nhã đang nằm chễm chệ trên bàn tâm tư bất giác khẽ run lên. Cô muốn phủ nhận nhưng mọi ngôn từ chưa kịp phát ra đã bị chôn vùi trong cuống họng..

Một lúc sau, tâm trạng còn chưa kịp ổn định Băng Thanh đã bị cô gái kia đẩy ra sân khấu.

Mang một bụng hồ nghi, cô bước ra sân khấu trong tiếng vỗ tay nhiệt liệt của mọi người.

Khẽ nở một nụ cười lung linh như bầu trời rớt nắng, ánh mắt lưu ly sáng ngời lướt nhìn quanh khán phòng, trong lúc nhất thời khẽ dừng lại ở dáng người cao lớn phía xa. Khóe môi bất giác cong lên vô cùng rạng rỡ...

Thời khắc ấy, Nghiêm Kiệt thấy tim mình như ngừng đập, quả thật cô ấy rất đẹp, chiếc váy tinh khôi cùng mái tóc dài đen mượt là sự kết hợp vô cùng hài hòa, tựa như thiên sứ hạ phạm hút hồn bao trái tim thiên hạ. Giây phút này, bản năng không ngừng thôi thúc hấn nhất định phải có bằng được cô !

Băng Thanh thu lại nụ cười, nhẹ nhàng bước đến phím đàn, khẽ kéo ghế ngồi xuống. Đây là một chiếc piano rất tinh xảo, quý hiếm, giá trị của nó cô cũng đã xem qua, nhất định là không nhỏ. Nhưng hấn lại đem tặng cô, rốt cục có ý đồ gì?

Âm thầm hít sâu một hơi, Băng Thanh điều chỉnh lại tâm trạng. Dù rất hồ nghi với việc làm của hấn, nhưng ước mơ được đặt chân vào đây không phải kẻ nào cũng làm được. Cơ hội này nhất định cô không thể bỏ qua!

Khẽ lướt nhẹ những phím đàn đầu tiên, bàn tay điêu luyện, mềm mại của Băng Thanh giống như cánh bướm dập dờn trong chầm nắng hạ. Thanh âm phát ra như một khe suối nhịp nhàng chảy giữa tiết trời tháng Sáu hấp dẫn, rung động lòng người...

Những lời nhạc bắt tai ngân lên len lỏi đến mỗi một góc nhỏ của căn phòng. Bản tình ca da diết nhẹ nhàng đan cài, xuyên thấu đi vào mỗi tế bào người nghe.

Phố về đêm sương trời thấm lên tóc em
Có điều chi còn lạnh hơn, khiến lệ vừa rơi nơi khóe mắt
Tiếng cười nói con đường vẫn chưa thừa người
Nỗi buồn em còn ngổn ngang trong lòng
Khi anh đi trong em còn ngỡ như cơn mơ
Rồi cố đánh thức mà mọi thứ không thay đổi
Em bơ vơ thấy lạc lõng nơi đông người
Vì đi qua là dòng đời lạ lẫm thôi
Chỉ muốn khóc hết một lần
Và sẽ thôi không nhớ anh
Chỉ mong âm thanh phố đêm giúp em chẳng còn nghĩ ngợi
Người đã cho em chờ đợi
Và hôm nay xa cách em mãi mãi
Hạnh phúc đã ngỡ nhạt nhòa
Vì tay buông tay dở dang
Mây gió mang yêu với thương đến nơi chẳng còn đôi mình
Hẹn ước đến cuối cuộc đời, mà nay em đi lẻ loi

Thiếu bờ vai, thiếu người em đã yêu

Giai điệu ngân nga, lặng dần rồi tắt hẳn. Tiếng đàn đã kết thúc nhưng mỗi trái tim dường như vẫn còn nghe văng vẳng đâu đây cung đàn trong trẻo, như khúc nhạc tiền duyên rủ lòng người.

Rất nhanh sau đó, từng tràng pháo tay ào ào vang lên như sấm dậy, tiếng cổ vũ rầm rộ cả khán phòng. Quả thực, chưa có một ai khiến họ trở nên điên đảo với âm nhạc như vậy!

Băng Thanh vui vẻ bước ra giữa sân khấu, nhận micro từ người dẫn chương trình, nhẹ giọng lên tiếng:

“Cảm ơn mọi người đã lắng nghe. Hôm nay, dù không phải là nghệ sĩ chuyên nghiệp nhưng được đứng trên sân khấu của Cẩm Vy thế này, có lẽ đây là vinh hạnh lớn nhất trong cuộc đời tôi. Tôi xin chân thành cảm ơn người đã giúp tôi thực hiện ước mơ này”- Khi nói những lời này, Băng Thanh kín đáo nhìn về dáng hình quen thuộc ở phía xa.

Lời Băng Thanh vừa dứt, mọi người lại nhiệt tình vỗ tay, không khó để nhận ra có bao cặp mắt nhìn cô với bao ngưỡng mộ, tôn sùng. Thời khắc này, cô giống như Cửu Thiên Huyền Nữ hạ phàm đem đến cho mọi người những cung bậc cảm xúc vô cùng mãnh liệt...

...

...

...

Bước xuống từ chiếc xe cao cấp, Băng Thanh cười không khép nổi miệng, ánh mắt nhìn Nghiêm Kiệt thêm phần hào ý.

Cây đàn này và một buổi biểu diễn ở Cẩm Vy là ao ước bấy lâu của cô. Không ngờ hôm nay chính hắn là người dẫn dắt cô chạm đến ước mơ ấy. Qua đó cũng phần nào chứng minh được hắn là người có thân phận, địa vị trong xã hội cao đến cỡ nào. Băng không, chỉ là một nghệ sĩ nghiệp dư như cô sao dám mơ tưởng được đứng trên đỉnh cao nghệ thuật như thế, để cô thỏa niềm đam mê đó nhất định hắn đã tốn không ít sức lực cùng của cải rồi! Không hiểu sao lúc này, trong mắt cô ấn tượng về hắn cũng được cải thiện ít nhiều!

Khóe môi Nghiêm Kiệt hơi cong lên, cặp mắt nâu chăm chú nhìn Băng Thanh như muốn xuyên thấu hết thấy tâm tư của đối phương. Rất nhanh sau đó hắn liền mở cửa bước xuống, vòng ra phía đuôi xe, mở cốp đem cây piano tiến tới đặt vào tay cô, nở nụ cười đầy sùng bái:

“Có nó, hi vọng em sẽ tạo nên những tác phẩm tuyệt vời”

“Cảm ơn anh” Băng Thanh cười híp mí, ôm cây đàn vào lòng hết như đang nâng niu một bảo vật trân quý.

“Em thích là được rồi”- Nghiêm Kiệt đột nhiên vòng tay ôm lấy cô, nhẹ nhàng đặt lên vầng trán mịn màng một nụ hôn mang theo sự ngọt ngào không hề giấu diếm.

Hành động của hắn khá nhanh khiến sắc mặt Băng Thanh trong phút chốc thoáng cứng đờ, còn chưa kịp phản ứng đã bị hắn nhanh chóng đẩy ra, giấu đi vẻ xấu hổ, hồi lâu sau cô mới bối rối lên tiếng: “Anh về cẩn thận, tạm biệt”

Đôi mắt màu hổ phách thoáng xuất hiện nét thâm trầm đầy suy tư, hắn không nói gì thêm, khẽ thu tay về, chậm rãi vòng qua ghế lái, mở cửa ngồi vào xe sau đó nổ máy rời đi...

Phía cuối con đường, Băng Thanh nhìn theo những làn khói mờ mờ còn sót lại hòa lẫn vào không trung, nhẹ nhàng hít sâu một hơi, cô ôm chặt lấy cây đàn, khóe môi bất giác vẽ lên một nụ cười vô cùng xinh đẹp...

Một màn diễn lệ này, khiến cặp mắt khuất sau tấm rèm cửa hiện lên từng tia oán giận cùng sát ý...

Lời tác giả: *Câu khúc trong truyện có tựa đề "Cứ ngỡ là mơ_ Hải Băng" nhé mọi người!*

Chúc cả nhà đọc truyện vui vẻ! Chương tiếp theo sẽ là một màn bạn không ngờ đến. Có lẽ nên sớm kết thúc một màn rắc rối "dây mơ rễ má" này thôi!

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Tìm Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49

Vào một ngày cuối chiều, từng rặng mây trên trời đã chuyển thành sắc hồng bao trùm lên thành phố Du Sinh mang nét âm đạm, cô tịch. Sau khi kết thúc màn biểu diễn bằng một bản nhạc jazz cổ điển, Băng Thanh thay đi bộ y phục lộng lẫy, chọn cho mình chiếc váy chấm bi màu trắng dài quét đất mặc vào, rất nhanh sau đó liền rời đi.

Kì thực, sau khi tốt nghiệp ở Thanh Du, Băng Thanh nhận được rất nhiều lời mời của những công ty hàng đầu trong nước. Nhưng trong lòng cô còn rất nhiều điều canh cánh với Du Sinh cho nên không thể rời đi được, hơn nữa ở đây có một người rất cần đến cô, chỉ khi nào hắn tỉnh dậy cô mới có đủ dũng khí để nghĩ đến tương lai!

Đây chính là trách nhiệm, là nghĩa vụ của cô, giống như số phận đã an bài hết thảy vậy...

Đi được một đoạn, Băng Thanh bất giác thấy thật khản trương, đôi mắt lưu ly không tự chủ được nhìn về dáng người quen thuộc phía trước cách đó không xa, đáy mắt khẽ chấn động hiện lên nét hốt hoảng cùng kinh ngạc.

Không hiểu sao, thời khắc này cô rất muốn trốn chạy...

Bước chân khựng lại, Băng Thanh nhìn chằm chằm người kia đang ngày một tiến lại gần...

“Đi thôi, tôi đưa em về”- Nghiêm Kiệt khẽ mỉm cười, giọng nói trầm thấp vang lên mang theo sự quyến rũ ma quỷ.

Băng Thanh âm thầm hít sâu một hơi, dứt khoát chối từ: “Tôi muốn tản bộ, không muốn phiền đến tiền bối đâu”

Lúc nói xong câu này, cô dám chắc rằng hắn sẽ từ bỏ, ai ngờ...

“Không sao, xe tôi gửi gần đây, tôi đột nhiên cũng có nhã hứng muốn tản bộ cùng em”- Nghiêm Kiệt thoải mái đưa ra yêu cầu, thanh âm mặc dù rất êm tai nhưng không cho phép cự tuyệt.

Băng Thanh bất lực nhún vai, không nói không rằng bước nhanh về phía trước. Từ trong tiềm thức cô đã chứng minh rằng hắn là một con người cố chấp, chọc vào người cố chấp hậu quả chỉ thêm hao tâm tổn khí.

Con đường ngập tràn sắc hồng ngày hôm đó mọi cặp mắt lữ hành được chứng kiến một màn nam trước nữ sau xinh đẹp như bức tranh do trời đất tác thành, nam anh tuấn, khí phách, nữ diễm lệ, thoát phàm. Vì thế, những lời trầm trồ, tán thưởng không ngừng tuôn ra như nước chảy hoa rơi...

Đối với những cặp mắt dò xét ấy, Băng Thanh đã sớm quen từ khi chân ướt chân ráo bước vào Thanh Du rồi, huống hồ ba năm đã trôi qua, cô cũng

không phải là thiếu nữ bông bột, cho nên mọi cử chỉ hành động toát ra đều được cân nhắc rất kĩ lưỡng, đó cũng là một tác phong cần có của người nghệ sĩ chân chính...

Nhưng mà... đi chung với hân thể này không phải quá kì quái sao?

Trong vô thức, Băng Thanh nhìn về bóng lưng cao lớn. Chỉ nhìn thôi cũng khiến cô cảm nhận được nó vững chãi biết nhường nào, người ta thường nói đàn ông lưng to vai rộng thường là chỗ dựa vững chắc cho gia đình. Quả thật, điều đó áp dụng lên con người này cũng không sai...

Dường như cảm nhận được ánh mắt thập phần xét nét của cô, Nghiêm Kiệt khẽ xoay lại. Bốn mắt nhìn nhau, trong sắc chiều rực rỡ như có ánh hào quang. Lông mày hân khẽ nhướng lên, hướng đến cô ra lệnh:

“Thanh, em đến đây”

Băng Thanh thu lại tầm mắt, khẽ nuốt một ngụm nước bọt, chậm rãi tiến về phía hân: “Có chuyện gì thế?”

Nghiêm Kiệt không trả lời chỉ thấy hân đem bàn tay cô nắm chặt không cho chút cơ hội phản kháng, bước chân trầm ổn tiếp tục nhấc lên, khoe môi kia đang nở nụ cười vô cùng ngạo ý.

“Anh sao thế?”- Băng Thanh từ nãy đến giờ giống như bị đẩy xuống từ tầng cao nhất của tòa nhà, không hiểu chuyện kì quái gì đang diễn ra, chỉ có thể bất lực cảm nhận rằng, hân đang nắm tay cô...rất chặt.

Nghĩ đến đó, cô bỗng nổi một tia thương cảm cho chính mình, âm thầm lau đi những giọt nước mắt ứ khuất, cô ngược mắt nhìn trời đầy ai oán. Ông trời à, rốt cuộc ông đang đùa bọn chuyện gì?

“Trông em chẳng khác gì một chú mèo ám ức”- Hân giờ giọng trêu chọc, khoe môi hiện lên ta cười cợt nhả.

Mèo!? Hân hạ cô xuống cùng đẳng cấp với thú cưng từ lúc nào vậy? Rõ ràng hân đang rất muốn chọc cô phát điên mà...

Băng Thanh mím chặt môi, cố đè nén cơn giận đang xông lên tận não ngay lúc này, khe khẽ tính gạt tay ra lại bị hân giữ chặt hơn, cô nghiêng răng hỏi lại: “Rốt cục anh muốn gì? Không chỉ dừng lại ở đã kích thôi chứ?”

Nghiêm Kiệt bỗng nhiên phì cười cất giọng tán thưởng: “Heo con, đúng rồi” liền đó quay qua day nhẹ vào trán cô đầy sùng nịnh, “Em càng ngày càng thông minh đấy”

Băng Thanh vẻ mặt âm u bất định, ánh mắt tựa hồ có thể giết người ngay lúc này.

Cô cố áp chế cơn giận này lại bằng cách ngắm cảnh vật xung quanh, có như vậy Băng Thanh mới cảm thấy tâm tình mình khá lên một chút...

Nhưng mà...

Khung cảnh này rất đỗi quen thuộc, thậm chí cô cũng đã từng vùng vẫy giữa nhớ và quên. Tại sao hôm nay trong vô thức cô lại đặt chân trở về đây? Hồi ức này cô đã cố quên có sao bây giờ cảnh tượng kinh hoàng đó lại hiện rõ trước mắt cô mồn một thế này?

Dường như phảng phất trong không gian vô định này cô còn ngửi thấy mùi tanh của máu...

Không!

Sắc mặt Băng Thanh thoáng trắng bệch, trong đáy mắt chỉ có sự sợ hãi đến tột cùng...

Một màn này, Nghiêm Kiệt nhìn cô không sót một chi tiết, hân thoáng nhìn qua bàn tay kia đang run rẩy từng hồi. Loại cảm giác này sao phấn khích đến thế, hân thừa nhận hân bi ối, chính hân đã có chủ ý đưa cô ấy đến đây.

Đây là nơi ngã xuống của Băng Nghi, mảnh đất dưới chân họ đã thấm nhuần từng giọt máu của 17 năm trước. Toà nhà sừng sững trước mắt ấy vẫn cao vút như thế, chỉ là sự hoang tàn vốn đã không có cách nào che giấu. Nghĩ đến đó, Nghiêm Kiệt nở nụ cười gượng, từ trong túi lấy ra một chiếc hộp tinh xảo.

Băng Thanh lúc này giống như một con búp bê giấy hoàn toàn vô lực, cô chỉ biết nén lại sự sợ hãi đang gầy vò tâm can mình. Ác mộng đã lâu không xuất hiện nhưng nỗi đau vẫn không ngừng âm ỉ mỗi phút giây. Đến lúc tưởng chừng không đứng thêm được nữa, Băng Thanh lao đảo ngã vào vòm ngực rắn chắc. Cô lúc này như bị ai rút hết sinh khí chỉ có sự khó thở cùng áp bách làm cô kinh hãi. Không biết trải qua bao lâu, sau khi tâm trạng đã dần ổn định lại, Băng Thanh ngại ngùng né tránh khỏi bờ ngực vững chắc kia, còn chưa kịp hành động đã bị hân ấn vào trở lại, ngay sau đó là một cảm giác lạnh lan truyền dọc theo từng đốt tay. Theo phản xạ, cô nhìn bàn tay nhỏ bé đang bị hân nắm chặt...

Ánh sáng lấp lánh từ chiếc nhẫn nhất thời làm cô chói mắt, Băng Thanh không dám tin nổi vào mắt mình. Hân đang làm trò quỷ gì thế?

“Anh...”

“Suýt”- Băng Thanh chưa nói hết câu đã bị hân dùng ngón trỏ che đi, hồi lâu sau hân nhẹ nhàng lên tiếng: “Có lẽ đối với em là đường đột, nhưng anh đã chờ giây phút này ba năm rồi, ba năm này chưa có lúc nào anh không nghĩ về em. Thanh à, anh yêu em, cho nên anh muốn em gái em được chứng kiến

khoảnh khắc hạnh phúc này. Hi vọng em có thể hiểu tấm chân tình của anh...”

Băng Thanh thoáng ngẩn người, đưa mắt nhìn hấn rồi nhìn chiếc nhẫn trong tay hồi lâu do dự. Thù thật tình huống này dù là người bình tĩnh đến mấy cũng cảm thấy bối rối.

“Em không cần phải trả lời ngay đâu, em cứ suy nghĩ thêm đi”- Nghiêm Kiệt nhận ra nét phân vân trong mắt cô nhẹ nhàng nói tiếp. Sau đó không cần cô trả lời hấn đã xoay người rời đi, cặp mắt hẹp dài như lóe những tia sáng nham hiểm, nhưng chỉ trong nháy mắt liền bị che dấu hoàn toàn. Hấn đột ngột quay người lại nở với cô nụ cười ấm áp như gió xuân...

Băng Thanh cũng không rõ mình đã trở về nhà bằng cách nào, những lời hấn nói cứ ong ong trong đầu bức cô phát điên. Cô nhìn chiếc nhẫn ở ngón áp út đến ngây dại.

Chuyện này là thế nào? Hấn đang cầu hôn cô? Chuyện này là thật sao? Cô chỉ thấy nó vô cùng hoang đường, nhưng chiếc nhẫn này đã chứng minh mọi chuyện vừa phát sinh là sự thật. Một sự thật khiến trái tim cô đập liên hồi, cũng khiến nó quặn thắt từng cơn đau dữ dội.

“Băng Thanh, sắc mặt chị sao kém thế?”

Giọng nói Mộc Sơ chợt vang lên khiến ngón tay Băng Thanh khẽ run nhẹ, giật mình, cô nhìn Mộc Sơ nở nụ cười gượng gạo.

“Không sao, chị chỉ hơi chóng mặt thôi”

Mộc Sơ thoáng chau mày, mắt nhìn về Băng Thanh một lượt mang theo vẻ dò xét, đột nhiên khẽ ngừng lại ở cánh tay đang vô lực buông thõng kia: “Chị... cái này...”

“Không có gì, nhẫn chị mới mua đeo thử thôi mà”- Băng Thanh ra vẻ chân thành lên tiếng, vẻ đờ đẫn trước đó đã bị che dấu hoàn toàn. Thật sự mà nói cô sắp đứng không vững nữa rồi, cứ thế này e rằng một lát nữa thôi không sớm thì muộn cô cũng thành thi thể mất.

“Chị hơi mệt, chị vào phòng trước, bữa tối mọi người ăn trước đi, chị không đói” Bỏ lại câu đó, Băng Thanh khó nhọc lần từng bước trở về phòng.

Mộc Sơ nhìn theo bóng lưng ấy, ánh mắt hiện lên tia nghiền ngẫm. Khóe môi nở một nụ cười vô cùng giảo hoạt...

Tập đoàn Nghiêm thị.

Tiếng điện thoại để bàn không ngừng vang lên chứng tỏ một ngày làm việc vô cùng mệt mỏi.

Ở một căn phòng trang lệ khác của tòa nhà 25 tầng, tại vị trí cạnh cửa sổ, Nghiêm Kiệt khẽ dựa lưng vào ghế, vẻ mặt thoáng hiện nét suy tư cùng toan tính.

Lúc này, tiếng gõ cửa đều đều phát, hấn ngừng đầu nhìn về cánh cửa, nhẹ nhàng lên tiếng:

“Mời vào”

“Nghiêm tổng, có một cô gái muốn gặp anh”- Người bước vào là cô thư ký thân cận, ánh mắt nhìn hấn đầy dè dặt.

"Là ai?"- Đáy mắt hiện lên nét không vui cũng không buồn nhìn cô thư ký.

"Cô ấy nói tên là Mộc Sơ- Thư ký nhận ra nét không vui trên gương mặt anh tuần kia, khẽ nói tiếp: "Nghiêm tổng, nếu anh không muốn gặp, vậy để tôi..."

"Được rồi, mời cô ta vào"- Hấn khẽ ngắt lời, nói thêm: "Phiền cô cho tôi một tách cà phê và một trà hoa cúc. Cảm ơn"

"Vâng ạ" - Cô thư ký kính cẩn đáp, sau đó mở cửa rời đi.

Một lát sau, bóng dáng nhỏ nhắn của cô gái mười chín đôi mươi xuất hiện ở cửa phòng.

"Cô đến đây làm gì?"- Nghiêm Kiệt chống tay lên bàn nhìn người vừa bước vào.

Mộc Sơ chẳng lấy làm khó chịu với thái độ lạnh nhạt của hấn, đôi mi cong vút khẽ chớp, đóng cửa lại cẩn thận sau đó chậm rãi tiến đến ngồi xuống ghế dành cho khách, nhẹ giọng đáp:

"Em tới thăm anh không được sao?"

Nghiêm Kiệt thoáng nhíu mày, hồ hững đáp: "Tôi có quen cô sao?"

Từ lúc gặp con người hấn đã nhận ra cô ta không hề đơn giản như dáng vẻ bề ngoài. Hôm nay lại chủ động đến tìm hấn nhất định không chỉ là thăm hỏi.

Mộc Sơ khẽ mỉm môi định nói gì đó nhưng đã kịp nghe tiếng gõ cửa nên thôi, cô ta ngồi im lặng hai tay đan nhau vào đầu gối dường như đang suy tính điều gì đó.

"Nghiêm tổng, trà và cà phê của anh đây ạ"- Thư ký đẩy cửa bước vào, tiến tới đặt cà phê và trà xuống mặt bàn, mắt khẽ nhìn về Mộc Sơ chỉ kịp đánh giá trong giây lát sau đó liền xin phép rời đi.

Khi trong phòng chỉ còn lại hai người, Nghiêm Kiệt thong thả bước đến ngồi xuống đối diện, chân phải đặt lên chân trái nhìn Mộc Sơ hồi lâu, cất tiếng:

"Cô có thể giải thích lý do cô đến đây rồi đây"

Mộc Sơ hít sâu một hơi, vẻ mặt thoáng lúng túng, một khắc sau nhẹ nhàng đáp lại: "Nghiêm Kiệt nếu..." - Cô ta ngập ngừng trong giây lát, dường như đã lấy hết quyết tâm tiếp tục nói, "Nếu em nói em có ấn tượng tốt với anh thì thế nào?"

"Cô thích tôi?" - Hần khẽ nhướn mày, hình như chẳng lấy làm ngạc nhiên với câu nói của Mộc Sơ.

"Phải, em thích anh"- Mộc Sơ cũng rất quả quyết, khẽ gật đầu.

"Cô nghĩ mình hiểu tôi được bao nhiêu? Mộc Sơ, đừng nói cô không biết tôi yêu chị cô đấy"

Sắc mặt Mộc Sơ thoáng thất sắc, cô ta bối rối nâng tách trà lên nhấp môi, một lúc sau mới cất tiếng: "Vậy chiếc nhẫn đó...."

Nghiêm Kiệt cẩn thận đánh giá vẻ mặt của của Mộc Sơ, khóe môi nở nụ cười trào phúng: "Tôi nghĩ cô không đến nỗi ngốc như vậy chứ?"

"Anh..."- gương mặt Mộc Sơ trắng bệch vì tức tối, "Anh dám chắc mình hiểu hết về con người chị ấy? Chị ấy có người trong mộng rồi, căn bản anh cũng chỉ là kẻ thứ ba cho nên anh sớm từ bỏ đi"

Thần sắc hần bỗng sa sầm trong giây lát, chỉ phát ra tiếng gầm rất nhẹ: "Tôi cho cô 3 giây để rút lại lời nói đó"

Tâm tư Mộc Sơ khẽ run lên, không ngờ được đằng sau vẻ mặt anh tuấn vạn người mê còn có lúc đáng sợ thế này, khi nam thần nổi giận còn đáng sợ hơn cả quỷ dữ, đôi môi đỏ mọng nhếch lên, ngừng lại một chút rồi khẽ cười che giấu sự sợ hãi lúc này : "Sao!? Anh sợ một chủ tịch trẻ tuổi như anh làm kẻ thứ ba bị người đời nhạo báng hả?"

"Cô có thể ra ngoài được rồi. Còn nữa nên cẩn trọng với lời nói của mình thì hơn. Tôi không dám chắc lần sau cô còn có thể nói được nữa không" - Nghiêm Kiệt khẽ mỉm cười, nụ cười còn đáng sợ hơn Tula dưới địa ngục. Không khó để nhận ra gân xanh nơi vầng trán tuyết mỹ đang run lên bần bật.

Mà Mộc Sơ lúc này cũng ý thức được sự phẫn nộ của đối phương, lập tức đứng dậy mở cửa, khẽ xoay người lại nhìn thẳng vào cặp mắt âm u kia, đồng thanh tuyên bố: "Dù sao em vẫn thích anh, em sẽ không bỏ cuộc đâu. Từ lần đầu tiên gặp anh, trái tim em đã mách bảo người đó chính là anh"

Dứt lời, một tiếng "rầm" vang lên, cánh cửa đóng chặt, khép lại bầu không khí chết chóc.

Trong căn phòng làm việc rộng lớn chỉ còn lại mình hần với nụ cười cực kỳ quý dị, ánh mắt thập phần âm u pha nét đau đớn lẫn khuất sau hàng lông mày tuyệt đẹp...

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Tìm Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50

Những ngày sau đó, Băng Thanh giống như sống trong cõi mộng, tinh thần xuống dốc hoàn toàn mà thỉnh thoảng lại ngẩn ngơ như thiếu nữ ở độ tuổi trăng rằm vậy. Cô cũng không rõ vì có gì bản thân mình lại bị lời nói của hần làm cho xao động như thế, rõ ràng cô không hề có chút cảm xúc với hần, vì có gì cô lại để tâm đến lời nói đó? Và cô cũng không biết trái tim mình muốn gì, chỉ là sau bao biến cố xảy ra nó đã trở nên chai sạn mất rồi...

Băng Thanh nhìn lại chiếc nhẫn, rồi tự nhìn mình trong gương, vốc từng ngụm nước rửa mặt.

Nhẹ thờ hắt một hơi, cô chậm rãi tiến vào phòng hóa trang.

"Băng Thanh, em về hả?"

Người vừa lên tiếng là một bạn diễn cùng với cô. Chị ấy lớn hơn cô 3 tuổi, là nghệ sỹ chuyên về vĩ cầm.

"Hôm nay em không có giờ diễn buổi tối ạ"- Băng Thanh mỉm cười, với lấy túi xách chuẩn bị rời đi.

“À, chị quên mất. Tạm biệt, mai gặp nhé”

“Tạm biệt mọi người” Băng Thanh cười nhẹ một tiếng, cúi chào các bạn diễn sau đó mở cửa rời đi.

Ánh nắng không vì buổi chiều mà dịu nhẹ, từng tia chiếu lên mặt đường gay gắt khiến lòng người bức bối, khó chịu. Ở Du Sinh, đây là đợt nắng nóng nhất trong năm, không tránh khỏi những lời than tiếng oán vì hạn hán kéo dài.

Băng Thanh từ Rainbow lững thững bước ra khê bạt chiếc ô lên che đi ánh mặt trời.

Ánh nắng làm da cô đỏ ửng, mồ hôi từng giọt tuôn ra như suối. Bước chân mỗi lúc một nhanh dường như muốn trốn chạy cảm giác đau rát này. Vẫn là con đường cũ, phải đi một lúc nữa mới bắt được chuyến xe buýt về nhà gần nhất.

Băng Thanh rảo nhanh từng bước, thấp thoáng sau tán cây bằng lăng bên xe buýt hiện ra trước mắt, còn chưa kịp vui mừng đột nhiên một cảm giác đau nhức lan truyền đến tứ chi. Cô kinh hãi mở to mắt nhìn cảnh tượng phía trước. Không phải chứ? Đây là đường vắng, lũ côn đồ nhân lúc không có người muốn giết người cướp của ư? Băng Thanh bỏ qua cảm giác đau nhức không ngừng run lên ở bả vai, cô đảo mắt nhìn xung quanh, có khoảng gần chục tên đang vây cô rất chặt.

“Các người muốn làm gì?”

Băng Thanh theo phản xạ lùi ra sau hai bước, bỗng dừng đứng phải một tên khác sợ đến ngẩn người.

“Cô em, sao phải khẩn trương như thế? Bọn anh cướp sắc không cướp của, đồng ý đi theo bọn anh nhé” Một tên khác vuốt nhẹ má cô, cất tiếng cười khá ó.

“Bỏ ra, các người muốn làm gì? Còn không mau thả tôi đi, bằng không tôi sẽ hét lên đấy”

“Cô em nghĩ mình còn cơ hội đó sao? Tụi bây, dẫn cô ta đi”- Tên cầm đầu đột nhiên lạnh giọng phân phó.

Lời hấn vừa dứt, bọn đàn em tạo thế gọng kìm vây lấy cô, một tên khác nhân cơ hội đó ôm cô ném vào chiếc xe ô tô cách đó không xa.

“Lũ khốn kiếp các người, bỏ tôi ra... um... um”

Băng Thanh nhất thời cảm thấy vô lực rồi lịm hẳn. Cô chỉ mập mờ đoán được, cuộc đời của mình đã thực sự tàn hoa bại liễu lần nữa...

oOo

Lúc Băng Thanh tỉnh dậy, sắc trời đã sẫm tối. Cô cố cựa quậy bỗng nhận ra mình đang bị trói chặt ở một chiếc ghế nhỏ. Mí mắt nặng trĩu chậm rãi mở ra, cô cẩn thận đánh giá xung quanh.

Đây là một nơi tăm tối, cô không thấy gì ngoài những đốm sáng ẩn hiện phía xa xa. Đó là gì? Băng Thanh khó nhọc mở to mắt để nhìn cho rõ nhưng cảm thấy bất lực.

Lúc này một tiếng "cạch" bỗng nhiên vang lên. Tim Băng Thanh đập mạnh, cô nín thở cảm nhận từng bước chân đang ngày một tiến đến gần.

“Đại ca, cô ta còn chưa tỉnh ă?”- Một giọng nói đàn ông vang lên. Đồng thời căn phòng cũng được điện thấp sáng trưng.

“Mức nước vào đây”- Một người khác ra lệnh, không khó để nhận ra hẳn chính là người được gọi là "đại ca".

“Vâng, thưa đại ca”

Băng Thanh nhắm chặt mắt lại, cảm giác đau đớn ê ẩm khắp người vẫn chưa tan không biết bọn chúng nhân lúc cô bất tỉnh đã kịp làm gì chưa? Đang còn nghĩ ngợi, đột nhiên một cảm giác mát lạnh ào tới, nguyên một xô nước đã ấn ngửa lên đầu cô, chảy dọc xuống khuôn mặt, từ từ thấm vào áo sơ mi trắng muốt.

“Mở mắt ra”- Một giọng nam hướng đến cô ra lệnh.

“Các người muốn làm gì tôi?”- Băng Thanh hét lên đầy phẫn nộ. Rốt cục cô đã đắc tội gì với bọn chúng? Tại sao một vòng luẩn quẩn bất cóc rồi cưỡng bức lại luôn chào đón cô? Tại sao?

Tên đại ca tiến tới, vén nhẹ tóc mái của cô giắt vào tai, sau đó cúi xuống thì thầm: “Cô em, cơ thể này cũng không tệ, em tình nguyện để chúng tôi thưởng thức chứ?”

“Bỉ ối. Cút ngay”- Ánh mắt Băng Thanh bỗng dưng chuyển lạnh nhìn gương mặt khả ố trước mắt đầy giận dữ.

“Haha... Được thôi, tôi sẽ cút sau khi em làm thỏa mãn khẩu vị của tôi”

“Im đi, nếu các người dám làm vậy tôi sẽ cắn lưỡi đấy”- Băng Thanh cố dè nén cơn sợ hãi ngay lúc này, chỉ biết đối đầu với những người kia bằng ánh

mất tóc lửa.

“Cô em thật cứng đầu”- Tên cầm đầu khề đứng thẳng người, nhìn Băng Thanh bằng ánh mắt thương hại, “Nhưng mà... không được rồi, chúng tôi cũng cần tiền hay là cô em chịu khó lấy thân vào nhà chứa nhé?”

Hắn không đợi cô trả lời sau đó cúi đầu cười, tiếp tục nói.

“À, đúng rồi. Cô em muốn nói điều trần trời chứ?”

“Im đi. Các người cần bao nhiêu tiền?”- Băng Thanh cay nghiệt lên tiếng, ánh mắt tàn độc như thú dữ. Cái gì mà cướp sắc không cướp của chứ, bị ỏi như nhau cả thôi.

“Sắp rồi, không những lấy được tiền mà còn chiếm được thể xác của cô em nữa cơ”- Hắn nở nụ cười bỉ ổi.

Băng Thanh thoáng kinh ngạc: “Các người đã làm gì?”

“Làm gì à?”- Hắn cúi sát vào mặt cô, từ từ lên tiếng: “Tất nhiên là muốn thử thân thể tuyệt mỹ của em rồi”

Dứt lời hắn quay qua bọn đàn em đang xếp thành hai hàng, ra lệnh: “Bọn này mở to mắt mà xem. Món ngon này để tao xử trước, lần lượt ai cũng có phần”

Hắn vừa nói xong, đám côn đồ khá ồ cười, đưa mắt nhìn nhau đầy xấu xa.

Băng Thanh lúc này run rẩy như ngọn cỏ trước gió. Còn chưa kịp định thần đã bị hắn dùng dao cắt dây, lập tức ném cô lên chiếc giường cũ kỹ, đem cơ thể to lớn đè lên cô.

“Á”- Băng Thanh kinh hãi hét lên. Chiếc áo đã bị hắn thô lỗ xé toạc, cô cố vùng vẫy nhưng bị hắn kẹp chặt hơn.

Đúng lúc này cánh cửa mục nát bị đá văng ra, ngay sau đó một lực lớn đem Băng Thanh ôm trọn vào ngực.

Nghiêm Kiệt nhìn bọn người kia đầy cảnh cáo: “Cút đi, nếu còn muốn sống thì biến đi trong vòng ba giây”

Tên cầm đầu không những không cảm thấy bức bối vì việc hay bị gián đoạn mà còn lộ ra nụ cười thích thú: “Mày dọa bọn tao đấy à? Để xem hôm nay ai sẽ là người đoạt được mỹ nhân”- Nói xong, hắn quay qua đám đàn em đã đứng vây quanh ra lệnh, “Bắt sống nó cho tao”

Nghiêm Kiệt nở nụ cười lạnh, nhanh chóng trút bỏ chiếc áo khoác ngoài mặc vào cho Băng Thanh, sau đó dùng ánh mắt trấn an đầy kiên định đẩy cô đứng qua một bên.

Băng Thanh chỉ cảm thấy mọi thứ trước mắt vô cùng nguy hiểm. Cô đành nghe lời hắn tránh sang một bên.

Cô chỉ nghe những tiếng đấm đá chói tai vang lên sau đó là những tiếng hét, tiếng la, trước mắt cô là một màn hỗn loạn. Băng Thanh siết nhẹ chiếc áo trong tay, mắt nhìn cảnh tượng trước mắt đầy sợ hãi.

“Nghiêm Kiệt, cẩn thận”- Cô hét lên một tiếng khi nhìn một tên đang đánh lên hắn.

Mà hắn cũng rất nhạy bén động tác dứt khoát đo ván đối phương.

Không biết trải qua bao lâu, Nghiêm Kiệt thương thế đầy mình, mọi thứ trước mắt mờ dần cô mới nhận ra mình nhìn mọi thứ qua màn lệ nhạt nhòa.

Đến phút cuối, tiếng chửi bới, hò hét im bật. Không gian chỉ có mùi máu tanh phảng phất. Bọn côn đồ đã nói đùa chạy biến đi từ lúc nào. Băng Thanh giật mình sức tỉnh chạy tới đỡ lấy thân hình sắp ngã nhào vì kiệt sức của hắn.

“Nghiêm Kiệt, Nghiêm Kiệt, anh không sao chứ?”- Băng sợ hãi kêu lên, kì thực cô không muốn cảnh tượng ba năm trước tiếp tục tái diễn. Nếu hắn có mệnh hệ gì cô sẽ chết mất. Sống cho đến bây giờ những người xung quanh mình đều vì mình mà mất mạng vậy sống được ích gì nữa?

“Ngốc, đừng khóc, tôi sẽ không chết đâu”- Nghiêm Kiệt dịu dàng đưa tay lau nước mắt cho cô, khô môi rỉ máu cổ nặn ra một nụ cười nhẹ.

“Đồ ngốc này, sao anh liều mạng thế hả? Anh có biết nguy hiểm lắm không? Nếu anh có chuyện gì tôi biết phải làm sao?”- Băng Thanh đau lòng lên tiếng, ánh mắt ngập tràn thống khổ.

“Tính mạng của anh đã thuộc về em rồi, không phải sao?”- Hắn nở nụ cười ấm áp.

“Giờ này anh còn đùa được nữa sao?”

“Thanh, đồng ý gả cho anh nhé”- Nghiêm Kiệt đột ngột chuyển đề tài, dùng ánh mắt chân thành nhìn cô đầy âu yếm.

“Chuyện này...”- Băng Thanh ấp úng hồi lâu, mọi thứ có quá đường đột không?

“Em còn muốn tôi đợi đến lúc nào nữa? Thanh, gả cho anh rồi mọi thứ em toàn quyền quyết định. Tâm nguyện lớn nhất cuộc đời anh là được lấy em làm vợ”

“Tôi nói sẽ làm vợ anh bao giờ?”

“VẬY em đồng ý rồi nhé?”

“Không”

“Em vừa nói làm vợ anh xong?”

“Chỉ là giả thuyết thôi mà”- Băng Thanh cự lại.

“Không được. Nữ thần không được nói dối”

“Ai là nữ thần của anh?”

“Em là nữ thần của tất cả mọi người, là vợ của anh”

“Anh thật là...”

oOo

Thương thế của Nghiêm Kiệt hồi phục rất nhanh. Khi đang trong kỳ dưỡng thương hẳn cũng đã định luôn ngày kết hôn, có lẽ không thể chờ thêm được nữa. Lúc biết chuyện này, bố mẹ cô vui mừng không thôi, còn em gái cô- Mộc Sơ hình như cũng khá vui vẻ khi chị mình sắp xuất giá.

Băng Thanh cũng không ngờ chỉ trong một không gian nhà kho chật hẹp cô đã đồng ý làm vợ người ta. Cô đã có chồng rồi ư? Chuyện này đúng là không thể tin nổi? Nhưng mà, dạo gần đây hẳn rất ân cần, dịu dàng với cô. Ước mơ được lấy một người chồng hết mực thương yêu mình của cô rốt cục cũng được thành toàn.

Đẩy nhẹ cánh cửa phòng bệnh viện ra, Băng Thanh nở nụ cười ngọt ngào nhìn về dáng người đang nửa nằm nửa ngồi trên giường bệnh.

“Nghiêm Kiệt, món súp của anh thích ăn nhất nè”

Nghiêm Kiệt vừa trông thấy cô đã dang hai tay ra đẩy sùng ái: “Vợ yêu quý của anh, tôi đây anh ôm chút nào”

Băng Thanh lườm hẳn một cái, cuối cùng cũng vâng lời bước đến nép vào lồng ngực rắn chắc: “Anh xấu xa”

Hắn ôm lấy cô, khẽ véo mũi: “Thật chỉ muốn rước em về ngay thôi”

“Anh bại hoại”- Băng Thanh đánh nhẹ vào ngực hắn, thỏ thẻ nói tiếp: “Nghiêm Kiệt, anh nói xem, sao lúc đó anh tìm được em hay vậy?”

Vấn đề này cô cũng muốn chờ hắn bình phục rồi hỏi. Cô không tin hắn có thần giao cách cảm với mình.

Đáy mắt hắn bỗng nhiên hiện lên nét trầm tư pha lẫn tia xảo quyết, nhưng rất nhanh sau đó liền bị che dấu hoàn toàn, hắn nở nụ cười ôn nhu vỗ nhẹ vào lưng cô:

“Hôm đó anh tới Rainbow tìm em, chị quản lý nói em đã ra về cho nên anh đã đi tìm em. Lúc phát hiện anh đã chậm hơn chúng nó một bước, vậy nên anh đã đi theo nhưng mất dấu. Suýt chút nữa anh đã không bảo vệ được em rồi.”

Lúc này Băng Thanh đang nép vào ngực hắn đương nhiên không nhận ra được nét biến đổi trong mắt hắn, vẫn dịu dàng lên tiếng: “Nghiêm Kiệt, em cảm ơn anh” Nếu không có hắn cuộc đời cô chỉ có thể dính bùn lầy.

“Đồ ngốc này, em là vợ anh, bảo vệ vợ là đặc quyền của anh mà”- Hắn khẽ tỳ cằm lên trán cô cất giọng yêu chiều, “Trên đời này vợ anh là nhất rồi”

“Anh hư lắm”- Băng Thanh bật cười.

“Anh hư chỗ nào nhĩ? Em đã kiểm tra đâu mà biết”- Hắn giờ giọng trêu chọc.

“Anh...”

...

...

Tháng ngày hạnh phúc cứ thế qua đi. Sau khi hoàn thành xong thủ tục đăng ký kết hôn, Băng Thanh lại tất bật đi thử váy cưới, cũng may nhờ có sự giúp đỡ của Uyên Linh cho nên việc chọn váy hay chọn chuyên viên trang điểm đều thuận lợi. Chỉ còn hai tuần nữa là cô sẽ chính thức làm vợ hắn. Vì phải bỏ ra rất nhiều thời gian chuẩn bị cho đám cưới nên dạo này hắn luôn túc trực ở công ty, bận rộn xử lý công việc, Băng Thanh cũng không lấy gì làm lạ, vui

về chấp nhận hết thảy...

Mọi việc cứ yên ắng như thế cho đến khi một tuần trước khi cưới.

Lúc này Băng Thanh đang đi dạo phố cùng Uyển Linh, chuông điện thoại bỗng nhiên vang lên cô nhìn màn hình điện thoại đầy lo lắng. Là cuộc gọi đến từ bệnh viện Nhân Tâm!

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Tìm Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51

Bệnh viện Nhân Tâm.

Vội vã đẩy cánh cửa bước vào, trước mặt Băng Thanh là căn phòng trắng xóa, mùi hoa nhài len theo từng con gió thổi vào khiến không gian đượm thêm phần sinh khí.

Đập vào võng mạc của cô là hình ảnh chàng trai đang quay lưng nhìn ra khung cửa sổ. Xung quanh là một màn yên tĩnh, Băng Thanh ôm miệng, thiếu chút nữa kinh hô thành tiếng, sau khi trấn tĩnh lại, khỏe môi bất giác nở nụ cười rạng rỡ như vàng tích dương. Rốt cuộc sau ba năm dài đằng đẵng con người ấy cũng đã tỉnh lại, đây có phải là mơ? Cô thận trọng bước tới, đề giọng thấp xuống hết sức có thể khẽ gọi:

“Đình Luân”

Một tiếng gọi phát ra, người kia quay đầu, miệng nở nụ cười tuyệt mỹ pha chút ngây ngô:

“Băng Nghi”

Àm! Tim Băng Thanh bỗng nhiên ngừng đập, sắc mặt đột nhiên cứng đờ, ngay cả động tác nhấc chân cũng trở nên hóa đá, cô chỉ biết mở to đôi mắt nhìn người vừa gọi tên mình. Hắn gọi cô là gì? Băng Nghi ư?

Thấy cô đờ đẫn, hắn tiếp tục gọi, điệu cười ngô nghê xuất hiện bên khóe môi:

“Băng Nghi, cậu sao thế?”

"Đình Luân"- Cô nén lại nỗi đau, cười nhẹ một tiếng, “Tớ không sao”

Sau khi dỗ dành Đình Luân ngủ một giấc, Băng Thanh nhanh chóng đi tìm bác sĩ hỏi thăm tình hình sức khỏe của hắn. Kết quả nhận được khiến cô kinh hãi đến tột độ. Mất trí nhớ tạm thời và chỉ nhớ được những chuyện xảy ra thời thơ ấu!

Ngón tay Băng Thanh run lên, cảm bệnh án trên tay mà cô không tin nổi vào mắt mình. Khẽ cười gượng một tiếng cô cảm ơn bác sĩ rồi rời đi. Có trời mới biết, lòng cô đau đớn biết nhường nào, suốt ba năm chờ đợi rỗng rã, người đầu tiên hắn gọi tên lại là Băng Nghi.

Việc này giống như một con dao sắc nhọn đâm vào tim cô đến chảy máu đầm đìa. Nhưng dù thế nào việc hắn tỉnh dậy cũng là một kì tích mà bao người ngày đêm mong muốn trong đó có cả cô. Để hắn được vui vẻ cô nguyện làm "Băng Nghi" trong lòng hắn!

Những ngày sau đó, Đình Luân lơ đãng theo sau luôn gọi cô bằng cái tên "Băng Nghi", mỗi lần hắn vút lên mà mỗi lần cội lòng cô tê dại. Giấu đi những giọt nước mắt cô chăm sóc hắn như cậu em trai. So với 17 năm về trước tính khí hắn không khác gì, luôn tỏ ra hiếu động, đáng yêu. Nếu như hắn không gọi cô bằng cái tên đó, cô nghĩ mình thật sự vui vẻ toàn tâm toàn ý bên cạnh hắn mỗi ngày.

“Băng Nghi, mua cái đó đi, trông ngon quá”

Lúc này, Đình Luân đang đi dạo phố cùng Băng Thanh, ngoại trừ thân hình cao lớn ra còn lại chính là biểu hiện của trẻ con. Vầng trán cao rộng của hắn đang tỳ vào cánh cửa thủy tinh ở tiệm bánh kem, khuôn miệng kiêu bạc hướng Băng Thanh gọi lớn.

Băng Thanh lắc đầu bất lực, đành chiều theo ý Đình Luân.

Mỗi ngày hắn dính với cô như hình với bóng, mà Nghiêm Kiệt mấy ngày gần đây cũng không hề tới thăm cô, có lẽ do bận.

Băng Thanh giấu đi tiếng thở dài, nắm tay Đình Luân dạo trên những góc phố quen thuộc...

3 ngày trước khi kết hôn, Nghiêm Kiệt xuất hiện với nụ cười tươi tắn trên môi. Hắn cùng cô đi thử nhẫn cưới rồi mua sắm đồ đạc, một ngày một mới như

thế trời đi. Chớp mắt hai ngày nữa cô sẽ chính thức đã có chồng.

“Hôn lễ anh đã chuẩn bị xong, đến lúc đó em chỉ cần làm vợ anh là được”

Nghiêm Kiệt ôm lấy cô từ đằng sau nhẹ nhàng thủ thủ khi hai người đang ở nhà riêng tọa lạc tại trung tâm thành phố.

Băng Thanh nắm lấy tay hắn, khẽ xoay người nhìn thẳng vào đôi đồng tử màu hổ phách: “Anh thật sự muốn kết hôn cùng em ư?”

Vấn đề này cô cũng đã suy nghĩ suốt những ngày qua, không hiểu sao cô luôn cảm thấy bất an mỗi ngày, cuối cùng lại không hiểu cô đồng ý kết hôn cùng hắn vì ân tình hay vì tình yêu? Nó khiến cô hoang mang, vô lực, hạnh phúc cả đời đem ra đánh đổi như vậy có đáng không?

Nghiêm Kiệt chăm chú nhìn cô hồi lâu, khóe môi nở nụ cười dịu dàng: “Được gả cho em là hạnh phúc lớn nhất trong cuộc đời của anh”

Băng Thanh không trả lời, cô nghĩ mình cần có khoảng lặng. Lát sau, cô phá vỡ sự im lặng bằng tiếng thờ dài.

“Em nghỉ sớm đi, ngày mai em là vợ anh, anh không muốn vợ mình có đôi mắt gấu trúc đâu”

Hắn hôn nhẹ lên trán, sau đó dắt tay cô ra khỏi tòa nhà. Khẽ nhìn về căn nhà bằng ánh mắt phức tạp Băng Thanh bước đi, hai ngày nữa đây sẽ là nhà của cô.

“Sao, nuối tiếc hả? Hay là chúng ta ở lại luôn, dù sao anh cũng đã chuẩn bị tinh thần rồi”- Nghiêm Kiệt cất giọng trêu chọc, nụ cười toát lên sự quyến rũ nị hoặc.

Cô lườm hắn một cái, không nói không rằng bước thẳng một mạch.

Ở phía sau, hắn khẽ lắc đầu, sau đó sải dài từng bước theo sát bên cô.

Không gian ngập tràn hương hoa cùng sắc đỏ của rượu vang tinh khiết.

Hôn lễ được diễn ra khá trang trọng. Khách mời chật kín cả bãi cỏ của một khu nghỉ dưỡng nức tiếng trong thành phố. Ngoài những đối tác làm ăn của Nghiêm Kiệt, bạn bè của hai người cũng nhiều không kể xiết.

Ở trong phòng trang điểm, Uyên Linh giúp Băng Thanh mặc chiếc váy cưới màu trắng tinh xảo tôn lên vóc dáng nhỏ bé cùng nước da trắng ngần, khuôn mặt thanh lệ tựa nàng công chúa bước ra từ cổ tích khiến vạn vật lu mờ.

Uyên Linh trầm trồ không ngớt lời khen ngợi. Băng Thanh mỉm cười đón nhận lời chúc từ cô bạn tốt.

Khi thợ trang điểm đang sửa lại đầu đầu tóc cho Băng Thanh cánh cửa phòng đột ngột mở ra, ngay sau đó là một thân hình cao lớn xuất hiện. Băng Thanh đưa mắt nhìn theo đầy kinh ngạc:

“Đình Luân, cậu...”

“Băng Nghi, cậu kết hôn sao không nói với tớ? Cậu lấy chồng vậy ai sẽ chơi cùng tớ?”- Đình Luân vẻ mặt phụng phịu đến gần Băng Thanh, ánh mắt lộ ra nét ủy khuất vô cùng tội nghiệp.

Lời hắn nói ra khiến ai nấy đều há hốc mồm, ngay cả người bình tĩnh là Băng Thanh cũng bất giác ngẩn ra vài giây, lát sau cô lắc đầu khuyên nhủ:

“Đình Luân ngoan, tớ hứa sẽ chơi cùng ngay khi xong việc” Những ngày qua cô chẳng khác gì bảo mẫu của hắn. Ngay cả lúc này đang bị người nhà giữ chặt hắn cũng ngoan nhiên xông vào đây vậy đấy!

“Không, tớ muốn cậu chơi với tớ cơ? Tại sao người cậu kết hôn là anh trai tớ chứ? Mẹ tớ bảo hai người sắp kết hôn, tớ buồn lắm. Anh ấy lấy vợ rồi ai sẽ dẫn tớ đi chơi đây?”- Đình Luân trưng ra vẻ mặt cún con, bước tới ôm lấy cô siết chặt vào lòng.

Hành động này khiến cô bất ngờ nhưng có chuyện còn khiến cô kinh ngạc hơn: “Cậu nói gì? Anh trai cậu là ai?”

“Băng Nghi, cậu hỏi gì lạ thế? Anh trai tớ là Nghiêm Kiệt chứ ai?”- Đình Luân mỉm cười ngây ngô.

Băng Thanh dường như chẳng nghe được gì nữa, chỉ cảm thấy đầu óc quay cuồng, tai ong ong như có hàng ngàn con kiến bò vào. Chuyện này sao cô không biết? Còn nữa, nếu hai người họ là anh em, vậy...

“Anh”- Đình Luân kêu lên một tiếng.

Băng Thanh giật mình xoay người lại, nhìn người bước vào đầy nghi vấn, mà hẳn lúc này chỉ lãnh đạm bước đến kéo Đình Luân đứng dậy. Khẽ lướt qua cô bằng ánh mắt thờ ơ, nói:

“Chuẩn bị xong thì đợi anh”

Dứt lời hần đem Đinh Luân đi mất, Băng Thanh chỉ cảm thấy nhiệt độ xung quanh mình dường như đóng băng. Đầu ngón tay cô khẽ run rẩy, gắng gượng nở một nụ cười nói mọi người tiếp tục chuẩn bị.

“Băng Thanh, tớ thấy cuộc hôn nhân này không ổn lắm”

Lúc chỉ còn hai người trong căn phòng rộng lớn, Uyển Linh ghé sát tai cô khẽ thì thầm.

Băng Thanh âm thầm thở dài, cười nhẹ một tiếng: “Uyển Linh, giờ hối hận cũng đã muộn rồi. Huống hồ, chính tớ đã tự nguyện chọn anh ấy. Dầu thế nào tớ cũng là vợ anh ấy, đó là trách nhiệm là nghĩa vụ của tớ. Tớ biết cậu lo lắng điều gì, nhưng không sao đâu, mình hoàn toàn tin tưởng anh ấy”

Nghe cô nói xong, Uyển Linh ôm lấy bạn giấu đi tiếng khóc: “Băng Thanh, tớ thật sự chỉ mong cậu được hạnh phúc”

Lễ cưới diễn ra theo đúng quy trình, Băng Thanh cùng Nghiêm Kiệt nhận không ít lời khen từ nhiều phía. Chú rể anh tuấn, nho nhã, cô dâu xinh đẹp, điểm lệ khoác tay nhau bước ra thu hút cả hội trường rộng lớn.

Những lời chúc phúc và những ly rượu cứ thế voi dần rồi cạn hẳn. Cuối cùng cũng đã kết thúc trong lời thề non hẹn biển của đôi uyên ương. Bố mẹ Băng Thanh trên môi không ngớt nụ cười, Mộc Sơ lúc này đứng ở nơi xa nhất của hội trường quan sát hết thấy, giấu đi cảm xúc không vui cô ta nở nụ cười giả tạo cảm ly rượu tới kính Băng Thanh:

“Băng Thanh, ly này em kính chị. Chúc anh chị hạnh phúc” Nói câu này xong, cô ta kín đáo liếc mắt nhìn về chú rể bằng ánh mắt nóng bỏng.

Băng Thanh khẽ cười, cụng ly rồi uống cạn, nhẹ nhàng đáp lại:

“Hi vọng em sẽ nhận quà đính hôn của chị trong thời gian sớm nhất”

Mọi người bật cười vui vẻ, ánh mắt hân hoan, thành tâm chúc phúc cho đôi bạn trẻ. Bố mẹ chồng của Băng Thanh từ Pháp trở về cũng rất mừng rỡ, cuối cùng con trai họ cũng đã tìm được bến đỗ an toàn. Đúng là trai tài gái sắc!

Kết thúc một ngày dài mệt mỏi, Băng Thanh trút bỏ đi chiếc váy cưới nặng nề. Đêm nay là đêm tân hôn đầu tiên của cô, vì vậy trong lòng không kém hồi hộp.

Từng vòng quay đồng hồ chậm chạp trôi qua, cô ngồi trên giường bất động. Từ xe hoa bước xuống, sau khi Nghiêm Kiệt vui vẻ nắm tay cô vào phòng. Nhận được điện thoại đã vội vã rời đi, nói là có việc đột xuất và nói sẽ trở về khi sắp xếp xong mọi việc.

Bây giờ đã gần 11 giờ đêm nhưng hần vẫn chưa trở về. Băng Thanh mệt mỏi, mí mắt trĩu nặng cảm giác muốn khóc ập đến khiến tâm can đau đến bội phần. Đêm tân hôn của cô cứ thế kết thúc trong sự biến mất của chú rể. Chuyện này thật đáng buồn cười biết bao!

Lời tác giả: Vậy là chỉ còn vài chương nữa là full. Mong các bạn đón nhận những tác phẩm tiếp theo của tôi nhiều hơn nữa. Tôi biết riêng "Ai nợ ai một lời giải thích" này sẽ có người không bằng lòng với cái kết của nó ^_

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Tìm Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52

Tờ mờ sáng hôm sau, Nghiêm Kiệt trở về trong tình trạng nửa tỉnh nửa mê. Băng Thanh vội diu chồng từ người lái xe thân cận.

"Cảm ơn anh, anh về cẩn thận"- Cô nhìn người tài xế khẽ nói.

"Tôi xin phép ạ"- Người tài xế nói xong nhẹ nhàng đóng cánh cửa lại rồi rời đi.

Lảo đảo từng bước, cô đỡ hần vào phòng, cố nén đi con buồn tui Băng Thanh cời giày đặt hần nằm ngay ngắn trên giường, nhẹ nhàng nói:

“Anh nghỉ ngơi một lát, em đi nấu canh gà rượu”

Băng Thanh gạt nước mắt vừa định xoay người bước đi đã bị hần kéo lại, ngay sau đó cả thân hình nhỏ bé của cô nằm gọn trong vòm ngực rắn chắc, cô vùng vẫy:

“Anh... buông em ra đi”

Nghiêm Kiệt dường như chẳng hề muốn để tâm đến lời cô nói, đem cô lật lại dùng thân hình to lớn đè lên, ánh mắt đục ngầu:

“Vợ yêu, em muốn trốn chạy ư?”

Băng Thanh nhất thời cảm thấy vô cùng hoảng sợ, tình huống này chưa phải cô chưa từng nghĩ qua nhưng mà hấn làm cô cảm thấy sợ hãi, con sợ hãi này nhen lên từ tận đáy lòng, cô dùng hết giấy dựa.

“Nghiêm Kiệt, buông em ra đi, đừng làm em sợ”

Hắn khẽ cười, hơi rượu phảng phất bên tai cô: “Sao thể được, phải tiếp diễn sự việc tối qua chứ”

Băng Thanh sợ đến ngẩn người, nghĩ lại tối qua hấn thả cô một mình tự nhiên cảm thấy rất tội thân, cô dứt khoát vùng ra khỏi thân hình to lớn ấy: “Đủ rồi, đừng khiến tôi kinh tởm anh”

“Kinh tởm sao?”- Hắn đột nhiên gầm lên, ánh mắt bao phủ bởi những tia sắc lạnh ghê người, “Em nên nhớ em là vợ tôi, tôi có quyền chiếm giữ và định đoạt”

“Buông ra, tại sao anh lại đối xử như thế với tôi?”- Băng Thanh nhìn hấn đầy căm phẫn. Đây mới thực sự là con người thật sự của hấn sao? Thì ra bấy lâu nay lịch sự, nho nhã chỉ là vẻ bề ngoài của gã đàn ông chết tiệt này!

“Tôi nghĩ em cần có lời thanh minh cho những việc làm tội tệ của em”- Hắn gất lên đầy chán ghét, hơi thở nóng bỏng phả vào vành tai cô, da thịt dưới tác dụng của hơi rượu trở nên ửng hồng.

Băng Thanh khẽ run lên, cổ đè nén cảm giác xa lạ đang dâng lên từ tận đáy lòng, chỉ để lại giọng nói hồ hững pha chút lạnh lùng: "Từ trước đến nay tôi chưa làm gì có lỗi với anh cả. Vậy nên, anh hãy buông ra đi, mặc dù anh là chồng tôi nhưng tội cường bức cũng bị bỏ tù đấy" Cuộc hôn nhân này lẽ nào số phận đã an bài hết thấy, ngoài chấp nhận ra cô không có tư cách gì để phản kháng sao?

“Vây ư?”- Nghiêm Kiệt nhìn cô không chớp, ánh mắt tựa con dao xuyên thấu tâm tư người đối diện, “Thanh, tôi cho em cơ hội để thú nhận tất cả, đừng phụ tình yêu của tôi. Bởi vì tôi yêu em là thật”

Tâm tư Băng Thanh bất giác run rẩy, đối mặt với ánh mắt như đao kiếm đó cô không có chút cơ hội để né tránh. Rốt cục hấn có ẩn ý gì?

Cặp mắt màu hổ phách hiện lên nét trầm tư, hấn không nói gì thêm nữa, một khắc sau hấn lập tức ngồi dậy, đi thẳng vào nhà tắm để lại Băng Thanh với nỗi hoang mang tột độ.

oOo * oOo

Sự việc như thế diễn ra cho tới khi về nhà bố mẹ Băng Thanh, hôm đó là chủ nhật, mặt trời đã lên ba sào, Nghiêm Kiệt từ căn phòng kế bên bước ra nhìn cô đang ngồi ưu tư bên bàn ăn sáng.

Hắn bước vào bếp rót cốc nước khẽ nhấp môi, nhàn nhã tiến đến ngồi đối diện cô, nói:

“Hôm nay về thăm nhà bố mẹ em”

Băng Thanh ậm ừ, cúi mặt ăn nốt chỗ bít tết còn sót lại trong đĩa, sau đó dùng khăn giấy lau miệng, nhanh chóng đi vào phòng.

Dẫu đã thành vợ chồng nhưng sau buổi sáng ngày hôm đó, hấn không hề bước vào căn phòng này nữa bước. Cô tự hỏi hấn lấy cô làm vợ hay lấy cô về để trưng bày đây nữa?

Ăn xong bữa sáng, hấn lái xe đưa cô về nhà bố mẹ. Chào đón cô là những nụ cười tươi tắn, cô lướt ánh mắt nhìn qua Mộc Sơ, con bé khẽ mỉm cười, vào bếp rót nước.

“Băng Thanh, con ổn chứ?” Mẹ kéo tay cô ngồi xuống sofa nhẹ nhàng thăm hỏi.

Phía đối diện, Nghiêm Kiệt mỉm cười ôn nhu, đáy mắt hiện lên tia ranh mãnh: “Cô ấy xấu hổ mẹ ời”

Mẹ bật cười khoai trá, Băng Thanh cũng gượng gạo cười theo, thăm tẩn thưởng tài năng diễn xuất cừ khôi của hấn. Nhìn ánh mắt ngập tràn hi vọng của mẹ cô thực không nở nói ra mọi chuyện.

Trò chuyện một lúc, mẹ cùng bố đi trung tâm thương mại mua sắm. Trong nhà chỉ còn lại ba người, Mộc Sơ rót nước nhẹ giọng mời anh chị. Băng Thanh mỉm cười đón lấy, nói chuyện với em gái đôi câu, sau đó ngó ý muốn vào nhà vệ sinh.

Lúc trở ra, Nghiêm Kiệt và Mộc Sơ đang cười rộ lên đầy vui vẻ, cảnh tượng này làm trái tim Băng Thanh bất giác thất lại. Cuối cùng cô bị đẩy về một góc ngồi nghịch chiếc điện thoại trong tay. Mà tiếng trò chuyện, cười đùa từ hai người kia mãi không ngớt. Băng Thanh nhủ mày cố gắng gạt bỏ tiếng trò chuyện vui vẻ ấy ra khỏi đại não, tập trung lướt web để giết thời gian.

Quá trưa, bố mẹ trở về tay xách nách mang một đồng hàng linh khỉnh, Băng Thanh nhanh tay phụ giúp mẹ vào bếp chuẩn bị bữa trưa. Nhìn sắc mặt trắng bệch của cô mẹ hốt hoảng nói:

“Con không khỏe thì ra phòng khách ngồi đi”

Băng Thanh gạt đầu, vừa mới bước ra đã thấy hai người ấy người trước người sau đi vào trực tiếp chiếm giữ căn bếp, Mộc Sơ cười không ngớt, thỉnh thoảng giở trò chòng ghẹo khiến Nghiêm Kiệt phải nhũn mảy, đôi lúc không kìm được khẽ bật cười cốc đầu cô em lém lỉnh.

Chứng kiến một màn sinh động đó, Băng Thanh không kìm nổi nước mắt bỗng dưng tuôn ra như mưa, bỏ mặc lời mẹ gọi cô lao nhanh ra khỏi nhà trốn tránh cái hiện thực nghiệt ngã ấy.

Đứng trước ngôi mộ phủ đầy cỏ non xanh rì, Băng Thanh đôi mắt về gương mặt thân thuộc luôn chấp chờn trong giấc ngủ. Cô quỳ xuống bật khóc nức nở, dường như chỉ có nơi này mới khiến tâm trạng đang dậy sóng của cô trở nên bình lặng.

“Băng Nghi à, em nói xem, có phải đến cuối cùng chị cũng là con ngốc bị người ta dắt mũi đúng không? Anh ta đã thành công khiến chị tổn thương, anh ta đã thành toàn cho em rồi đây. Băng Nghi, ở trên trời cao em vui chứ? Có hạnh phúc không khi chị đang bị ông trời trừng phạt? Những gì chị gây ra có phải bây giờ mới bắt đầu trả hết? Băng Nghi yên tâm nhé, chị sẽ trả hết...”

Trong cơn gió của mùa hè oi bức có tiếng khóc cất lên đến nỗi lòng. Phía xa, hình ảnh người đàn ông đứng trầm mặc trong ánh nắng, đôi đồng tử màu hổ phách hiện lên tia đau đớn lẫn bi ai...

Hắn ép bản thân mình phải gạt bỏ những cơn đau đớn đang dồn nén tận tim. Hắn càng căm hận cô ấy bao nhiêu lại càng yêu cô ấy bấy nhiêu. Hắn thừa nhận, hắn là một kẻ bỉ ổi, tình yêu của hắn chỉ có sự trừng phạt cùng cố chấp. Hắn đang chờ, chờ một ngày cô ấy sẽ mở lòng với hắn, chờ giây phút cô ấy thú nhận rằng vì lầm lỡ đã giết chết mối tình đầu của hắn.

Nhưng cô ấy đâu biết rằng, hắn thực sự đã hết sức nhẫn nại, ba năm là quãng thời gian hắn tìm cách né tránh tất cả, càng cố quên bao nhiêu hình ảnh cô ấy lại ủa về trong tâm trí khiến hắn đau đớn, dằn vặt. Hắn cảm thấy mình đang phản bội lại tình yêu của Băng Nghi dành cho hắn. Vậy nên hắn đã quyết tâm sống thật với bản thân mình một phút. Hắn bàng hoàng khi nhận ra rằng mình đã yêu Băng Thanh. Khoảng thời gian ở bên cô ấy hắn thực sự rất vui vẻ, đó cũng là lúc hắn được nhìn thấy Băng Nghi trên gương mặt xinh đẹp đó...

Cô ấy đâu biết rằng, mọi thứ đều do một tay hắn sắp đặt. Hắn rất muốn đánh cược một lần...

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Tìm Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53

Cuộc sống tẻ nhạt từng ngày chậm chạp cứ thế trôi qua. Băng Thanh vẫn thản nhiên sống một cách bình lặng, ngày diễn piano, tối về nhà làm những việc vặt vãi rồi đi ngủ. Những ngày này Nghiêm Kiệt thường về nhà rất muộn, có khi đến tờ mờ sáng mới về, từ sau hôm về nhà bố mẹ, cô chưa chạm mặt hắn lần nào.

Lúc trước, cô từng nghĩ rằng, cuộc sống sau hôn nhân là những ngày được trải nghiệm ở chốn thiên đường, nhưng giờ đây cô cũng đã phần nào lĩnh ngộ được câu nói "Hôn nhân là nấm mồ của tình yêu"

Kì thực, từ sau khi gặp Nghiêm Kiệt, trái tim cô thực sự đã rung động, chưa từng có một người đàn ông nào khiến cô xuyến xao, bồi hồi như vậy. Chỉ là cô rất giỏi ngụy tạo tình cảm, cô không ngờ một phút yếu lòng bản thân mình đã ao ước được làm vợ hắn. Vì vậy, thời khắc đó cô không hề hối hận, nhưng giây phút này khi đã trở thành vợ hắn, hắn đã trao cho cô được những gì? Yêu cô ư? Yêu cô hay là thỏa mãn tính chiếm hữu cố chấp của hắn? Cô cũng không ngờ được người đàn ông ấy lại hạ lưu đến vậy! Mọi câu hỏi cô muốn hét vào mặt hắn nhưng không thể, bởi hắn đã tìm cách tránh mặt cô.

Một tuần kể từ sau khi chiến tranh lạnh, Nghiêm Kiệt trở về trong tình trạng say khướt, bên cạnh là Mộc Sơ đang dìu hắn tiến từng bước vào nhà.

Đúng lúc ấy Băng Thanh đang ngồi xem ti vi, trông thấy một màn này cô không thể tin nổi vào mắt mình được nữa. Loại chuyện này là thế nào? Anh rể em vợ, hóa ra bấy lâu nay cô là người bị đội mũ xanh như vậy đây. Thật nực cười...

Băng Thanh giấu đi những giọt nước mắt, cô ném chiếc điều khiển trong tay về chiếc sofa gần đó, sau đó chậm rãi bước đến đứng trước mặt hai con người ấy, đôi mắt vô hồn nhìn chăm chú nhất thời quên cả phản ứng...

Lúc này, Nghiêm Kiệt vẫn đang vòng tay ôm lấy eo Mộc Sơ, vẻ mặt lãnh đạm giống như chưa từng xảy ra chuyện gì nhưng ánh mắt lại không giấu nổi tia thích thú. Mộc Sơ đứng cạnh chỉ khe khẽ nhếch môi để lộ ra nụ cười trào phúng, cô ta nhìn Băng Thanh đầy thách thức...

Băng Thanh mím chặt môi, Mộc Sơ em gái cô thì ra bấy lâu nay là loại người chuyên đi giật chông người khác như vậy.

“Cô, đồ tiện nhân. Sao cô dám làm thế với tôi?”- Băng Thanh hét lên đầy phẫn uất, ánh mắt hiện lên từng tơ máu, cánh tay đột ngột vung lên.

Chỉ trong chớp mắt, một bàn tay mạnh mẽ lập tức đưa ra đỡ, Nghiêm Kiệt nhếch môi cười nhạt, ánh mắt đầy vẻ châm biếm: “Đánh cô ấy sao? Cô không xứng”

Cánh tay Băng Thanh buông thõng, cả người trở nên vô lực, chân tay mềm nhũn lập tức ngã khụy xuống, gương mặt tái xanh dường như không tin nổi những lời hằn vữa nói. Chỉ trong một ngày cô bị hai người này phản bội. Ông trời ơi, có đau khổ nào nữa không đưa cô gánh hết luôn đi.

Băng Thanh ngồi im lặng đến thất thần cũng không rõ đôi gian phu dâm phụ ấy đã nắm tay nhau rời đi lúc nào. Cô chỉ thấy trái tim mình lúc này tan nát, không thờ nổi cũng không còn cảm giác gì nữa.

Băng Thanh hét lên một tiếng đầy đau đớn, đem đồ đạc ném vương vãi đầy sàn.

“Tại sao? Các người thật độc ác. Tại sao lại phản bội tôi? Mộc Sơ, bấy lâu nay tôi tin tưởng cô là thế vì có gì cô lại đâm tôi một nhát xé nát tâm can như vậy? Những thứ tôi cho cô vẫn chưa đủ sao? Tại sao cô lại làm thế với tôi... A...”

Cô lỏng lộn như con thú dữ, trong đôi mắt chỉ có sự oán hận ngập trời.

oOo * oOo

“A, Băng Thanh, trông sắc mặt con kém thế? Có chuyện gì xảy ra?”- Mẹ vừa mở cửa trông thấy dáng vẻ của Băng Thanh nhất thời sững sốt. Gương mặt tái xanh, hốc mắt đỏ hoe, đầu tóc rối bù, bông mắt to tướng ẩn hiện dưới cặp mắt xinh đẹp.

“Có phải hai đứa đã cãi nhau không?”

Băng Thanh lắc đầu, đưa ánh mắt dờ dẩn nhìn bà: “Mẹ, Mộc Sơ đâu rồi ạ?”

“Con bé ở trong phòng, hình như chuẩn bị đi làm”

Băng Thanh nở nụ cười gượng gạo, sau đó bước nhanh vào nhà, lên phòng Mộc Sơ xô mạnh cánh cửa.

“Chị tới đây làm gì?”- Nghe tiếng động, Mộc Sơ quay đầu, hoảng hốt nhìn người vừa đột ngột xông vào.

“Bốp” Một cái tát bay thẳng đến mặt Mộc Sơ.

Cô ta ôm mặt khó tin nhìn Băng Thanh: “Chị dám...”

“Bốp” Âm thanh chói tai tiếp tục vang lên đánh thẳng vào mặt Mộc Sơ, gò má cô ta đỏ bừng vì đau đớn

“Băng Thanh, chị điên rồi”- Cô ta quát lên đầy giận dữ.

Băng Thanh cười nhạt một tiếng, giọng nói lạnh lẽo vang lên:

“Phải, tôi điên rồi. Điên rồi mới cru mạng cô. Điên rồi mới dung túng cho cô làm những việc bỉ ổi như vậy? Cô yêu hấn ta hả? Tôi nhường cho cô đấy! Cô đừng làm những việc khiến tôi kinh tởm nữa”

“Chị có bản lĩnh thì cướp anh ấy từ tay tôi đi”- Mộc Sơ nhếch môi, ánh mắt hiện lên tia cuồng ngạo.

“Cô, rút ra khỏi đây cho tôi. Nhà tôi không chứa chấp loại người như cô”- Băng Thanh lao đến kéo tay cô ta ra khỏi phòng

“Buông ra, buông ra, chị có tư cách gì dám đuổi tôi ra khỏi nhà?”- Mộc Sơ đẩy Băng Thanh ra, nhìn cô đầy khinh miệt.

“Hai đứa cãi nhau hả?”- Mẹ ở ngoài cửa đột nhiên nói vọng vào, không khó để nghe ra giọng nói bà chứa đầy sự lo lắng.

“Mẹ à, chị đang dạy dỗ con, không có gì đâu ạ”- Mộc Sơ cười lạnh một tiếng, sau đó hạ giọng hướng đến Băng Thanh, nói: “Chị có bản lĩnh thì đuổi tôi đi đi. Tôi nói cho chị biết, bây giờ trong cái nhà này chị hết giá trị rồi. Kể cả chồng chị cũng bị tôi cướp mất, chị thật đáng thương...”

“Câm miệng”- Băng Thanh quát lớn, “Tôi đúng là ngu xuẩn mới cho cô về nhà”

“Haha...giờ chỉ hối hận sao? À, được thôi. Chị muốn cái nhà này hả?”- Mộc Sơ nheo mắt, khuôn miệng khe khẽ nở nụ cười giảo hoạt, “Trước sau gì tôi cũng là phu nhân của một tập đoàn nổi tiếng, căn nhà này so với tài sản kếch xù ấy có là gì. Tôi nhường cho chị đấy”

“Mộc Sơ, tại sao cô làm thế với tôi? Bấy lâu nay tôi đã giúp cô có một gia đình. Tại sao cô còn tàn nhẫn phá hoại hạnh phúc của tôi? Tại sao?” Nói tới đây, hai hốc mắt Băng Thanh đỏ ửng, nhưng nước mắt không cách nào rơi xuống được nữa chỉ có sự hận thù ngập trong đáy mắt.

“Chị làm rồi. Từ trước đến nay tôi không cần người thương hại. Là chị ngu ngốc để tôi lợi dụng, cuộc đời mà, kẻ ngu thì chịu thiệt thôi”- Mộc Sơ khoanh hai tay trước ngực đầy kiêu ngạo, “Hơn nữa, chị nghĩ mình còn trong trắng lắm sao? Quá khứ của chị tôi nắm rõ hết. Luận về bên nào, chị cũng không xứng làm vợ Nghiêm Kiệt đâu, chị từ bỏ đi”

“Cô im đi. Cô lấy quyền gì để phán xét tôi như vậy?”- Băng Thanh tức khí vùng tay nhưng chưa kịp đánh đã bị cô ta giữ chặt.

“Chỉ có giới thì đánh đi. Chị nghĩ tôi hèn nhất như chị sao?”- Mộc Sơ cười đắc ý.

“Hai đứa mau mở cửa cho mẹ. Có chuyện gì từ từ nói, đừng to tiếng như thế nữa”- Mẹ không vui tiếp tục lên tiếng. Bà dám chắc hai đứa con bà đang cãi nhau. Người làm mẹ như bà cũng thấy sợ hãi, ba năm nay hai đứa yêu thương nhau như chị em ruột, sao hôm nay lại giận dỗi cãi nhau như thế?

“Choang” Bỗng nhiên âm thanh rơi vỡ vang lên. Còn chưa kịp nghĩ ngợi bà đẩy luôn cửa bước vào.

“Băng Thanh, Mộc Sơ các con...”- Ánh mắt mẹ nhìn xuống sàn nhà, khuôn mặt chỉ có sự giận dữ tột cùng, “Là ai làm?”

Bà đẩy hai người ra, lập tức ngồi xuống nhặt từng mảnh vỡ khung ảnh có hình Băng Nghi, hốc mắt đỏ hoe hiện lên nét đau đớn.

“Nói mau, đứa nào làm?”- Mẹ nghiêng rặng, chậm chậm đứng dậy, mảnh thủy tinh làm tay bà chảy máu nhưng bà chẳng còn thấy đau nữa. Băng Nghi yêu quý của bà, tại sao bọn họ lại nhẫn tâm dám làm thế với người đã khuất.

“Mẹ”- Mộc Sơ nhìn thấy máu từ tay mẹ hốt hoảng chạy tới nắm lấy tay bà ,

“Mẹ bị chảy máu rồi, phải đi băng bó thôi”

“Buông ra”- Mẹ lập tức gạt cánh tay Mộc Sơ đi, nhìn thẳng vào hai người, “Hai cô không ai thừa nhận đúng không?”

Băng Thanh đứng sững mất nửa ngày, khô khốc lên tiếng: “Mẹ...”

“Mẹ, là chị ta làm đấy? Con vừa cầm đi ảnh Băng Nghi lên lau bụi, chị ta lao đến lấy ném thẳng xuống sàn, kết quả con còn bị chị ta tát hai cái. Mẹ xem đi...”- Mộc Sơ vừa nói, vừa đưa tay chỉ gò má đỏ hoe, nước mắt chực trào ra ùy khuất.

Băng Thanh nhếch môi cười nhạt một tiếng. Hay cho diễn xuất của cô ta. Vừa ăn cướp vừa la làng, dám ném ảnh Băng Nghi cô chưa đánh chết cô ta là may rồi.

Mẹ nhìn Mộc Sơ, sau đó đảo mắt sang Băng Thanh, đau đớn lên tiếng, “Băng Thanh, con... Sao con...”

Băng Thanh không trả lời, cô không nói vốn dĩ cô cũng không muốn thừa nhận mình cùng đẳng cấp với cô ta. Khe khẽ nhếch môi cô lập tức bước ra khỏi phòng.

“Băng Thanh, sao con dám làm thế với em? Đứa con bất hiếu này, đừng quay về đây nữa. Mẹ không muốn nhìn mặt mày nữa...”- Mẹ cô giận dữ nói theo, bàn tay ôm chặt đi ảnh Băng Nghi khẽ run rẩy.

“Mẹ, bỏ đi. Chị ta mất trí rồi. Con đưa mẹ đi băng bó vết thương”- Mộc Sơ nhẹ giọng ngăn cản nắm lấy tay mẹ, ánh mắt nhìn theo Băng Thanh đầy đắc ý. Mẹ yêu Băng Nghi như thế, chị ta đã phạm sai lầm nghiêm trọng rồi! Từ trước đến nay ai chọc vào Mộc Sơ này đều sống không yên ổn!

Đường phố là một màn xe cộ giăng lối, tiếng còi, tiếng động cơ inh ỏi vang vọng cả khoảng trời nhỏ bé. Trên vỉa hè rợp đầy lá vàng, có cô gái vô lực bước đi, mỗi bước đi như chứa hàng ngàn tấn đá chỉ có tuyệt vọng tràn trề.

Băng Thanh bất lực ngã quỵ xuống vỉa hè lạnh lẽo, cô biết phải đi về đâu? Tại sao mọi thứ lại như vậy? Trời xanh kia ơi, rốt cục cô đã làm gì sai để ông trời trút mọi thống hận lên cô thế này? Cô cũng không biết nữa, chưa bao giờ cô thấy mình lạc lối thế này. Trước mắt cô chỉ là một màn đêm tăm tối không lối đi, không ánh sáng, cô phải sống như thế nào đây?

Băng Thanh cứ ngồi thất thần như thế cho đến khi có một chiếc khăn tay chìa ra trước mặt cô cùng một giọng nói mờ ảo chỉ xuất hiện trong hồi ức:

“Muốn khóc thì cứ khóc đi”

Băng Thanh ngược đôi mắt vô hồn nhìn người ấy, nước mắt bỗng nhiên trào ra như muốn cuốn phăng đi tất cả.

Chàng trai nở nụ cười dịu dàng như gió xuân, nhẹ nhàng cúi xuống ôm lấy cô vào lòng: “Băng Thanh, xin lỗi em”

Nước mắt như những hạt trân châu tuôn ra như dòng thác lũ không cách nào ngăn được, rồi từ từ xuyên thấm vào áo sơ mi trắng của người con trai, Băng Thanh khóc òa lên như một đứa trẻ, trái tim cô bị tổn thương đến mức tê liệt mất rồi!

“Thiên Ân”- Cô ghen ngào lên tiếng, “Anh đã về rồi, rốt cuộc anh cũng đã trở về”

“Băng Thanh, cô bé ngọc của tôi. Em quên ba năm trước tôi đã nói gì với em rồi sao?”- Hoàng Thiên Ân dịu dàng vỗ về lưng cô.

“Em không quên, chỉ là anh ấy phản bội em rồi”

Mỗi khi nghĩ đến điều này cô lại không kìm được nước mắt. Tại sao số phận lại trêu ngươi cô như thế? Thì ra bấy lâu nay cô chính là kẻ 'nuôi ong tay áo' bị người đời khinh bỉ đây sao?

“Nghe này, em không có lỗi”- Thiên Ân nhẹ giọng an ủi, “Ngoan, đứng dậy tôi đưa em về”

Băng Thanh lắc đầu. Còn nơi nào là nhà của cô nữa?

“Băng Thanh, ba năm trước em là một con người mạnh mẽ, kiêu ngạo, phẩm chất đó giờ đã đi đâu mất rồi? Mới chút ít sóng gió đã nhụt chí thật không giống phong cách của em”

Băng Thanh ngán ngời. Nghĩ đến ba năm trước lại mỉm cười cay đắng. Có bao nhiêu chuyện xảy ra cô cũng quên mất đâu là con người thực của mình rồi!

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Tìm Về* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54

Ánh nắng mặt trời xuyên qua từng tán cây chiếu những đốm nắng nhạt lên gương mặt xinh đẹp có phần yếu ớt của Băng Thanh, nước mắt giống như những viên trân châu từ một chuỗi hạt bị đứt đoạn liên tục rơi xuống, cô nói trong tiếng nấc nghẹn ngào:

“Thiên Ân, anh không hiểu hết được đâu. Em mệt mỏi lắm”

Cô tình nguyện làm con đũa điều bị người ta lừa dối còn hơn phải tận mắt chứng kiến một màn đau lòng đó. Người đàn ông cô yêu lại tình tứ cùng cô em gái mà cô thương nhất, hỏi xem trên đời này có chuyện nào đáng buồn cười hơn thế! Hạnh phúc mà cô tìm kiếm bấy lâu thật lắm gian truân, cô thà không gả cho hắn còn hơn phải chấp nhận chuyện san sẻ chồng mình cho người khác. Cô muốn hét lớn lên rằng tại sao hắn lại tàn nhẫn với cô như thế, kể từ khi kết hôn cùng hắn chưa có giây phút nào cô được hưởng hạnh phúc thực sự. Hắn quá ác độc, quá lãnh khốc, không ngờ hắn chỉ xem cô là món đồ chơi để tùy ý đối xử...

“Ngốc quá”- Hoàng Thiên Ân đưa tay lau nước mắt trên khuôn mặt nhỏ nhắn, chờ cô khóc xong hắn nhẹ nhàng nói tiếp, “Đi thôi, cứ ngồi ngoài trời thế này em sẽ bị cảm nắng mất!”

Vừa dứt lời, hắn đỡ cô đứng dậy, dùng thân hình cao lớn của mình che chắn cho cô.

Trong khung cảnh vô cùng tĩnh lặng tại một quán cà phê thơm lừng nhẹ nhàng phêu tán trong không khí khiến người ta có cảm giác mọi thứ tại nơi đây đều thấm đẫm hương vị tinh khiết của nó. Băng Thanh ngồi lặng im bên khung cửa sổ sát đất, đối diện là Hoàng Thiên Ân đang ngồi bắt chéo chân với tư thế vô cùng tao nhã, đôi mắt đen như mực nhìn cô gái trước mặt một cách chăm chú, ánh nhìn sắc bén như muốn xuyên thấu tâm hồn người đối diện.

Không biết trải qua bao lâu, tách cà phê trên bàn đã ngừng bốc khói, Băng Thanh hít một hơi thật sâu để đè nén tâm tư đang dậy sóng, dường như nhớ ra điều gì đó, cô lấy từ trong túi xách ra một vật nhẹ nhàng đẩy đến trước mặt Thiên Ân:

“Thiên Ân, món quà này em không thể nhận được”

Đó là sợi dây chuyền hình mặt trăng ba năm trước hắn đã tặng cho cô trước khi đi Mỹ, trong một lần vô tình cô đã xem được một bài báo có viết sợi dây chuyền sản xuất với số lượng hạn chế này, giá trị của nó thật quá ngoài sức tưởng tượng của cô!

Động tác khuấy cà phê của người đối diện hơi ngưng lại, hắn thoáng nhìn qua sợi dây chuyền tinh xảo, đáy mắt đen như mực bỗng hiện nét ưu thương: “Em chưa từng đeo nó?”

Băng Thanh gạt đầu thành khăn, thật ra kể từ sau khi biết giá trị trên trời của nó cô không dám lấy ra đeo. Thứ nhất, đeo nó rồi cô không dám chắc đâu mình sẽ lìa khỏi cổ lúc nào. Thứ hai, từ trước đến nay cô là người rạch ròi, những thứ "vô công bất thụ lộc" thật trái với lương tâm!

Thấy cô thừa nhận, trái tim hắn phút chốc trở nên hụt hẫng, rất lâu sau mới nở nụ cười chua chát, “Thì ra từ trước đến nay trong mắt em tôi chưa từng là gì cả”

“Không phải”- Băng Thanh không muốn hắn hiểu lầm, lập tức phủ nhận, “Mang nó bên người em có cảm giác bản thân đang đem tính mạng ra đùa giỡn. Cho nên...”

“Em thật ngốc”- Hoàng Thiên Ân khẽ nở nụ cười, nét ưu thương cũng đã biến mất, hắn vươn tay nhẹ nhàng xoa đầu cô, điệu bộ giống như người thầy sẵn sàng dung túng cho đứa trẻ hư.

Băng Thanh nở nụ cười nhẹ xinh đẹp như cánh đào bay trên nền tuyết, để mặc hấn đang lộng hành xoa đầu cô rồi bù, thoáng nhìn qua vẻ mặt dịu dàng kia, nhẹ giọng hỏi:

“Dịp này về, anh tính làm gì?”

Hấn khẽ thu tay về, đẩy chiếc hộp tinh xảo về lại Băng Thanh, sau đó lười biếng dựa vào lưng ghế, không nhanh không chậm trả lời:

“Anh định cư ở Mỹ luôn rồi”

Băng Thanh kinh ngạc, đôi mắt lưu ly mở to khó tin nhìn hấn nhưng cũng không nói gì.

Thấy cô không đáp, hấn khẽ nói tiếp: “Anh ở bên đó chăm sóc mẹ, dạo này sức khỏe bà rất yếu. Lần này về đây là để công tác, sang tuần anh phải trở về Mỹ”

Tâm tư Băng Thanh thoáng trùng xuống, cô cúi gằm mặt nhìn tách cà phê đang chậm rãi chảy từng giọt, khó khăn lên tiếng: “Chuyện của bác, anh chưa một lần đề cập cho em biết”

“Băng Thanh, không phải anh không tin tưởng em, mà sự việc phát sinh quá nhanh. Mẹ chỉ có anh là người thân duy nhất trên đời” Không kể đến người cha bạc tình và những người họ hàng bạc nghĩa. Xem như cuộc đời bất hạnh của bà cũng chỉ có hấn là niềm hi vọng duy nhất.

Ba năm trước sau khi nhận fax từ Mỹ gửi về, hấn đã gấp rút bay sang chăm sóc mẹ. Mặt khác, phải đối phó với Hoàng Thiên Bảo, lão cáo già đó bây giờ đã từ chức đang lẩn trốn tại Hy Lạp cùng cô tình nhân trẻ, mà đây cũng là nhượng bộ lớn nhất của hấn đối với kẻ làm cha bội bạc đó, hấn đã tha cho lão một con đường sống theo khát cầu của mẹ.

Nghĩ đi phải nghĩ lại, vì sự nghiệp trả thù, hấn đã bất chấp tất cả, gạt bỏ cả tình yêu đang chớm nở của tuổi thanh xuân, để một mình cô ấy hứng chịu buồn tủi. Nhưng...giờ đây tất cả đã muộn màng, kì thực hấn biết cô đã kết hôn, nhưng hấn vẫn cố chấp không muốn tin vào những giấy tờ điều tra của thám tuộc hạ. Khi trở về, nhìn chiếc nhẫn kim cương trên ngón tay gầy xanh ấy hấn biết mình đã mất hết hi vọng. Có lẽ số phận đã an bài tất cả, hấn với cô chỉ là "hữu duyên vô phận" mà thôi!

“Thiên Ân... Thiên Ân”- Băng Thanh cắn môi gọi khẽ, sao hấn lại thất thần như vậy?

Hoàng Thiên Ân khẽ điều chỉnh lại tư thế, nhìn cô cười, đáy mắt phảng phất nhu tình khó phát hiện: “Anh biết rồi”

“Hả? Anh nghe em nói gì sao?”- Cô nhìn hấn khó tin.

Hấn cười cười, đính chính lại: “Tất nhiên, em vừa nói cho em gửi lời thăm tới mẹ anh còn gì” Cô bé ngốc này, hấn chỉ là đang phân tâm thôi, nhưng mà năng lực nghe nhận của hấn vẫn đang hoạt động với công suất cực kỳ linh hoạt, ngay cả yếu tố đó cũng không có sao hấn đủ bản lĩnh để đảm nhiệm vai trò chủ tịch DreamMain khi đang ở độ tuổi 25 non trẻ này!?

“Được rồi, em biết anh có tư duy rất nhanh nhạy mà”- Băng Thanh mỉm cười trêu chọc.

“Thấy thoải mái hơn chưa? Từ nay đến tuần sau, hể cần gì cứ gọi anh một tiếng là được”- Thiên Ân cười nhẹ một tiếng, lấy di động đem đặt trước mặt cô.

Băng Thanh nhận lấy, thoáng nhìn qua màn hình, đáy mắt bỗng chốc trở nên hoảng loạn, ngón tay run khẽ nhấp dãy số quen thuộc sau đó đem trả cho hấn. Trời ạ, cô vừa trông thấy gì? Đó là ảnh của cô. Tại sao hấn lại đặt ảnh cô làm màn hình chính. Không lẽ bấy lâu nay hấn đều làm vậy?

Dường như nhận ra nét bối rối trong mắt cô, Hoàng Thiên Ân cười nói: “Em sẽ không trách tôi vì phạm quyền cá nhân đấy chứ?”

Băng Thanh âm thầm hít một hơi dài: “Không sao. Thiên Ân, em xin lỗi”

Xin lỗi đã phụ tình anh, xin lỗi vì em anh đã chịu cô đơn nhiều như vậy. Em biết, trong tương lai có một ngày em sẽ hối hận, bởi đi khắp cuộc đời có lẽ em sẽ không gặp được người đàn ông nào tốt hơn anh. Chỉ là số phận đã làm chúng ta lạc mất nhau mãi mãi rồi!

“Cô bé ngốc này”- Hấn đứng dậy, kéo cô vào lòng, dịu dàng vỗ về đầy yêu thương. Hấn biết mình sắp phải ngược đãi trái tim lần nữa...

oOo * oOo

Cuối chiều, tiếng ve sầu trên những tán cây đã vãn. Cái nóng cho dù là tịch dương vẫn hầm hập gấp bội lần.

Trước khu chung cư cao cấp, chiếc BMW sang trọng từ từ đỗ lại ven đường.

Ở ghế phó, Băng Thanh nhìn Thiên Ân khẽ nói lời cảm ơn, sau đó mở cửa nhẹ nhàng bước xuống.

“Đợi đã”- Hoàng Thiên khẽ gọi, vội vàng mở cửa bước xuống theo.

Băng Thanh quay người nhìn dáng người cao to đang tiến tới, cô khẽ cười:

“Chuyện gì nữa ạ?”

“Băng Thanh...”- Hắn bước lên phía trước lập tức kéo cô vào lòng, khẽ than nhẹ một tiếng, giọng nói mang theo thâm tình vạn chủng, “Tôi rất lo cho em, em phải mạnh mẽ lên nhé” Đây là điều cuối cùng hắn có thể làm, đó là chúc cô ấy hạnh phúc.

Băng Thanh không giãy dụa, gật đầu một cái thật mạnh đợi hắn buông ra.

“Được rồi, em vào đi”- Rốt cục hắn cũng bằng lòng thả cô ra, Băng Thanh cười nhẹ một tiếng liền xoay người bước đi.

Phía sau, Hoàng Thiên Ân nhìn theo bóng lưng đã khuất sau cánh cửa tự động, một thoáng u buồn ẩn hiện, nhưng tan đi rất nhanh, trực tiếp lui đi động ra bám vào một dây số thân thuộc, “Băng hữu à, tôi vừa trở về. Đi uống cùng tôi vài ly chứ?”

...

...

Đẩy cánh cửa tinh xảo của căn nhà cao cấp ra, Băng Thanh mệt mỏi bước vào. Bên trong tối om nhưng cô có thể cảm nhận được trong phòng có người.

“Hai người trông rất xứng đôi đây”

Một giọng nói trầm thấp vang lên, Băng Thanh giật mình, theo quán tính tìm thấy công tắc liền bật điện lên. Gã đàn ông này, ở nhà còn buông rèm kín mít làm gì thế này, còn không bật đèn nữa suýt dọa chết cô rồi!

Ánh sáng dịu dàng hắt xuống chiếu lên dáng người đang ngồi nhàn nhã dựa lưng vào sofa, Băng Thanh thoáng liếc qua một chút, dường như không để tâm đến lời đã kích của hắn, lập tức đi thẳng vào phòng. Nhưng vừa nhắc chân lên đã bị hắn bắt ngờ kéo lại.

“Đi đâu?”- Vẫn là chất giọng trầm thấp nhưng chứa thêm mùi nguy hiểm đang lan tỏa trong không khí, hắn nhanh chóng bắt lấy cô mạnh bạo đè xuống.

“Buông ra”- Băng Thanh vô lực né tránh nhưng lại bị hắn giữ chặt hơn nữa, căn bản không cho cô chút cơ hội trốn chạy.

“Sao!? Vừa đi gặp tình cũ vì người chồng này chưa đáp ứng được cô chứ gì?”- Ánh mắt sắc lạnh như có ngàn lưỡi dao nhìn cô đầy chán ghét, lực ở cổ tay hắn rất lớn khiến cô đau đến tê tái.

Băng Thanh nghe xong, bèn cười lạnh một tiếng: “Điều đó khiến anh quan tâm sao? Phải, tôi rất thích anh ấy đấy, ít nhất anh ấy cũng không phải là nguy quân tử hèn hạ như anh. Anh khiến tôi kinh tởm đến phát nôn” Hắn giận dữ ư? Hắn có quyền ngoại tình cùng em gái cô, còn cô thì không chắc?

“Câm miệng”- Hắn gầm lên một tiếng, giọng nói hàn băng như phát ra từ địa ngục, sắc mặt lạnh lẽo như sương rơi thẳng chập khiến lòng người khiếp sợ, “Chưa được tôi cho phép, cô dám cầm súng sau lưng tôi ư?”

Không đợi Băng Thanh phản ứng hắn đã đem đôi tay nhỏ bé của cô khóa trụ trên đầu, thuận lợi xé nát bộ váy trên người cô.

Thân thể không mảnh vải che thân của Băng Thanh khẽ run lên, cô ra sức giãy dụa nhưng đã sớm bất lực, hét lên đầy tức giận, "Anh làm gì thế? Anh điên rồi!"

"Phải, tôi điên rồi đấy, cô khiến tôi phải phát điên"- Dứt lời, hắn cúi xuống, thành công chiếm lấy môi cô ra sức tàn phá mang theo ý muốn trừng phạt.

Lời tác giả: [Hô to] Sắc nữ đâu? Chương sau gặp lại!!!

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Tìm Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55

Băng Thanh có cảm giác môi mình bị hắn xé nát từng chút một, chút sức lực còn lại rốt cục cũng bị hắn rút cạn, cô chỉ biết giương đôi mắt vô cảm nhìn hắn đầy oán hận.

"Nhắm mắt lại"- Nghiêm Kiệt lạnh giọng quát, dường như sự điên cuồng khiến hắn đã quên mất bản thân mình, trong ý niệm chỉ có duy nhất hai chữ

"trùng phạ".

"Bi ời, tha tôi ra"- Băng Thanh thờ dốc, yếu ớt đẩy hấn ra nhưng chưa kịp hành động đã bị hấn bắt ngờ bắt lấy, lần nữa ép cô phủ phục dưới thân hấn.

"Được thôi, tôi sẽ tha, khi tôi thỏa mãn" - Hấn âm lãnh ra lệnh, ánh mắt sắc bén như muốn thiêu đốt người đối diện. Ngay sau đó, hấn đột ngột đứng dậy, dứt khoát bế bổng cô vào trong phòng ngủ, mạnh bạo ném lên giường.

Theo bản năng, Băng Thanh lùi sát vào góc tường, một khắc sau lại bị hấn tóm được thô lỗ kéo ra, đẩy mạnh xuống giường.

"Buông ra...Buông ra" - Băng Thanh liều mạng giãy dụa, đáy mắt chỉ có phần hận đến tột cùng.

"Im lặng!"- Hấn quát lạnh một tiếng, cô lập tức im bật. Bởi vì cô biết, ánh mắt hấn ngay lúc này có thể giết người. Con người này thật đáng sợ!

"Ngoan lắm, để tôi xem em còn có đủ sức để gặp gỡ người đàn ông khác được bao lâu"

Dứt lời, hấn đưa tay ra giữ lấy chiếc cằm nhỏ nhắn, ép cô há miệng để đầu lưỡi bá đạo của hấn tiến vào, quán lấy chiếc lưỡi đinh hương thơm ngát, mút lấy tư vị ngọt ngào, không cho cô chút cơ hội né tránh.

Nụ hôn hấn cuồng dã mang theo sự đói khát khôn cùng, pha lẫn nhiệt tình nóng bỏng như muốn thiêu cháy toàn thân cô. Cánh môi cô mềm mại bị hấn ngậm lấy, đầu lưỡi quyết qua hàm răng cô, không ngừng liếm mút trong khoang miệng ướt át. Đầu lưỡi cô vô thức né tránh lại bị hấn bắt được, hết lần này tới lần khác điên cuồng liếm mút.

Băng Thanh bị hấn hôn đến ngạt thở, thân thể đã sớm trở nên vô lực tùy hấn định đoạt, trong thâm tâm cô chưa bao giờ cảm thấy mình bị nhục nhã như giây phút này, cô bất giác nhắm mắt, một giọt nước mắt nóng hổi rơi xuống nhanh chóng biến mất.

Nghiêm Kiệt lúc này như con thú dữ điên cuồng chiếm đoạt cô, hấn đem bàn tay to giữ chặt lấy eo cô, tạm thời buông tha đôi môi đỏ mọng, hấn lập tức trượt xuống gặm cắn chiếc cằm tinh tế, đầu lưỡi như con mẫn xà to lớn theo chiếc cổ trắng ngần đi xuống, dừng lại ở xương quai xanh mê người điên cuồng gặm cắn, liếm mút, lắng nghe tiếng thờ rối loạn của cô, khẽ bật ra tiếng nói thô trọng:

"Thanh, không ngờ em lại mê người thế này"

"Hạ lưu!"- Băng Thanh cố kìm nén cơn giận, chỉ hận ngay lúc này không thể cho gã đàn ông dê tiện này một bạt tai.

Nghiêm Kiệt khẽ cười lạnh một tiếng, hấn không nói một lời, trực tiếp vùi đầu vào khe rãnh mê người tha hồ hưởng thụ, nụ anh đào trên bầu ngực xinh đẹp đã bị hấn ngậm vào trong miệng, điên cuồng, cắn mút như muốn rút hết linh hồn cô.

"Uhm...~!"- Băng Thanh rốt cục không chịu đựng nổi sự đã kích này khẽ bật ra tiếng ngâm nga nho nhỏ, lúc phát giác ra cô hận đến nỗi suýt cắn phải lưỡi.

Nhận ra điều đó, Nghiêm Kiệt khẽ ngẩng đầu lên, nở nụ cười mê hoặc giống ma quỷ nhìn sâu vào đôi mắt bị phủ bởi một tầng sương mỏng của cô, thoải mái lên tiếng: "Em thật nhạy cảm"

"Anh im đi"- Băng Thanh dường như hét lên tiếng trong tiếng thờ gấp gáp, có trời mới biết đây là lần đầu tiên cô phải đối mặt với loại chuyện kinh khủng thế này. Căn bản lúc này cô không còn đường để trốn thoát, cô cũng không phải trẻ con loại chuyện này cô còn có thể né tránh được bao lâu nữa?

"A..." Mãi nghĩ ngợi, Băng Thanh đột nhiên kinh hô thành tiếng, một cảm giác xa lạ ập đến khiến cô nhất thời sợ đến ngây người.

Ngón tay thon dài của hấn thành thực trượt vào giữa hai chân cô, tha hồ vuốt ve tận hưởng, xấu xa lúc tiến lúc lùi trong cơ thể cô khơi lên một hồi cuồng phong, khiến cô không cách nào áp chế được sự run rẩy cùng tiếng thờ gấp gáp mê người.

"Vợ yêu, lúc làm chuyện này, ngoài chồng ra không nên nghĩ đến vấn đề nào khác" - Hấn hài lòng mỉm cười, đưa ngón tay dính đầy tư vị của cô ra trước mặt: Xem đi, vợ của anh rất nhạy cảm"

Băng Thanh cảm thấy thân thể càng lúc càng nóng ran, càng lúc càng khó chịu, bao nhiêu đạo đức, lý trí còn sót lại rốt cục cũng bị hấn thành công dập tắt, chỉ có sự trống rỗng dâng trào bao trùm lên toàn thân như thể chờ đợi một sức mạnh lao đến lấp đầy.

Nghiêm Kiệt nhếch môi nở nụ cười quỷ dị, khẽ đứng dậy trút bỏ bộ y phục trên người, hấn lại gần áp hạ thân cứng rắn của mình sát hoa viên bí mật của cô, để cô cảm nhận được da thú của hấn đã sớm trở nên căng cứng, sau đó không nhanh không chậm đâm mạnh vào.

"A~ ..."- Băng Thanh hét lên một tiếng, cảm giác đau nhức lan truyền đến tứ chi, cô chỉ cảm thấy thân thể mình như bị nứt toác ra thành hàng ngàn mảnh, những giọt lệ thi nhau rơi xuống khuôn mặt xinh đẹp đã sớm ửng hồng. "Buông tôi ra, đau quá..."

Cảm nhận được nỗi đau đớn của cô, hấn thoáng giật mình, vẻ băng lãnh trong đáy mắt bỗng dung tan biến, động tác của hấn nhẹ nhàng hơn trước, khẽ đưa đẩy như nhịp nhàng. "Ngoan, lát nữa sẽ hết đau thôi. Tin anh, loại chuyện này sẽ làm em phấn khích biết nhường nào"

Nghiêm Kiệt cúi xuống hôn những giọt nước mắt đọng trên gò má thanh lệ, nhìn người phụ nữ dưới thân mình bật ra tiếng thổn thức, không hiểu sao giây phút này trong lòng hấn thoáng dao động, trong một khoảnh khắc nào đó hấn rất muốn xóa bỏ những hận thù cổ hữu...

"Uhm... a...~!"- Băng Thanh khẽ bật ra tiếng ngâm nga mê hồn, thân thể trắng nõn bao phủ bởi màu hồng phấn xinh đẹp tạo nên khung cảnh mê người.

Chứng kiến một màn này, máu trong người hắn lập tức sôi trào, theo từng đợt luận động, hắn từ từ dẫn dắt cô đến vào đỉnh cao của dục vọng. Sự khít chặt gắt gao của cô càng khiến hắn trở nên cuồng loạn, tha hồ giày vò khiến cô chết đi sống lại...

Trên ga giường màu trắng tinh khôi, chất lỏng màu đỏ nhẹ nhàng in ấn minh chứng một màn kích tình cuồng dã. Nhiệt độ trong phòng ngủ càng lúc càng tăng, tiếng rên rỉ mê hồn cùng hơi thở gấp gấp của người phụ nữ hòa cùng hơi thở thô trọng của người đàn ông, tạo thành khung cảnh giao hòa đẹp để nhất thế gian...

oOo

Sáng sớm, ánh nắng chói chang như màu lúa vàng xuyên qua khung cửa sổ, nhẹ nhàng rót vào gương mặt say ngủ của Băng Thanh, ưu nhã chớp hàng mi cong vút bất thành linh cô mở mắt ra.

Dường như nhận ra sự biến đổi nào đó, Băng Thanh hoảng hốt muốn bật người dậy, trong lúc luống cuống vô tình chạm phải bờ ngực rắn chắc từ phía sau, cô thoáng ngẩn người. Đại não không ngừng tái diễn lại sự việc vừa phát sinh tối hôm qua. Trời ạ, cô điên thật rồi...

"Vợ yêu, em tỉnh rồi" - Nghiêm Kiệt khẽ cựa quậy ôm lấy eo nhỏ của cô, dịu dàng thì thầm bên tai. Ánh mắt tràn đầy sự thỏa mãn hiếm có, có trời mới biết hắn yêu thân thể mê người ấy đến nhường nào...

Băng Thanh bất giác cứng đờ, sự tiếp xúc da thịt của hai cơ thể với nhau khiến cô phải đỏ mặt tía tai. Đường như chẳng cần phải suy nghĩ nhiều, cô lập tức gạt tay hắn, dứt khoát với lấy chăn che đi cơ thể trần trụi của mình.

"Xấu hổ sao!?"- Nghiêm Kiệt khẽ cười, nhưng tiếng cười vẫn mang nét u ám rất khó phát hiện.

"Anh cứ ngay" Băng Thanh căn bản chưa quên được hành động ngang ngược đêm qua của hắn. Hắn dựa vào cái gì ép cô phải lên giường cùng hắn, dựa vào cái gì ép cô không được giao du với người đàn ông khác? Hắn cũng không phải cùng một hạng người đó mà ra ư?

Nghiêm Kiệt giận quá hóa cười, chỉ thấy hắn vuron tay véo lên cánh mũi nhỏ nhắn mang theo sùng nịnh, "Vợ ngoan, ở nhà đợi chồng"

Lời vừa dứt, hắn lập tức bước xuống giường, đi thẳng vào nhà vệ sinh gần đó.

Chẳng bao lâu, trong nhà tắm truyền đến tiếng nước xả, Băng Thanh nắm chặt tấm chăn, ngón tay hơi run rẩy, cô cẩn thận nhìn lên cơ thể đầy rẫy những dấu hôn của mình, một cảm giác uất nghẹn dâng lên khiến cô không thở nổi, trong lúc lơ đãng lại nhìn về vết máu cuối giường, màu đỏ chói khiến người ta phải lóa mắt, cô khép đôi mi lại, một giọt nước mắt từ từ lăn xuống lập tức tan biến...

Lời tác giả: Có lẽ đã làm các "sắc nữ chính hiệu" phải phật lòng! Đây là tác phẩm mình đang dự thi nên phải phù hợp với yếu tố "thuần phong mỹ tục" của Việt Nam, cho nên không dám đi sâu để khai thác. Mong các bạn ủng hộ ^^

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Tìm Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56

“Sức khỏe của di thể nào rồi!?”

Tại một quán cà phê, tiếng đàn violon như dòng nước dịu dàng quấn quanh đến từng góc nhỏ nơi đây. Cạnh cửa sổ sát đất là hai người đàn ông ưu nhã trong bộ y phục thời thượng, đẹp đến mức khiến các cô gái đi qua lại nơi này đều đưa mắt liếc nhìn với ánh mắt ngưỡng mộ. Mở đầu câu chuyện là người đàn ông có đôi mắt màu hồ phách sắc bén, lời nói có vẻ quan tâm nhưng không nghe ra chút cảm xúc đặc biệt nào.

Hoàng Thiên Ân nghe vậy, chỉ khe khẽ nhếch môi nở nụ cười trào phúng, lạnh nhạt nói: “Cũng khá hơn nhiều rồi”- Hắn ngừng lại một chút, đôi mắt đen như mực như muốn nhìn thấu tâm tư người đối diện “Anh họ, hôm nay gọi tôi ra đây không phải chỉ có cafe thôi chứ?”

Nghiêm Kiệt chờ hần nói xong, thoải mái dựa lưng vào ghế, không nhanh không chậm trả lời, “Tốt nhất cậu nên tránh xa cô ấy ra một chút”

Đôi mắt đen ánh lên tia kinh ngạc, Hoàng Thiên Ân nở nụ cười hứng thú, “Anh thật sự yêu cô ấy sao?”

“Chuyện đó không đến lượt kẻ ngoài cuộc như cậu quản”- Nghiêm Kiệt thản nhiên đáp, giọng nói lạnh lùng, trầm thấp, cảm xúc không hề dao động.

“Nghiêm Kiệt, tôi phải khuyên anh một điều, tình yêu chứa chấp thù hận thường thì không phải tình yêu mà chính là tình địch. Băng Thanh là một cô gái tốt, hi vọng anh không đối xử tệ bạc với cô ấy”- Hoàng Thiên Ân cũng hề tỏ ra phật ý, ngược lại giọng nói vẫn hờ hững hơn trước.

Đôi mày rậm của Nghiêm Kiệt khẽ nhướng lên, điệu bộ như đang tiếp thu lời khuyên bảo chân thành ấy, cười nhạt một tiếng: “Cảm ơn cậu đã nhắc nhở. Tôi nghĩ cậu còn có việc đáng để làm hơn cả chuyện bao đồng ấy. Tôi vẫn muốn cậu tập trung cống hiến sức lực cho DreamMain hơn”

Nói xong hần lập tức đứng dậy, quyết mắt nhìn về Thiên Ân một lượt mang theo hàm ý cảnh cáo rất cao.

“Hi vọng từ nay về sau cậu biết điều một chút” Dứt lời, Nghiêm Kiệt xoay người bước đi, sắc mặt vẫn lạnh băng không nhìn ra chút cảm xúc nào.

“Anh không xứng”- Hoàng Thiên Ân không nhanh không chậm nói theo, bước chân Nghiêm Kiệt hơi ngừng lại, hần vẫn đứng nguyên tại chỗ, giọng nói lạnh lẽo tiếp tục vang lên: “Cậu sẽ không có cơ hội để được đánh đồng cùng tôi đâu” Nói xong hần lập tức sải bước rời đi nhanh chóng.

Nhìn theo bóng lưng đã tan vào không trung, Hoàng Thiên Ân siết chặt nắm tay, cặp mắt đen chột lóe lên một tia thâm trầm khó tả nhưng rất nhanh liền bị che giấu hoàn toàn. Hần lẳng lặng trút một hơi thở dài, đáng về cô đơn nhuốm cả nắng vàng rực rỡ...

Bên ngoài, ánh mặt trời chiếu lên bóng người đàn ông anh tuấn, phiêu dật ẩn hiện như vị thần bất phàm, đôi môi mỏng nhẹ nhàng nhếch lên lộ ra đường cong tuấn mỹ mang vẻ hài lòng không hề giấu diếm, “Hoàng Thiên Ân, niệm tình chúng ta là đã từng là anh em tốt của nhau, tôi sẽ không truy cứu chuyện này nữa”. Nói xong, hần hướng đến bãi đỗ xe sải từng bước chân dài.

Đúng lúc này, di động bỗng nhiên vang lên, Nghiêm Kiệt nhíu mày nhìn dãy số quen thuộc, lập tức nhận cuộc gọi.

“Anh đang ở đâu?” – Chưa đợi hần lên tiếng, đầu dây bên kia đã buông lời chất vấn.

“Có chuyện gì?” – Nghiêm Kiệt lạnh nhạt hỏi, không khó để nghe ra giọng nói có đôi chút không vui.

“Em đang ở Nghiêm thị” – Đầu ống nghe người kia dè dặt trả lời, “Em muốn gặp anh”

“Ồ đó đợi tôi”

Dứt lời, hần tắt luôn di động ném vào túi áo, sau đó tiến đến mở cửa ngồi vào xe, lập tức nhấn ga rời đi.

...

...

...

Thang máy riêng của chủ tịch từ từ rộng mở, ngay sau đó dáng người cao lớn cũng nhanh chóng bước ra, đôi mày rậm khẽ nhíu lại khi nhìn về người phụ nữ đang đợi hần ở phòng tiếp khách.

“Anh về rồi?”- Mộc Sơ toét miệng cười, nhẹ nhàng tiến lên định ôm lấy Nghiêm Kiệt, nhưng gặp phải ánh mắt lạnh băng của hần bị dọa cho đứng hình, cô ta khẽ nuốt khan, nở nụ cười gượng gạo, “Em đợi hơn một giờ rồi đây”

“Vào phòng rồi nói” – Hần nhìn cô ta bằng ánh mắt chán ghét, không nói hai lời mở cửa đi thẳng vào phòng làm việc.

Mộc Sơ cười cười nhẹ gật đầu một cái, nhanh chóng bước theo sau.

“Cạch” Cánh cửa nhẹ nhàng khép lại. Nghiêm Kiệt đi đến nhàn nhã ngồi xuống ghế sofa dành cho khách. Chân trái gác lên chân phải, đáng về uy nghiêm như bậc đế vương một cõi không ai dám chọc vào.

“Mấy ngày này không gặp, em nhớ anh chết mất”- Mộc Sơ tiến đến ngồi gần hần, đôi mắt bảo thạch long lanh như sóng nước ra vẻ dỗi hờn.

“Nhớ tôi vậy sao!?” – Nghiêm Kiệt giống như nghe được câu chuyện tức cười nhất thiên hạ, khóe môi cong lên đầy trào phúng.

“Tất nhiên, người ta nhớ anh thật mà. Vậy mà anh vô tâm, chỉ lo cho mỗi cô ta, cô ta có gì hơn em chứ?” – Mộc Sơ đánh liều dựa sát vào ngực hần, ngọt ngào lên tiếng, đáy mắt ướm át lung linh như vì sao giữa hạ.

Nghiêm Kiệt để cô ta tùy ý dựa vào, bàn tay to khỏe vuốt ve mái tóc xoắn tít bồng bềnh, trầm giọng nói: “Số tiền đó vẫn chưa đủ để cô sống sót quãng đời còn lại hả?”- Dứt lời, hần nắm lấy tóc Mộc Sơ từ từ siết chặt thành công khiến cô ta đau phát khóc, “Tôi cảnh cáo cô, khi chưa có lệnh của tôi đừng xem nhẹ tính mạng mà chọc vào người phụ nữ của tôi. Chuyện lần trước tôi chưa có bỏ qua cho cô đâu”

Sắc mặt Mộc Sơ đại biến, trong đầu cô ta không ngừng nghĩ tới cảnh tượng ngày Băng Thanh giận dữ xông vào phòng ngày hôm đó. Da đầu cô ta khẽ run lên, tỏ ra ủy khuất lên tiếng, “Chuyện lần trước... rõ ràng em bị chị ta vô duyên vô cớ tìm đánh, sao anh lại bênh chị ta nữa rồi”

“Tôi chính là muốn như vậy đấy. Lần sau nếu cô còn dám làm tổn thương cô ấy đừng mong nhận một thứ gì từ tôi, nghe rõ không?”- Hấn cười lạnh một tiếng, ánh mắt là một chuỗi biến hóa phức tạp.

Mộc Sơ ngược mắt nhìn thẳng vào gương mặt tuyệt mỹ kia, khó khăn mở miệng, xem ra đã sớm bị hấn dọa cho khiếp đảm, lời nói cũng lắp bắp lộ rõ vẻ hoảng sợ, “Anh... vừa nói gì cơ?”

“Tôi nói...”- Nghiêm Kiệt có vẻ rất nhẫn nại tiếp tục nhắc lại, đồng thời đem cô ta đẩy ra, “Cô quên thỏa thuận giữa cô và tôi thế nào rồi sao!?”

Mộc Sơ bị hấn bắt ngờ đẩy ra, theo bản năng lập tức đứng dậy chế trụ thẳng bằng, đưa mắt nhìn hấn khó tin, “VẬY... những hành động của anh từ trước đến nay đối với em không phải anh cũng thích em sao!?”

“Mộc Sơ, cô đi quá giới hạn của mình rồi. Trước kia tôi đã nói rõ với cô, cô quên rồi sao?” – Nghiêm Kiệt nhếch môi cười nhạt một tiếng, “Tôi thực tâm tán thưởng tài năng diễn xuất của cô, quả thật ngoài sức tưởng tượng”

“Anh thật quá đáng, sao anh lại cứ nhiên đem em làm bình phong như thế?” Trước đây hấn và cô tình tứ vô cùng, nhất là trước mặt Băng Thanh hấn sủng ái cô không gì sánh kịp, thì ra cho đến bây giờ cô cũng chỉ là công cụ giúp người ta mỗi tư thù. Cứ tưởng rằng cô đã sớm chiếm được trái tim người đàn ông này, nhưng không ngờ...

“Cô đừng quên, mối quan hệ này tôi và cô đã thống nhất từ trước rồi!”- Nghiêm Kiệt dựa lưng vào ghế, chậm rãi lên tiếng, giọng nói xa cách như mây bay gió thoảng

“Em...” Mộc Sơ á khẩu. Lúc trước, cô thực sự thích hấn, cứ ngỡ rằng phải hao tâm tổn khí tranh giành với chị ta nhưng không ngờ có một ngày hấn gặp cô, đồng ý cho cô bên cạnh hấn. Cứ nghĩ rằng người này vì hận quá khứ dơ bẩn của chị ta nên sẽ suy nghĩ lại tình cảm chân thành của cô dành cho hấn mà toàn tâm toàn ý đón nhận. Nghĩ đến đây, Mộc Sơ không khỏi cười nhạt, khôi phục lại giọng nói điềm tĩnh cùng kiêu ngạo: “Anh nghĩ chuyện này giấu chị ta được bao lâu?”

“Cô muốn tiết lộ?” – Nghiêm Kiệt lười biếng nhìn cô ta một cái.

“Không, nhưng tôi tin, chị ta sẽ biết”

“Cô nghĩ mình có cơ hội để giờ trò ấy sao?”- Giọng nói vẫn vô cùng lạnh lẽo, khiến người nghe lạnh đến cả tim

Mộc Sơ cố kiềm chế nỗi sợ hãi đang dâng từ tận đáy lòng, run rẩy nói: “Anh muốn làm gì tôi?”

“Làm gì cô?”- Nghiêm Kiệt nhướn mày, “Cô không đáng”

“VẬY...”- Theo bản năng, cô ta lùi ra sau hai bước, cố giữ bình tĩnh hết sức có thể, cặp mắt to tròn vì sợ hãi mà ngẩn lệ, dưới ánh mặt trời càng thêm long lanh khiến người nhìn đã muốn nâng niu, bảo vệ.

Nhưng mà...

Đối với người đàn ông không tim phổi này, chiều này trong mắt hấn chỉ là trò thừa thãi, căn bản không chút tác dụng. Hấn đứng dậy, từ trong túi ra lấy một tấm chi phiếu trị giá vài triệu đô, tiến đến đặt vào tay cô ta, giọng nói đầy cảnh cáo vang lên, “Đừng để tôi phải chường mặt”

Dứt lời, hấn lập tức bước đến bàn làm việc trực tiếp nhắc điện thoại để bàn lên, không cho Mộc Sơ chút cơ hội lên tiếng đã uy nghiêm ra lệnh, “Thư ký Đỗ, tiễn khách”

Lời hấn vừa dứt, ngoài cửa đã truyền đến tiếng giày cao gót ngay sau đó cánh cửa nhanh chóng bị đẩy ra, cô thư ký bước vào, nhã nhặn hướng về Mộc Sơ ra một cử chỉ vô cùng tao nhã, “Cô Mộc Sơ, xin mời”

Lúc này Mộc Sơ mới có phản ứng, bàn tay siết chặt tấm chi phiếu suýt rách, ánh mắt như có hàng nghìn ngọn lửa đang bốc cháy nhìn về Nghiêm Kiệt: “Nhất định anh sẽ phải hối hận”

Nói xong cô ta nện gót giày ôm một mớ giận dữ bỏ ra ngoài cùng cô thư ký.

__oOo__

Trong căn phòng trống lẻ, tiếng nhạc dịu dàng như sương mai giăng mắc trong bầu không khí thoảng đãng, Băng Thanh tỉnh dậy sau một giấc ngủ dài. Khẽ vươn người tắt đi mp3 đang phát không ngừng nghỉ, cô lơ đãng nhìn ra ngoài cửa sổ, mới giật mình nhận ra bây giờ đã vào chiều.

Băng Thanh lắc đầu một cái, nhẹ nhàng bước ra khỏi phòng. Căn nhà rộng lớn nhưng thiếu sinh khí khiến cô có chút buồn tẻ. Cũng không thể nói rõ cảm xúc lúc này, vừa hận vừa yêu lẫn lộn bức cô đến phát điên, đã vài ngày trôi qua, kể từ buổi sáng hôm ấy hấn như bốc hơi giữa cuộc đời cô vậy. Rốt cục trong lòng hấn cô có còn tồn tại không? Hay hấn đang vui vẻ bên cô em gái mà cô đã từng thương rất nhiều? Nghĩ đến điều đó, lòng cô lại quặn thắt con đau, cô phải làm gì mới không tổn thương chính mình đây?

Bước chân tần ngần đứng giữa căn phòng khách rộng lớn, Băng Thanh vô thức nhìn về căn phòng bên cạnh- phòng của hân.

Kể từ khi kết hôn, cô chưa từng đặt chân vào căn phòng ấy, có thể giải thích rằng trước đó, trong tiềm thức cô luôn tôn trọng hân nên không muốn xâm phạm đến đời tư của hân chẳng? Nhưng mà lúc này cô và hân vẫn còn rào cản nào nữa sao? Không đâu, hân đã thành công chiếm được cô rồi!

Nghĩ vậy, Băng Thanh cảm thấy bớt bất an hơn, cô tiến đến nhẹ nhàng đẩy cánh cửa bước vào.

Trước mặt cô là một căn phòng rộng lớn, hòa quyện bởi mùi nước hoa nam tính nhàn nhạt, không khó nhận ra đây là mùi hương đặc trưng của hân.

Trong phòng được bày biện rất tinh tế, ngoài chiếc giường kiểu cách rộng lớn ra còn có bộ bàn ghế làm việc được đặt cạnh cửa sổ rất trang nhã, bên cạnh là giá sách ba tầng cao ngất chứa những tài liệu quan trọng.

Băng Thanh tiến đến bàn làm việc của hân, chậm rãi ngồi xuống chiếc ghế hân đã từng ngồi, trong lúc lơ đãng cô nhìn về góc bàn, ở đó được đặt một khung ảnh màu tím tinh xảo điều làm cô chú ý trong đó chính là hình ảnh của cô. Ảnh này được tái hiện lại lúc cô đang ngồi bên chiếc đàn dương cầm trắng muốt, dựa theo từng đường nét trên gương mặt cô thể thấy đó là giây phút cô cảm thấy mình hạnh phúc nhất. Nghĩ đến đó, cô bất giác nhoẻn miệng cười, người đàn ông này thật xấu đảm ngấm trộm cô trong lúc làm việc.

Nhìn mặt bàn được phủ bởi một lớp bụi mỏng, Băng Thanh không kìm được liền đi kiếm một cái khăn mềm nhẹ nhàng lau đi, tiện thể sắp xếp lại đồng hồ văn kiện đang nằm lộn xộn trên bàn.

Đem hộp bàn kéo ra, đập vào mắt Băng Thanh là quyển album dày cộm trong đó là hình ảnh từ nhỏ đến lớn của Nghiêm Kiệt, ngắm nhìn khuôn mặt như được điêu khắc chạm trổ đó cô cũng thấy lòng mình nao nao. Cảm giác này thật lạ, giống như phạm tội nhìn lên vậy. Băng Thanh bất đắc dĩ lắc đầu một cái, đem đặt về vị trí cũ, trong lúc vô tình cô bỗng nhiên phát hiện dưới những quyển album dày cộp còn có quyển nhật ký màu xanh.

Đó là nhật ký của hân ư? Cô có chết cũng không tin nổi hân còn có sở thích viết nhật ký cơ đấy.

"Không biết lúc còn nhỏ hân có bí mật nào được viết trong đây không nhỉ?"- Băng Thanh lẩm bẩm, lòng không khỏi tò mò.

Sau một hồi lâu đấu tranh tư tưởng, rốt cục không nhịn được cô cũng đánh bạo cầm lên xem.

"Soạt" Âm thanh mỏng tên vang lên, theo phản xạ Băng Thanh nhìn về vật đang nằm giữa sàn nhà, trong nháy mắt không khỏi kinh hãi..

Cô chậm rãi ngồi xuống, tay run run nhặt lấy tấm hình.

"Đây là..."- Băng Thanh ôm miệng, đôi mắt vốn trong veo bất chợt ngấn lệ như có từng cơn mưa rót vào.

Hình ảnh hai cô bé giống nhau đang nở nụ cười rạng rỡ như những tia nắng đầu xuân, chiếc váy màu trắng biếc hai người như những cô công chúa bước ra từ cổ tích chỉ có niềm vui ngập tràn.

Trời ơi, Băng Nghi của cô....

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Tìm Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57

Băng Thanh không khỏi khóc nức lên, ngón tay trắng xanh nhẹ nhàng di chuyển lên gương mặt đáng yêu có đôi mắt bảo thạch tràn đầy linh khí mà lòng đau như cắt, dường như chợt nhớ ra điều gì đó cô cầm lấy quyển nhật ký chậm rãi lật giờ từng trang.

Đôi mắt cô bỗng mờ đi những kí ức xưa cũ lại ùa về tâm trí, mọi chuyện cứ như sợi xích trói chân cô lại siết chặt đến đau đớn.

Cô vô lực quỳ giữa sàn nhà lạnh lẽo, miệng vô thức lẩm bẩm như kẻ mộng du: "Haha... sát nhân!"

Đình Luân... cậu ấy không thể phản bội cô, tại sao, tại sao mọi bí mật đều được chôn vùi vào quyển nhật ký nhỏ bé này? Tại sao vận mệnh lại treo người như thế? Còn hân, hân đã biết rõ mọi chuyện như lòng bàn tay vẫn còn bàng quan xem như chưa từng xảy ra chuyện gì như thế? Rốt cục tốt cùng là vì cái gì? Vì cái gì cơ chứ?

Băng Thanh dường như khóc đến cạn nước mắt, cuối cùng cô bỗng nhiên nở nụ cười chua chát chậm rãi nhấc chân rời khỏi căn phòng ấy.

Tối đến, ánh trăng treo trên cao có phần bị che khuất bởi những đám mây xám nhạt. Dưới gara, một chiếc xe thương vụ cao cấp từ từ đỗ lại.

Chỉ ít phút sau, dưới ánh đèn neon rực rỡ của khu chung cư cao cấp, Nghiêm Kiệt đẩy cánh cửa quen thuộc thông thả bước vào, ánh mắt sắc bén nhìn cô gái đang ngồi bó gối trên salon, cả khuôn mặt nhỏ nhắn vui hẳn vào đầu gối mảnh khảnh, bên cạnh là chiếc vali chất đầy hành lý dường như đang nhẫn nại đợi chờ điều gì đó...

"Em định đi đâu?"- Thanh âm sắc lạnh đột nhiên vang lên, hẳn không vui nhìn Băng Thanh ngồi im lặng ở đó.

Nghe thấy tiếng động, người ngồi ở salon từ từ ngẩng đầu lên, đôi mắt trong veo nhìn hẳn không chút bất loạn, sắc mặt vẫn bình thản như thường ngày, thấy hẳn, cô gượng nở nụ cười trịnh trọng: "Anh về rồi"

"Em muốn đi đâu?"- Nghiêm Kiệt nhìn về đồng hành lý đang nằm yên lặng giữa sàn, không khó để nhận ra ánh mắt đã bập bùng lên những đốm lửa của sự tức giận.

Băng Thanh cố ý bỏ qua ánh mắt sắc bén như dao găm của hẳn, từ trong túi xách lấy ra một tờ giấy nhẹ nhàng đặt lên bàn.

Con người màu hồ phách lập tức quyết về hướng ấy, chỉ thấy sắc mặt hẳn bỗng dưng chuyển lạnh như sương mù tháng chạp, không nhanh không chậm đến trước mặt cô cầm tờ giấy lên xé nát, hẳn gần từng tiếng qua kẽ răng, xem ra rất giận dữ: "Cô muốn ly hôn?"

Một cái gật đầu nhẹ, Băng Thanh bình thản nhìn hẳn, giống như đã dự tính được tất cả. Không phải cô không muốn ở bên cạnh hẳn, chỉ là cô không có dũng khí để tiếp nhận tất cả. Bấy lâu nay hẳn đối xử bản thân mình như thể mục đích là để làm gì? Rõ ràng hẳn đã biết hết tất cả sao có thể vô tư xem như chưa xảy ra chuyện gì? Cô thừa nhận cô hèn nhát, thậm chí cô là loại người ích kỷ nhất trong tình yêu, nhưng thử hỏi từ nay về sau cô làm sao dám đối mặt với hẳn nữa, cô không muốn hẳn nghĩ rằng mình thực sự là kẻ sát nhân, mặc dù hẳn đã biết. Cô không thể thừa nhận với hẳn càng không hi vọng hẳn sẽ đối tốt với cô như trước đây. Băng Thanh thâm lâu đi nước mắt đã khô cạn, giọng điệu nhỏ nhẹ xen lẫn kiên định chột vang lên:

"Thủ tục em đã làm xong, thật ra em còn vài bản nữa. Anh có xé cũng vô ích"

"Lý do?" - Hẳn lạnh lùng lên tiếng, phảng phất nét bi thương, ánh mắt sắc bén có chút không thể tin được.

Kết thúc chuyện công tác dài ngày hẳn đã gấp gáp trở về đây, không ngờ chào đón hẳn lại là tờ giấy ly hôn như nở nụ cười cột nhà khiêu chiến lòng tự tôn của hẳn thế này. Cô ấy có quyền gì khiến hẳn phải sinh bất loạn như vậy? Người phụ nữ của hẳn cũng có dũng khí để làm chuyện tày trời này sao!?

Băng Thanh cắn môi, dường như đã lấy hết quyết tâm, một lát sau rành mạch trả lời: "Tôi không chấp nhận việc chồng tôi có tình nhân bên ngoài"

Nghiêm Kiệt cười lạnh một tiếng, không nói không rằng tiến tới cầm lấy chiếc vali ném mạnh vào góc tường, bánh xe gãy đôi thậm chí văng ra tung tóe nằm lán lóc trên sàn, Băng Thanh nhìn theo kinh hãi, theo bản năng cô đứng bật dậy, xem nhẹ sự sợ hãi đang trỗi dậy, trừng mắt nhìn hẳn.

"Anh làm gì vậy!?"

Thân hình cao lớn lập tức đứng trước mặt cô, hẳn đưa mắt nhìn cô từ trên xuống, giọng nói lạnh lùng mang theo cảm xúc sắc nhọn như đao kiếm.

"Cô muốn đi!? Đùng hòng"

Dứt lời, nhanh như chớp hẳn bắt lấy cô hung bạo ném lên chiếc sofa gần đó, Băng Thanh kêu lên một tiếng đau đớn, thân hình nhỏ bé không ngừng run lên, vừa muốn phản kháng đã bị thân hình to lớn của hẳn nhanh chóng đè lên.

"Anh muốn làm gì? Thả tôi ra"- Băng Thanh yếu ớt đưa hai tay ra chống đỡ, nhưng đã sớm vô lực vì hẳn quá khỏe, chỉ có dòng nước mắt không ngừng tuôn ra như những hạt trân châu đứt đoạn không cách nào ngăn được. Con người này và chồng cô là cùng một người ư? Hẳn cứ phải làm tổn thương cô mới hả lòng sao? Không.!!

Băng Thanh chưa bao giờ cảm thấy tuyệt vọng như lúc này, dường như càng chống đối bao nhiêu càng làm tăng thú tính trong người hẳn bấy nhiêu, cuối cùng cô đành bất lực mà khóc nức nở.

"Chết tiệt"- Hẳn thô lỗ chửi rủa một câu, ánh mắt càng thêm cay độc, "Câm miệng ngay"

Ngay sau đó, không đợi cô mở miệng đã đem áo quần của hai người trút bỏ, không có khúc dạo đầu êm ái chỉ có sự trừng phạt mang theo chiếm hữu cuồng dã như phong ba bão tố.

Nỗi đau đớn về thể xác lẫn tinh thần làm Băng Thanh như lịm đi, cô cắn chặt răng hứng trọn mọi phát tiết tàn bạo, hung hãn của hẳn.

Ngoài khung cửa sổ, bóng đêm như tấm lụa đen bao phủ vạn vật, mảnh trăng treo trên cao lẳng lẳng chiếu từng quang sáng cô liêu, tĩnh mịch trong đêm tối.

5h sáng.

Băng Thanh tỉnh dậy, bên cạnh vẫn là hơi thở trầm ổn của hẳn từng khiến cô tự nguyện trầm luân, lấy một tấm chăn mỏng, đem quần quanh cơ thể đầy rẫy ấn ký thuộc về hẳn, cô nhẹ nhàng bước xuống giường tránh không đánh thức giấc ngủ của người bên cạnh.

Ngắm mình trong làn nước ấm, Băng Thanh để mặc những giọt nước mắt lăn dài, nhìn trong gương bắt chợt nở nụ cười chua xót.

Cho đến cuối cùng, cô vẫn là người mang tội lỗi nhiều nhất, nghĩ đến khoảnh khắc dây dưa cùng hắn, rồi lại bị hắn hành hạ đến nỗi muốn ngất đi cuối cùng lại bị hắn ôm vào phòng ngủ lúc nào không hay cô thật sự cảm thấy vô cùng đau đớn. Rốt cục hắn muốn gì ở cô? Tình yêu ư? Hắn thật sự yêu cô hay chỉ vì muốn trả đũa cho nên đã sắp đặt tất cả? Cô phải làm gì đây? Làm gì để con tim này tránh được những tổn thương, làm gì để rũ bỏ những ngày đen tối trong quá khứ?

Băng Thanh không biết...

Rất lâu sau đó, khi đã trút bỏ được muộn phiền cùng cơ thể đau nhức đã sớm thuyên giảm, Băng Thanh mang một bộ y phục mới, bước ra phòng ngủ, liếc mắt nhìn hắn vẫn chưa tỉnh, cô hít sâu một hơi, lặng lẽ đi xuống bếp.

Ở với hắn đã lâu, cô cũng phần nào đoán được lịch sinh hoạt hằng ngày của hắn, không nằm ngoài dự đoán của cô, 7h sáng hắn tỉnh dậy, từ phòng ngủ đi ra, áo quần đã phẳng phiu rất đúng phong thái của một vị chủ tịch trẻ tuổi.

Vừa trông thấy hắn, tim Băng Thanh đã đập loạn, tay chân luống cuống nhanh chóng đem thức ăn còn nóng đặt lên bàn, cô nhìn về dáng người cao lớn đang uống nước, muốn mở miệng lại thôi.

Mà hắn lúc này lại lãnh đạm như một bức tượng điêu khắc, trên gương mặt anh tuấn không nhìn ra chút cảm xúc gì, tâm tình cô thoáng chùng xuống, cuối cùng chỉ biết ngẩn ngơ nhìn theo tấm lưng đã khuất sau cánh cửa... Hắn đã đi rồi!

Băng Thanh nhìn theo lão đảo suýt ngã, trái tim lúc này đột nhiên quặn thắt từng hồi đau đớn, nước mắt cũng đã lặng lẽ rơi xuống từ bao giờ. Cô biết, từ khi hắn đặt chân vào bếp, chưa từng nhìn về hướng này đâu chỉ một lần...

__oOo__

Sân bay Tiên Sa. 10h sáng.

Bóng dáng cô độc của chàng trai bao phủ một vùng ánh sáng dưới chân, đứng ở một góc khuất của phi trường, đôi mắt đen sâu thẳm lơ đãng nhìn về dòng người đông đúc như đang đợi chờ điều gì đó

Tiếng loa của nhân viên hàng không không ngừng vang lên yêu cầu mọi người nhanh chóng ổn định mọi thứ. Khẽ thở dài một hơi, Hoàng Thiên Ân thầm nở nụ cười chua chát kéo vali, xoay người rời đi...

"Thiên Ân"- Âm thanh trong trẻo bất chợt vang lên, hắn ngăn người trong giây lát.

"Thiên Ân" - Tiếng gọi tiếp tục cất lên dường như sợ hắn không nghe thấy, khiến hắn như ngừng thở. Hoàng Thiên Ân chậm rãi xoay người lại, con người màu đen thẫm chợt ánh lên tia sáng dịu dàng, khóe miệng bất giác cong lên một cách vô thức.

"Thiên Ân, may quá..."

Cách hắn một đoạn là bóng dáng nhỏ nhắn của một cô gái có gương mặt thanh tú, chỉ trong chớp mắt đã đứng trước mặt hắn thờ hồng hộc, không khó để nhận ra người kia đã chạy bộ một quãng đường dài.

"Xin lỗi anh, tắc đường quá"- Cô gái vừa lau mồ hôi, vừa nhìn hắn bằng ánh mắt áy náy, thấy hắn không có phản ứng, sự áy náy trong mắt cô càng rõ rệt hơn.

"Băng Thanh..."- Hoàng Thiên Ân đột ngột ôm ôm vào lòng giữ chặt, không để cho cô chút cơ hội né tránh, giọng nói trầm ấm khẽ vang lên, "Anh tưởng em không đến"

"Đồ ngốc"- Băng Thanh cũng dịu dàng ôm lấy hắn, "Anh qua đó nhớ bảo trọng"

"Ừ"- Hoàng Thiên Ân nở nụ cười, vòng tay ôm lấy cô càng siết chặt hơn, trong khoảnh khắc nào đó khiến cô bất giác cứng đờ. Băng Thanh giấu đi sự xấu hổ nhẹ giọng nói tiếp.

"Anh cho em gửi lời thăm đến sức khỏe của bác gái"

"Còn em?"- Hoàng Thiên Ân vội buông cô ra, giữ chặt hai vai, ép cô phải đối mặt với hắn, "Em sẽ thế nào?"

Băng Thanh nghe vậy, vội vàng cup mắt xuống, cẩn trọng giấu đi màn sương mỏng sắp dâng đến bờ mi, sau đó lại bình tĩnh ngược mắt lên, nở nụ cười giòn gao, "Em sẽ hạnh phúc, anh cũng vậy nhé"

"Nói dối"- Hắn nhanh chóng nắm bắt được ánh mắt bi thương của cô, lực ở bàn tay tăng thêm như thể đang tố giác hành vi nói dối của cô, "Hắn đối với em không tốt phải không?"

Băng Thanh lắc đầu: "Anh ấy đối với em rất tốt, anh không cần phải lo cho em"

Có trời mới biết khi nói ra câu này cô muốn khóc biết nhường nào. Vì không muốn người đàn ông này bận lòng thêm nữa, cô đành nuốt nước mắt vào trong. Chỉ có trời mới biết, cô thực sự rất mệt mỏi...

Một phút rơi vào trầm mặc, tưởng rằng cô sẽ không nghe được gì từ hân nữa nhưng cuối cùng hân lại tiếp tục đem cô ôm vào lòng, khẽ thì thầm bên tai.

"Băng Thanh, từ trước đến nay, anh vẫn đợi em"

Tâm tư Băng Thanh nhất thời rối loạn, cô lập tức đẩy hân ra, không vì lời nói thâm tình của hân mà dao động, rất lâu sau mới mở miệng:

"Thiên Ân, em xin lỗi"

"Cô bé ngốc, em là cô gái ngốc nhất anh từng biết"- Hoàng Thiên Ân khẽ xoa đầu cô, giọng nói đầy sùng sịnh, giống như đã dự liệu được mọi chuyện, bao gồm cả việc bị cô từ chối thẳng thừng.

"Thiên Ân, dẫu trước đây hay bây giờ, em đều không xứng với anh"

Đây là sự thật, có thể vận mệnh đã an bài hết thảy, cô và hân cũng chỉ là "hữu duyên vô phận" trên con đường dài mỗi một này mà thôi.

"Bé ngốc, anh đi đây, em nhớ tự chăm lo cho mình đấy. Anh sẽ không trở lại nữa đâu"

Hân khẽ mỉm cười, trong ánh mắt còn dập dềnh sóng nước không rõ từ đâu mà có, liền đó kéo lấy hành lý chậm rãi xoay người đi.

"Thiên Ân, cảm ơn anh vì tất cả"

Băng Thanh nói theo, bàn tay nắm chặt sợi dây chuyền hình mặt trăng đang đeo trên cổ như muốn khám sâu vào linh hồn của cô, khóe môi cong lên nở nụ cười rạng rỡ như giọt nắng từ thiên đường rớt xuống.

Cảm ơn anh để em biết anh là mảnh ghép hoàn hảo nhất mà thượng đế đã mang đến cho em của thời niên thiếu khờ dại.

Cảm ơn anh đã điểm vào bức tranh đen tối của cuộc đời em một vệt sáng tinh khôi.

Dẫu trái tim của em không thuộc về anh, nhưng em nguyện sau khi em chết đi linh hồn này sẽ đi theo anh bảo vệ anh vĩnh viễn. Bởi em còn nợ anh, nợ anh một ân tình, nợ anh một tình yêu đẹp...

Cũng nụ cười đẹp đẽ ấy, đã được người kia khám sâu vào tim, mãi sau này hân mới biết mỗi khi nhớ về khoảnh khắc này hân cảm thấy vô cùng hạnh phúc, bởi đây là nụ cười cuối cùng trong ký ức mờ nhạt của hân, cô đã mang linh hồn hân đi, đi mãi không trở về...

Lời tác giả: Xin lỗi vì bắt mọi người đợi lâu, dạo này mình bận học quá không thể viết đều đặn như trước được, có gì xin mọi người lượng thứ, đa tạ các bạn đã ủng hộ *Từ Vọng Tinh*!

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Tìm Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58

Nếu hồi ức của chúng ta là những tháng ngày đau khổ xin hãy cho em được hóa thành đôi cánh để bay đi...

Em sẽ trở thành dĩ vãng đặt dấu chấm hết trong bức thư tình sắc muôn màu rực rỡ của đôi ta...

Nấm mồ phủ đầy cỏ xanh nằm yên ắng trong một chiều nắng hạ. Lác đác trên đất là những bông hoa sứ phảng phất vào không gian mùi thơm thanh nhã...

Dáng người cao lớn đắm chìm trong vạt nắng cuối ngày toát lên vẻ cô độc lẫn bi thương, con người màu hồ phách nhìn chăm chú bức hình trên nấm mộ như muốn khám nụ cười rạng rỡ ấy vào sâu thẳm linh hồn của nó.

Nghiêm Kiệt lẳng lẳng đứng đó, rất lâu sau mới lên tiếng, sắc mặt toát lên sự đau đớn cùng thê lương:

“Băng Nghi, em khỏe chứ? Anh đến thăm em đây”

Đáp lại hần chỉ là tiếng gió vi vu rít qua vành tai lạnh lẽo. Rốt cục hần cũng hé môi nở nụ cười trầm buồn.

“Băng Nghi, cô gái ngoan của anh. Ở nơi đó em đau đớn, lạnh lẽo lắm phải không?”

“Băng Nghi ngốc, hãy tin anh, em sẽ ủng hộ anh mà, đúng không?”

“Cô bé yếu mệnh, anh rất ích kỷ đúng không? Anh có thể yêu Băng Thanh nhưng anh vẫn luôn tâm niệm rằng mình sẽ đòi lại công bằng cho em. Anh hứa đây, chỉ lần này thôi, anh sẽ thành toàn cho em. Sau đó, em hãy toàn tâm toàn ý chúc anh hạnh phúc nhé! Băng Thanh, cô ấy chịu khổ nhiều rồi, em biết mà, đúng không!”

Chiều hoàng hôn, nắng nhạt dần, xa xa là tiếng sóng dạt vào bờ như hòa cùng tiếng người thủ thi trong cơn gió hạ...

Vài tuần sau đó, Băng Thanh thực sự đã quay về nhịp sống trước kia. Cuộc sống sau hôn nhân của cô vẫn là những chuỗi ngày dài vợ chồng tránh mặt lẫn nhau. Tuy Nghiêm Kiệt không đồng ý ly hôn nhưng cô vẫn lo sợ một ngày bản thân mình phải đối mặt với loại chuyện tàn nhẫn đó...

Giống như hôm nay đây, sau khi kết thúc màn biểu diễn dương cầm tại một nhà hàng có tiếng trong thành phố, Băng Thanh liền nhận được điện thoại của Mộc Sơ gọi đến, đã lâu không gặp, cũng có khá nhiều chuyện để nói.

Không gian thoáng thoáng hương cà phê thơm ngát, khi Băng Thanh bước vào đã thấy Mộc Sơ ngồi lẳng lẳng bên khung cửa sổ sát đất, từng tia nắng xuyên qua màn thủy tinh trong suốt chiếu lên gương mặt xinh đẹp có phần tái nhợt của Mộc Sơ khiến Băng Thanh bất giác giật mình.

Trong khoảnh khắc Mộc Sơ quay đầu lại nhìn thấy cô, liền mở miệng:

“Chị” - Âm thanh trong trẻo phát ra giống như dòng suối chảy trên đại ngàn, nếu không tận mắt chứng kiến được bộ mặt giả tạo của cô ta có lẽ Băng Thanh cũng đã bị một tiếng "chị" của cô ta làm cho cảm động. Nhưng đáng tiếc...

“Hôm nay gọi tôi ra đây có chuyện gì không!?”

Băng Thanh cố tỏ ra lạnh lùng, chậm rãi kéo ghế ngồi xuống đối diện, không nhanh không chậm lên tiếng. Kể từ ngày hôm đó, cô chưa từng về nhà cũng như chưa gặp Mộc Sơ. Đã lâu không gặp trông con bé xanh xao thê này, có phải đã chịu nhiều vất vả rồi không?

Mộc Sơ khẽ ngược mắt nhìn cô, ánh mắt trong veo bỗng chan chứa lệ:

“Chị, em sai rồi”

“Cô muốn nói gì?” Băng Thanh tỏ vẻ cứng rắn, nhìn những giọt nước mắt như pha lê không ngừng rơi xuống mà lòng bất giác cũng nhói lên từng hồi. Vô thức, cánh tay vừa đưa ra định lau đi những hàng lệ ấy đột nhiên thu lại, Băng Thanh mím môi, đợi cô ta lên tiếng.

Mộc Sơ thôi khóc, nghẹn ngào tiếp lời: “Chị, sự tình không như chị thấy đâu. Thật ra...”

Trước khi đến đây cô ta đã xác định, những thứ cô ta không có nhất định người khác cũng không có được, chờ cô ta đau khổ thì không có cửa đâu!

Quả nhiên, thái độ lấp lửng như thể che dấu điều bí mật trọng đại gì đó khiến Băng Thanh trong lòng rất khó chịu. Cô biết kẻ trước mặt không một chút tín nhiệm nhưng cô không muốn làm kẻ bù nhìn nữa, thực hư thế nào cô nhất định phải biết.

Mộc Sơ cẩn thận đánh giá sự do dự trong mắt Băng Thanh, thầm nở nụ cười đắc ý, dùng giọng điệu thê lương nhất nói tiếp:

“Chị, chuyện gì em cũng có thể dối chị nhưng chuyện này chị nhất định phải tin em”

Băng Thanh nghe xong, cười nhạt một tiếng: “Cô đủ tư cách sao?”

Mộc Sơ cắn môi, dùng ánh mắt kiên định nhìn cô: “Nếu chuyện này liên quan đến anh Kiệt thì sao!?”

“Ý cô là...” Băng Thanh dè chừng nói. Nhìn người phục vụ đi về hướng này gọi một cốc trà sữa, sau đó đem ánh mắt hiếu kỳ ghim thẳng lên người cô ta quyết qua một lượt.

Mộc Sơ cũng không lấy làm khản trương khi bị cô nhìn, chỉ thản nhiên nói: “Băng Thanh, từ trước đến nay Nghiêm Kiệt là một con người giả dối, chị đúng là ngu ngốc mới bị anh ta dắt mũi bày ra một màn kịch như thế!”

Lời Mộc Sơ vừa dứt, Băng Thanh cảm thấy bị chọc cười: “Mộc Sơ, cái việc trọng đại mà cô muốn nói với cô chỉ có thể thôi sao? Nếu là vậy thì tôi cũng không có lý do gì để tìm hiểu nữa. Cô nghĩ chỉ bằng trò mèo này có thể khiến tôi tín nhiệm cô một lần nữa sao? Cô nhầm rồi, tôi thấy đáng thương thay cô, kẻ thứ ba à”

“Chị...” Mộc Sơ khó tin nhìn Băng Thanh, nửa ngày sau mới đứng phắt dậy, cay cú nói: “Chị đúng là đồ bỏ đi, bởi vì chị ngu ngốc mới không biết ai là kẻ đáng thương nhất”

Mộc Sơ cầm lấy túi xách, không cho cô mở miệng đã nói tiếp, giọng nói đầy tự tin “Chị không biết chúng tôi đã vui vẻ như thế nào đâu”

Nói đoạn, cô ta dứt khoát xoay người nện gót giày bỏ đi chợt nghe từ phía sau giọng nói lạnh như băng truyền tới:

“Mộc Sơ, cô bớt hoang tưởng lại đi. Cô nghĩ mình có đủ bản lĩnh để cướp hạnh phúc từ tay tôi ư? Tôi thương hại cho cô, từ trước đến nay cô chỉ là một diễn viên phụ bị người đời khinh rẻ mà thôi...”

Quả nhiên, không đợi Băng Thanh dứt câu, Mộc Sơ đã xoay người liếc mắt nhìn cô một cái, đáy mắt hiện lên một tia hận ý cùng giễu cợt:

“Băng Thanh, cô nhầm rồi. Diễn viên phụ ưu tú ấy chính là chồng cô ban tặng cho tôi đấy haha...”

Nói xong Mộc Sơ cười lạnh một tiếng, ánh mắt xảo quyết giống như mụ phù thủy độc ác, nhanh chóng xoay người bỏ đi...

Tiếng dương cầm vẫn nhẹ nhàng ngân lên bao trùm không gian như mang theo sức sống rạng ngời, nhưng trong lòng Băng Thanh theo lời nói Mộc Sơ lại có cái gì đó đang đồ vờ.

Cô không biết mình rời khỏi quán cà phê ấy như thế nào, chỉ biết khi đôi tay xanh gầy vừa chạm vào cửa xe, thân hình nhỏ nhắn như muốn đổ ập xuống.

Một cảm giác rạo rực cuộn cuộn trong dạ dày khiến cô không chịu nổi, cô lắc đầu để tinh thần tỉnh táo đôi chút, sau đó ngồi vào xe vội vã nhấn ga rời đi...

Nửa tiếng sau, chiếc xe màu đỏ giống như chai rượu vang thượng hạng dừng lại trước một bệnh viện tư nhân ở vùng ngoại ô. Băng Thanh hít sâu một hơi, chậm rãi mở cửa bước xuống.

Tiếp đón cô là nữ bác sĩ đã ngoài 40 tuổi, dung nhan xinh đẹp dường như không có nét tàn dư của thời gian, sau khi khám xét một hồi, vị bác sĩ nhìn Băng Thanh cười cười đầy ẩn ý.

“Bác sĩ, tại sao tôi lại có triệu chứng chóng mặt, buồn nôn đó ạ?” Đối với biểu hiện của bà bác sĩ, Băng Thanh cũng không mấy để tâm. Bởi lẽ có một chuyện cô còn muốn quan tâm hơn cả đó là lời nói của Mộc Sơ...

Bác sĩ nghe vậy chỉ nở nụ cười, nắm lấy tay cô ra vẻ trấn an, “Cô Băng Thanh, chúc mừng cô, cô đã có thai được 4 tuần”

Băng Thanh bất giác sửng sốt. Có thai? Cô có thai sao? Thảo nào đã lâu rồi "đèn đỏ" chưa ghé đến. Thời khắc này, cô mới vỡ lẽ tất cả, thiếu chút nữa ngất luôn tại chỗ. Những lời dặn dò sau đó của bác sĩ Băng Thanh đều nghe tai nọ lọt tai kia, trong lòng cô bây giờ chỉ có một niềm sung sướng khôn người, cánh tay vô thức đặt lên vùng bụng phẳng lỳ, cô nở nụ cười hạnh phúc.

Khi rời khỏi bệnh viện, trời đã ngả về chiều, ánh nắng cũng thêm phần rực rỡ khiến tâm tình Băng Thanh dường như cũng thư thái phần nào.

Đúng lúc ấy, di động trong túi xách chợt vang lên, Băng Thanh vội vã lấy ra, nhìn vào dãy số quen thuộc, khóe miệng vô thức nở nụ cười xinh đẹp.

“Kiệt, anh...”

Sắc mặt đang hưng phấn chỉ một lời nói của người đầu dây bông chốc tối sầm, ánh mắt chỉ có sự hoảng sợ tột cùng, hồi lâu sau, cô mới kinh hãi nói tiếp:

“Tôi cấm các người không được đụng vào anh ấy, nghe rõ không? Tôi sẽ đem tiền đến đó ngay”

Băng Thanh ngắt điện thoại, không để cơn sợ hãi tiếp tục xâm chiếm, lập tức phóng xe lao đi như một cơn gió...

Sân thượng của khu chung cư 14 tầng 17 năm về trước đến bây giờ ngoài sự hoang tàn, đổ nát của thời gian để lại thì chẳng còn gì cả. Những bức tường kiên cố năm xưa giờ giống như một người bệnh nhân chẳng chịu những vết thương, gạch nung vỡ nát, loang lổ là những đám rêu bám dày đặc đem lại cho người ta cảm giác hoảng sợ ngay từ khi đặt chân đến.

“Anh ấy đâu?”

Lời tác giả: Phù!!! thế là gần đến đích rồi. Mình thấy kỳ tích quá, đây là lần đầu tiên mình viết một tác phẩm trọn vẹn như thế này. nhất định sau khi full phải tự mình đi ăn mừng mới được. Cả nhà ngủ ngon, yêu cả nhà nhiều lắm ^^

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Tìm Về* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Kết

Băng Thanh thở hồng hộc nhìn người đàn ông to béo trước mặt bằng ánh mắt căm phẫn.

Gã đàn ông dựa lưng vào tường, khoanh tay trước ngực nhìn cô đầy hứng thú, khoe môi hồng chốc nhếch lên nở một nụ cười cực kỳ tàn độc, hàm răng ố vàng do hút thuốc nhiều khiến những nét kịch cỡm trên khuôn mặt rõ ràng thêm phần kì dị.

Một lúc sau...

"Cô em thật xinh đẹp! Thăng Kiệt đúng là không biết thương thức"

Hắn ta vừa nói vừa bước lại gần Băng Thanh, đưa bàn tay to béo thô kệch sờ vào má trái cô.

Cô nhếch môi khinh bỉ vội né đi nhanh chóng, đôi mắt mở to trừng trừng nhìn hắn:

"Tôi hỏi anh ấy ở đâu? Nếu không nói đừng hòng lấy được một đồng nào từ tôi"

"Cô em vội vàng quá rồi đấy" - Gã mỉm cười rít một hơi thuốc.

Băng Thanh ho sặc sụa vì khói thuốc, gương mặt xinh đẹp phút chốc biến sắc:

"Tại sao? Tại sao lại bắt anh ấy"

"Tôi đã bắt hắn sao?" Hắn ta cười nhạt một tiếng, vừa nói vừa dòn Băng Thanh đến gần lan can...

"Cô còn ngây thơ lắm!"

Băng Thanh lùi ra sau vài bước theo quán tính, khi gót chân đụng phải thành lan can mục nát, hắn ta mới dừng lại, cổ nén sợ hãi trong lòng nhìn hắn ta đầy khó hiểu...

"Ý ông là gì?"

"Cô nhìn đi nhìn xuống phía dưới ấy. Cô thấy cái gì?"- Gã thản nhiên nói, nở nụ cười đắc ý.

Lời hắn vừa dứt, Băng Thanh vịn hai tay vào thành lan can để làm điểm tựa, không chút sợ hãi vội ngoảnh đầu nhìn xuống. Trong mắt cô lúc này chỉ còn là sự choáng ngợp đang xâm chiếm, dưới lòng đường sâu hun hút là thi thể của một cô bé chừng 5,6 tuổi được nhuộm bởi màu máu đỏ tươi, vương vãi khắp nơi là một đồng máu thịt lẫn lộn... Cảnh tượng kinh hãi đến ghê người...

"Chị ơi! Cứu em" Ánh mắt đứa bé van lơn đang bầu chặt lấy cô ra sức cầu cứu... Băng Thanh thờ gáp ánh mắt thất thần vô cảm.

"Đồ sát nhân, cô ta là đồ sát nhân" Giọng nói của một cậu bé vang lên trong tâm trí cô vang vọng không ngừng.

Những tiếng xì xào, những lời bàn tán không ngừng bủa vây bên tai cô...

"Con đó là đồ sát nhân đó, đừng lại gần nó"

"Đúng là không bằng loài cầm thú dám giết cả em gái mình"

...

...

Trong nháy mắt, Băng Thanh cảm thấy choáng váng, như bị ai đánh một đòn, dưới bụng không ngừng quặn thắt nhói lên từng hồi đau đớn. Cô quy xuống ôm lấy bụng mình...

Đau quá! Một giọt nước trong suốt như pha lê rơi xuống từ gò má cô. Băng Thanh muốn nhìn người đàn ông trước mặt. Muốn hỏi vì sao hắn ta lại chọn địa điểm này. Một nơi mà cô luôn muốn xóa đi trong tiềm thức...

Cô bỗng ngơ ngác khi thấy bóng dáng cao lớn ấy thấp thoáng từ phía xa... Ánh mắt của hắn lúc này thật khó nắm bắt, giống như chính con người hắn vậy, cho đến cuối cùng hắn cũng chỉ là mây bay gió thoảng thấp thoáng bên cuộc đời cô...

Giờ thì cô đã hiểu. Có quá muộn màng không? Băng Thanh nở nụ cười lạnh lẽo đến thê lương. Tình yêu của cô, hạnh phúc của cô giờ thì mọi thứ đã kết thúc...

Bàn tay bóp chặt lấy bụng, gương mặt Băng Thanh trắng bệch, mồ hôi không ngừng tuôn ra như suối...

Một dòng máu đỏ tươi từ hạ thể nhanh chóng tràn ra. Thân thể nhỏ bé từ từ ngã xuống...

Trong tiềm thức những hình ảnh của quá khứ tươi đẹp không ngừng ùa về xâm chiếm tâm trí cô. Đôi mắt hân hạnh thật đẹp nhưng sao nó xa cách đến vậy... xa quá cô không chạm nổi...

"BĂNG THANH!!!"

Một tiếng hét nào nề vang lên, ngay sau đó là dáng người cao lớn vụt tới ôm chặt lấy cô, đôi mắt màu hổ phách ánh lên những tia hối hận lẫn đau thương...

Ai đang gọi tôi thế? Mà thôi, không cần biết ai đang gọi tôi. Ở đó không có chỗ của tôi, ở đó không ai cần tôi. Tôi sẽ không quay lại đó nữa sẽ không đâu... Sẽ không đâu...

"Chị!" Khi tôi đang lâm vào cảm giác ưu thương cùng đau khổ lẫn lộn, một cô bé mặc chiếc váy màu hồng đột nhiên chạy đến gần tôi, gọi tôi bằng chất giọng vô cùng trong trẻo.

Tôi ngăn người khi nhìn vào gương mặt rạng rỡ đó. Tôi chưa kịp phản ứng, cô bé đã nắm lấy tay tôi, bàn tay này thật mũm mĩm đáng yêu làm sao.

"Chúng ta chơi trốn tìm đi chị" Cô bé bé toét miệng cười, khoe môi cong cong tựa như hoa lan trong gió xinh đẹp đến ngỡ ngàng. Khoan đã... tôi nói sẽ chơi cùng nó bao giờ chứ. Tôi cố giằng tay ra bé lại chụp lấy nắm chặt hơn, bé con à, sao em bướng bỉnh thế?

"Buông tay chị ra đi! Chị không chơi đâu" Nhanh như cắt, tôi lấy hết sức bình sinh giằng tay ra. Sức vóc của sao dám so cùng tôi chứ, tôi không tin mình không trị được bé con ương bướng này.

"Chơi cùng em đi mà... chơi đi mà" Cô bé nhìn tôi mếu máo, dường như sắp khóc đến nơi. Nó toan nắm lấy tay tôi lần nữa nhưng bị tôi nhìn ánh mắt cảnh cáo nó đành ngoan ngoãn đứng yên, vẻ mặt ủy khuất như một đứa trẻ bị bỏ rơi...

Bất giác tôi bỗng cảm thấy mình thật có lỗi với nó. Ai bảo tôi có lòng trắc ẩn vĩ đại như thế chứ, rốt cục tôi cũng đành miễn cưỡng gật đầu.

Chỉ chờ có thế nó lại nắm tay tôi kéo đi lúc nào không hay...

Đây là đâu? Tôi nhìn về khoảng đất chỉ trồng hoa và cây trước mặt.

"Nếu em thắng chị phải làm theo yêu cầu nhé, nhé nhé" Cô bé cất lời, cầm lấy tay tôi không ngừng làm nũng. Tôi cũng không rõ tại sao khi nhìn vào đôi mắt bảo thạch to tròn đó tôi lại dễ mủi lòng như vậy?

Tôi gật đầu đồng ý bởi tôi nghĩ một đứa trẻ như vậy liệu có thể có yêu cầu gì quá đáng chứ. Và lại tôi tự tin mình chơi trò này rất giỏi. Nhưng tôi đã lầm nó là tiểu quỷ chứ không phải đứa bé nữa tôi trốn chỗ nào nó cũng có thể tìm ra. Tôi bắt đầu đi đành chịu thua.

"Rồi! Em nói điều kiện của em đi"

"Chị à! Về đi mọi người đang mong chị về đấy" Cô bé nhìn tôi, đôi môi nở một nụ cười thuần khiết.

"Không! Chị không về đâu ở đây không ai thích chị" Tôi xoa xoa đầu cô bé, "Bé không thích chơi cùng chị à?"

Cô bé buồn bã lắc đầu. Tôi mỉm cười giấu đi nỗi buồn vô hạn. Lòng tôi đã chết, tôi trở về còn được ích gì chứ.

Một lúc nữa qua đi, tôi muốn từ biệt cô bé để lên đường, nhưng không đợi tôi mở miệng nó đã lên tiếng.

"Chị! Hãy về đi. Ở đây không phải là nơi chị nên ở lại" - Cô bé ngẩng đầu, nhìn tôi bằng ánh mắt kiên định.

"Không! Ở đó càng không phải nơi chị nên đến" Tôi dứt khoát chối từ, nhìn sâu vào đôi mắt to tròn xinh đẹp ấy bằng chút sức lực cuối cùng. Nó không biết rằng tôi đã mệt mỏi như thế nào đâu... Tôi thật sự đã tuyệt vọng mất rồi...

"Không đâu chị ạ. Có người đang chờ chị đấy, chị đi đi... Em sẽ cho chị một cơ hội"

Nói rồi cô bé chợt biến mất. Tôi cố gắng gọi nhưng nó không trả lời, trong nháy mắt tôi trở nên mơ hồ rồi lịm hẳn...

Ánh nắng vàng rộm của mùa hè chiếu lên khung cửa, hắt lên khuôn mặt xinh đẹp có phần tái nhợt của cô gái nhỏ. Đôi mi dài khẽ run rẩy, từ từ mở ra...

Trước mắt cô là một người đàn ông đang ngủ gục bên giường bệnh. Gương mặt phong thần tuấn lãng của hân tựa bảo vật của trời xanh khiến cô thất thần đưa tay chạm vào. Dường như cảm nhận được điều gì đó, hân giật mình thức giấc...

"Băng Thanh, em tỉnh rồi" - Nghiêm Kiệt cười tươi, một nụ cười thật đẹp...

"Anh là ai?" Cô ngây ngô nghiêng đầu nhìn hắn, đôi mắt lưu ly ánh lên những tia khó hiểu.

Nghiêm Kiệt đột nhiên ngẩn người, trong giây lát khóe môi mỏng nhếch lên nở nụ cười hạnh phúc:

"Chào em! Anh là chồng của em..."

Con gió thổi qua khung cửa, chiếc rèm phấp phới khẽ tung bay... Trên bầu trời trong xanh xuất hiện một đám mây tựa như nụ cười của thiên thần nhỏ...

End.

Lời tác giả: Tôi xin chân thành cảm ơn những ai đã và đang theo dõi bộ truyện này. Cảm ơn các bạn đã ủng hộ, theo sát tôi trong suốt hành trình vừa qua.

Đến với Santruyen đây là tác phẩm đầu tiên tôi nhọc lòng trau chuốt nhất, cốt yếu là muốn đem lại cái nhìn mới về "Truyện teen Việt Nam" cho mọi người, chưa bàn đến việc lọt top hay không, tôi chỉ muốn chia sẻ niềm đam mê viết lách của mình với tất cả mọi người, cho nên việc "bon chen" thứ hạng trong cuộc thi này tôi không mấy bận tâm. Tôi viết chủ yếu là để thỏa khao khát của bản thân mình...

Tôi biết, đưa con tinh thần này của tôi còn mắc rất nhiều thiếu sót, mong những ai yêu quý tôi hãy tiếp tục ủng hộ, để tôi có thêm nhiều động lực hoàn thành mơ ước. Hi vọng "Ai nọ ai một lời giải thích" sẽ để lại một chút ấn tượng khó phai trong lòng bạn đọc.

Bạn đang đọc truyện *Hạnh Phúc Tìm Về* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.